LEINER LAURA

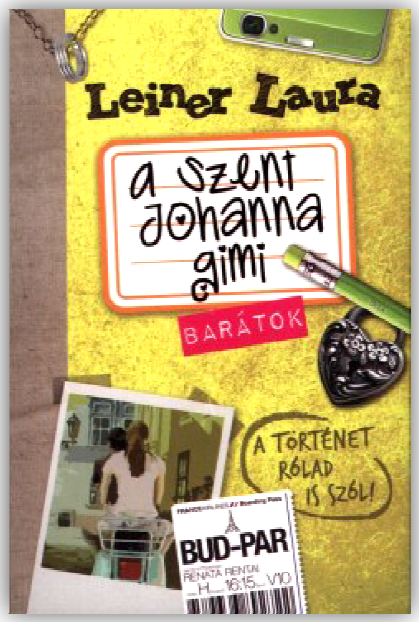

A Szent Johanna gimi

4

Reni és Virág ismét nagyon jó barátok a nagy konfliktus után. Virág nemcsak Doriánnal szakított, hanem emós külsejével is: mostantól vidám cuccokban jár, és még a szemüvegét is hajlandó hordani. Reni igyekszik kihasználni minden percet, amit Arnolddal tölthet, ám Cortez ezt egyáltalán nem nézi jó szemmel, ezért a két fiú között egyre nő a feszültség... Mindezek mellett fontos szerepet kap még a második félévben egy mangakiállítás, Ricsi új robogója, Cortez nagymamája, egy éjszaka a Balaton-parton és az iskolai könyvtár... Az osztály továbbra is a "legbalhésabb" társaság az iskolában, és a tanulásban sem jeleskednek. A sok panasz miatt még a nyár eleji párizsi csereutazás is veszélybe kerül…

4

BARÁTOK

LEINER LAURA

a szent johanna gimi

Ciceró Könyvstúdió

Fedélterv
MALUM STÚDIÓ
SZABÓ VINCE

ISBN 978 963 539 734 1
ISBN 978 963 539 702 0 ö

© Leiner Laura, 2011
© Ciceró Könyvstúdió Kft., 2011

Maminak

BARÁTOK

Név: Bencze Virág (Emó)
Kor: 16
Beszélt nyelv: magyar, francia
Magamról: I LUV MY BOyFRIEND ☺
Érdeklődési kör: Beniiiiiiii <3
Klubtagság: Akik utálják Doriánt; Farmville; AFC; Twilight; Supernatural; Luv Pete Wentz
Szemüveges vagyok:P

Név: Neményi Arnold
Kor: 16
Beszélt nyelv: magyar, francia, angol
Magamról: „Viszlát, és kösz a halakat!”
Érdeklődési kör: könyvek, olvasás, Párizs
Klubtagság: Mindhalálig Beatles!; In memoriam John Lennon; Gondolkodó emberek; „Színház az egész világ”

Név: Zsidák Gábor (Gábor)
Kor: 16
Beszélt nyelv: magyar, francia
Magamról: Jim Carrey, a nagy nevettető
Érdeklődési kör: tanulás, barkohba, tévézés, kutyasétáltatás
Klubtagság: Gáborok klubja; Hülye járások minisztériuma; Comedy Central

Név: Jacques Chatelain (Jacques)
Kor: 16
Beszélt nyelv: francia, magyar
Magamról: Ez az iskola est très bonne!
Érdeklődési kör: főzés, barkohba, tévézés
Klubtagság: Paris Je t’aime; Remi Gaillard, Jamie Oliver; Kóristák

Név: Pósa Richárd (Ricsi, Richie, Rich)
Kor: 17
Beszélt nyelv: magyar, francia
Magamról: ajánlom, hogy szállj le róla!!!

*

Cortez, gyere már msn-re!!!

*

Neményi! Utállak!

Érdeklődési kör: jármű
Klubtagság: Akik utálják Doriánt; Jalapeno; Bassz gitárosok; Raszta vagyok; Korn; Bajnokok Ligája RulZ;

Név: Szatmáry Kinga (Kinga)
Kor: 16
Beszélt nyelv: magyar, francia
Magamról: nincs szükségem senkire, és ha van egy kis eszed (kétlem), akkor nem hívsz, nem zavarsz, nem keresel, de legfőképpen nem idegesítesz fel!!!
Érdeklődési kör: versenyzés, tanulás, suliújság, környezetvédelem
Klubtagság: Akik utálják Doriánt; Egyenjogúságot a nőknek; Lovasok; Hogyan óvjuk környezetünket; II. kerületi edzőtermek; Még léteznek okos és szép emberek

Név: Haraszti Róbert (Robi)
Kor: 16
Beszélt nyelv: magyar, francia
Magamról: lázadáááás
Érdeklődési kör: csak a rock!!!; Wii; Guitar Hero
Klubtagság: I luv Máday; Amíg a föld kerek, mindig lesznek rockerek!; Antipop; Metallica

Név: Szenyor Nagy Zsolt (Zsolti)
Kor: 16

Beszélt nyelv: magyar, francia
Magamról: gyúrok, mint állat!
Érdeklődési kör: gyúrás
Klubtagság: Akik utálják Doriánt; Jalapeno; I luv Máday; Chuck Norris; Bajnokok ligája RulZ; II. kerületi edzőtermek

Név: Bernáth András (Andris)
Kor: 16
Beszélt nyelv: magyar, francia
Magamról: vááááá
Érdeklődési kör: Wii; rock zene; Guitar Hero
Klubtagság: AC/DC; Black Sabbath; Metálosok-rockerek; I luv Máday

Név: Felmayer Dávid (Dave)
Kor: 16
Beszélt nyelv: magyar, francia
Magamról: „Rosszul nézel ki, lájkolsz te rendesen?”

*

Zsolti! Tartanod kell a diétát!!

*

Csatlakozz te is a Jalapeno rajongói klubjához!

Érdeklődési kör: személyi edzőség
Klubtagság: Akik utálják Doriánt; Jalapeno; Bajnokok Ligája RulZ; Visszahívlak; Csak Apple;

Név: Antai-Kelemen Ádám (Cortez)
Kor: 17
Beszélt nyelv: magyar, angol, francia, spanyol
Magamról: aha, jó…
Érdeklődési kör: az égvilágon semmi nem érdekel…
Klubtagság: Akik utálják Doriánt.; Jalapeno; SkaPunk; Born in the USA,, Bajnokok Ligája RulZ; Ramones

Január 17., vasárnap

Mióta a Szent Johannába járok, sok mindennel megismerkedtem, amiről azelőtt fogalmam sem volt. Például, hogy milyen, ha az embernek legjobb barátnője van. Aztán milyen, amikor összevesznek. Végül, tippem sem volt, hogy milyen egy kibékülés. Egy igazi, nagy, egész hétvégét felemésztő békülés. Túl sok mondanivalónk volt egymásnak, túlságosan eltávolodtunk a tizedik osztály első félévében, és úgy tűnt, egyszerre akarunk mindent bepótolni. Virággal az egész hétvégét együtt töltöttük, és azon túl, hogy végigbeszélgettük az egészet (komolyan, volt mit kitárgyalni!), sikerült igazi lánybulit csapnunk. ☺ Miután Virág úgy döntött, végleg felhagy az emó stílussal, segítségre szorult. És hát, mire valók a barátok? Persze hogy örömmel vállaltam, ráadásul anyu is azonnal beszállt, mondván, úgy szereti a tévében azokat az átváltoztatós műsorokat. Igazából mi csak szolid, „befestjük Virág emósra leszívott, szinte fehér hajtincseit" programot akartunk, de anyu túlságosan belelkesedett, úgyhogy ő volt a főszervező. Először is csinált Virágról egy fotót, hogy legyen „előtte/utána" kép a munkájáról. Ez már eleve tökre vicces volt, szegény Virág a csonka frufrujával, tupírozott manga hajával és a tipikusan szenvedős, „ajj már" nézésével bámult anyura. Aztán befestettük a haját. Virág behajolt a fürdőkádba, anyu nyomta rá az összekevert tubusos festéket, én meg a másik oldalról igyekeztem összedörzsölni a tincseket, hogy mindenhová jusson. Az csak hab a tortán, hogy kiszakadt a nejlonkesztyűm, és a bal kezem kékesfekete lett. No comment. Virág sem járt túl jól, neki az összekent halántékán és homlokán kezdett a festék egyre sötétebb színben pompázni, végül, mire lemoshattuk a festéket, már úgy nézett ki, mintha bukósisak lenne rajta. De hát az „anti-emós" külsőért meg kell szenvedni. Jó, lehet, hogy ilyen mondás nincs is, de eléggé igaz, úgyhogy mindegy. Miután lemostuk a festéket, körülbelül egy órát szenvedtünk azzal, hogy leszedjük Virág füléről, homlokáról, nyakáról és (valamilyen különös okból kifolyólag) a karjáról a sötét foltokat. Anyu ragaszkodott hozzá,

hogy zenéljünk, mert szerinte „olyan vicces, kamaszlányos dolog ez a stílusváltás”, szóval kellett valami olyan szám, ami passzol a témához és a hangulathoz is. Anyu ragaszkodott Cindy Lauperhez, Virág AFC-re esküdött (mert attól, hogy külsőleg megváltozik, attól még a szokásos zenéit szereti), én meg gondoltam, jó lenne valami dallamos, boldog szám. Mondjuk, Beatles. Na, ebből a három stílusból őrült nagy ricsaj lett, összevissza üvöltött minden a notebookomból, és bár nem láttam, el tudom képzelni, hogy apu milyen riadtan nézhetett az emelet felé. Igen, ilyen, ha az embernek kamaszlánya van. ☺

Virág haja újra emberi színt kapott (eltűntek a póttincsek, a fehér melír csíkok, a tupír és a hajgyilkos vasaló). Hagyta, hogy megszáradjon az immár ismét sötét, szinte fekete haja, ami vasalás nélkül visszanyerte eredeti, hullámos fazonját, és elégedett volt az eredménnyel. Mi is. Átváltoztatjuk Virágot projekt 3/1.

Szombaton (miután este későig DVD-ztünk, megnéztük a Twilight-filmeket; már megint), következett a második szakasz. Virággal együtt átmentünk hozzájuk, és pakoltunk. Még sosem volt benne részem, de állítólag szakítás után a lányok először frizurát változtatnak, aztán szortíroznak. Tehát el kellett pakolnunk minden, Doriánra emlékeztető dolgot. Ez igen sok energiát felemésztett, ugyanis Virág exbarátja (a tizenegyedikes, emós Dorián) rövid és igen csúnya végű kapcsolatuk után rengeteg emléket hagyott maga után. Amiktől meg kellett szabadulni. Millió sms-törlés, a róla készült rajzok eldugása (mégsem hagyhattam, hogy Virág zseniális mangáit ezért kidobjuk), e-mailek szanálása, és hát mindenféle rágóspapír, cetli, szilveszteri koncertjegy megsemmisítése. Egyszóval teljes Dorián sztornó. Ezek után átrendeztük Virág ruhásszekrényét. Úgy terveztük, hogy az emós cuccait a lenti polcra, minden mást pedig az előkelő felső részre teszünk. Az ötlet jó volt, csak éppen a végeredmény lett katasztrofális. Ugyanis, miután minden pink, lila, csillagos, halálfejes, csíkos (és ezek kombinációja) eltűnt az alsó polcon, szomorúan vettük tudomásul, hogy Virágnak

összesen egy darab „nem emós” holmija van. Egy napocskás bakancs. Átváltoztatjuk Virágot projekt 3/2.

Vasárnapra maradt tehát a vásárlás. Anyu a meteorológiai intézetben dolgozott, aput nem szívesen rángattam volna el, Virág anyukája nem volt otthon, így maradt az utolsó alternatíva. A mostohaanyja, Kriszta. Külön örültem, hogy ő jön velünk, mert az utóbbi időben Virág elég csúnyán bánt vele (ahogy mindenkivel), így ez a program tökre jó volt „kapcsolatépítés” szempontjából is. És még kedvezménye is volt! Oké, az más kérdés, hogy a Cserépvárosba, így Virág kissé fura göncöket kapott, de elmondása szerint neki tetszik, úgyhogy végül minden jól sült el. Átváltoztatjuk Virágot projekt 3/3.

Vasárnap délután, amikor Virág kék farmerben, bakancsban, valami rettenetes, mustársága pulóverben, színes sálban, hullámos, oldalra csatolt hajjal, szemüvegben megállt anyu előtt a második fotóra, tudtuk, hogy nagyszerű munkát végeztünk. Mintha kicserélték volna. Vasárnap délután aztán, amikor én hanyatt feküdtem az ágyamon, Virág pedig a babzsák fotelemben heverészett, egyik témáról a másikra csapongva egyszer csak azon kaptuk magunkat, hogy sírunk. Jó, ez így elég bénán hangzik, de őszintén volt okunk a kiborulásra. Az egész elmúlt félév kijött belőlünk: az, hogy haragban voltunk, az, hogy nem számíthattunk egymásra, hogy mennyire eltávolodtunk, Virág brutális félévije (hatból bukott), a szilveszter, ami mindent megváltoztatott, Dorián… és Cortez.

Tulajdonképpen zokogva kértünk egymás után bocsánatot, aztán már annyiszor hangzott el a „ne haragudj – te ne haragudj” párbeszéd, hogy sírva nevettünk. Mert mindketten hibáztunk, ezt tudtuk jól. Úgy döntöttünk, hogy egyszer, csak egyetlenegyszer megbeszéljük, és soha többet nem vágjuk egymás fejéhez a dolgokat. Mert minden olyan nagyon összetett. Nem tehettem semmit, amikor Virág beszerelmesedett, és Dorián annyira elvette az eszét, hogy mindenkivel szembefordult. Virág nem volt velem, amikor egyedül éreztem magam és senkit nem hívhattam fel. Nem voltunk egymás mellett, amikor összetört a szívünk. Mindkettőnké, egyszerre. A szilveszter, azt hiszem, örökre

emlékezetes marad mindkettőnknek. Csak kicsit máshogy. Virágra akkor nyomult rá annyira alig két hónapnyi járás után Dorián, hogy azonnal otthagyta. Engem pedig akkor csókoltak meg életemben először, ami bár hivatalosan az első csók, mégis titokban kell tartani. Jaj. Tartom magam, és igyekszem jó pofát vágni a dolgokhoz, de elalvás előtt még mindig hallom a tűzijáték robbanását, érzem a csontig hatoló hideg szelet, látom magam előtt Cortezt, ahogy egy pillanatig bizonytalankodik, végül magához húz és megcsókol… De több is veszett azon az estén, mint a kabátom (elhagytam a koncerten). Ott maradt a büszkeségem is, azt hiszem. Mert Cortez, bár megcsókolt, mégsem szakított a barátnőjével. Nem változott semmi, csak egy csók volt. Amit meg nem történtnek nyilvánítottunk, miután a suliban újra találkoztunk, és rá kellett döbbennem, hogy minden maradt a régiben. Én szeretem, neki barátnője van. Ah, no comment.

Este vacsora után (brokkoli meg csirke, meg nem tudom) leültem a babzsák fotelembe, az ölembe vettem a notebookom, és bekapcsoltam a gépet. Az msn betöltődött, de rejtve maradtam, épp csak átfutottam a listát. Tipikus vasárnap este. Szinte az egész osztály online volt.

Virág – ikszdéé xD (állapota elérhető), Gábor – Beugrót néz (állapota nincs a gépnél), Andris – Counter Strike (állapota elfoglalt), Robi – felnyomták a wow-omat!!! (állapota elfoglalt), Kinga – muszáj minden baromságot „lájkolni” a Facebookon??? (állapota elfoglalt), Zsolti – Kinga, töröld magad, az a megoldás! LoL. (állapota elérhető), Dave – elfoglalt (állapota elérhető), Ricsi – Killing in the name of… (állapota elérhető), Jacques – ☺ (állapota elérhető) Cortez – Do you know your enemy? (állapota nincs a gépnél). A lista utolsó neve szürke maradt. Arnold offline volt.

Kezdődik a második félév: 5/? – bárcsak tudnám, mire számíthatok.☹

Január 18., hétfő

Virág reggel a kapuban várakozott. Csinos volt, hullámos haját színes kötött sapi alá rejtette, kabátja alól világos rózsaszín, nagy kék virágmintás pulcsi lógott ki. Apu meg is dicsérte, hogy milyen máshogy néz ki, mire Virág zavartan megigazgatta az egyujjas kesztyűjét. A suli felé haladva némán néztem ki az ablakon. A pár perces út alatt Virág hátul kuksolt, én pedig a zord januári reggelt figyeltem a szélvédőn át. Fagyos szél, mínusz két fok, látszódó lehelet, faágakra fagyott hó, pocsolyákon berepedezett jég, szürke ég. Pfuj. A január igazán lehangoló. Apu kitett minket a Szent Johannánál, mi pedig egy pillanatig megálltunk, megszorítottuk egymás karját, aztán hatalmas sóhaj kíséretében megindultunk a lépcső előtt ácsorgó társaság felé. Szembe kellett néznünk a félelmeinkkel. Virág a rá váró tanóráktól és a Doriánnal való találkozástól tartott, én pedig… csak a szokásos. Ott állt, snowboard dzsekije zsebébe dugott kézzel, lazán, menőn. Sötét, szinte fekete haja direkt kuszán állt, mélykék szeme szinte világított, a mosolya pedig… Na jó, ez kezd olyan lenni, mint valami béna romantikus filmjelenet. Cortez ott állt, ahol szokott, úgy, ahogy szokott. Ennyi. (Talán még egy kicsit neheztelek rá. Talán.)

– Sziasztok – köszöntem, úgy általában mind a négy fiúnak. Dave a mobilját nyomkodta (twitterezett), Zsolti egy Danone Activiát evett (???), Ricsi pedig a cipzárba behúzott raszta tincsét próbálta kiszabadítani. A fiúk felnéztek, aztán megakadt a szemük Virágon. Nem csodálom, alig lehetett ráismerni.

– Ki vagy te, és hová tetted emót? – ráncolta Ricsi a szemöldökét, mire mindannyian elmosolyodtunk. Virág vihogva megvonta a vállát.

– Én vagyok! Virág! – erősködött.

– Tényleg? Ne mondd – röhögött Zsolti. – Mi történt veled?

– Semmi sem. Csak. Izé – kereste Virág a szavakat.

– Aha. Értjük – bólintott Dave. Virág nevetgélve arrébb rúgott egy koszos jégdarabot, ezzel is bejáratva az új (illetve eddig nem használt) bakancsát.

– Csak közlöm, hogy megbeszélés lesz az újságnál! – lépett oda hirtelen Kinga köszönés nélkül, hozzám intézve a szavait.

– Neked is jó reggelt – dünnyögtem. – Tudom. Mindjárt megyek – feleltem. Még soha nem felejtettem el, és nem ma akartam először ellógni, de ezt Kinga is nagyon jól tudta. Ő egyszerűen ilyen. Nem bírja, ha nem szólhat be.

– Nyerítést hallottam? – nézett körbe Zsolti, mintha nem venné észre Kingát.

– Nagyon vicces. Majd szólok, ha egyszer sikerült jót mondanod! – kontrázott.

Kinga és Zsolti kapcsolata sosem volt felhőtlen, de a karácsonyi ünnepség óta, mondhatni, ki nem állhatják egymást. Kinga akkor is csak önmagát adta, ami nem meglepő, viszont szerintem igazán túllőtt a célon. Úgy és olyat mondott Zsoltiról, ami akkor is nagy bunkóság lenne, ha Zsolti nem hallotta volna. De hallotta. És nyílt titok, hogy akkor kezdett foglalkozni a fogyás gondolatával.

– Fogd be, ló – rázta a fejét Zsolti kínosan. Kinga karba tett kézzel, összehúzott szemmel nézett rá, és épp mondani akart valamit, amikor Dave megszólalt.

– Ott jön Dóri!

Mindannyian hátrafordultunk. Dorián lassan, lehajtott fejjel lépkedett a suli felé. Fekete csőnadrág, lila (!) kabát, kockás sapka, ami alól kilógott a fél szemébe vasalt haja.

Virág egy pillanat alatt megfordult, és idegesen gyürkélte az egyujjas kesztyűjét.

– Ide néz? – suttogta Virág.

Dorián elhaladt mellettünk, a pillantása végigsiklott rajtunk, kicsit elidőzve a háttal álló Virágon.

– Aha – mondtam.

Az emós fiú megtorpant, aztán egy határozatlan lépéssel megindult felénk. Valószínűleg azzal a szándékkal, hogy köszönjön Virágnak, vagy esetleg beszéljenek. A szándék tehát megvolt, a megvalósítással azonban elég komoly gondjai akadtak. Ugyanis mielőtt odaléphetett volna hozzánk, Cortez, aki eddig nem is figyelt, felemelte a fejét, és farkasszemet nézett vele. Hú, még a levegő is vibrált, olyan feszült lett a légkör. Cortez felhúzta a fél szemöldökét, mire Ricsi is megfordult, és

határozott fejrázással jelezte Doriánnak, hogy meg ne próbáljon odajönni. Az emós a szája szélét rágva még egyszer végignézett rajtunk (ismét leragadt a lehajtott fejű Virág bámulásánál), aztán fogta magát, és bement a kapun. Wow.

– Kösz – suttogta Virág, mire Cortez biccentett.

Jó tudni, hogy Kingán kívül (aki mindig mindenről tud) a fiúk is mélységesen elítélik Doriánt.

– Na, végre! – rántotta le Ricsi a cipzárját, amivel együtt leszakadt a beragadt tincse is. – Tessék, Kinga, ajándék – nyomta a kezébe.

– Pfúúúj! Mindjárt hányok – dobta el Kinga, aztán megjegyezte, hogy ideje bemenni. Ezt rám is értette.

Megragadtam Virág karját, és elindultunk a lépcsőn. A portán felmutattuk a belépőkártyánkat, aztán az aulába lépve rögtön egy rémes kiáltás hangzott fel. Az igazgatóhelyettes a megszokott helyén, a Jeanne d'Arc-szobor mellett állt, és a belépő diákokat pásztázta.

– Kinga, Renáta! – üvöltött ránk Máday. – Megbeszélés.

A suliújság termébe mentünk, ahol rajtunk kívül már mindenki ott volt. (Kivéve az örök későt, Arnoldot.) Timi, a főszerkesztő türelmetlenül biccentett, aztán ki is adta a februári számra vonatkozó feladatokat.

– Valentin, minden mennyiségben! – közölte.

Ez az ajánlóimra is vonatkozott, úgyhogy a padon ülve, az ölembe tett jegyzetfüzetembe firkantottam pár ötletet (mint mindig, most is a könyvajánló jutott először eszembe, a film és zene a szokásos, „passz" stádiumban maradt), aztán felnéztem, mert a riportban is érintett voltam. Mármint olyan szinten, hogy Kinga az újság riportere, de mivel minden létező fotóst kirúgott, én lettem a lap ideiglenes fotósa.

– Riportot akarok az iskola legnépszerűbb diákjával! – adta ki az utasítást Timi.

– Már elnézést, de éppen Gondos tanárnővel terveztem riportot – szállt vitába Kinga.

Ha engem kérdeznek, a kémiatanárnővel készített riportra senki nem kíváncsi, főleg, mióta megalakult a Facebookon a

„Gondos haja” rajongói oldal, ahol a diákok megbeszélhetik, a tanárnő haja melyik kémiai vegyülettől rézvörös. ☺

– Valentin-napi szám, Cortezt akarom! – jelentette ki Timi ellentmondást nem tűrő hangon, mire Kinga morgott valamit, de hiába.

Ez azt jelenti, hogy nekem kell fotót csinálnom Cortezről. Hurrá. Amúgy nem vagyok meglepve, hogy mindenki őrá kíváncsi: Cortez a maga tizenhét évével (kétszer volt kilencedikes, mert Amerikában járt suliba) az iskola legnépszerűbb diákja. Őszintén, ki ne lenne oda érte? Végtelenül helyes, deszkázik, gitározik (bandában is játszik Ricsivel és Zsoltival), perfekt angol, francia, és spanyolul is beszél, egyszóval ultramenő… És ezt mindenki tudja. Még a felsőbb évesek is odavannak érte, hogy a kilencedikes, visongó lányokról már ne is beszéljünk. A bökkenő, hogy Corteznek barátnője van, és a mellett a lány mellett elég kevesen tudunk labdába rúgni. Amíg az a-s Edina jelentette a legnagyobb veszélyt, még úgy gondoltam, érdemes figyelemmel kísérni a kapcsolatuk alakulását. Viki azonban más. Ő tényleg a barátnője, és tényleg megérdemlik egymást. Ah. Mintha haragudnék kicsit. Mintha…

Kimentünk a szerkesztőség terméből, és miközben Virág csatlakozott hozzánk, Kinga folyamatosan fújta a magáét.

– Állítólag ez egy újság! Állítólag riporter vagyok! Mégis Cortezt kell faggatnom olyan dolgokról, amik engem speciel egy cseppet sem érdekelnek!!! – hadarta.

– Ezt akarják olvasni – vonogattam a vállam.

– Renáta! Köztudott, hogy nincs személyiséged. Neked aztán olyan mindegy, hogy kivel készül riport, mész a többiek után…

– Kösz – sziszegtem, miközben kértem egy forrócsokit a büfés nénitől.

– Most őszintén. Te is Cortezről olvasnál szívesen riportot. Odavagy érte…

– Kinga – fordultam felé hirtelen. – Nem érdekel Cortez.

– Higgyem is el? – húzta fel a szemöldökét.

– Mármint – túrtam bele a hajamba – azon vagyok, hogy ne érdekeljen – javítottam ki magam.

– Na! – csillant fel Kinga szeme. – Pár évtized, és kevésbé leszel szánalmas.

Ez Kingától pozitív vélemény. Köszönet neki. Pff.☺

A büfében vásárolt forrócsokikkal felmentünk a lépcsőn, aztán időztünk pár percet a folyosón lévő suliboxoknál (kivettük a szöveggyűjteményünket). A termünkbe lépve őrült ricsaj és a levegőben szálló papírgalacsinok fogadtak minket. Andris és Robi megint összeveszett valamin, amit már megint csak ők értenek. A két kocka egyre idegtépőbb, komolyan, lassan egy csendes perc sincs a termünkben, mert ha éppen jóban vannak, akkor a tévéből mindenféle metálzene üvölt, és arra ugrálnak, ha meg rosszban vannak, nos, a zene akkor is üvölt, csak nem ugrálnak, hanem dobálóznak és vitatkoznak. Éljenek az érett, tizedikes fiúk!

Sikerült a helyemre ülnöm úgy, hogy csak egy alufólia labda talált halántékon. Micsoda élmény! Csendben kihalásztam a táskámból *A 22-es csapdáj*át, és fellapoztam ott, ahol a párizsos könyvjelző kilógott. Igyekeztem a könyvre koncentrálni, de némileg zavart, hogy a sulirádióból The Killers üvöltött, a termünk tévéjéből AC/DC, közben Virág a zenelejátszóját hallgatva FOB-ot énekelt, mindemellett Kinga érkezett meg, a tőle megszokott stílusban. Üvöltve. Hát igen. A hétfők mindig húzósak. ☺

– Kapcsoljátok már ki ezt a borzalmat! – kiáltott Kinga, a székére felállva. A válasz három összegyűrt fólialabda és egy sonkás szendvics. Ezzel mind megdobták. – Ostobák! – igazította meg félelmetesen szoros copfját, aztán levágta magát az egyszemélyes padba, és elmerült a lovas jegyzetfüzetében.

– Réni – szólított meg hirtelen Jacques, a francia osztálytársunk, aki előttem ül. Mosolyogva összecsuktam a könyvem, és becsengetésig beszélgettünk, leginkább az időjárásról. ☺

Cortezék csengetéskor jöttek be a terembe, nyomukban egy csapat vihorászó lánnyal, akik, miután észrevették, hogy ez nem a saját termük, még hangosabban kezdtek vihogni, az egyikük még a hasát is fogta, annyira nevetett. Tényleg szörnyen vicces volt,

kár, hogy elfejtettem nevetni. Unottan néztem a zavarukban a kijáratot sem találó kilencedikeseket, aztán találkozott a tekintetem Kingáéval. Lenéző pillantást vetett a lányokra, és rám is. Igen, először magammal kell elhitetnem, hogy nem érdekel Cortez, aztán megpróbálom másoknak is bebizonyítani. Az osztályban őrült nagy volt a káosz. Mindenki a terem legtávolabbi részén ülővel akart beszélgetni, Dave fél kezével a zakóján lévő szöszöket szedegette le, a másik kezével pedig szüntelenül nyomogatta az érintőkijelzős telefonját. Dave egyébként a Jalapeno menedzsere (a banda, amit Cortez, Ricsi, Zsolti és Cortez barátnője alkot), és mint „fontos személy", igazán ad a megjelenésre. Az más kérdés, hogy hiába tart fenn egy plusz telefonszámot az együttes ügyeinek intézésére, eddig még csak sulieseményen és egy házibuliban léptek fel. Ettől függetlenül Cortezék bandája nagy durranás, a MySpace-en és a Facebookon is iszonyat sok rajongójuk van, és nem mellesleg baromi jó zenét játszanak. Úgyhogy a Jalapeno totál menő. Nem is volt kérdés. És miközben a fiúk tizedikesként kezdik kiütni a menőségmérőt, addig engem jó, ha tíz diák felismer a suliból. És köztük vannak az olvasókörösök is. No comment.

Kardos tanár úr becsapta maga mögött az ajtót, jelezve, hogy kezdődik az óra. Rekordidő alatt (csak négy percet vett igénybe) mindenki eltette a telefonját, kikapcsolták a tévét, a táskákba kerültek a zenelejátszók… kezdődhetett az irodalomóra. Negyed kilenckor, amikor Kardos éppen a himnuszköltészetről beszélt, és legalább a fél osztály nyitott szemmel aludt, kinyílt az ajtó. A szívem összeszorult, és igyekeztem normális arccal nézni, ahogy Arnold örökös későként belép a terembe, három összetett mondattal és olyan választékos szókinccsel, ami mindig megdöbbent, egyszerűen kimagyarázza magát, majd mellettem elhaladva a leghátsó padba megy, leül, ügyet sem vetve az órára előveszi a regényét, és zavartalanul olvasni kezd. Egy gyors mosollyal üdvözöltem, aztán visszafordultam, és az ölembe ejtett kezemet tanulmányoztam, mintha csak valami érdekes lenne rajta. Az, hogy Virággal rendeződött a barátságom, óriási megkönnyebbülés, mert tényleg nagyon megviselt, hogy

haragban voltunk. Jó volt vele kibeszélni mindent, átrágni a Cortez-sztorit, együtt szidni Doriánt és a viselkedését… Virág teljes mértékben kiadta magából a bánatát. Én azonban nem. Mert van, amit Virág sem tud, van, ami annyira fáj, hogy szinte vetekszik a Cortez miatt érzett mérhetetlen szenvedésemmel. Amiről csak én tudok. Hogy Arnold, a legeslegjobb barátom a világon, a lelki társam, a másik énem, elmegy. Ez az utolsó félév, amit a Szent Johannában tölt. És ami a legszomorúbb, hogy nem lehetek önző, nem mondhatom, hogy ne menjen, mert mennie kell. Arnold a legokosabb diák az iskolában (megkockáztatom, hogy nem csak a Szent Johannában), a tudására már kilencedikben felfigyelt az egész tanári kar, így valahol, mélyen tudnom kellett, hogy nem érettségizünk együtt. Szerintem tudtam is. Mégis villámcsapásként ért a hír, hogy elmegy. Erről csak én tudok. Na meg persze az igazgató, Monsieur Borrel és Kardos, akik elkísérték Arnoldot Párizsba, a Szent Johanna testvériskolájába, amikor felvételizett. ☹

– Reni, megismételnéd? – szólt hirtelen Kardos, én pedig feleszméltem a bambulásból. Fogalmam sem volt, hogy mit kéne megismételnem, ezért elnézést kértem, és az óra további részében a himnuszköltészetre koncentráltam. Bárcsak lekötött volna.

A félév húzósan kezdődött, az osztályátlag kritikán alulinak minősült, az sem segített sokat, hogy Arnold és Kinga kitűnőként, Gábor és én pedig bőven 4,0 feletti átlaggal zártuk a tizedik első félévét. Sajnos a maradék nyolc ember összevissza kettesével, sok-sok bukásával és Virág rekord „hatból vágták meg félévkor” történetével kegyetlenül rossz lett az átlagunk. Ezt minden tanár szóvá is tette, és őszintén, az esti szülői sem kecsegtetett túl sok jóval.

Utolsó óra után Arnolddal a könyvtárba mentünk, ahol a többiek már ott voltak. Kis csoportról van szó, az olvasókör nem éppen menő a Szent Johannás diákok körében. Karcsi, a kilencedikes fiú nagyon megörült nekünk, sőt, rögtön el is mesélte, hogy mennyire jó könyvet olvasott (valami varázslóiskoláról), és miközben a beszámolóját hallgattam, óvatosan leszedtem a hátára ragasztott „felvállaltan barom

vagyok” matricát. Szegény. Említettem, hogy az olvasókörösök nem menők? ☹

A mai szakkört Arnold tartotta, George Orwell munkásságáról és főleg az *1984*-ről beszélt, én pedig ámulattal hallgattam. Arnolddal kapcsolatban igyekeztem rendet tenni a fejemben, és próbáltam úgy nézni, hogy ne bőgjem el magam. Hosszú még a félév, nem zokoghatok mindennap. Azt hiszem, annak is eljön majd az ideje.

Hazaérve bepakoltam holnapra, aztán bekapcsoltam a gépem. A Facebook és msn pontosan fél nyolcig volt tömve, akkor azonban majdnem minden szülő hazaért, ezért egymás után kerültek offline módba az osztálytársaim. ☺ Az egyórás netkorlátozásom még le sem járt, de anyu már felkiabált a szobámba, úgyhogy mennem kellett. A szülőin rám nem érkezett panasz, azonban az ofő kedvetlenséget és szomorúságot lát rajtam, úgyhogy anyuval jól kitárgyalták a kamaszkorom problémáit. A felnőttek olyan diszkrétek.

Vacsora után olvastam egy órát, aztán szomorúan lementem a konyhába. Aput ott találtam. Pár pillanatig fürkészve néztük egymást, végül egy-egy vállrándítással megállapítottuk, hogy pótvacsorázunk, úgyhogy együtt kerestünk tovább. Gyümölcsrizzsel a kezünkben olyan mély és komoly problémákról tanakodtunk, mint az ónos eső, apu kedvenc sorozatának utolsó epizódja vagy éppen a „Cortez egyáltalán nem foglalkozik velem” eset. Okosabb nem lettem, de jó volt kicsit kibeszélni a dolgokat. Akkor is, ha ez semmin nem változtat.

Szülői: 5/2 – Virág dobott egy sms-t, hogy elvált szülők gyerekeként dupla leszidást kapott. Szegény. ☹

Tesi: 5/1 – a fiúk focizhattak, Korponay meg gimnasztikáztatott minket. Ez nem ér!

Cortez: 5/1* – áá, mindegy.

Dorián: 5/1** – ebédszünetben messziről nézte Virágot, de nem jött oda hozzánk. Szerencsére.

Virág: 5/5 – még szokom az új külsejét, de tök jó, hogy mert váltani. ☺

Arnold: 5/3 – boldog. Nekem is boldognak kell lennem. Próbálok. Tényleg. Csak hát… ☹

Január 19., kedd

Apu reggel kitett minket a sulinál, és ahogy a lépcső előtt ácsorgó társaság felé igyekeztünk, nekem egyre kevesebb kedvem volt… mindenhez. Mert ott volt ő. A BARÁTNŐ. Csupa nagybetűvel. Virág támogatóan megszorította a kezem, de nem sokat ért, az önbecsülésem már korán reggel romokban hevert. Nem elég, hogy a kedvenc sötétzöld pulcsim mosásban van, emiatt egy béna, csíkos kardigánt kellett felvennem, ráadásul a hajam totál elaludtam, úgyhogy becopfoztam, és egy orbitális dudor készült pattanássá alakulni a homlokomon, amit sehogy sem tudtam eltakarni. Korán reggel szembesülni Cortez tökéletes barátnőjével. Legszívesebben hazarohantam volna. Viki (akinek vagy nem volt első órája a saját sulijában, vagy ellógta) Cortezt átölelve állt, és felháborítóan szép volt. Menő, kockás kabát, hosszú, szögegyenes szőke haj, pár pink tinccsel (mert miért ne?), bakancsba tűrt csőnadrág, füstös smink… Avril Lavigne II. kerületi klónja. Hurrá.

Nem terveztem odamenni, de sajna Kinga is ott volt, és már messziről intett nekem. Óriási.

– Sziasztok – köszöntem halkan. A többiek normálisan üdvözöltek, Viki azonban elég furán nézett rám. Igen, ez tipikusan a „szilveszterkor a barátom magamra hagyott, mert te bőgve felhívtad, és elrángattad valahová” pillantás volt. És az apró betűs részeket még csak nem is ismeri. Oké, egyáltalán nem állt szándékomban magamra haragítani a punk hercegnőt, úgyhogy gyorsan Kinga felé fordultam, aki megigazította a fehér fülvédőjét.

– Cortez, lekötelezne, ha mondanál végre egy időpontot, amikor megcsinálhatjuk az interjút. Van magánéletem, nem szeretnék sokáig ezzel foglalkozni.

– Mér'? Telivér bealszik a skype előtt? – vihogott Zsolti. A fiúk mind elnevették magukat, mire Kinga idegesen legyintett. Az

osztályban, ha éppen uborkaszezon van, rendszerint Kinga lovas barátján röhögnek (Olivér, de mindenki csak Telivérnek hívja☺). Ők ketten a nagy távolság miatt igazából nem is járnak egymással, ez inkább afféle „skype kapcsolat”.

– Nyugi – bólintott Cortez, és Kingához fordult. – Ma délután?

– Nem jó – szólt bele Dave, és előkapta a mobilját. – Ma próba van. – Mint az együttes menedzserének, kötelessége volt jelezni. ☺

– Oké. Akkor holnap?

Pár percig hallgattam, hogy körülbelül két hétre előre mindenkinek van valami délutáni programja, aztán félénken közbeszóltam.

– Mit szólnátok, ha ebédszünetben megcsinálnánk?

Gondoltam, ez logikus, hiszen egész nap együtt vagyunk, miért kéne délutánra szervezni a maximum tizenöt perces interjút. Mindenki csendben átgondolta a lehetőséget, aztán Ricsi mellém állt, és átölelte a vállam.

– Ezért szeretünk. Mert okos vagy.

Mosolyogva lesöpörtem a vállamról a karját.

– Földrajz házi?

– És még ez is! – csettintett Ricsi.

Kirángattam a táskámból a füzetem, mire mindenki ráugrott. Hihetetlen, de vannak, akik megcsinálják a házit. Én. És vannak, akik óra előtt lemásolják. Ők. Na, mindegy. Mellesleg második óra előtt, amikor visszakaptam, ki volt tépve az oldal. Én tényleg mindent megértek, na de hogy valaki (Zsolti!!!) ne vegyen annyi fáradságot, hogy lemásolja, hanem egyszerűen kitépi az enyémet? Felháborodtam volna, de nem volt időm, ugyanis gyorsan meg kellett írnom. Újra. Egyébként Farkas tanárnő nem jött rá, hogy öten írták le az én házimat (Virág is), mert csak egyszerűen továbbmentünk az anyaggal. Szünetben Arnolddal és Virággal az udvarra igyekeztünk. Ilyenkor én előre kimegyek a folyosóra, és alaposan körbenézek, hogy nincs-e Dorián veszély. Szívás, ha szakítás után mindennap belefuthatunk a volt barátunkba. Jó, mondjuk, semmi tapasztalatom nincs a dologban, de Virág esetét látva, szörnyen kellemetlen lehet. Miután tiszta volt a levegő, vettünk a büfében kakaós csigát és forrócsokit, Arnold meg egy

zöld teát, aztán kimentünk a hidegbe. A szél csípte az arcom, kesztyűs kezemmel görcsösen szorítottam a műanyag poharat, és igyekeztem nem vacogni. Valami szemerkélni kezdett, úgyhogy felvettem a sapim, Arnold feltette a kapucniját, Virág pedig a kezében tartott matekkönyvével védte a fejét, mondván, az elázhat, nem kár érte. ☺

Cortezék az árkádok alatt álltak, felsőbb évesek társaságában, és valamin szörnyen jól szórakoztak. Csak egy futó pillantást akartam vetni rájuk, de elbambultam. A legtöbb diák bármit megadna, hogy csak pár percig egy ilyen központi, menő társaságban állhasson, hallja, miről van szó, vagy, ha nagyon messzire megyek, akkor talán még egy beszélgetésben is részt vegyen. Legtöbbünknek ez csak álom marad, így sokan csak hébe-hóba odapillantottak, lopva reménykedtek, és ennyi. Vannak, akik azonban nem elégednek meg ennyivel. Vannak, akik semmiből sem tanulnak. Ilyen például Edina. Az a-s lány kivágta az udvar ajtaját, mire mindenki felé fordult. Messziről kiszúrtam, hogy új csizmája van, hófehér hótaposó, amihez pamutharisnyát, kockás szoknyát és fehér, szőrös nyakú kabátot viselt. Állati jól nézett ki a szerelése… ☹ Edina magabiztosan elindult az árkádok alatt állók felé, majd hangosan megkérdezte Cortezt, hogy mikor lesz legközelebb próbájuk, mert szívesen elmenne. Hát, van, aki tényleg soha nem adja fel. Kilencedik óta görcsösen próbál Cortez közelébe férkőzni, sőt, még Ricsivel is járt egy ideig, hogy féltékennyé tegye. Sajnos képtelen felfogni, hogy nem érdekli. Na, legalább vannak olyanok, akiknek még nálam is nehezebb felfogniuk ezt az apró tényt.

Edina határozottan kijelentette, hogy akkor délután ott lesz Zsoltiéknál (az ő garázsukban rendezték be a próbatermet), majd a maradék három a-s lány kíséretében visszament a suliba. Azt ugyan nem hallottam, hogy Ricsi mit mondott, mert messze is álltak, meg a sulirádióból Muse üvöltött, de biztos nagyon vicces lehetett, mert mindenki felröhögött. És biztos, hogy Edinára tett megjegyzést.

– Reni? – kérdezte Arnold, én pedig odakaptam a fejem. Jaj, nem figyeltem.

– Bocs, elbambultam. – szóltam zavartan.

– Azt látom – bólintott, és rosszallóan az árkádok alatt állókra nézett. – Csak azt mondtam, hogy szerintem az *Állatfarm* tetszene neked.

– Orwell?

– Igen. Hamar elolvasod, nem hosszú, viszont nekem az egyik legnagyobb könyvélményem, így bátran ajánlom. – Matatott a katonai hátizsákjában, aztán előszedte a könyvet.

– Köszönöm.

– Miről szól? – kérdezte Virág, miközben fújt egy hatalmas rágólufit, ami kipukkadva beterítette a fél arcát. Arnold pislogás nélkül nézte, majd sóhajtva magyarázni kezdte.

– Azta – bólogatott Virág. – Nekem is van farmom a Facebookon! De durva.

– Virág – Arnold szemmel láthatóan kereste a szavakat. – Kevesebb virtuális élet, könyörgöm!

Virág azonnal vitatkozni kezdett, mondván, ha nem megy fel a Facebookra, akkor lemarad egy csomó „lájkolnivalóról”. Erre Arnold gúnyosan megjegyezte, hogy az bizony kár lenne. Úgyhogy ők ketten szokás szerint próbálták meggyőzni egymást, én pedig összefont karral álltam a hidegben, és a széltől könnyes szemmel hallgattam félig őket, félig pedig az *Invincible*-t. Jó volt újra így lenni, a két legjobb barátommal (plusz Karcsi, aki csengetés előtt csatlakozott hozzánk).

Irodalmon Kardos kicsit berágott az osztályra, mert amikor a *Himnusz*ból feleltetett, Zsolti egyszerűen elénekelte. Ezen mi, többiek jót szórakoztunk, de Kardos azonnal bevágta az egyest, ráadásul óra végéig diktált. Jaj. Szinte leszakadt a kezem óra végére. A tanár szó nélkül viharzott ki a teremből, a többiek pedig azonnal élvezni kezdték az ebédszünetet. Andris és Robi Wii bokszmeccset indított, kis híján kiütötték Gábort, aki csak a táblát szerette volna letörölni, Zsolti csirkés szendvicset evett, és a fóliával Kingát dobálta, Dave twitterezett, Ricsi a székén állt, és megpróbálta feldobni a lámpára Jacques tolltartóját, aki franciául kiabált neki, hogy ne már. ☺

– Itt képtelenség riportot készíteni – kiáltotta dühösen Kinga.

– Próbáljuk meg a könyvtárban! – tanácsoltam.

Cortez a vállát vonogatta, neki mindegy volt, így mindhárman kiléptünk a folyosóra.

– Hová mentek? – sipákolta a szemközti teremajtóban álló Edina.

– Ahová te most biztosan nem jössz – vetette oda Kinga, és meg sem várva a reakciót, továbbment. És elvileg ők barátok. Na, mindegy.

A könyvtár teljesen üresen kongott (ahogy szokott), úgyhogy bementünk, és jólesett a folyosón lévő káosz után egy kis nyugi. Cortez lazán felült egy asztalra, összekulcsolta a kezét. Kinga odahúzott egy széket, előszedte a kis jegyzetfüzetét, fellapozta, aztán megköszörülte a torkát.

– Az első kérdésem.

Cortez ezt igazán viccesnek találta, úgyhogy mivel csak én voltam ott, rám nézett, gondolom azzal a céllal, hogy összemosolyogjunk Kinga fontoskodásán. Én azonban elkaptam a tekintetem, és előhalásztam a mobilom. Kinga kínos, „Mit gondolsz a népszerűségről? Milyen érzés az iskola legnépszerűbb diákjának lenni? Hogyan dolgozod fel a körülötted lévő felhajtást?” kérdéseire Cortez egyszerű és meglepően klassz válaszokat adott. Elmondása alapján magasról tesz az egészre, vannak barátai, akik nagyon fontosak számára, a többiek inkább csak odacsapódtak hozzájuk. Aztán következtek az egyszavas válaszai, amitől Kinga teljesen bekattant.

– Ez nem igaz! Így nem lehet riportot csinálni! Mond neked valamit az összetett mondat fogalma?

– Kérdezz értelmesen! – vágta rá Cortez.

– Mi az, hogy értelmesen? Na, nehogy már te mondd nekem, hogy értelmetlen vagyok!

– De most mit válaszoljak arra, hogy hogy érzem most magam? Jól – röhögött kínosan.

– Jó, akkor ez sem lesz benne. Egyébként is, kit érdekel, hogyan érzed magad – rázta a fejét Kinga. – Következő kérdés. – Firkált, majd a szája szélét rágva rám nézett. Én éppen egy fotót

bámultam, ami nem sikerült rosszul, aztán éreztem, hogy elfehéredek. – A barátnőd, Viki is a bandátokban játszik.

Továbbra is a telefonom mappájában nézelődtem, de persze már rég nem érdekeltek a fényképek. Olyan szaporán vert a szívem, hogy szinte hallottam, és minden erőmmel azon voltam, hogy ne ájuljak el.

Éreztem, hogy Cortez felnéz rám, aztán megvonja a vállát. – Aha.

– Milyen érzés a barátnőddel együtt „dolgozni”?

– Semmilyen – közölte Cortez.

– Komolyan, belehalnál, ha normálisan válaszolnál??? – dühöngött Kinga.

– Majd ha normális kérdést teszel fel – kontrázott Cortez. Kinga, mivel már lilult a feje, és látszott rajta, hogy minél előbb szeretne szabadulni, szó nélkül hagyta Cortez megjegyzését, és feltette az utolsó kérdését. A szívem pedig megszakadt.

– Mint a suli legnépszerűbb diákjának, gondolom, nem mondok újdonságot azzal, hogy sokan, számomra érthetetlen okból kifolyólag, odavannak érted. Mit gondolsz erről?

– Nem sokat – nevetett Cortez zavartan.

– Tegyük fel, hogy nincs barátnőd.

– Tegyük – mosolyodott el Cortez.

– Van, akinek lenne nálad esélye?

Éppen egy újabb fotót csináltam, amikor Cortez rám nézett. Illetve pont bele a telefonomba.

– Nincs. Már nincs – mondta egyszerűen.

– Köszönöm. Ennyi – csapta össze a füzetét Kinga. Cortez leugrott a padról, és felém indult. Én még mindig lefagyva álltam, és az utolsó képet néztem a telefonomban, amit a válasza előtt készítettem.

– Megnézhetem, milyenek lettek? – nyújtotta felém a kezét. Összecsaptam a mobilt, és anélkül, hogy ránéztem volna, odanyomtam a kezébe, majd kimentem a könyvtárból.

Most erre mit mondjak? Inkább semmit. No comment. ☹

– Jól vagy? – kérdezte Virág, amikor visszaértem a terembe.

– Nem igazán – ráztam meg a fejem, és igyekeztem visszafojtani a könnyeimet.

Csendben ültünk egymás mellett, és gondolkoztunk. Miért csinálja ezt velem Cortez? Miért állítja be úgy a dolgokat, mintha én szúrtam volna el? Nem tehetek róla, hogy év elején érdekeltem, hiszen nem is tudtam róla! Azóta pedig éppen neki van tinimagazin címlapra illő barátnője.

– Miért van az, hogy akárhányszor ilyen arckifejezéssel látlak, annak mindig ő az oka? – nyomott a kezembe Arnold egy műanyag poharat. Mosolyogva felnéztem rá, és megvontam a vállam. Elhatároztam, hogy mostantól máshogy lesz. Nem érdekel Cortez! Te jó ég, hányszor elhatároztam már! De most tényleg! Elég volt. Ha neki nincs olyan, aki érdekli a suliból, akkor jó! Nekem sincs. Oké, az én (ál)állításom senkit nem érdekel, és valószínűleg, ha bekerülnék az iskolaújságba, akkor senki nem tudná, hogy ki vagyok és miért van velem riport, de akkor is! Nem sokkal később be is bizonyítottam, hogy minden megváltozott. Ugyanis, amikor töri után (Barka Andrist feleltette, összesúgtam neki egy kettest) Ricsi megkérdezte, hogy elmegyek-e délután a próbájukra, egyszerűen nemet mondtam.

– Ne már, Ren, azt hittem, szereted a zenénket! – tárta szét a karját.

– Szeretem – mosolyodtam el.

– Akkor miért nem jössz? Nem érdekel a próba?

– Nem. Már nem – mondtam, és szavaimat egyenesen Cortezhez intéztem. Néhány pillanatig farkasszemet néztünk, ő rögtön értette, hogy ez egyedül rá vonatkozik. Szóval így állunk.

Miközben hazafelé sétáltunk, a metsző januári szél befújt a kabátunk alá, kicsípte az arcunkat, és totál átfagytunk mind a négyen. Karcsi és Arnold könyvekről beszélgettek, mi pedig Virággal mögöttük kullogva megtárgyaltuk a Cortez-esetet.

– De akkor most már nem is megyünk többet Jalapeno-próbára?

– Te mehetsz, én valószínűleg nem – ráztam meg a fejem.

Virág hatalmas szemet meresztett rám a kötött sapija alól.

– Dehogy megyek nélküled! Ha te nem mész, én sem. Akarod, hogy kitöröljem őket a MySpace-oldalamról is?

Hangosan felnevettem, és rájöttem, legyek bármennyire szomorú Cortez miatt, Virág és Arnold barátsága pótolhatatlan számomra. Mert azért, valljuk be, Cortez sosem tartozott hozzám, amióta ismerem, csak feltételes módban beszélhetek róla, Arnold és Virág azonban a jelen idő. Még. Abba nem merek belegondolni, milyen lesz Arnold múlt időben, mert az még messze van. Mindenesetre a társaságukban sétálva nem is tűnt olyan rémesnek a Cortez-ügy. Hiszen összetörte párszor a szívem, szinte már megszoktam. ☹

Hazaérve megcsináltam a matek házim, meg készültem holnapra, aztán segítettem anyunak vacsorát készíteni. A netre fel sem mentem; minek? Inkább előszedtem az *Állatfarm*ot, és ki is olvastam. Igaz, hogy evés közben is azt bújtam, de nem tehetek róla, letehetetlen.

Cortez: 5/1* – hatalmas NO COMMENT.

Riport: 5/3 – végül csak összehoz Kinga valamit.

Máday: 5/1 – meggyőződése, hogy az osztályból valaki (Andris és Robi) csinálta az I Luv Máday Facebook-oldalt, úgyhogy üldöz minket. ☹

Állatfarm. 5/5*** – Te jó ég! Még most is azon gondolkozom! Hogy lehet valami ennyire, de ennyire elgondolkodtató???

Homlokom: 5/1 – próbáltam szétgyilkolni (tudom, hogy tilos) a dudort, de semmit nem értem el vele, csak egy kis véraláfutást… jaj. ☹

Január 20., szerda

Ma a suliban mindenki begőzölt, ugyanis a jövő hét pénteki farsangi bál témájáról péntekig lehet szavazni. Ahogy beértünk az aulába, Virágot és engem rögtön megtalált egy tizenegyedikes lány, aki hisztérikus „szavaztatok már?” kérdéssel fogadott, köszönés helyett.

– Nem, csak most jöttünk – utaltam arra, hogy még a bordó, horgolt sapkám is a fejemen van.

– Jó, értem. Szavazzatok! Adjak tollat?

– Van nálunk – vontam meg a vállam, és megadtam magam. Úgysem hagyja, hogy levegyük a kabátunkat, előbb szavaznunk kell.

Néhány srác röhögve odalépett az aulában elhelyezett ládához, és bedobott pár papírfecnit.

– Ez nem igaz! – hüledezett a lány.

– Mire kell szavaznunk? – szedtem le a kedvenc Stabilo tollam kupakját.

– Reneszánsz! – nézett rám olyan értetlenül, mintha csak a Holdról jöttem volna.

– Persze – mosolyodtam el. A Szent Johannás lányok évek óta szeretnének egy reneszánsz farsangot, de hiába. Több a fiú, így elég kevés az esélye annak, hogy valaha létrejön a dolog, mindenesetre elég nagy reváns lenne a tavalyi sorozat-farsang után.

– Muszáj a reneszánszra? Sokkal viccesebb lenne valami más – dünnyögte Virág.

Mielőtt a tizenegyedikes lány vitába szállhatott volna Virággal, gyorsan bedobtuk mindkét reneszánsz cetlit, aztán felsiettünk a lépcsőn. A folyosón lévő suliboxunkból kiszedtük a bioszfelszerelésünket, aztán bementünk a terembe. Illetve szerettünk volna. De az ajtó csukva volt, és bárhogy próbáltunk benyitni, nem sikerült.

– Most kopogjunk be? – csodálkoztam, mire Virág tanácstalanul megvonta a vállát. Hát, próba szerencse alapon bekopogtam, aztán rögtön jött a válasz.

– Mondd a jelszót!

– Mi? – néztem félre, mintha csak rosszul hallottam volna. Andris és Robi hangosan röhögtek a csukott ajtó mögött.

– A jelszót!

– Ide járunk. És szeretnénk bemenni.

– Negatív – kiáltotta.

– Ez nem igaz – nevettem el magam kínosan, és feltartottam a kezem, jelezve, hogy akkor nem megyünk be. Virág nem adta fel ilyen könnyen.

– Pete Wentz?

– Negatív.

– Fall Out Boy?

– Negatív.

– AFC Tomi?

– Negatív.

Minden „negatív” válasz után a két fiúból kitört a röhögés.

– Réni! – hallottam meg a teremből egy kétségbeesett hangot.

– Jacques? – kiáltottam.

Szegény francia osztálytársunk bent ragadt. Kiabáltam neki pár megnyugtató mondatot, ami eszembe jutott, mint pl. „ne aggódj, kihozunk”, meg ilyesmi, de ez inkább úgy hangzott, mintha valami béna akciófilmben lennénk. A két kocka remekül szórakozott, mi azonban továbbra sem tudtunk bemenni. Jacques és Gábor meg kijönni.

– Mi van itt? – állt meg mellettünk Kinga.

– Andris és Robi jelszót kérnek. – vontam meg a vállam, és immáron hárman rostokoltunk a folyosón, az ajtónk előtt.

– Hülyék vagytok! – kiáltotta Kinga.

– Negatív – jött a válasz azonnal.

– Na, elég ebből! – Kinga megragadta a kilincset, és teljes erejével megpróbálta kifelé húzni. A fiúk bentről pedig megpróbálták befelé rántani.

Elnéztük egy darabig, amíg elszórakoznak ezzel, és néha már úgy tűnt, hogy Kinga valami elképesztő erővel kirántja az ajtót, de akárhányszor résnyire megnyílt, a fiúk visszahúzták.

– Előbb-utóbb kiszakad – töprengtem, és magamban felidéztem a fizikán tanult húzó- és tolóerő hatását.

– Mi történt? – lépett hozzánk Dave.

– Andris és Robi kontra Kinga – feleltem.

– Aha! Tárgyalok velük – biccentett Dave. Előkapta a zakója zsebéből a mobilját, ujjait villámgyorsan húzkodta a kijelzőn,

majd a füléhez emelte. A fülünket az ajtóra téve hallottuk, ahogyan felcsendül a *Highway to Hell.* Robi csengőhangja.

Dave elsétált, és folyamatosan magyarázott a telefonba, miközben a teremben lévő fiúk vihogva hadartak arról, hogy jelszót kérnek, csak akkor engednek be. Közben meg már egész nagy tömeg gyűlt össze körülöttünk, mert az a-sok (akik fényévekre vannak a mi osztályunktól jófejségben) is tudni akarták, hogy mi történik.

– Menj arrébb, berúgom! – kiáltotta Zsolti. Kinga hátrafordult, és grimaszolva megrázta a fejét.

– Kifelé nyílik – közölte. Zsolti ezen szemmel láthatólag megdöbbent.

– Tényleg? Mióta?

– Mindig is kifelé nyílt – nevettem el magam.

– Nem! Nem! Tavaly már egyszer berúgtam.

– Akkor biztos nyáron cserélték ki – legyintett egy a-s fiú a nézők közül.

Na, ez megosztotta a tömeget. A fél társaság azzal volt elfoglalva, hogy bejussunk, a másik fele meg azzal, hogy mikor cserélték ki az ajtókat. Ha nyáron, akkor is fél éve nem tűnt fel senkinek. ☺

– Miért csövezünk a folyosón? – kérdezte Ricsi, aki Cortezzel együtt akkor ért oda hozzánk.

– Mert Andris és Robi nem engednek be, csak ha mondunk egy jelszót – ismételtem, sokadszorra.

– Értem. Na, engedj – tolt félre Ricsi, és bekopogott.

– Mondd a jelszót!

– Szétütöm a fejed – közölte, mire azonnal kinyílt az ajtó, és mi becsörtettünk a terembe.

– Ez volt a jelszó? – csodálkozott Virág, miközben elhaladtunk Andris és Robi mellett.

– Nem – vihogott Andris. – De megijedtünk.

Mosolyogva leültem a helyemre, és azt hallgattam, ahogyan Zsolti mindenkit megkérdez, mégis mit gondolnak az ajtóról.

– Hagyd már abba, tavaly nyáron cserélték ki az összest – szólt rá végül Ricsi.

– Honnan tudod? – csodálkozott Virág.

– Erre deszkáztam, benéztem.

– Ablakot deszkáztál? – pislogott nagyokat, mire Ricsi elnevette magát.

– Emó, sötét vagy! Gördeszka, rémlik?

– Jaa, télleg – vigyorgott Virág, aztán két kézzel megdörzsölte az arcát.

Bioszon Baranyai tanárnővel átvettük az autotróf és heterotróf anyagcserét, és mivel a fiúk leginkább mobiloztak a pad alatt, Virág pedig mangát rajzolt, óra végén odaadtam a füzetem, hogy írják le rólam. Duplamatekon Gazdaggal egyenleteztünk a táblánál. Jó, hogy duplamatek volt, mert Virág harminc percig oldott meg egyetlen feladatot, így mi, a többiek maradtunk a másik órára. Mindannyian. Szegény Virág, így is tökre kiakadt, éppen javítania kéne, de sajna olyan szinten elvesztette a fonalat a múlt félévben, hogy fogalma sem volt, miről van szó. Egész ebédszünetben Arnoldnak magyaráztam arról, hogy mennyire, de mennyire megfogott az *Állatfarm*, és hogy majd biztosan újra elolvasom, mert még mindig sokszor eszembe jut, és egyszerűen zseniális… szóval ömlengtem, mire Virág próbált bekapcsolódni a beszélgetésbe. Mikor elmondtam neki, hogy miről van szó, teljesen kiakadt, és biztosított minket arról, hogy a virtuális farmján kitörli a disznókat. Nos, nem biztos, hogy Orwell üzenete ez volt, mindenesetre klassz, hogy valamilyen szinten Virágra is hatással van. ☺

Suli után Arnold átjött, hogy együtt írjunk meg egy beadandót Monsieur Durand-nak. Én a babzsák fotelemen ültem, a notebookommal a kezemben (a netkorlátozás nem él, ha anyaggyűjtéshez használom a gépem), Arnold pedig az íróasztalomnál írt. Néha felnézett, és elidőzött az asztalom felett lévő tükrön, amire mindenféle dolgok vannak ragasztva. Most éppen Beatles, *Abbey Road* matrica, a Virágtól kapott Cortez mangám, egy párizsi képeslap, amit még Jacques küldött, tavalyi fotó az osztályteremben, amit Virág nyomtatott ki nekem, egy Twilight-kép, Arnold könyvlistája és egy színházjegy – egy közös színházi este emléke.

– Már át kéne rendeznem, egy csomó minden nem aktuális.

– Igen, látom – bólintott.

Félretettem a notebookom, és felálltam. Közelebbről megnézve, már nem csomó minden, hanem semmi nem volt aktuális. ☹

– Segítsek? – kérdezte.

– Nem, csak pár dolgot… – nyúltam oda, és szép lassan mindent leszedtem. Kivéve a mangát. Kilencedik eleje óta a tükrömön van, egyszerűen képtelen voltam megválni tőle.

– És most mit fogsz feltenni?

– Majd gyűjtök új dolgokat – vonogattam a vállam.

– Ehelyett tudok ajánlani – vette fel a színházjegyem

– Mit?

– Egy újat – mosolyodott el.

– De jó! Színházba megyünk?

– Ha van kedved, akkor persze, mindenképp! Csak mondd, mihez lenne kedved.

– Mindenhez! – vágtam rá azonnal, majd leültünk a gépem elé, és kiválasztottunk pár előadást. Hurrá. ☺

Farsangi szavazás: 5/3 – tuti, hogy nem lesz semmi a reneszánszból…

Cortez: 5/1 – semmi kommunikáció köztünk. Nulla, zéró, semmi. És nem érdekel! Na jó, kicsit.

Facebook: 5/2 – a falamon mindenféle szívek vannak, Virág, Karcsi, Jacques, Gábor is küldött. Fogalmam sincs, mik azok, de klassz.

Virág: 5/5* – mivel most már folyamatosan hordja a szemüvegét, elmondta, hogy látta a táblát fizikán. Wow. ☺

Peti: 5/4 – a szilveszterkor megismert emós srác írt üzenetet a Facebookon. Tök rendes, megkérdezte, hogy vagyok, meg ilyesmi.☺

Sulirádió: 5/5 – amikor nem a farsangi szavazásra buzdítottak, a stúdiósok végig Coldplay-t adtak.

Színház: 5/5*- Arnold este üzent, hogy tudott foglalni februárra, a *Godot-ra várva* darabra jegyet! Juj de jóóó! Amúgy is nagy kedvencem, kíváncsi vagyok, milyen lesz színházban.

Január 21., csütörtök

Jaj, ne! A csütörtöki rémület. Duplaóra Vladárral. Vajon miért nem szeretem ezt a napot?

Még jóval csengetés előtt beültem a padomba, és igyekeztem angyali arcot vágni, így várva a rajzórát. Kár volt, ahogy Vladár belépett, lehervadt az arcomról a mosoly. Ugyanis téli táj festését adta ki feladatul. Nézegettem a temperáimat, végül, amikor már nem tudtam feltűnésmentesen húzni az időt, munkához láttam. A szám szélét rágva kinyomtam egy kis pötty fekete festéket, aztán rajzoltam a lap közepére egy fát. Illetve olyasmit. Mindegy, voltak ágai, elmegy fának, nem is ezzel volt a nagy gond. Hanem, hogy magam sem tudom, miért, feketére festettem. Ott volt a barna, legalább három árnyalatban, de nem, én feketét készítettem. Mint valami erdőtűz utáni kopár, megszenesedett fa! Jaj, ne! Ezek után úgy döntöttem, hogy inkább a tájat festem. De nem értettem, hogyan. Hiszen, ha téli táj, akkor mindent hó borít. Így végül azt láttam a legjobbnak, ha úgy hagyom. Nem is értettem, hogy a többiek mit tudnak annyit szöszmötölni, egészen addig, amíg Vladár be nem szedette. Természetesen Kinga volt az önkéntes, aki szívesen körbement a rajzokért. Egyrészt, mert túlbuzgó, másrészt pedig élvezte, hogy közben mindenkinek a munkáját lesajnálhatja. Amikor hozzám ért, a szokott módon motyogott valami „te nem vagy normális”-félét, aztán továbbment. Vladár az asztalnál ülve egymás után értékelte a munkákat. Az első kép után (Virág zseniális téli erdője, két szarvassal, gyönyörű színekkel) már sejtettem, hogy körülbelül mi volt a feladat. A többieké, ha nem is annyira szépre, mint Virágé, de nagyjából jól sikerült. Aztán a tanárnak összeszaladt a szemöldöke, és tudtam, az lesz az enyém.

– És végül, akinek szándékában áll megbukni. Rentai, gratulálok, a pillanatok alatt összedobott munkádra pillanatok alatt kapsz egy elégtelent.

– Tanár úr! – lóbáltam meg a kezem.

– Tessék? – nézett rám úgy, mintha az is szívesség lenne, hogy emberszámba vesz.

– A fekete fa egy erdőtűz utáni, egyedül maradt növény, ami körül minden fehér, mert a táj havas – próbálkoztam a lehetetlennel, vagyis kimagyarázni a „munkám”.

– Nos, az elmondottak alapján el tudom képzelni a képet. Sőt, meg is tudom mutatni – emelte fel az egyik rajzlapot a tanári asztalról. Arnold zseniális rajzát mutatta, ami pont azt ábrázolta, amit elmondtam. Ó, a fenébe! – A tiéd azonban nem más, mint ami. Egy fekete maszat a fehér lapon. És pont – közölte. Arnold képét látva nem vitatkozhattam, inkább lesütöttem a szemem, és igyekeztem túltenni magam azon, hogy bukásra állok rajzból. Megint. Ááá.

Teljesen lelombozódtam, pedig harmadik órában esni kezdett a hó, aminek mindenki eléggé örült, sőt, ebédszünetben az udvaron néhány kilencedikes hóembert is épített. Amit persze csengetéskor Zsolti és Ricsi szét is vert, de mindegy. Egyre többen mentek az aulában lévő farsangi dobozhoz, hogy bedobják a lapokat. Időközben Kinga felcsapott szervezőnek, és mindenkit megtámadott, hogy szavazzon a reneszánszra. A fiúk persze leginkább kiröhögték, de néhány „nyomibb diákot” sikerült eléggé megfélemlítenie ahhoz, hogy rettegve szavazzon. Karcsit például láttam a ládához kullogni, miközben Kinga szorosan mögötte lépkedve, fenyegetően kísérte.

Duplafrancián Monsieur Durand beszedte a beadandókat, aztán, mivel ki is javította órán, megkért valakit, hogy segítsen neki, a többiek pedig elfoglalhatták magukat. Arnold tehát a tanárnak segített, hozzám meg odaült Virág, és amíg én *IPM*-et olvastam, ő tovább rajzolgatta a mangáját.

– Látom, jól elvagytok – lépett hozzánk Kinga. – Csak úgy mellesleg. Kibékültetek Doriánnal? – kérdezte, mire mindketten felkaptuk a fejünket. Virág totál lesápadt.

– Nem. Miért?

– Mert a közösségin közös képetek van fent az adatlapján.

– Mi? – döbbent le Virág.

– Legalábbis reggel még ott volt.

Virág tanácstalanul nézett rám, majd szomorúan megrázta a fejét, jelezve, hogy fogalma sincs, miről van szó.

– Dave – fordultam hátra a négyfős társasághoz, akik a hátsó padban néztek valamit Dave telefonján. – Itt van a notebookod?

– Micsoda kérdés? – tárta szét a karját, majd az asztala mellé állított laptoptáskáért nyúlt.

– Létezni sem tud nélküle – röhögött Cortez.

– Így igaz. Mondd, miben segíthetek? – nyitotta fel a gépet, és látszott az arcán, imádja, ha fontos feladata van. ☺

– Rámennél az iWiWre?

– Azonnal, ahogy rákapcsolódtam a suli wifijére.

Monsieur Durand rosszallóan nézett felénk, szerintem a zajongásunk zavarta (a wifis részt nem értette), úgyhogy hátramentünk mindhárman. Naná, hogy Kinga is jött velünk, mi az, amiből ő kimarad?

– Kit csekkolunk? – harapott bele Ricsi a szendvicsébe, mire Dave dühödten felnézett, és kiakadt, hogy ne egye le a szépen beállított haját.

– Bíró Dorián – mondtam, mivel Virág Dave mögött állva a pulcsija ujját gyürködve meredt a képernyőre.

– Emó, azt hittem, kirúgtad Dórit – nézett fel Ricsi csodálkozva.

– Igen. Én is – döbbent le Virág. Dave bement Dorián mappáiba, ahol volt egy egész Virág elnevezésű, amiben több mint húsz kép volt Virágról.

– Ajj már, ezt most miért csinálja? – sipákolt Virág idegesen. – Talán eddig is ott volt – vonogatta a vállát Zsolti, és próbálta levenni a szemét Ricsi szendvicséről. Nehezen bírta. ☺

– Nem, nem – rázta a fejét Virág, aztán a képernyőre bökött, mire Dave ráförmedt, hogy ne ujjlenyomatozza össze az Apple-jét, mert kiakad. – Nem volt ilyen mappája, és különben is. Az utolsó képet nem is ismerte. Tegnap tettem fel a Facebookra, látod, ezen más a hajam. Ajj, ez annyira gáz! – temette a tenyerébe az arcát.

– Azt hiszem, valaki nehezen viseli, hogy ejtették – ciccegett Kinga, mire mindannyian ránéztünk.

– Gondolod? – kérdeztem, és kicsit megrémített a dolog. Tiszta beteges.

– Lerúgjam a fejét? – nézett körbe Ricsi. Fogalmam sincs, mitől lett ilyen harcias, de mostanában mindenkinek lerúgná a fejét. ☺

– Nem, asszem, az lenne a legjobb, ha Reni beszélne vele – motyogta Virág.

– Mert engem kedvel? – kérdeztem kínosan. A kapcsolatom Doriánnal soha nem volt felhőtlen, egyáltalán nem akartam beszélni vele. – Jó, nem bánom – sóhajtottam, mert Virág olyan szomorúan nézett… meg amúgy is. Ha szakítottak, akkor ne tegyen már fel képeket Virágról!

Dave még várt volna valami dicséretet, amiért az ő gépén lepleződött le a nagy dolog, úgyhogy megköszöntem a segítségét, és biztosítottam róla, hogy nélküle nem jöttünk volna rá. Ez persze nem igaz, de ő szeret ilyesmiket hallani. Bólintottam Virágnak, és mivel ránk csengettek, az ajtó felé indultam. Hirtelen egy kéz ragadta meg a karom, mire visszafordultam. Cortez fogta a csuklóm, és szólt, hogy várjak.

– Miért? – kérdeztem a torkomban dobogó szívvel. Így nehéz róla nem tudomást venni.

– Ne egyedül menj – mondta, és ez olyan nagyon édes volt tőle! Dorián minden bizonnyal be van rágva, meg amúgy is, a szilveszteri eset után mindenkinek megvan róla a véleménye, erre Cortez jön velem, nehogy bajom essen! A fenébe. Még mindig szörnyen szeretem. ☹

Végigsétáltunk a folyosón, és megálltunk a tizenegyedikesek terme előtt. Baranyai tanárnő éppen akkor jött ki, úgyhogy megvártuk, amíg elmegy, végül beléptem az ajtón. A tizenegyedikesek már nagyban pakoltak. Dorián az utolsó előtti padban ült, és zenét hallgatott. Mikor meglátott minket, összehúzta a szemöldökét (legalábbis azt a felét, ami látszott), és kérdőn figyelte, amíg odaérünk hozzá.

– Szia – köszöntem kelletlenül. – Válthatnánk pár szót?

– Ja – válaszolta. Vagy valami olyasmi.

– Oké, szóval az van, hogy láttuk az iWiWen, hogy van még pár képed Virágról, és mivel már nem jártok, gondoltam, megkérlek, hogy légyszi, szedd le.

– Jó, ne parázz. Ezer éve ott van, majd törlöm a francba – felelte durván.

– Öööö – nevettem el magam kínosan. – Nem igaz, mert van ott új kép is, ami azóta készült. És minden valószínűséggel a Facebookról szedted le…

– Mi a franc, valami magánnyomozó vagy? – vihogott idétlenül.

– Nem, dehogy – túrtam bele a hajamba, mert kezdett necces lenni az egész. – Csak láttam…

– Jó, majd le lesz szedve… – állt fel hirtelen, és a lendülettől kissé meglökött, amitől hátratántorodtam.

Hirtelen egy kéz nyúlt ki mellettem, és megragadta Dorián kockás kendőjét.

– Nagyon vigyázz magadra, Dorián! – szólt rá Cortez olyan hangsúllyal, amitől még én is frászt kaptam.

– Elengednél? – vinnyogott, tekintete körbejárt a teremben, segítséget keresve. Nem volt.

– Holnapra leszeded a képeket – közölte Cortez. Dorián idegesen bólintott, miközben még mindig nem szabadult Corteztől. – És ha még egyszer meglököd…

– Jó, értettem – rántotta ki magát, aztán előszedte a mobilját, hogy a képernyő tükrében megigazítsa a kendőjét.

Én még mindig elakadt lélegzettel álltam, és próbáltam felfogni az előbb történteket. Cortez megvédett! Woow. Ennyit a „nem érdekel” projektről. Kimentünk a teremből, és szótlanul sétáltunk a folyosón. Mindkettőnknek tele volt a feje, azt hiszem, egészen mással. Ez ki is derült, mert végül nem bírtam tovább, és megszólaltam.

– Nagyon köszönöm!

– Gyűlölöm ezt a gyereket – vágta rá Cortez még mindig nagyon idegesen.

– Tudom. Én sem kedvelem – feleltem. – Rendes tőled, hogy megvéded Virágot… és engem – suttogtam halkan, mire Cortez

menet közben rám nézett, és csak megrázta a fejét. Nem tudom, mit gondolhatott. És nem is fog kiderülni, mert a folyosó végén az egész osztály lázasan várt minket. Igen, ha esemény van, az megmozgatja a diákokat.

– Mi vooolt? – üvöltötte Zsolti torkaszakadtából.

Cortez odament a többiekhez, én pedig megálltam a falat támasztó Arnold mellett.

– Oké, elvileg holnapra leszedi. Cortez megoldotta – fújtam ki magam.

– Mi lenne, ha egyesek néha gondolkoznának is, nem csak fejjel rohannának a falnak? – rázta meg a fejét unottan. – Ha vártok pár percet, akkor írtam volna egy felszólítást Doriánnak, ismertetve, hogy megsérti a személyiségi jogokat. Gyanítom, már ma este leszedte volna a képeket, tekintettel arra, hogy nem szeretné, ha feljelentenék…

– Igen, ez igaz – biccentettem –, de megoldottuk. Diákosan – mosolyodtam el, és arra gondoltam, Cortez mennyire, de mennyire menő volt, ahogy elkapta! Odanéztem a többiek felé, Virág éppen Corteznek hálálkodott, és ugrabugrált örömében, miközben mindenki hallani akarta az „egész sztorit”. ☺

Úgyhogy ők ott hangoskodtak, közben néhány a-s is próbált csatlakozni hozzájuk (főleg a négy lány). Visszafordultam, és láttam, hogy a lépcső korlátját fogva Dorián figyeli őket a fél szemével. (A másikat eltakarta a haja.) Nem volt túl kellemes látvány, a tekintete eszelős volt. Úgy érzem, ennek itt még most nincs vége. ☹

Arnolddal, Virággal és az aulában ránk váró Karcsival együtt indultunk haza. Újra havazni kezdett, így viszonylag gyorsan baktattunk felfelé a dombon. Arnold és Karcsi előttünk mentek, mi pedig Virággal mögöttük, és éppen „diáklányosan” vihorásztunk a történteken, amikor Virágnak előrecsuklott a feje. Olyan hirtelen történt, hogy épp csak elkaptam a karját, de még így is térdre rogyott. Megpördültem a tengelyem körül, és az utca aljára néztem. Dorián állt ott, veszettül nevetett, kezében pedig egy újabb adag sáros havat tartott, ami az éjszakai mínuszokban kellően megfagyott, így borzalmasan kemény lett. Az újabb

találat a lábam előtt csapódott a földbe, és millió koszos darabban tört szét.

– Virág, jól vagy? – húztam fel a földről, miközben folyamatosan jajgatott és a tarkóját dörzsölte az egyujjas kesztyűjével.

– Ajj már, ez nagyon nagy pukli lesz – motyogta, és biztosan nagyon fájhatott neki, mert néhány könnycsepp gördült végig az arcán. Arnold és Karcsi megálltak, és gyorsan visszasiettek hozzánk. Amikor Dorián észrevette, hogy nem egyedül vagyunk, egy pillanat alatt eltűnt.

– Mi történt? – kérdezte Arnold aggódva, és azonnal levette Virág sapiját, hogy megnézze, nem vérzik-e a feje.

– Dorián – feleltem halkan, és idegesen.

– Erről beszéltem. Cortez erősködhet, de nincs mindig veletek. Valószínűleg őt nem dobálják jéggel… – rázta a fejét dühösen. És igaza volt. Cortez megvédett, aztán ment a dolgára. Virág pszichopata exe pedig útszéli jéggel dobálózik. Te jó ég!

Hazaérve anyut nem találtam otthon (a havazás miatt totál káosz van a városban), így megcsináltam a házim, aztán bekapcsoltam a gépem. Az iWiWen Dorián nemhogy nem szedte le a képeket, de egy újabbat is tett fel. Azt, ahogyan Virággal megyünk felfelé a dombon. Komolyan, Hannibal Lecter semmi ehhez a gyerekhez képest. Ez kezd ijesztő lenni. ☹

Dorián: 5/1*** – megőrült. Ez tény.

Cortez: 5/5* – woow.

Arnold: 5/5 – neki van igaza.

Vladár: 5/1 – megint a bukással fenyeget. Szuper. ☹

Apu: 5/3 – a gépén írt valamit, így akkor közöltem vele a rajz egyest. Csak bólintott. Régi trükk, de még mindig működik. Kíváncsi vagyok, mikor jut el teljesen az infó… ☺

Live forever: 5/5 – Arnold linkelte át, most ez a kedvenc Oasis-számom. ☺

Viki: 5/1 – feltöltött egy közös képet a Facebookra. Mármint Cortezzel… Jaj. ☹

Francia beadandó: 5/5 – ☺

Virág: 5/4 – beszéltem vele este. Eléggé megviselte a dolog, amit meg is értek. Azt hitte, Doriánnal örökre vége. A java viszont még csak most kezdődik. ☹

Január 22., péntek

Nem szoktam, de reggel bekapcsoltam a gépem, és gyorsan megnéztem, hogy Dorián leszedte-e a képeket. Az egész mappa eltűnt. Akkor Cortez szavai megtették hatásukat. Viszont a netezés miatt késésben voltam, így elfelejtettem megemlíteni anyunak, hogy megint bukásra állok rajzból. Juj.

A suliban mindenkit a farsangi bál témája foglalkoztatott, az aulában csak az első szünetig lehetett szavazni, így Kinga és néhány színjátszós mindenkit megállított, hogy szavazzanak. A terembe érve Virág gyorsan elmesélte a fiúknak, hogy már nincs fent a képe a neten, viszont hatalmas púp van a fején, mert Dorián megdobta.

– Megdobott? Hogy lehet valaki ennyire gyerekes? – sóhajtotta Ricsi gondterhelten, aztán meglátta a kezemben a Kinder tojást, és azonnal követelni kezdte a benne lévő játékot. Nos, ha már a gyerekességről beszéltünk. ☺ Odaadtam neki.

Ofőórán Haller meglehetősen gondterhelten érkezett. Megértem, eszméletlen panaszáradat érkezett ránk a héten is. A 10/b lassan legendásan balhés. Kezdve a pokoli rossz jegyekkel (a rajzzal én is beszálltam), a feleselésekkel, a mobilozással a tanórákon, a tévé folyamatos hackelésével (Andris és Robi nem bírnak magukkal), az ajtó rongálásával (kiesett belőle egy csavar, amikor lökdösték, végül Zsolti elrejtette a kulcslyukban, így azóta nem lehetett zárni). Szóval szegény ofő csak mondta, mondta, mondta… És a fél osztály nem figyelt, mert mobiloztak, PSP-ztek, zenét hallgattak.

– Szeretném, ha összeszednétek magatokat! – kérte az ofő, miközben rácsengettek, és mindenki zajongani kezdett. Egyedül Jacques és Gábor figyeltek a helyükön ülve, a többiek már az ablakban lógtak (Virág integetett a tesitanárnak), vonalzóval verekedtek (Andris és Robi), fekvőtámaszoztak (Zsolti, senki

nem tudja, miért pont itt és most. ☺), azt számolták (Kinga), vagy az udvarra indultak (Cortezék).

Ebédszünetben forrócsokival és porcukros-lekváros fánkkal mentünk az udvarra, ahol már mindenki szörnyen izgatott volt. Lement a Kooks *Naive* című dala, mi pedig a havasesőben vártuk, hogy a stúdiósok bemondják az eredményt.

– Na! – szólt bele az egyikük, mire mindenki füttyögni kezdett. – Megvan a farsangi bál témája! Ami idén sem a reneszánsz! – kiáltotta. Az udvaron álló összes fiú röhögve tapsolt, a lányok azonban bosszankodtak, többen közülük pedig (Kinga volt a hangadó) meg akarták óvni az eredményt. – Tehát. Az idei év farsangi témája…

A stúdiós elhallgatott, és betett egy számot, mire mindenki tapsolni kezdett.

– Mi ez? – pislogtam értetlenül. Arnold már válaszra nyitotta a száját, de a stúdiós megelőzte.

– *Star Wars* farsang!!! – üvöltötte, mire olyan ováció tört ki, hogy alig hallottuk a *Csillagok háborúja* főcímdalát. (Most már rájöttem, hogy az volt.)

Teljesen kétségbe estem a farsangi témával kapcsolatban, ugyanis fogalmam sincs, miről szól a *Star Wars.* Jó, az alapokat tudom, de egy részt sem láttam még, és azon a fura frizurán kívül (valamilyen hercegnő) semmit nem tudok a dologról. Éppen ezért elég kétségbeesett arccal értem haza.

– Mi volt a suliban? – kérdezte anyu, miközben a laptopján felhőtérképet szerkesztett.

– Dorián leszedte Virág képeit az iWiWről, Haller kiakadt, és kezdő huligánoknak minősített minket, amiért Andris, Robi és Kinga megrongálták az ajtót. Kaptam egy ötöst francia kultúrából, elmaradt a tesi. A reneszánsz farsang idén sem jött össze, ehelyett *Star Wars* jelmezbál lesz, ami azért jó, mert semmit nem tudok a témáról… – hadartam, mire apu, aki addig elmerült valami újságba, felnézett. – Ezenkívül Cortez ma… igen, ma rám sem nézett, a hétvégén próbálnak meg moziba mennek, igen, a barátnője, Viki is. Biztos nagyon jó lesz, kár, hogy nem hívtak. De miért is hívtak volna? Virág a hétvégét az

apukájával és Krisztával tölti, Arnold tanul, úgyhogy én gitározni és olvasni fogok… – folytattam, de apu közbeszólt.

– Mit is mondtál az előbb? – kérdezte.

– Hogy Cortezék moziba mennek – ismételtem.

– Nem, azelőtt. A farsangról.

– Hogy *Star Wars* farsang lesz – vonogattam a vállam.

– És mintha azt mondtad volna, hogy semmit nem tudsz a témáról…

– Így van – biccentettem. Apu arcára nem is döbbenet, inkább a rettenet ült ki.

– Az meg hogy lehet? – kérdezte, mikor megtalálta a szavakat.

– Eddig kimaradt – legyintettem. Úgy tűnt, aput igen megviseli a téma, úgyhogy nem válthattam. Anyu mosolyogva figyelt minket.

– Hogy lehet, hogy mindjárt tizenhat éves vagy, és még nem láttad a *Star Wars*t? És én erről miért nem tudok? – hüledezett. Na jó, most először éreztem, hogy apu szégyenkezik miattam. Wow. ☺

– Egy csapat ember, vagy mi – töprengtem –, az űrben. Meg ott van az a kutyaszerű lény… – vontam meg a vállam, jelezve, hogy nem igazán érdekel a téma.

– Ne kutyázd le Chewbaccát! – szólt rám apu. Öö, oké, véletlen volt, nem tudtam, hogy az az izé ennyire tabutéma. ☺

Apu teljesen összetört, magába roskadva ült az étkezőasztalnál, anyu pedig közben mosolyogva elmagyarázta, hogy apu *STAR WARS*-FAN. Csupa nagybetűvel.

– Felmentem a szobámba – közöltem, mielőtt apu esetleg kitagadna, amiért nem láttam egy filmet. ☺

A babzsák fotelemben ülve az ölembe vettem a gitáromat, és fellapoztam a könyvem, hátha sikerül hibátlanul lejátszanom a *Megfogtam egy szúnyogot.* Már legalább negyedórája játszottam az elhangolódott hangszeren (a cél az volt, hogy Corteznek imponáljak, most már az a cél, hogy egyszer eljátsszam tökéletesen, hogy *Megfogtam egy szúnyogot,* amikor kopogtak az ajtómon. Apu nyitott be, és elég lelkesnek tűnt.

– Ami késik, nem múlik – mosolygott, és előhúzta a kezét a háta mögül. Sejtettem. Hat *SW* filmet dugdosott.

– Öööö, szerintem elég, ha megnézem a neten az előzeteseket… – próbálkoztam, de addigra apu már bekapcsolta a tévém.

– Akkor csinálok popcornt – adtam meg magam, és a gitárt félrerakva feltápászkodtam.

Megfogtam egy szúnyogot: 5/1 – ma se tudtam eljátszani… ☹

Cortez: 5/2 – jó hétvégét nekik. Pff.

Star Wars: 5/4 – Én vagyok Padmé, Cortez pedig Anakin. ☺

Virág: 5/3 – este üzent, hogy Activityznek Krisztával és az apjával. Juj, neki is durva lehet a hétvége. ☺

Hayden Christensen: 5/5* – luv. <3☺

Pótvacsora: 5/5* – popcorn, snickers, chips, kóla… a bőrömnek már úgyis mindegy…

Apu: 5/5 – most kiabál, hogy nézzük a *Sithek bosszúját*. Rohanok.

Január 25., hétfő

Egy egész hétvégét felölelő *Star Wars* maraton után úgy gondoltam, megváltás lesz a suli. Hát, tévedtem. Nem elég, hogy meg kellett néznem mind a hat filmet (szinte nem is tudtam olvasni emiatt), de apu a fejébe vette, hogy márpedig díjnyertes *SW* kosztüm kell nekem, így szinte egész hétvégén a netet bújta, plusz közölte anyuval, hogy varrnia (?) kell. Na, ez elég viccesen alakult, mivel anyu éppen ónoseső-előrejelzésekbe merült bele, és szemmel láthatóan az égvilágon semmi kedve nem volt ahhoz, hogy elkezdjen varrni. Vasárnap estére lett egy műanyag rohamosztag-sisakom (apu valahonnan a garázsból szedte elő; fogalmam sincs, mik lehetnek még ott) és egy régi bikinim, amit anyu alakított át Leia hercegnősre. Nos. Ami azt illeti, eszembe sem jutna bikiniben suliba menni januárban, ráadásul Máday konzervatív világnézete miatt azonnal kicsapnának. Úgyhogy a szüleim minden próbálkozása ellenére még nem volt jelmezötletem. Mindenesetre reméltem, hogy a suliban kicsit

nyugisabb a hangulat. Hát, tévedtem! Az egész Szent Johanna belelkesedett a közelgő *SW* farsangtól, mindenkiből előtört a „gyerek”, úgyhogy a folyosón elég komoly fénykardcsaták folytak, mindenkinél műanyag lézerstukkerek voltak. A terembe lépve Andris éppen fedezéket keresett, mert Robi folyamatosan „lőtte”. Éljenek a gyermekded lelkek. ☺

Első óránk irodalom volt, úgyhogy a helyemen ülve vártam a csengetést, addig pedig Virág *IM*-jét lapozgattam. Próbáltam lelkesnek tűnni, de annyira nem kötött le, hogy AFC Tomival van interjú. Mivel Virág nyaggatott, hogy olvassam el, azért átfutottam a sorokat.

– Ugye mien nagyon jófej? – kérdezte mosolyogva, szemüvege mögött csillogó szemmel.

– Igen, valóban – biccentettem. Közben Jacques hátrafordult, és zavartan kérdezgetett a farsangról. Tudni akarta, hogy minek öltözöm be, mert akkor esetleg hozzám öltözne, és jó lenne, ha passzolna a ruhánk… Már majdnem három perce dadogott, amikor rájöttem, hogy el akar hívni a bulira. ☺ Mivel esélyt sem láttam arra, hogy más hív el, boldogan mondtam igent, Jacques pedig boldog volt, hogy együtt megyünk. Mindenki kellően boldog volt, csak Virág sóhajtott szomorúan. A Doriánnal történt szakítása óta ez lesz az első eset, hogy egyedül jön Szent Johannás bulira.

A sulirádióban elhalkult a zene *(A birodalom visszavág* filmzenéje), és a csengetést követően Kardos már bent is volt az osztályban.

– Tegyétek el a… – nézett körbe Kardos az osztályon – …a játékokat. És Zsolti, vedd le a köpenyed – tette hozzá fura grimasszal.

Zsolti vihogva levette magáról a (jedi?) ruhadarabot, de a fél kezét takaró kesztyűhöz ragaszkodott. Érdekes. ☺

– Antai-Kelemen a táblához, a többiek olvassák a szöveggyűjteményt.

A szám szélét rágva néztem, ahogy Cortez kimegy a táblához, majd mikor Kardos durván rászólt, kivette a kezét a zsebéből. A felelése nyolc keserves percig tartott, végül akkora egyest kapott,

mint a ház. Bukásra áll irodalomból. Megint. *Déja vu* a köbön… Jaj.

Kardos duplaórája után jöttek sorban az izzasztó órák, matek, fizika, francia, angol és végül… a tesi. Hát, nem a hétfő a kedvenc napom.

Az öltözőben Virágot vártam, aki szörnyen lassan öltözött, közben meg a szemben lévő padon ülő a-sok fecsegését hallgattam. Edina szokásos módon tette a fejét.

– Mit érdekel, ha van barátnője? Elhívom a farsangra…

Szomorúan néztem, ahogyan a Szent Johannás melegítőnadrágjában tesz-vesz a táskájában, miközben felül csak egy sportmelltartót viselt. Na igen, az a-s lányok elégedettek magukkal, tesi előtt állandóan hiányos öltözetben parádéznak az öltözőben, miközben mi, Virággal minden alkalommal szenvedünk az átöltözéssel. Jó, lehet, hogy ciki, de mi még mindig úgy oldjuk meg a pólócserét, hogy az egyiket rávesszük a másikra, kinyújtva az ujját behúzzuk a karunkat, majd a póló nyakrészén át kirángatjuk az előzőt. Nem túl menő, de így legalább nem látnak minket. Hogy is mondjam, a tényleges fejlettségünk még várat magára. És még enyhén fogalmaztam. Jó, mindketten überlaposak vagyunk. Ez van. ☹

Kinga, aki éppen előrehajolva a haját fésülte ki (vagy inkább kefélte), felnézett, és megvető pillantásokkal illette Edinát.

– Csak nem gondolod, hogy Cortez veled fog menni? Ugyan – fújtatott gúnyosan.

– Miért? – pislogott Edina, és végre felvette a pólóját.

– Mert eddig hatan hívták el, és mindenkinek nemet mondott – közölte Kinga tényszerűen. Ez engem is meglepett, még csak hétfő van, hogy lehet, hogy már hatan elhívták?

– Márpedig nekem igent fog mondani! – vigyorgott Edina, megcsillantva az összes fogát. Azt hiszem, egy tömését is láttam.

– Meglátjuk – vonta meg a vállát Kinga, és fordulás közben rám mosolygott. Szörnyen élvezi, ha keverhet.

De igaza volt. Tesin (miközben kidobósoztunk) Edina a terem másik felében focizó fiúkhoz sétált, és félrehívta Cortezt. A srácok persze nem díjazták ezt, mivel éppen játszottak, úgyhogy

amikor Cortez odakocogott hozzá, Ricsi megcélozta Edinát a labdával. Kicsit lesántult, de azért tovább vigyorgott, a világért sem akarta mutatni, hogy mennyire fáj neki, pedig eléggé piros lett a feje.

Oda-odalestem, hogy mi történik, de közben Tami, az egyik a-s lány kidobott. Mindegy, amúgy sem élvezem túlságosan a tesiórát. Felültem a lelátóra, ahol Arnold olvasott.

– Kidobtak – jelentettem be, mintha nem lenne elég nyilvánvaló.

– Láttam – lapozott Arnold a könyvében. Én is beleolvastam a sorba, így éppen odahajoltam hozzá, amikor elzúgott fölöttünk egy focilabda. Riadtan lehúztam a fejem, majd amikor felnéztem, Cortez intett egyet lazán, ami kábé a „bocs" megfelelője volt. Hát, majdnem lerúgta a fejünket. Óriási. Közben Edina dühösen kidobósozott tovább, azt hiszem, negatív választ kaphatott, mert olyan erővel dobta ki Virágot, hogy szegény kis híján hanyattesett. A tesióra kezdett eldurvulni.

Az öltözőben az a-sok feltűnően hamar végeztek, és pillanatok alatt kivonultak, akár egy csorda. Miközben öltöztem, néha Kinga felé lestem, aki dög módon nem mondott semmit, szerintem élvezte, hogy kétségek közt őrlődöm. Végül már nem bírtam tovább, és megkérdeztem, hogy mit mondott Cortez Edinának.

– Amit a többieknek is. Nemet – mosolygott rosszindulatúan.

– Érthető. Van barátnője… – dünnyögtem. Kinga idegesen megrázta a fejét.

– Tedd már túl magad rajta!

– Próbálom! – védekeztem, de nem sokra mentem.

– Renáta, egyszerűen szánalmas vagy! Rólad nevezték el a „remény hal meg utoljára" mondást.

Megkértem Kingát, hogy szálljon le rólam, mert annyira nem izgi az életem, hogy állandóan velem legyen elfoglalva, aztán összeszedtem Virágot (mire befűzi a bakancsát, az egy élet), és együtt mentünk át a szakkörökre.

Az olvasókör nagyon klasszul telt, az egyik felsőbb éves lány *A skarlát betű*ről beszélt, és mivel nagyon érdekesnek találtam,

szinte elrepült az idő. A szakkör végén Arnolddal és Karcsival vártuk Virágot, aki csupa maszatosan érkezett meg a rajzról.

– Ezt nézd, Reni! – mutatta fel a rajzlapját, amiről egy Jared Leto manga nézett rám mogorván.

– Hű, nagyon-nagyon szép lett! – dicsértem meg.

Virág éppen arról csevegett, hogy könnyű volt szépet rajzolni, mivel Jared is nagyon szép, úgyhogy ilyen komoly témákról fecsegtünk, miközben kiléptünk a fagyos januári időbe.

– Fogd az ajtót! – kiáltott hirtelen Cortez, mire Karcsi bevárta. Cortez egy óriási képet tartott maga előtt két kézzel, rajzzal befelé, így nem láthattam, hogy mi van rajta.

A suli előtti lépcső előtt két ember várakozott. Viki, aki kapucniban ácsorgott, unalmában a bakancsával rugdosva a lépcső alját, és… És Dorián.

– Ijjj – húzta el a száját Virág, miközben az emós srác már megindult felénk.

Arnold, Karcsi és Cortez is megállt mellettünk. Ami azért volt durva, mert Cortez nem ment oda azonnal Vikihez, aki felvont szemöldökkel figyelte a jelenetet.

– Virág, beszélhetnénk? – kérdezte Dorián rögtön, nekünk meg nem is köszönt.

– Ööö – hezitált Virág. – Nem igazán – nyögte ki. Az anyukája komolyan eltiltotta a fiútól. Na, nem mintha amúgy annyira szívesen beszélgetne vele.

– Kivel mész a farsangi bálra? – húzta össze a szemét Dorián. Ez burkolt meghívás volt.

– Hát, az úgy van, hogy… – dadogott Virág, én pedig idegesen bámultam a földet.

– Velem – közölte Cortez határozottan. Dorián felváltva nézett hol Cortezre, hol pedig Virágra, aki először értetlenül bámult, majd mikor leesett neki, bizonytalanul elmosolyodott.

– Ó. Hát – nevetett kínosan Dorián. – Akkor mindegy.

– Szerintem is – biccentett Cortez. Az emós fiú eltorzult arccal figyelt minket, aztán szó nélkül sarkon fordult és elhúzott. Addig néztük, amíg már nem láttuk a sapkáján a halálfejeket, végül Virág hatalmasat sóhajtva Cortezhez fordult.

– Azta. Nagyon kösz.

Addigra Viki is odaállt hozzánk, és kérdőn figyelte a párbeszédet.

– Nincs mit – vonta meg a vállát Cortez.

– Na és tényleg elmész vele, vagy megint csak játszod a hőst? – szólalt meg hirtelen Arnold. Amúgy is baromi hideg volt, de az ő párbeszédüktől még jobban megfagyott körülöttünk a levegő. Cortez biztosította Virágot (anélkül, hogy Arnoldra nézett volna), hogy elkíséri pénteken, mire Virág ugrándozott örömében. ☺

Cortez és Viki leváltak tőlünk, mi pedig négyen indultunk fel a dombon.

– Ez tényleg rendes volt tőle – ismertem el, és éreztem, hogy a szívem vadul kalapál.

– Igen, talán szobrot kéne állítani neki – gúnyolódott Arnold.

– Ne már – nevettem el magam –, ez most tényleg nagyon jól jött ki…

– És szerinted miért tette?

– Mert rendes – vágtam rá, át sem gondolva, hogy mennyire elfogultan beszélek Cortezről.

– Hogyne. Egy önzetlen, rendes ember. Semmiképp sem akar imponálni valakinek… – bólogatott Arnold.

– Hogy érted?

– Sehogy – rázta meg a fejét, és lejjebb húzta a fülén a szarvaslövő sapkáját.

– Te, Reni… – szökkent mellém Virág, aki egészen addig lemaradva lépkedett mögöttünk, mert a zenelejátszójával bíbelődött. – Láttad Cortez rajzát?

– Amit cipelt?

– Ühüm.

– Nem, nem láttam. Miért?

– Hát, most kezdte, mert rajzszakkörön a képregényrajzolás volt soron. Úgyhogy még nincs kész, én is csak egy pillanatig láttam, de veszett jó. Nagyon kivi vagyok, hogy milyen lesz színesben…

– Cortezt ismerve biztosan menő… – dünnyögtem, és igyekeztem lépést tartani Arnolddal, hogy kiderítsem, mit gondol.

Kezd elegem lenni abból, hogy Cortez és Arnold ennyire gyűlöli egymást, én pedig nem maradhatok pártatlan, mert mindig jelen vagyok a konfliktusnál… No comment.

Hazaérve készültem angolra, meg tanultam törire, aztán bekapcsoltam a gépem. Az msn tömve volt, de amikor elérhetőre változtattam az állapotom, csupán ketten írtak rám. Jacques, hogy mindenképp szóljak, minek öltözöm, mert akkor úgy tervezi a jelmezét, és Arnold, kilencvenhat százalékosra sikerült a francia felsőfokúja, amit a neten csinált meg. Mindkettejükkel beszélgettem, aztán Virág jelentkezett be, és azonnal videóhívást indított.

Farsangi hét: 5/3 – a fiúk olyan éretlenek. Totál belelkesedtek.☺

Cortez: 5/5* – elhívta Virágot, nehogy Doriánnal kelljen mennie. Annyira, de annyira… Luv. ☺

Sulirádió: 5/2 – egész nap farsang.

Karcsi: 5/1 – ma egy tizenegyedikes fiú elvette a fénykardját! Holnap Arnold majd visszaszerzi. Szegény. ☹

Fizika: 5/2 – Gondos dogát íratott. Szerintem jól sikerült. Mindenkinek, mivel a fél osztály leírta rólam.

Edina: 5/1 – Sosem adja fel. Tényleg.

Arnold: 5/5 – zseni.

Az arany iránytű: 5/5* – juj, de jó könyv! Megyek is olvasni. ☺

Január 26., kedd

Reggel, úton a suliba Virág véletlenül elkotyogta, hogy még sosem látta a *Csillagok háborúja* filmeket, úgyhogy apu kijelentette, ezt sürgősen pótolni kell. Hurrá, akkor nézhetem meg megint. A suli előtt Cortez és Dave beszélgettek, Zsolti és Ricsi pedig azzal foglalták el magukat, hogy hógolyóval dobálták az érkező kilencedikeseket. Szokás szerint köszöntünk nekik, szokás szerint odaadtam a házim, és szokás szerint már mentünk volna

be a suliba, amikor szóba került, hogy Cortez Virággal megy a farsangi bálba.

– Emó, minek öltözöl? – kérdezte Ricsi.

– Nemtom – vonogatta a vállát Virág. – Azt se tudom, kik szerepelnek a filmben…

Na, a kijelentését erős, egyhangú „húúú”-zás követte, mire a fiúk teljesen kikelve magukból arról győzködték, hogy mennyire végtelenül ciki. Mármint Virág. Amíg ők így elvitatkoztak, illetve Virág csak védte magát, Ricsi felém fordult.

– Neményivel jössz?

– Nem, Jacques hívott el.

– Direkt minden Szent Johannás bulira nyomival jössz? – röhögött jóízűen. Nos, én még soha nem gondoltam ebbe így bele, szóval csak zavartan megvontam a vállam. – Jó, akkor kifújt a lehetőség, egyedül jövök… – tette hozzá Ricsi. Csak most esett le, hogy kínjában engem akart elhívni.

– Válassz egyet Cortez dobott elhívói közül – lépett hozzánk Kinga.

– A frászt – húzta el a száját Ricsi. – Te kivel jössz? – Természetesen, mivel barátom van, aki nem jöhet Szent Johannás bulira, egyedül jövök – húzta ki magát büszkén.

– Ebben a suliban kevés a lány! – csettintett Ricsi.

– A jó nő kevés – szólt közbe Zsolti.

– Istenem, mit tudsz te a „nőkről”? – röhögött Kinga gúnyosan.

– Hogy az egyik elhívott – vonta fel Zsolti a fél szemöldökét, mire Kinga totál ledöbbent.

– Ki akar veled nyilvánosan mutatkozni?

– Leia hercegnő – vágta rá Zsolti.

Erre Kinga dühösen közölte, hogy ő öltözik Leia hercegnőnek, Dave pedig rávágta, hogy majdnem minden lány annak fog öltözni.

– És ha elhívnád azt a tizenkettedikes lányt? Tudoood, aki mindig ott ácsorog veletek az udvaron – nyúzta Virág Ricsit.

– Már elhívták… – legyintett Ricsi, és az egyik raszta tincsét tekergette. Igen, ez évről évre problémásabb lesz, mivel a Szent

Johannában sokkal több a fiú (mi is csak hárman vagyunk lányok az osztályban), és a menő lányokat azonnal elhívják egy-egy ilyen buli alkalmával. A többi fiú pedig a „maradékból” válogat, ami kábé olyan, mint mikor egy piacon nézelődik az ember. Rémes.

– Én elmennék veled, télleg – pislogott Virág szomorúan.

– Menj – vágta rá Cortez, a kelleténél kicsit gyorsabban.

– De hát te hívtál el!

– Csak Dorián miatt… – jelentette ki Cortez, majd megvonta a vállát. – Amúgy egyedül mennék – közölte, és találkozott a tekintetünk. Egy pillanatig úgy éreztem, ha most elhívnám, akkor eljönne velem. De csak egy pillanatig. Mert utána rezegni kezdett Cortez Blackberryje, és nyomogatni kezdte a telefonját. Nem, hülyeség. Velem sem jönne el, hova gondoltam!!! Csak azért ment volna Virággal, hogy eltántorítsa Doriánt. Amúgy pedig barátnője van, tehát egyedül megy a buliba. Akárcsak Kinga. Ilyen egy felelős, kapcsolatban lévő ember. (És semmiképp sem csókol meg mást szilveszterkor, ugye?)

– Hú, de jó, akkor figyi. Te minek öltözöl? – ugrándozott Virág Ricsi előtt.

– Nyugi, emó – csitította Ricsi, mert kezdett kellemetlen lenni, hogy az érkező diákok őket bámulják –, megbeszéljük. Előbb nézd meg a filmeket…

– Oki – vigyorgott Virág, és szemmel láthatóan totál feldobódott, hogy elcserélték. ☺

Föcin Farkas tanárnővel továbbmentünk az anyaggal, illetve úgy tervezte, ám mielőtt a táblára kezdett volna írni, észrevette, hogy Zsolti eszik. Ami nem meglepő, bár az utóbbi időben egyre furább, úgymond, nem hizlaló kajákat hoz magának. Ezúttal natúr csirkemellfilét, salátával. Ez példás, de nem feltétlenül föciórán, így nem csoda, hogy a tanárnő szóvá tette.

– Zsolti, megtennéd, hogy elteszed a… a komplett ebédedet? – nézett furcsán. Megértettem a döbbenetét. Mi, többiek, visszafojtott nevetéssel néztük, ahogyan Zsolti leteszi a villáját(!).

– Tanárnő, ez szigorú diéta, a személyi edzőm írta elő, hogy pontosan most kell megennem – közölte.

– Igazán? – kérdezte a tanárnő, és alig bírta visszatartani a nevetést.

– Igen.

– És megoldható lenne, hogy esetleg szünetben fejezd be?

– Nem tudom. Addigra kihűl a hús, és meg kell melegíttetnem a büfében. Megkérdezhetem a személyi edzőmet, mit gondol erről?

– Eszedbe ne jusson telefonálni az órámon! – förmedt rá Farkas.

– Nem, szerencsére ő is itt van – legyintett Zsolti, és Dave felé fordult, aki a telefonjában nézett valami táblázatot. – Jó, ha szünetben eszem meg?

– Jó, legyen. De akkor az ötödik órában eszed meg a halas szendvicset – biccentett Dave.

Mindenkiből kitört a nevetés, miután kiderült, hogy Dave már nemcsak menedzser, de személyi edző is egyben. ☺ Zsolti elpakolta az ételhordóját (fura dolgokkal járnak suliba, az biztos), aztán folytathattuk az órát. Angolon Mr. O'Realy röpdolit íratott, úgyhogy szünetben mindenki a nyelvi előadóban maradt, ahol nagyüzemi puskagyártás folyt. Én átolvastam még egyszer az anyagot, majd odaadtam a bal kezem Virágnak, hogy írja rá, amit akar, mert az ő karja már tele lett angol szavakkal. ☺ A doga egyébként négyesre sikerült, mert két szót is elrontottam, de ahhoz képest, hogy milyen béna vagyok angolból, ez az önerőből elért négyes igazán szép eredmény. Infón Tölgyessy tanár úr gépe elszállt, úgyhogy Andris és Robi segített neki rájönni, mi a probléma, és természetesen Dave sem hagyhatta szó nélkül a dolgot, odament okoskodni, így mi, többiek elfoglalhattuk magunkat. Arnold nyelvvizsga-szintfelmérőket csinált, így én áthúztam a székem Virág gépéhez, és amíg ő a Facebookon mindenféle teszteket töltött ki (milyen állat voltál előző életedben/melyik a kedvenc virágod/melyik FOB dal szól rólad… stb.), én mellette olvastam. Suli után Virág átjött, hogy együtt csináljuk meg a matekházit (illetve segíteni akartam neki), de mivel teljesen hidegen hagyta, lemásolhatta rólam, aztán apu kiharcolta, hogy megnézzük a *Baljós árnyak*at. Vacsora előtt

Virággal kivittük megsétáltatni Kiskutyát (mióta Doriánnal szakítottak, a kutya neve csupán Kiskutya lett, jobb híján), és közben olyan komoly és eget rengető dolgokról beszélgettünk, mint: vajon mitől olyan menő Justin Bieber, mert mi nem értjük, vagy éppen miért lesz foltos a fehér pulcsi a parfümtől. És természetesen szóba került az elmaradhatatlan „Dorián miért nem száll le Virágról” téma, illetve a „Cortez viselkedése kiszámíthatatlan és zavaros”. Szóval csak a szokásos.

Star Wars: 5/2 – oké, nem rossz film, de remélem, egy ideig nem kell megnéznem. ☺

Arnold: 5/5* – pénteken nyelvvizsgázik, nagyon-nagyon drukkolok neki! Mondjuk, ha nem sikerülne, akkor nem menne el a suliból… de persze nem vagyok önző, ezért szorítok érte. De hátha… ☹

Karcsi: 5/5 – Facebookon megosztott velem pár farmajándékot, ami tök jó, mert nekem még nem volt olyanom. ☺

Az arany iránytű: 5/5* – imádom! És azt hiszem, nekem Virág a daimónom. Annyira, de annyira jóban vagyunk megint, hogy szinte már nem is emlékszem, milyen volt, amikor rosszban voltunk! Hurrá.

Január 28., csütörtök

Teljes farsangi láz! És teljes bukásra állás rajzból. Jaj. Na jó, az úgy volt, hogy Vladár bejött a terembe, és mondta, hogy jövő héten képregény-kiállítás lesz a rajzszakkörösök munkáiból a folyosókon, így ők (Virág és Cortez) arra készülhetnek, a többiek pedig szabadon választhatnak elfoglaltságot. Na, gondoltam, ez az én napom. Duplaóra Vladárral úgy, hogy azt csinálok, amit akarok! Wow. Éppen ezért csak olvastam a padomban ülve, és teljesen átadtam magam Philip Pullman világának. Igen ám, csak aztán a második óra végén Vladár körbejárt a teremben, és kiderült, hogy a szabad elfoglaltság nem azt jelenti, hogy olvashatok, hanem! Hanem szabadon rajzolhatunk, amit akarunk. Az hagyján, hogy már megint irtóra megalázott, tulajdonképpen

ehhez már hozzászoktam. Viszont kaptam egy órai munka egyest. Így, a félév utáni második héten két rajz egyest produkáltam, ami azért is necces, mert anyuék az elsőről sem tudnak. A fenébe! ☹

Ezek után a napomnak annyi is volt, az sem dobott fel, hogy két Darth Vader jött velem szemben a folyosón, vagy hogy a büfében a franciakultúra-szakkörösök által készített fánkokat lehetett venni. Teljes csőd. Hazaérve először elmosogattam (a jó gyerek kisebb büntetést kap, nem?), aztán pakolásztam kicsit, megcsináltam minden házim (amit lehetett, még a jövő hétre is), utána pedig vártam anyut. Pechemre anyu amúgy is kivolt, mert újabb nagy havazás várható, emiatt egy csomó szerkesztenivalója volt a neten, szóval szó szerint „be volt havazva". Aztán amikor felajánlottam, hogy segítek bármiben, anyu lehajtotta a laptop fedelét, és gyanakodva méregetett.

– El szeretnél menni valahova… – találgatott.

– Nem, dehogy – ráztam meg a fejem felháborodottan, mert hát ez úgy tűnt, mintha titkolnivalóm lenne, azért ajánlom fel a segítségem. Várjunk csak. Pont erről volt szó, úgyhogy inkább lesütöttem a szemem.

– Cortezzel van baj… – próbálkozott tovább.

– Nem, tényleg nem.

– Akkor – töprengett anyu, aztán mérges lett. Rájött. – Csütörtök van. Rajzóra!

– Öööö. Igen – biccentettem a szám szélét rágva.

– Ne mondd, hogy kaptál egy egyest! – hüledezett anyu. Nem mondtam.

– Kettőt – vallottam be, és igyekeztem felkészülni arra a hangterjedelemre, ami anyuból készült kitörni. Először csak kiabált, aztán már visított, végül már csak a denevérekkel tudott volna kommunikálni, úgyhogy csak hallgattam, és folyamatosan lefelé néztem, hogy legalább a szemrehányó tekintetet elkerüljem.

Miután kaptam egy halom „Hogy történhetett ez?", „Mi az, hogy a múlt héten is egyest kaptál?", „Eltitkoltad a jegyed???" típusú kérdést, jött a „Renáta, csalódtunk benned" szöveg,

függetlenül attól, hogy apu nem is volt otthon… Leszidás esetén garantált a többes szám…

Ennyit az egyórás netkorlátozásomról. Anyu elkobozta a notebookom, és határozatlan időre lefoglalta. Jött a „rajtad múlik, mikor kapod vissza" dolog, ergo javítsak rajzból, és netezhetek. Szuper. Virágnak dobtam egy sms-t, hogy bünti van, úgyhogy lássa el a tevémet plusz arasson a farmomon, valamint írjon rá Jacques-ra, hogy holnap Padmé leszek, úgy öltözzön be, hogy valamennyire passzoljunk. Aztán tétlen állapotomban betettem egy CD-t (Coldplay), és estig olvastam.

Vacsora: 5/1 – rakott krumpli. Lett volna. Ha anyu nem kergeti a felhőtérképen a ciklonokat, és nem ég szénné az egész. Az elképzelés egyébként tetszett. ☺

Jelmez: 5/3 – egyszerű, de nem is akartam túl sokat agyalni rajta.

Rajzjegy: 5/1 – jaj nekem. De tényleg.

Az arany iránytű: 5/5* – kiolvastam. Jöhet a második része. ☺

Cortez: 5/2 – ma, azt hiszem, köszönt. Ha jól tudom. De mindegy.

Angol: 5/5 – kaptam egy négyest! Persze a rajzjegy után ez senkit nem érdekel…

Arnold: 5/5 – izgulok érte!

Gitár: 5/1 – teljesen elhangolódott. ☹☹☹

Január 29., péntek

Farsang!!! Ma egész nap mindenki az esti bulira készült. Az aulát már első óra előtt díszítették a színjátszósok. Igaz, reneszánsz farsangra készültek, így sok dekoráció nem volt, egészen addig, amíg az infószakkörösök nem nyomtattak ki *SW*-képeket, amiket végül a folyosókon helyeztek el. Ja, és egy óriásposzter, amin George Lucas mosolygott baseballsapkában. Ez a plakát kiemelt helyet kapott a Jeanne d'Arc-szobor mögötti falon. A mester előtt tisztelegtünk ma, ez nem vitás. Néhány fanatikus még gyertyákat is tett a kép alá, de mivel Lucas

mostanság remek formában van, semmi értelme nem volt gyertyákkal emlékezni rá. Arnold ma nem jött suliba, korán reggel ment nyelvvizsgázni, úgyhogy szinte egész nap a mobilomat figyeltem, hátha üzen. Virág párszor megkérdezte, hogy miért izgulok annyira, de miután nem tudtam normális választ adni, abbahagyta a faggatózást. Rossz ez így, hogy ilyen titkot egyedül tudok, ráadásul annyira nyomaszt, hogy néha úgy éreztem, egyszerűen megfulladok tőle.

Ofőórán Haller dühösen érkezett. Ez mostanában gyakran előfordul, úgyhogy annyira nem lepődtünk meg a dolgon.

– Reni, két egyes rajzból? – kezdte, miután lecsapta az asztalra a naplót. Jaj, ne, már megint ez a szemrehányás…

– Mielőbb kijavítom – motyogtam. Haller bólintott, aztán rátért a többi, nagyon fontos dologra.

Például, hogy Zsolti miért evett spenótos pennét kémián (☺) vagy hogy hová tűntek a szép plakátok a teremből (Andris és Robi először összefirkálták, majd kiszaggatták a tartóban lógó posztereket). Vagy hogy Ricsi miért énekelt el egy egész dalt (Billy Talenttől valamit) matekórán, amikor Gazdag tanárnő éppen egyenletek megoldására szólította fel. Vagy hogy Cortez miért nem képes eltenni a zenelejátszóját, Dave pedig a mobilját az órákon. Aztán megkaptuk még, hogy Andrisra és Robira a héten huszonkét panasz érkezett, holott nincs is ennyi tanárunk. Valaki duplázott. ☺ Szóval ilyen jó hangulatban telt az ofőóra. Csengetéskor Haller mindentől függetlenül jó szórakozást kívánt az esti bulihoz, aztán odahívott magához. Azt hittem, még mindig a rajzjegyem a téma, de amikor suttogva megkérdezte, hogy tudok-e valamit Arnoldról, csak megráztam a fejem, és újra ellenőriztem a mobilom. Semmi.

Ebédszünetben Virággal az udvaron fagyoskodtunk, és a gőzölgő forrócsokinkat próbáltuk meginni (leégettem a nyelvem), miközben a sulirádióból a… a *SW* főcímdala szólt, a változatosság kedvéért. Éppen elrohant mellettünk két köpenyes jedi lovag, amikor megcsörrent a mobilom.

– Hogy sikerült? Minden oké volt? Hogy érzed, megvan? – egy szuszra hadartam el az egészet.

– Ne aggódj – szólt közbe Arnold kimért hangon. – Biztosan megvan – jelentette ki, én pedig felsikoltottam örömömben.

– Annyira izgultam!

– Tudom. De nem kellett volna.

– Nagyon örülök – mosolyodtam el megkönnyebbülten.

– Jó szórakozást este, és vigyázz magadra!

– Te nem jössz? – csodálkoztam, és akaratlanul is elkedvetlenedtem kicsit. Arnold elmondta, hogy fáradt, semmi kedve ehhez az egészhez, és kicsit megértettem. Végül is van mit kipihennie. Most nyelvvizsgázott le felsőfokon franciából. Wow.

– Ki volt? – pislogott Virág, mire mosolyogva megvontam a vállam.

– Csak Arnold.

– És mit mondott?

– Hogy sikerült a nyelvvizsgája. Jó hír – biccentettem.

– Akkor miért sírsz? – szomorodott el Virág egy pillanat alatt.

Zavartan letöröltem az arcom, és motyogtam valamit a „hideg szélről". Észre sem vettem, hogy a gondolataim közepette legördült pár könnycseppem. Arnold biztosan itt hagy évvégén.

Hazaérve gyorsan megmostam a hajam, aztán miután gondosan megszárítottam, anyu segített hátrafogni olyan kontyba, amilyet Natalie Portman viselt *A klónok támadásá*ban. Egész jól sikerült. Felvettem egy fehér, hosszú ujjú pólót, a fehér kordgatyám, amit beletűrtem a csizmámba, aztán anyu a karomra erősített két fém karperecet, és voilà. Kész is lett a Padmé jelmezem. Jacques háromnegyed hatra jött át. Nos, amikor azt mondtam neki, hogy én Padmé leszek és öltözzünk össze, úgy értettem, hogy mondjuk, ő legyen Anakin. Nem pedig úgy, hogy öltözzünk egy filmből, hiszen ez volt az alapfeladat! Jacques hamar megmagyarázta a helyzetet, amit először nem értettem, tekintettel arra, hogy teljesen be volt tekerve alufóliába. C-3PO gold… helyett silver. No comment. A lényeg, hogy Jacques csak a régi trilógiát látta, fogalma sem volt, mit jelent Virág üzenete, miszerint én Padmé leszek, így ő az eredeti ötletét valósította meg, egész délután alufóliát erősítettek rá a szülei… ☺

Virág rögtön Jacques után érkezett, tetőtől talpig fehérben, aztán amikor apu odaadta neki a birodalmi rohamsisakot, feltette. Elég „katonásra” sikerült, ráadásul nem mindig kapott levegőt, de azt mondta, ennyi belefér. Már csak Ricsire vártunk, aki hamarosan becsöngetett.

– Padmé, rohamosztagos – biccentett nekem és Virágnak, majd kérdőn Jacques-ra nézett. – És bádogember – köszöntötte végül, mire Jacques azonnal tiltakozni kezdett, kikérve magának a megszólítást. Ricsi röhögve a hátára terítette a barna köpenyét (Obi-Wan Kenobi ☺), aztán mindannyian beszálltunk apu kocsijába.

Öt perc múlva már a Szent Johanna előtt álltunk. A sötétben mindenfelől „bilifejű” Darth Vaderek és „kakaóscsiga-hajú” Leia hercegnők közelítettek a suli felé. Aztán hirtelen elénk ugrott egy nagy, szőrös valami, mire Virág frászt kapott, és ijedtében hátraugrott. Jacques-ra, akinek emiatt több helyen kiszakadt a fóliaruhája.

– Megijedtél, mi? – kapta le Zsolti a fejéről a Chewbacca maszkot, ami alatt kipirosodott az arca a fagyos januári hidegben.

– Menjünk be – tanácsoltam.

Betettük a kabátunkat a suliboxokba, aztán átvágtunk az udvaron. A tesiterem dupla szárnyú ajtajánál a két stúdiós állt (mindketten fekete ruhában, fénykarddal az oldalukon), és a belépő diákokat irányították a lelátó felé aszerint, hogy ki minek öltözött.

– Rohamosztagosok az első sorban. Obi-Wan a másik oldalon. Padmé még nem volt, ülj le valahová – mondta egyikük, miután szemügyre vették a ruházatunkat.

– Bádogember, te meg egy másik buliba, mert ez itt a *Star Wars* farsang – közölte szegény Jacques-kal a másik stúdiós, mire a francia fiú automatikusan rázni kezdte a fejét.

– Non. Non! – indult befelé, de feltartották.

Szegény Jacques-ot otthagytuk az ajtóban, és hosszú percekig tartó szóváltás árán jutott csak be, amikor végre elhitték neki, hogy ő C-3PO-silver. ☺

Felültem a jobb oldali lelátó utolsó előtti sorába, és csendben nézelődtem. A színpadon felállított keverőpultból szüntelenül *SW* zenék szóltak, és szörnyen hangulatos volt az egész, ahogyan a különböző csoportok ücsörögtek. Velem szemben voltak a Darth Vaderek, sokan, fekete sisakban. Alattuk mindenféle sithek, kapucnis Palpatine szenátorok, piros-fekete arcúra festett Darth Moulok. A legalsó sorban a fehér ruhát és fekete sisakot viselő birodalmiak (egy idő után nem tudtam, melyik lehet Virág). A legnagyobb tábora a Leia hercegnőnek öltözött csoportnak volt, legalább húsz kakaóscsiga hajú lány ült fehér, hosszú ruhában, Han Solóra várva. ☺ Kinga, amikor megérkezett, szinte sokkot kapott, hogy ennyien öltöztek ugyanannak. Összehúzott szemmel pásztázta a lelátókat, aztán amikor meglátott engem (aki három Padmével ültem, mindkét tizenkettedikes lány más ruhában, mint én), egyenesen hozzám jött.

– Azt hiszed, a karperec a karodon annyira egyedi? Én három órán át készítettem a hajam! – közölte. Mint mindent, Kinga ezt is versenynek tekintette, és mint mindig, ezúttal is engem akart legyőzni. Csakhogy én ezúttal sem akartam versenyezni, éppen jól éreztem magam.

– Szép lett a hajad – mosolyodtam el. Bóknak szántam, de Kinga csak mordult egyet, aztán, figyelmen kívül hagyva a többi Leia hercegnőt, egyszerűen odaült mellém. Mondjuk, rá úgysem merne senki szólni, úgyhogy végül ott maradt velem. – Nézd, van stukkerem – mutattam fel a játékpisztolyt, amit apu vett nekem. Egész héten a megfelelő lézerpisztolyt kereste, bejárt vagy harminc játékboltot, végül megtalálta a szerinte tökéletes darabot, így igazán büszke volt rá, hogy teljesen hiteles lett a jelmezem. Kinga csak a szemét forgatta, és közölte, hogy „szörnyen gyerekes” vagyok. Oké, de éppen egy *SW* farsang közepén ültünk, neki pedig két, dióscsiga formájú konty díszelgett a fején.

– Láttad Zsoltit? Tökre vicces a jelmeze! – mutattam a lenti sorokra, ahol Chewi éppen Dave-et lökdöste. (Dave Luke Skywalkernek öltözött, természetesen.)

– Kivel jött? – kérdezte Kinga.

– Ha jól láttam, Edinával – vontam meg a vállam.

– Zsák a foltját – legyintett gúnyosan. – Apropó Zsák. Miért öltözött bádogembernek? Ez *Star Wars* jelmezbál.

– Ő C-3PO-silver – világosítottam fel. Ritka természeti jelenség, akár a napfogyatkozás, de Kinga olyat tett, amit ritkán. Elnevette magát.

– Hol van Virág?

– Szemben. Valamelyik katona – mutattam, Kinga pedig hunyorogva keresgélte. – Amelyik vadul integet – segítettem ki. A sok komoran, fegyelmezetten ülő katona közül egy két kézzel csapkodott és integetett. Ő volt Virág.

– Ajtó – vetette oda Kinga, én meg már akartam kérdezni, hogy „mi?”, aztán odanéztem. Megérkezett Ő is.

Hosszú, fekete köpenyt viselt, fekete kesztyűt. Oldalán lézerkard lógott, ami az övén lévő tokba volt csúsztatva. Haja kissé bezselézve, arcán egy halvány vágás. Hayden is szép volt a *Sithek bosszúj*ában, de Cortez a top Anakin Skywalker. És azt amúgy nem lehetne, hogy mivel én Padmé, ő Anakin, akkor így hepi-end? Vagy nem? Kár. ☹

Cortez egyedül érkezett, csak a sötét oldal lengte körül titokzatossá téve megjelenését, majd miután az egész suli füttyögve megtapsolta, odaült a Darth Vaderekhez. Hát, ilyen belépőről is csak álmodhat a legtöbb diák. A legtöbbünkre nem irányul semmilyen figyelem, vagy ha igen, az még rosszabb. Lásd Karcsi esetét, akire hosszú volt a jedi köpenye, így hasra esve érkezett a tesiterembe. Na, ő is kapott füttyöt, de egészen másmilyet, mint Cortez. Tölgyessy minden csoportról készített pár fotót, aztán a stúdiósok felmentek a színpadra, és köszöntötték a *SW* farsang résztvevőit. Már azt hittem, hogy megint meg kell hallgatnunk valami indulót, amikor felcsendült Adam Lambert *Wahataya want from me* című dala, mire a diákok szinte elözönlötték a táncteret. Kezdődhetett a vegyülés, a csoportok tagjai megkeresték a saját társaságukat. Mellém azonnal odapattant Virág, és mivel Kinga már amúgy is ott volt, szép lassan a többiek is körénk gyűltek.

– Hú, Reni, add ide a pisztolyod! – kérte el azonnal Andris. Természetesen ha neki kellett, akkor Robinak is, úgyhogy egy

ideig viaskodtak, egymás kezéből rángatták ki, végül eltörték. Ennyit a menő, műanyag stukkeremről.

Egyre klasszabb számok következtek (Kaiser Chiefs *Thank you very much,* Idiot Side *Álarc,* Green Day *American Idiot),* úgyhogy a tánctéren lassan mozdulni sem lehetett, mi pedig a lelátó utolsó előtti sorában tömörültünk, és nagyon sokat nevettünk azon, amikor leejtettem a fánkom, de Ricsi ennek ellenére megette, vagy amikor Cortezhez odamerészkedett egy négyfős kilencedikes lánycsapat, és dadogva megdicsérték a jelmezét. ☺ Jacques szomorúan ücsörgött mellettem, és próbálta celluxszal összeragasztani az elszakadt alufóliát a karján. Mondtam neki, hogy szerintem jó a jelmeze és ne szomorkodjon, mire kicsit felvidult. Mondjuk, az nem tett túl jót a kedvének, hogy Zsolti csak egy fél szendvicset evett meg, és amikor a másik felét nem tudta hová tenni, akkor egyszerűen leszakított Jacques „ruhájából" egy darabot, és becsomagolta. Ezen tényleg nagyon sokat nevettünk. Következett az eredményhirdetés, amikor is újra felgyúltak a fények, és az addig homályos lelátók hirtelen vakítóan világosak lettek.

– Mennem kell – pattantam fel, és elővettem a (Dave szerint őskori) mobilom, hogy fotózzak vele a suliújságnak.

– Vidd ezt – nyúlt elém egy kéz, és egy BlackBerryt tartott felém. Cortez telefonja. Megráztam a fejem.

– Nem tudom, hogy működik – mondtam zavartan, mire a többiek jól kinevettek. Köszi.

– Már beállítottam, csak nyomd meg ezt – mutatta, én pedig olyan boldog lettem, hogy a világból ki tudtam volna szaladni örömömben. Ki is kellett volna, mert Corteznek barátnője van, úgyhogy mindegy.

Úgy terveztem, hogy a színpad elé érek még az eredményhirdetés előtt, és akkor jó képeket csinálok, de a stúdiósok már nyitották a borítékokat.

– A verseny eredménye tehát – kezdte a srác, aztán elröhögte magát. – Hát, tudjátok. Ahhoz képest, hogy ez egy *SW* farsang, nyert a bádogember! – üvöltötte. Jacques megilletődve

tápászkodott fel, majd amikor Ricsi hátba verte gratuláció ürügyén, kis híján leesett a lépcsőről.

Az egész suli tapsolt meg nevetett, és így, hogy Jacques velünk volt, rengeteg jó képet tudtam készíteni, mivel együtt mentünk egészen a színpadig. Ott Jacques fellépett az emelvényre, és pár szóban megköszönte a díjat a szüleinek, a rá szavazóknak… mintha Oscart nyert volna. Ezek után még jobb lett a hangulat, úgyhogy összességében nagyon jól sikerült a farsang. Egy ideig még ücsörögtünk a lelátó tetején, csináltunk egy csomó csoportképet (Karcsi készítette rólunk, akire Dave rászólt, hogy azonnal jöjjön oda és fotózzon), aztán amikor felcsendült a BEP-től a *Pump it*, akkor lementünk táncolni. Ahogyan összevissza ugráltunk a tánctéren, szörnyen jól éreztük magunkat. Csupán néhány irigykedő arc figyelt minket. Edina, aki a nyomi a-s fiúk közt ácsorgott unottan, egy csoport kilencedikes lány, akik reménykedve összesúgtak Cortez minden mozdulatára, és… És Dorián. Aki a lelátó legelső sorában ült, teljes volt a rálátása a társaságunkra, és Darth Vader maszkját maga mellett tartva, tetőtől talpig fekete ruhában, nem túl barátságos arccal figyelt minket. A sötét oldal. És nem igaz, hogy van még benne jóság! ☹

Egyetlen szépséghibája az estének, hogy amikor kiértünk a suliból, Viki várt ránk. Illetve csak Cortezékre. A fiúk tehát leléptek, ha jól értettem, akkor indultak próbálni. Mi, Virággal beszálltunk apu kocsijába, és hazamentünk.

SW-farsang: 5/5* – szuper volt! De tényleg!

Máday: 5/2 – csak egyszer csapta fejbe a vonalzójával Andrist és Robit, amikor birkózni kezdtek, és legurultak a lépcsőn. ☺

Cortez: 5/5 – wow.

Képek: 5/4 – biztosan nagyon jók lettek, de amíg nincs netem, addig nem tudom megnézni. ☹

Virág: 5/5 – itt alszik, azt mondta, elkezdjük nézni az *Odaát*ot. Hú, remélem, nem fogok félni.

Karcsi: 5/3 – szegény, nagyot esett.

Viki: 5/1 – már majdnem boldog voltam. Majdnem.

Arnold: 5/5 – este küldött üzenetet, hogy reméli, jól éreztem magam. ☺

Az Erő: 5/5 – Velünk volt. Tényleg.

Február 1., hétfő

Reggel borzalmasan hideg volt, fagyos szél fújt az arcunkba, úgyhogy a szám elé tettem a Szent Johannás sálam, Virág pedig a lehető legjobban összehúzta a kapucniját, ami miatt kicsit úgy nézett ki, mint Kenny a *South Park*ból. Mi jót mosolyogtunk ezen, Virágot azonban nem nagyon érdekelte, folyamatosan dudorászott (azt hiszem, az MCR-től a *This is how I disappear*t, amit nem tudott abbahagyni).

– Hogy telt a hétvége, Ren? – érdeklődött Ricsi.

– Semmi extra – vonogattam a vállam. Most valljam be, hogy DVD-ztünk (Virággal *Odaát*ot néztünk, ő luv Sam, én luv Dean), vasárnap meg olvastam és Arnolddal tanultam? Á, inkább visszakérdeztem, hogy velük mi volt. Na, kár volt, a fiúk egymás szavába vágva mesélték, hogy Vikivel milyen jót röhögtek a próbán, meg szombaton moziztak, és Viki annyira vicces volt, ahogy pop-cornnal dobált valakiket(?), meg vasárnap Viki mekkora poént mondott a mekiben, szakadtak a röhögéstől… Az egész hétvégéjük Vikiről szólt, én meg igyekeztem nem erőltetett mosollyal hallgatni. Cortez nem szólt bele, csak csendben zenét hallgatott, és bár piros pont neki, amiért nem kezdett el ő is áradozni a barátnőjéről, azért elég rosszul kezdődött a reggelem…

Virág baromira izgatott volt, mert elkezdődött a képregény és manga hét a suliban, úgyhogy gyorsan bementünk a kapun. Miután felmutattuk a belépőkártyákat, levettünk két magazint az állványról. Megjelent a suliújság. Cortezzel a címlapon. Wow.

Ahogy beléptünk az aulába, szinte mindenkinek a kezében a suliújságot láttam. A lányok természetesen a címlapot bámulták, amin az általam készített fotó szerepelt. Nem törődve a „Cortez-őrülettel” fellapoztam a magazint, és átfutottam az ajánlóimat. Hát, vegyes érzelmekkel olvastam bele. A könyvajánlóm jól

sikerült (Coelho: *11 perc)*, azonban a film és zene hagyott némi kívánnivalót maga után. Mondjuk, nem is én írtam. A filmet Virág tanácsolta *(Valentin-nap)*, a zenét pedig Arnold adta le helyettem (The Walrus *Songs of girls and serenity).* Azért néhányan gratuláltak. Mindegy.

A lépcsőn felfelé lépkedve megnézegettük a kirakott képeket. A legtöbb rajz a szakkörön készült, de sokan hoztak be otthonról is, így összességében rengeteg festmény és rajz került fel a falakra. Azonnal felismertem Virág munkáit, egyrészt, mert nagyon profin rajzol, másrészt, mert majdnem mindegyik Pete Wentzet vagy valamilyen más énekest ábrázolt. Mivel az egyik kép előtt elég nagy csoportosulás volt, odamentünk mi is.

– Na! Erről beszéltem. Ezt csinálta Cortez! Ugye, milyen szupi? – magyarázta Virág, de alig hallottam, mit mond. Teljesen ledöbbenve álltam, és beletelt néhány percbe, mire magamhoz tértem.

A képet azonnal felismertem, holott most láttam először. A szívem olyan hevesen vert, hogy szinte kiugrott a helyéről, és jó lett volna leülni, mert a térdem néhányszor megbicsaklott, de egyszerűen nem tudtam elmozdulni. Földbe gyökerezett a lábam. A képen egy épület látszott, aminek lépcsőjén egy manga lány ült, lehajtott fejjel, egymás felé forduló lábbal, kissé csámpásan. A térdén összekulcsolta a kezét, a haja előrelógott. Bár felette, az égen millió fényes tűzijáték durrant, a manga lány egyedül volt, és szörnyen szomorúnak tűnt. Te jó ég! A szám elé kaptam a kezem, mire Virág rám nézett.

– Na, hogy tetszik?

– Virág – suttogtam rémülten. – Ez én vagyok…

– He? – kérdezte összeráncolt szemöldökkel. – Szilveszter… – motyogtam. Virág legalább négy percig kapkodta a fejét köztem és a kép között, majd elkerekedett a szeme.

– Azta!

Hát, igen. Én is kábé ennyit tudtam mondani. Miért rólam csinált Cortez mangát? Miért? Millió kérdésem volt, azonban addig ácsorogtunk a kép előtt (sok más diákkal együtt), hogy ránk csöngettek.

Ricsiék pont Kardos előtt estek be a terembe, és azon nevettek, hogy Zsolti ivás közben röhögni kezdett, aminek következtében kijött a (diétás) kóla az orrán. Pfuj.

Cortez leült mögém, és unottan kipakolta az irodalomcuccát az asztalra. Hátrafordultam hozzá, mert szerettem volna megdicsérni a rajzát, hogy aztán lássam a reakcióját, de olyan „mivan?" tekintettel nézett rám, hogy inkább gyorsan visszafordultam.

Kardos azzal kezdte a hétfőt, hogy néhányunknak olyan botrányos a helyesírása, hogy ő szégyelli magát a közösségi üzenőfalon közzétett üzenetek miatt, úgyhogy duplaórán végig nyelvtanoztunk. Arnold valamikor fél kilenc körül érkezett, Kardos csak a helyére parancsolta egy „foglald el magad csendben" utasítással. Na igen, vicces lett volna, ha Arnoldot is a táblához hívja, tekintettel arra, hogy néhány mondata még Kardost is lenyűgözi. ☺ Házinak kaptunk egy beadandó fogalmazást, és Kardos külön kihangsúlyozta, hogy kézzel írottra gondol. Szegény Dave, csak csalódottan csettintett, aztán rögtön kooperálni kezdett Gáborral, hogy mi lenne, ha megírná helyette. Nos, a 10/b nem a szorgalmáról híres. Ezt az is ékesen bizonyította, hogy ebédszünetben, mielőtt az udvarra indultunk volna, az ofő feljött hozzánk, és azt mondta, addig nem mehetünk szünetre, amíg meg nem kapja Gazdag tanárnő tanári zsebkönyvét. Sejtettük, hogy nem jó ötlet, ha Andris lenyúlja, amíg Robi felel, és hiába írtak bele maguknak két ötöst óra után, mivel a naplóban nem szerepelt (és amúgy sem túl hiteles, az ostobák legalább hármast írtak volna be…), egy-egy szaktanári intéssel megúszták.

Arnold a könyvtárba ment, mi pedig Virággal beugrottunk a mosdóba, hogy ő megigazítsa a fejkendőjét (mostanában indián lányt játszik, és fejkendőben rohangál). Amíg a tükörnél bíbelődött, én a falnak dőlve leguggoltam, és folyamatosan Cortez kiállított rajzán kattogott az agyam.

– Renáta, már megint mi a bánat van veled? – lépett Kinga a mosdóhoz, és ellenőrizte, hogy a copfja pontosan tíz centire van-e a tarkójától.

– Semmi – vonogattam a vállam.

– Hadd találjam ki. Rájöttél, hogy Corteznek barátnője van, és bár ennek majdnem fél éve, neked most esett le. Emiatt befordultál és játszod a sértettet… – közölte gúnyosan.

– Nem – vágtam rá.

– Akkor? – nézett rám a tükörből.

– Cortez kiállított képén én vagyok – mondtam ki hirtelen. Kinga unottan a plafonra nézett:

– Most ez olyan, mint amikor azt állítottad, hogy rólad szól a Taylor Swift-szám? Vagy amikor azt hitted, hogy Cortez Mr. Darcy?

– Nem. Ez olyan, hogy az a kép én vagyok, szilveszterkor – jelentettem ki határozottan. Virág nagyokat pislogva figyelte, ahogyan Kinga megpördül a tengelye körül, és kiakad.

– Na jó, ebből elég lesz! Nem kedvellek túlságosan, kifejezetten jó barátok sem vagyunk, de ami sok, az sok! Ne hagyd, hogy totálisan hülyét csináljon belőled!

– Mi? – döbbentem le.

– Barátnője van. Nem szakít vele. Szilveszter után sem hagyta ott. Mégis minek néz téged?

Mérlegeltem Kinga szavait, és rájöttem, tökre igaza van. Virág bizonytalanul bólintott, mire Kinga folytatta.

– Tegyél rendet a fejében! Mondd meg neki, hogy ezt nem csinálhatja veled. Nem érdekled, ez tény. Ha érdekelted is, már elmúlt! Ne szórakozzon, ne rajzolgasson. Készítsen mangát a barátnőjéről. Egész hétvégén együtt lógtak, erre hétfőn kirak rólad egy rajzot? Két vasat tart a tűzben? Ki vagy te, a MÁSODIK??? – üvöltötte Kinga az arcomba, és örültem volna, ha nem rángatja közben a vállam.

– Igazad van – motyogtam.

– Beszélj vele! Kérdezd meg, hogy mi van! Indíts! – fordított a vállamnál fogva az ajtó felé, én pedig eltökélten kiléptem. Virág utánam futott, így együtt szaladtunk le a lépcsőn. Pulcsiban mentem ki az udvarra, és az sem zavart, hogy meg lehetett fagyni, totál fűtött az ideg.

Az árkádok alatt Cortezék pár tizenkettedikessel ácsorogtak, mikor odaléptem, és egyszerűen félrehívtam. Pont beszélgetett, de láthatta a fejemen, hogy sürgős, így jött velem.

– Igen? – kérdezte, mire kissé elbizonytalanodtam. Oldalra néztem, Virág megszeppenve ácsorgott, éppen Zsolti beszélt hozzá (azt hiszem, Rambónak hívta a fejpántja miatt).

– Mi van? – kérdeztem végül, mert ennyi maradt meg Kinga kitöréséből. Cortez először pislogás nélkül meredt rám, aztán elnevette magát.

– Mivel mi van? – kérdezett vissza. Jogos. De nem engedhettem, hogy eltántorítson, összeszedtem minden erőm, és a szemébe néztem.

– Mi ez a kép?

– Melyik kép?

– A kiállított…

– Egy rajz – mondta. Mintha magamtól nem tudnám. Hurrá.

– Azt tudom. De miért?

– Mert képregény és manga hét van.

– Tudod, miről beszélek… – kezdtem elbizonytalanodni.

– Őszintén? Nem igazán – vonta meg a vállát, és hátrafordult, hogy összeröhögjön Ricsiékkel, akik valami ultranagy poént mondtak.

– Ne csináld – dörzsöltem meg a homlokom. Bár nagyon hideg volt, mégis levert a víz. – Felismertem a képet.

– Felismerted? – mosolyodott el, és tényleg úgy tűnt, mintha éppen elhitetné velem, hogy semmiről nem tud, de a mosolya mögött éreztem, hogy jól szórakozik.

– Igen.

– És mit ismertél fel rajta? – húzott tovább, nekem meg szó szerint égett a fejem.

– Magamat – nyögtem ki végül, mire Cortez összefonta a karját, és félig felvont szemöldökkel meredt rám.

– Tényleg?

– Igen. Azt hiszem. Mármint tudom, hogy az csak egy rajz, de nagyon hasonlít a…

– A mire?

– Szilveszter – suttogtam, és komolyan az ájulás szélén voltam.

– Érdekes – nevette el magát. Oké, mi van, ha elnéztem? Ha az csak egy kép. Ha látott valahol hasonlót, és rajzolt egy olyat. Ha Kinga feldühített, pedig semmi ilyesmiről nincs is szó. Jaj. Cortez vidámnak tűnt, szemmel láthatóan teljesen feldobtam a napját a képzelgéseimmel.

– Oké, mindegy. Felejtsd el – fordultam meg, és a bejárat felé igyekeztem. Közben kicsit lenyugodtam, és amint csökkent az adrenalinszintem, azonnal reszketni kezdtem a hidegtől.

– Reni – szólt utánam, mire visszanéztem. – Semmi – legyintett. Egy pillanatig némán bámultam rá, aztán befelé indultam a suliba. A kitárt ajtóban Arnold állt, egyik kezében a kabátomat fogta, a másikban egy pohár forrócsokit.

– Megfagysz! – szólt rám a fejét csóválva.

– Igen, tudom… – bújtam bele a kabátomba, de annyira remegtem, hogy alig tudtam beledugni a karom.

– Minden rendben?

– Nem tudom – feleltem őszintén.

– Tudok valamiben segíteni? – kérdezte, miközben felfelé igyekeztünk a lépcsőn.

– Nem hiszem. Totál hülyét csináltam magamból Cortez előtt… – kezdtem, mire Arnold sóhajtva felnézett. – Bocs, tudom, hogy unod ezt a témát.

– Nem arról van szó, hogy unom – közölte.

– Akkor?

– Ahogy Cortez szóba kerül, komoly, intelligens lányból nevetgélős, zavart kamasszá redukálódsz, és ezt az énedet nem tudom hová tenni.

– Tudom, és sajnálom! – túrtam bele a hajamba. – De nem tehetek róla. Próbálom úgy alakítani a dolgokat, hogy ne okozzak csalódást, de mostanában minden összejött. Kezdve a szilveszterrel, amit még mindig nem hevertem ki, aztán hogy Virággal olyan rosszban voltunk. Ráadásul megint bukásra állok rajzból, és Vladár, ha teheti, tuti megvág év végén… Közben persze Cortez is zavar, mert nem egyértelmű a viselkedése, de

ezen kár meglepődni. És akkor mindezek mellett ott van az is, hogy elmész… – suttogtam, nehogy más is meghallja. A hangom persze totál elcsuklott, mire Arnold nehéz, mély sóhajt hallatott.

– Tudom – mondta nagyon halkan. – De, Reni, bármikor mondd el, amit gondolsz. Azért vagyok a barátod, hogy meg tudjuk beszélni ezeket a dolgokat. Is.

– Oké. Én tényleg örülök annak, hogy sikerült és átvettek. Vagyis őszintén, csak félig örülök – ismertem be.

– Tudom – mosolyodott el.

– Haragszol?

– Soha nem haragudtam még őszinteségért – ölelt át szorosan, én pedig viszonoztam.

– Nehéz kezelni ezt a helyzetet. – sóhajtottam, és mint mindig, amikor Arnold távozása eszembe jutott, végtelenül sebezhetőnek éreztem magam.

– Nekem sem könnyű. De még itt vagyok – mondta.

– Még – ismételtem szomorúan.

Arnold megsimította az arcom, aztán bement a terembe. Odaléptem a suliboxomhoz, és csak akkor vettem észre, hogy Cortez a szekrényeknél áll. Nem tudtam, hogy mióta, de van egy olyan érzésem, hogy látta, amint Arnold megölel. Hogy ezt honnan veszem? Hát, rajzszakkör és olvasókör előtt már nem volt fent a képe a falon. Valaki leszedte. Máday szerint egy Cortezért epekedő kilencedikes vihette el, de gyanítom, hogy nem erről van szó. Szerintem Ricsiék szedték le. Ezt onnan sejtem, hogy Dave nem túl okosan a Twitter-oldalán ezt írta: „Kösz, Cortez, mínusz ezer fokban cipeltetsz velünk képet…” No comment.

Net nélkül: 5/1* – Virág gondozza a farmom, de akkor is! Kéne a gépem. Ááá.

A titokzatos kés: 5/5 – még az elején tartok, de nagyon tetszik. ☺

Cortez képe: 5/? – Én ezt nem értem. Megrajzolta, kitették, leszedte, most fogalmam sincs, hol van. ☹

Angolóra: 5/2 – fordítottunk egész órán. Húsz szót egyáltalán nem ismertem, úgyhogy meg kell tanulnom.

Olvasókör: 5/5* – Én tartottam, Philip Pullmanról. ☺

Kutyasétáltatás Virággal: 5/4 – vacsora után kivittük megsétáltatni Kiskutyát, és közben próbáltuk elemezni Cortez viselkedését. Hát, nem jártunk sok sikerrel. ☹

Arnold: 5/3 – szomorú vagyok. Nagyon. ☹

Február 2., kedd

Egész napos teremfogság. Hurrá. Persze az egészről Andris és Robi tehettek, akik korán beértek a suliba, és „felöltöztették" az aulában lévő Jeanne d'Arc-szobrot. Kapott AC/DC-s kötött sapkát, Metallica sálat, egy fekete kapucnis pulcsit és sízemüveget. Az egész suli ezen röhögött, amíg Máday ki nem kelt magából, és azonnali beismerést követelt. Ami persze elmaradt. Viszont valahonnan sejtette, hogy a mi osztályunk lehetett, úgyhogy minden szünetben a teremben kellett maradnunk. Éljen. Második óra előtt (föci) bejött és megkérdezte, hogy vállalja-e valaki a következményeket.

– Igazgató-helyettes asszony, becsszó, hogy nem mi voltunk – fetrengett Ricsi a padján, aki nehezen viselte a büntit. Hülyére unta magát.

– 10/b, borotvaélen táncoltok! Ez a viselkedés teljességgel elfogadhatatlan! Azonnal jelentkezzen, aki ezt tette! – kiáltotta. Kis hatásszünet után Jacques emelte fel a kezét, mire mindenki meglepődött.

– Te voltál, fiam? – csodálkozott az ig. helyettes. Jacques azonnal a fejét rázta, és szólt, hogy csak ki szeretne menni a mosdóba. Na, ezen mindenki elnevette magát, és miközben Jacques kiszaladt a teremből, Máday megpróbált fegyelmezni minket.

– Viccesnek találjátok? Rendben. Akkor Haraszti és Bernáth – szólt Andrisra és Robira. A két rocker összenézett, majd kelletlenül felálltak. – Tessék, mehettek szünetre. Nyugodtan, ki lehet menni – mutatott Máday az ajtó felé, a kockák pedig értetlenül meredtek rá.

– Tényleg?

– Persze. Nyomás – bólintott Máday. Andris és Robi nem értette, de azért elindultak az ajtó felé. Közben mindenféle számokat formáltak az ujjukból, és azt mutogatták körbe.

– Na, a továbbiakban egy hangot se halljak! – utasított minket Máday, majd ránk csukta az ajtót.

– Ez mivoltez? – pislogott Virág álmosan, arra célozva, hogy pont Andrist és Robit engedték ki szünetre, mi meg továbbra is büntiben vagyunk.

– Idegenlégiós módszer – vágta rá Cortez, mire mindenki felé pillantott.

– Az milyen? – csavargatta Ricsi az egyik raszta tincsét.

– A tettesek helyett a többieket büntetik, hátha így hamarabb bevallják – szólt Arnold, fel sem nézve a regényéből. Mindenki Cortezre nézett, valamiféle megerősítést várva. Természetesen Arnold jól tudta, így Cortez megvonta a vállát.

– Ez azt jelenti, hogy Andris és Robi vígan lóghatnak a szünetben, mi pedig miattuk vagyunk bezárva? – kiáltotta Kinga.

– Hűtsd le magad, ló – szólt rá Zsolti. – Simán megéri, már feltettük a beöltöztetett szobor képét a netre. Lájkolták vagy százan… – vihogott.

– Tényleg, a hülyének is megéri… – gúnyolódott Kinga, és tovább sms-ezett, feltehetőleg Olivérrel.

Én a helyemen ülve olvastam, Virág a mellettem lévő padban smileykat rajzolt a kézfejére. Arnold felült a padomra, és belemerült a saját könyvébe. Mögöttem Cortez felállt, és hátrament Dave-ékhez, hogy nézzenek valamit a telefonján. Azt hiszem, a Facebookon lógtak. Csengetés előtt már mindenki kellően szenvedett, úgyhogy Andris és Robi érkezése igazán feldobott minket. Ugyanis kéttálcányi üdítőt és kaját hoztak a büféből. Mi, Virággal például kaptunk minyont. ☺ Jó, Máday annyira nem lelkesedett a dologért, kikérte magának, hogy mi vígan eszünk-iszunk, amikor éppen magunkba kéne szállni. Hát, nem tudom, a mi osztályunk nem az a kifejezetten „magába szállós” típus. ☺

Infón végre géphez kerültem. Hú, azonnal megnéztem a mailem, jött egy pár. Na jó, annyira nem hiányoztam senkinek,

igazából egy rakás spam jött, meg Justine, a francia levelezőtársam írt. Gyorsan visszaírtam, hogy a rajzjegyem miatt most ritkábban tudok jelentkezni, mert totális „netzárlat van nálam”, de igyekszem írni infóórákon. ☺

Miután megírtam a mailt, gyorsan csekkoltam a Facebookot. Hű, hát nemhogy a netelvonás óta, de reggel óta pörögtek az események, mindenki mindenfélét posztolt, linkelt, megosztott, csatlakozott… totál káosz. Éppen az elmúlt 1 óra (!!!) eseményeit figyeltem, amikor a chat ablakban felugrott egy üzenet. Másolom.

„Jól eltűntél, Beatles-lány”

Hirtelen felnevettem. A szilveszterkor megismert fiú, Peti volt online. Gyorsan visszaírtam neki.

„Itt vagyok, emó-fiú”

Erre nagyon sokat mosolygott, úgyhogy chatelni kezdtünk. Mondtam neki, hogy bünti van, mire azt írta, hogy többet vagyok büntetésben, mint bárki, akit eddig ismert. Hát ja, anyuék komolyan veszik a kamaszkorom, és folyamatos netkorlátozás és neteltiltás áll fenn, ha valami rosszat csinálok. Írta, hogy látta Virág taggelt képei között a farsangi képeket, és hogy szerinte tök menőn néztem ki Padméként. Ilyesmikről csevegtünk, amikor megkérdezte, hogy Virág kiheverte-e Doriánt. Ezt nem értettem, úgyhogy rákérdeztem a mellettem lévő gépnél ülő Virágtól.

– Mi? Persze, hát én hagytam ott… – pislogott Virág. Peti Dorián régi sulijába jár, és Virággal egészen addig nem jöttek ki egymással, amíg Virágék nem szakítottak. Peti ugyanis ki nem állhatja Doriánt. Ez nálam azonnal jó pont volt, így hamar összebarátkoztunk.

Rákérdeztem a cseten, ezt hogy érti, mire Peti írta, hogy Dorián még összejár a régi sulitársaival (unszimpi emós társaság, szilveszterkor volt szerencsém találkozni velük), és hogy Dorián ott azt terjeszti, hogy ő szakított Virággal, amiért „szörnyen gyerekes”.

– Micsoda? Jöjjön fel msn-re – közölte Virág, én meg írtam Petinek, hogy Virág várja msn-en.

„Most veled akartam beszélni, Virágnak nem ér rá este?”

„Azt mondja, azonnal. És azt üzeni, hogy plíííz” – írtam vissza. Peti írt sok-sok smileyt, és megkérdezte, elém jöhet-e valamikor suli után. Írtam, hogy persze.

„Akkor holnap ott vagyok suli után. Vigyázz magadra, Beatles-lány”.

„Te is, emó-fiú. ☺”

Kiléptem a csetről, és gyorsan megnéztem a farmom. Mióta Virág kezeli, szinte csak virágokat ültetett, úgyhogy miután arattam, ültettem búzát, mert az több xp-t hoz. ☺

Mire végeztem a farmomon, láttam, hogy Peti lájkolta egy csomó bejegyzésem, meg írt kommentet a képemhez. Aranyos!

Még egy csomó időm volt netezni, és hirtelen rájöttem, hogy annyira nem hiányozhat, ha 45 percet nem tudok folyamatosan böngészni. Óra végéig Kvízpartoztam, és megdöntöttem a saját csúcsom irodalom kategóriában. Hurrá.

Amikor hazaértem, apu még nem volt otthon, anyut pedig a konyhában találtam, éppen aranygaluskát készített.

– Mi volt a suliban? – érdeklődött.

– Semmi – feleltem ösztönösen. – Illetve – javítottam ki magam, mert anyu már afféle „ahha, titkolózik a gyerek” tekintettel méregetett – büntiben van az egész osztály, mert Andris és Robi beöltöztették a Jeanne d’Arc-szobrot…

– De mókás – nevette el magát anyu.

– Hát, igen. Úgyhogy Máday kiakadt, mi pedig falazunk nekik. Cserébe minden szünetben hoznak valamit a büféből, és a sulirádió is nekünk zenélt egész nap – meséltem.

– Értem.

– És – kezdtem zavartan – tudod, szilveszterkor ott volt Virág ismerőse, Peti…

– Ő nem Dorián ismerőse?

– Hát, egy suliba jártak, de Peti nem kedveli Doriánt. Sőt.

– Igen? – ráncolta a szemöldökét anyu. Miért olyan nehéz bevallani egy szülőnek, ha valaki elénk jön a suli elé merő kedvességből? Juj.

– Hát és tökre jófej, meg egész jót beszélgettünk szilveszterkor, és elém jönne holnap suli után.

– Mit akar?

– Beszélgetni? – kérdeztem vissza értetlenül. Elvégre nem a kezem kérték meg, nem kell mindenből ügyet csinálni.

– Suli után? Csütörtökön rajzóra, készülnöd kell!

– Rajzra?

– Igen, Renáta, rajzra. Mert éppenséggel bukásra állsz! – közölte anyu dühösen. És Renátának hív. Akkor igazán mérges. De kétlem, hogy a rajz bosszantotta fel ennyire. Inkább az idegesítheti, hogy valaki elém jön, akiről nem tudja, kicsoda.

– Mi lenne, ha mivel úgyis elém jön suli után, hazakísérne, és akkor bemutathatnám. Rendes fiú – bólintottam. Jó, azt nem tettem hozzá, hogy festi a körmét meg a szemét. Ilyesmit az ember nem nagyon tud hogy felvezetni.

– Igen, ennek örülnék. Szeretném tudni, hogy ki koslat a lányom után – sóhajtott anyu fájdalmasan. Azért a „koslat" kissé túlzás, de anyu elég meggyötörtnek tűnt az új információtól, így nem akartam még jobban kiborítani.

Felmentem a szobámba, és vacsoráig a gitáromat próbáltam behangolni. Olyan fájdalmasan hamis volt, hogy végül feladtam és félretettem. Hülye gitár! Hülye Cortez! Ah. Mindegy.

Aranygaluska: 5/3 – félsiker. A vaníliásodó finom lett, a galuska is, már csak a dióhéjjal volt probléma, ami miatt szinte kettétört a fogam. Legközelebb ott leszek, amikor anyu darál. Biztos, ami biztos. ☺

Facebook: 5/3 – azért láttam ám a falon, hogy Viki mennyi mindent kommentel meg lájkol. Corteznek meg már több ismerőse van, mint amennyi embert én valaha láttam. Összesen. Pfff.

Arnold: 5/5* – pénteken megyünk színházba. Hurrrrá. ☺

Kiskutya: 5/4 – oké, megértem, hogy Virág már nem akarja Doriánnak hívni a kutyáját, de azért a Kiskutya, mint név… Hát, nem túl okos. ☺

Sulirádió: 5/5* – ma Franz Ferdinánd szólt egész nap. Minden dalt nekünk küldtek. A hős 10/b-nek, a valaha legtöbb büntetést kapott 10. osztálynak. ☺

Máday: 5/1 – azt hiszem, kezd berágni ránk. ☺

Február 3., szerda

Duplamatek előtt továbbra is büntetésben voltunk, de annyira nem viselte meg az osztályt, ugyanis szinte mindenki a házimat másolta. ☺ Én a helyemen ültem, és Jacques-kal (aki hátrafordult hozzám) egy *Kázmér és Hubá*t lapozgattunk. A képregény hét miatt a könyvtárban használt képregény- és mangavásár volt, így Virág kissé nehezen viselte, hogy büntetésben vagyunk. Megkért, hogy suli után maradjak vele nézelődni.

– Sajna nem tudok, mert Peti elém jön… – mondtam zavartan.

– Úúú, tényleg. Jó, mindegy, akkor majd benézek egyedül – mosolygott Virág.

– Ki jön eléd? – ejtette az ölébe Arnold a *Rumnaplót*, és a padomon ülve lenézett rám.

– Ja, csak egy ismerősöm – legyintettem. Arnold teljesen ledöbbenve figyelt, úgyhogy hirtelen elkaptam a fejem. Pechemre pont Cortez irányába, aki szintén engem bámult. Most mi van? Miért néz rám mindenki furán???

Gazdag tanárnő csengetéskor bejött a terembe, és azonnal beszedte a házikat, majd szólt, hogy mindenki vegyen elő egy lapot. Hát, nem aratott osztatlan sikert. Egy rakás „ajj már", „ne máááár", „most méééér" beszólás után sikerült rendet teremtenie a teremben, és jöhetett a röpdoli. Szögfüggvények definíciói. Én készültem, meg megtanultam, de elég nehéz úgy dogát írni, hogy mindenfelől pislogó szempárok merednek rád arra várva, hogy segíts. Sóhajtva lefirkáltam a válaszokat két papírra (természetesen A és B csoport, csak hogy több munkám legyen vele), aztán az egyiket átdobtam Virág elé azzal az utasítással, hogy adja tovább, a másikat pedig hátraejtettem Cortez padjára. Éppen Jacques-nak súgtam le a válaszokat, amikor Gazdag tanárnő hirtelen felállt a tanári asztaltól. Mindenfelől papírzizegés és mocorgás hallatszott, a legtöbben megpróbálták eltenni a puskát.

– Kérem – nyúlt Gazdag Zsolti felé, aki a tenyerében összegyűrte az apró lapot.

– Tessék – nyújtotta Zsolti a dolgozatát, mire a tanárnő dühösen megrázta a fejét.

– Nem azt. A kis papírt!

Elfehéredve néztem Zsoltira. Ha odaadja a puskám, akkor én is egyest kapok! Nem kaphatok egyest, majdnem az egyetlen vagyok, aki megtanulta!!!

– Milyen papírt? – pislogott Zsolti, és óvatosan felém nézett. Én totál elkeseredetten figyeltem a jelenetet, és próbáltam magam lélekben felkészíteni egy matek egyesre.

– Azt, ami a kezedben van!

– Ja, ezt – bólintott Zsolti, aztán hirtelen átfutott az arcán némi mérlegelés, végül vállat vont, és… és bekapta a kis papírt. Gyors szájmozgással összerágta, aztán nyelt egy hatalmasat. Én még akkor is döbbenten meredtem rá, amikor a többiekből kitört a röhögés. A tanárnő pislogás nélkül nézte Zsoltit, azt hiszem, hirtelen nem találta a szavakat.

– Kérem az ellenőrződ. És könyörgöm, igyál valamit – csóválta a fejét hitetlenkedve.

– Köszi – suttogtam alig hallhatóan, mire Zsolti biccentett, majd ököllel megkocogtatta a mellkasát. Te jó ég, megette a papírt! ☺

Az egész napos teremfogság miatt a szünetekben Virág mobilján neteztünk (mindenfélét lájkolgatott), meg *IM*-et olvastunk, kitöltöttünk pár tesztet, úgyhogy végül is elvoltunk.

Utolsó óra után Virággal a suliboxnál pakoltunk.

– Mondd meg Petinek, hogy puszilom – mosolygott.

– Oké. Jó képregényezést. Most rohannom kell – kapkodtam a fejem, mert Arnold köszönés nélkül ment el mellettünk.

– Arnold! – kiáltottam, mire megfordult.

– Igen?

– Nem vársz meg?

– Minek? Programod van, úgyis csak a kijáratig mennénk együtt – vetette oda, rántott egyet a katonai hátizsákján, amin csilingelve összekoccantak a kitűzők, azzal megfordult és ott hagyott.

Értetlenül néztem utána, aztán lesétáltam a lépcsőn. Az aulában összefutottam Ricsivel.

– Hé, Ren, a barátnőd már a suli előtt vár! – mosolygott gúnyosan.

– Fiú. Peti fiú – szóltam mérgesen. Jó, emós, meg kicsit feminin, de attól még fiú!!!

– Felőlem – vonogatta a vállát, aztán állig felhúzta az Adidas pulcsija cipzárját. – Te, merre van a könyvtár?

Mielőtt megörülhettem volna, hogy Ricsi olvasni kezd, gyorsan elmondta, hogy „le akar vadászni pár Frank Miller-képregényt", azért kérdezi.

– Virág is ott van – szóltam utána.

Ricsi eltűnt a folyosón, én pedig összehúztam a kabátomat, és kimentem a suli elé.

Cortez, Zsolti és Dave ott ácsorogtak és beszélgettek, a társaságukhoz meg éppen akkor csatlakozott Viki. A lány látványa eléggé szíven ütött, baromira menő volt a szerkója. Kockás gatya, bakancs, fekete dzseki. Hosszú haját fújta a szél, egy hullámcsattal volt oldalra tűzve. A pink tincs kócosan keveredett a szőke sörénybe. Éljen.

– Szia! – lépett elém hirtelen Peti. Nagyon arin nézett ki, fél szemébe fésült haja gondosan le volt vasalva, halálfejes sapija gondosan a fejére húzva.

– Szia! – mosolyodtam el.

– Mizu? – érdeklődött.

Mivel Peti tökre közvetlen srác, elég könnyű vele beszélgetni. Pár „hogy vagy? Jól." után el is indultunk. Persze hallottam, hogy a hátunk mögül Zsolti „húúú"-zik egy sort, de nem fordultam vissza. Egyáltalán semmi kedvem nem volt ahhoz, hogy kinevessék Petit vagy esetleg megsértsék csak azért, mert ő éppen emós. Jó, kicsit fura volt egy olyan sráccal sétálni hazafelé, akinek tök szépen van kifestve a szeme, holott én meg egyáltalán nem sminkelem magam, és egy pillanatra zavarba hozott a fekete-fehér csíkos, levágott ujjú kesztyűje, aminek következtében láthatóvá vált a fekete körömlakkja, de ne legyünk felszínesek, Peti mindentől függetlenül nagyon kedves srác.

Hazáig a suliról beszélgettünk, meséltem neki, hogy bukásra állok rajzból, ami miatt jól kinevetett.

– Hogy állhat valaki bukásra rajzból? – csodálkozott. Jó, mindenkiben elveszett egy művész, ez tény. Csak én még nem találtam meg az enyémet. ☺

– Menthetetlenül béna vagyok. – ismertem be, aztán meséltem, hogy még korrepetáltak is kilencedikben.

Annyira jót beszélgettünk, hogy észre se vettem, már a házunk előtt álltunk.

– Gondolom, akkor egy darabig nem lesz neted.

– Ez attól függ, hogy a rajztanárom enged-e javítani, meg attól, hogy tudok-e javítani – mondtam mosolyogva.

– Sok sikert hozzá.

– Köszi. Figyelj csak. Tudom, ez riasztó lehet, de a szüleim szeretnének megismerni. Minden barátomat ismerik, és hát, miután meséltem rólad, kíváncsiak, meg ilyesmi… – hebegtem.

– Oké, nem gond. Most?

– Hát, igen – rágtam a szám szélét.

– Szülőképes vagyok így? – nézett végig magán, mire elmosolyodtam.

– Persze. Gyere.

Bementünk a házba, és nem lepődtem meg, hogy anyu és apu az étkezőasztalnál ült. Mikor meghallották az érkezésemet, úgy csináltak, mintha éppen beszélgetnének, de én tudtam, hogy tűkön ülve várták, hogy megjöjjek.

– Megjöttünk! – kiáltottam.

Természetesen anyuék azonnal felpattantak, és a jól betanult „mit akarsz a lányomtól?” nézéssel méregették Petit. Miután túl voltak a kézfogáson (röntgenszemük azonnal kiszúrta a körömlakkot), feltettek pár kérdést Petinek. Normál esetben én ilyen „hogy megy a suli?” „milyen a tizenegyedik?”, „hogy jössz ki az osztálytársakkal?” kérdésekre számítottam. De a szüleim ritkán tartoznak a „normál” kategóriába, úgyhogy szegény Peti kapott pár keresztkérdést, mint pl. „dohányzol?”, „tagja vagy bármilyen szektának?” (???), „hogyan jellemeznéd magad?”. Rém ciki volt az egész, de komolyan, le a kalappal Peti előtt, tök

lazán vette az akadályokat, és intelligensen meg szimpatikusan válaszolt. Anyu egyszer el is mosolyodott, úgyhogy tudtam, nagyjából áldásukat adják a barátságunkra.

– Jól van, gyerekek, akkor beszélgessetek nyugodtan, hozok nektek valamit inni.

Persze apu továbbra is szeretett volna szemmel tartani minket, úgyhogy természetesen a nappaliban ültünk le. Jó, kicsit frusztrált minket apu társasága, aki eltakarta magát egy hatalmas újsággal, de tök átlátszó volt; nem is olvasott, hanem minket figyelt. Aztán egy idő után már nem is volt kellemetlen, tovább beszélgettünk

Petivel filmekről meg zenéről (őrült nagy Muse-fan), én meg büszkén villogtam, mert Arnold által már én is ismerem a zenéjüket (☺). Egyébként tényleg tök jól telt el az idő, észre se vettem, hogy mióta beszélgetünk, csak amikor hatkor Peti mondta, hogy mennie kell, mert suliból jött, és még nem is volt otthon.

– Köszi hogy elém jöttél.

– Nincs mit. Majd azért, ha lesz neted, akkor írj. Elmehetnénk moziba, vagy ilyesmi.

– Oké – feleltem, de mivel apu krákogott egyet, gyorsan hozzátettem, hogy ha elengednek.

Mikor kikísértem a kapuhoz, gyorsan elnézést kértem a szüleim viselkedése miatt. Gondoltam, más (mindjárt) tizenhat éves lányokat lazán elengednek bárhová, anyuéknál meg durva „pofavizit” van.

– Szerintem tökre rendben vannak a szüleid.

Mosolyogva bólintottam, aztán elköszöntem, és sóhajtva visszaballagtam a házba. Apu továbbra is az újságot lapozgatta, de nem olvasott el semmit, inkább csak maga elé meredt afféle „te jó ég, a lányomnak egyre több fiúismerőse van” révülettel, úgyhogy mentem anyuhoz a konyhába.

– Kedves fiúnak tűnik. Fura, de kedves.

– Mondtam, hogy nem olyan, mint Dorián – közöltem, jelezve, hogy én márpedig megmondtam.

– Igen. És bár kora este van, a sminkje még mindig tart – gúnyolódott anyu, mire felnevettem.

– Jó, hát ő ilyen – vonogattam a vállam.

– Tényleg nincs vele baj. Szívesen látjuk máskor is – bólintott anyu. Apu megint köhécselni kezdett. – Igen, mindketten. Apád is – jelentette ki határozottan, ügyet sem vetve apu csendes demonstrációjára.

Vacsora után gitároztam még egy kicsit (reménytelen), aztán Virág küldött sms-t, hogy megkérdezze, mi volt délután, úgyhogy visszahívtam, és gyorsan elmeséltem neki a dolgokat.

– Szupi! Peti tényleg nagyon rendi. Sajnálom, hogy utáltam, amikor Doriánnal jártam.

– Már rég elfelejtette! – mondtam. – Milyen volt a képregényes mangavásár? – érdeklődtem.

– Juj, naon jó – kezdte mesélni, aztán felsorolta, hogy miket szerzett. Igazából egy szót sem értettem belőle, de örülök, hogy örül.

Peti: 5/5 – kedves. Remélem, jó barátok leszünk. ☺

Arnold: 5/1 – nem tudom, lehet, hogy berágott valamiért, mert üzentem neki, és nem írt vissza.

Cortez: 5/? – hagyjuk…

Tévé: 5/1 – ritkán nézem, és most már tudom, miért. Kapcsolgattam egy ideig, de mindenhol helyszíneltek, nyomoztak, boncoltak, ügynökök rohangáltak terroristák elől… És mindehhez hozzátartozik, hogy egy részt sem láttam még semmiből…

Odaát: 5/4 – Virág itt hagyta nekem, de nélküle nem merem nézni. Azért ijesztő.

Megyek olvasni: 5/5 – kiszenvedtem magam.

Február 5., péntek

Reggel izgatottan ébredtem. Persze nem a suli miatt, hanem az esti színház hozott lázba. Mondjuk, Arnold tegnap nem igazán beszélt velem, sőt, Vladár rajzon nem engedett javítani, úgyhogy továbbra sincs netem. Duplaangollal kezdtünk, és Mr. O'Realy kérte, hogy vegyük fel az asztalokon lévő fejhallgatókat, és

hallgassuk meg, amint két ember az időjárásról beszélget. A mögöttünk lévő négyes padsorból folyamatos röhögés hallatszott, úgyhogy sejtettem, hogy Cortezék mással vannak elfoglalva. Egyszer hátranéztem, de a pad alatt csináltak valamit. A tippem, hogy Dave mobiljával szórakoztak.

Virág nyitott szemmel aludt mellettem. Egy ideig hallgattam a fejhallgatóból szóló beszélgetést, majd, mikor kinyílt az ajtó, izgatottan figyeltem, ahogyan Arnold leül mellém.

– Hol tartunk? – kérdezte. Megmutattam neki a tankönyvben, mire bólintott, és a továbbiakban ügyet sem vetve az órára, elővette a regényét, és olvasni kezdett.

– Figyelj – toltam le a nyakamra a fejhallgatót. Arnold kérdőn felém fordult. – Haragszol rám?

– Nem.

– Pedig úgy veszem észre…

– Nem haragszom, csak néha nehéz követni téged – jegyezte meg.

– Hű. Kiismerhetetlen vagyok? – csillant fel a szemem. De jó, végre meg nem értett, kiszámíthatatlan lány lehetek. Arnold pislogás nélkül meredt rám, aztán végül nem bírta tovább, és elnevette magát.

– Ezt nem mondtam.

– Kár.

– Ki ez a fiú? – váltott át komolyra.

– Csak egy ismerős. Szilveszterről…

– Jó eseménydús lehetett az az este – tűnődött, nekem pedig összeszorult a torkom.

– Nem is hinnéd, mennyire – motyogtam. – Akkor este színház?

– Persze. Anyuval felveszünk.

– Oké – mosolyodtam el.

– Miss Rentai! – szólított fel a tanár, én pedig zavartan felkászálódtam. Azt kérte, ismertessem a párbeszéd lényegét, mire hebegtem valamit arról, hogy nem értettem jól. Mindenki felém fordult, persze Kinga majd kiesett a padjából, annyira jelentkezett, de nem súgott volna. Mr. O’Realy szólt, hogy

figyeljek jobban, aztán miattam újra meghallgattuk az egészet. Kaptam pár „kösz, Reni”-t meg néhány összegyűrt szalvétát, de összességében eltelt az óra.

Ofőórára Haller megviselten érkezett. Komolyan, annyi panasz érkezett ránk a héten, hogy szegény ofő öregedett vagy tíz évet.

– Még egyszer. A Jeanne d’Arc-szobrot beöltöztetők kihozzák az ellenőrzőjüket. Bernáth és Haraszti, örülnék, ha beismernétek – közölte az ofő. Jó, nyílt titok volt, hogy ők tették. Végül Andris és Robi taps és füttykoncert közepette kivitték az ellenőrzőket. Lassan nem fér bele több intő. No comment.

– Felmayer, az ellenőrződet! Három szaktanár jelezte, hogy mobiltelefont használsz a tanórákon. Ebből elég! – folytatta az ofő.

Ilyen és ehhez hasonló témákkal ment el az óra első fele.

– Szeretném megdicsérni Arnoldot, Jacques-ot és Gábort, amiért rájuk egyáltalán nem érkezett panasz.

– És Reni? – üvöltötte be Zsolti.

– Rajzóra – suttogtam idegesen.

– Nagy Zsolt, először is ne üvölts! – szólt rá az ofő. – Másodszor, valóban papírt ettél Gazdag tanárnő óráján?

– Ez a fogyókúra kikészít – vonogatta a vállát Zsolti, és összeröhögött a többiekkel.

– Tanár úr, hogy lehet, hogy engem nem soroltak azok közé a diákok közé, akikre nem érkezett panasz? – térdelt fel Kinga a székére, hogy átkiabálja az osztályt.

– Nos, Kinga, Farkas tanárnő szerint fenyegetőztél, amiért 4/5 lett a feleleted földrajzórán.

– Nem! – rázta a fejét határozottan. – Nem fenyegettem, hanem megpróbáltam jobb belátásra bírni…

– Különben? – röhögött fel Zsolti.

– Különben fogd be! – förmedt rá, mire az ofő széttárt karokkal motyogott valami olyasmiről, hogy „kezdünk teljesen megvadulni”.

Ezek után a teremben lévő plakátokról volt szó, hogy miket tegyünk ki. Hát, óra végéig olyan hangzavar volt, hogy egy kukkot sem értettem.

– Elég legyen! Akkor jövő hétre mindenki hozzon plakátot, és megszavazzuk, melyikek kerülnek ki. Hahó, még beszélek! – próbálkozott az ofő, de mivel már csengettek, és Andris és Robi beismerésével megszűnt a terembüntetésünk, csordaként tódultunk ki a teremből.

– Vissza. Ott van Dorián – toltam vissza Virágot az ajtóból, amikor észrevettem, hogy az emós fiú a folyosón koslat.

Vártunk pár percet, aztán újra kilestem.

– Tiszta a levegő – mondtam, és Virággal együtt lementünk Arnold után az udvarra.

Pokoli hideg szél fújt, minden diák fagyoskodva, egyik lábáról a másikra támaszkodva ácsorgott. A sulirádióból egy System of a Down-dal szólt, de csak addig mehetett, amíg Máday dörömbölve be nem ordított a stúdió ajtaján, hogy kitiltja a két sulirádiót, ha nem tesznek be valami „normális, kevésbé hörgős” zenét. Ezután The Killers következett, aminek én személy szerint jobban örültem, de láttam az árkádok alatt álló Ricsin, hogy megviseli a zeneváltás. ☺

– Sziasztok – lépett hozzánk Karcsi. A kilencedikes srác szemüvegének a fél lencséje be volt törve. Pókhálószerűen futott a repedés az üvegen.

– Mi történt a hemüddel? – ugrándozott Virág. Azért, hogy ne fázzon. Vagy nem tudom, Virág boldog lány (újabban), úgyhogy szokott csak úgy ugrálni.

– Tesi előtt valaki ráült az öltözőben – mesélte szomorúan Karcsi a nap sztoriját. Mármint szerinte a nap sztoriját. Ingerszegény környezet, ez lehet az oka. ☺

Hazaérve gyorsan elkészültem, aztán vártam, hogy Arnoldék értem jöjjenek. Apu közölte, hogy „csini vagyok”, pedig csak egy szimpla, fekete szoknyát vettem fel garbóval és csizmával, ami színházba elegáns, de nem túl feltűnő.

A darab csodálatos volt, minden pillanatát eveztem. A *Godot-ra várva* amúgy is hatalmas kedvencem, meg a színházat is imádom, így ámulattal néztem végig. Mikor hazaértem, még mindig a hatása alatt voltam, aztán küldtem egy „köszönöm, szuper volt, imádtam, nagyon jól éreztem magam” sms-t

Arnoldnak. Pár másodperc múlva jött a válasz. „Igazán nincs mit.” Tipikus Arnold-válasz. Letettem az asztalomra a jegyet, hogy majd a hétvégén felteszem a tükrömre, mert Virág megígérte, hogy nyomtat nekem képeket, és akkor majd dekorálunk! ☺

Ofőóra: 5/1 – hű, tényleg egyre balhésabbak a fiúk. ☺

Gábor: 5/1 – ma, amikor az ofő meg akarta dicsérni, amiért nincs rá panasz, akkor vettük észre, hogy nem is jött suliba. Jacques szerint két napja torokgyulladással otthon maradt. Juj. Ciki.

Cortezék: 5/3 – hétvégén próbálnak, meg valami meccset néznek majd együtt. Ők négyen meg Viki. Hurrá.

Godot-ra várva: 5/5* – Wooow. No comment.

Február 7., vasárnap

Ma reggel anyuval bementem dolgozni a meteorológiai intézetbe, aztán kora délután Virág átjött, és hozott egy csomó mindent. Régi tinimagazinokat, utazási katalógusokat meg nyomtatott képeket. Miközben beraktam egy CD-t (a megunhatatlan *Hard Day’s Night* albumot), egész jól elszöszöltünk a tükrömmel.

– Figyi, kinyomtattam, de nem tudtam, hogy erre gondoltál-e – mutatott Virág felém egy fotót. Még Virág csinálta kilencedikben, mobillal, és csak nemrég jutott eszembe, hogy van ilyenünk. A képen Arnolddal vagyunk. Én a padomban ülök, ő rajta, és mindketten a kezében tartott könyvet nézzük. Szeretem ezt a fotót, és most, hogy tudom, Arnold hamarosan elmegy, még inkább szükségét éreztem, hogy kitegyem a tükrömre. Csak egy éve készült, mégis, annyira nagyon mások vagyunk a fotón. Szép emlék.

– Igen, ez volt az! – vettem el tőle, és feltettem a tükrömre, középre, az *Abbey Road* matrica mellé.

Én éppen az Eiffel-torony fotóját vágtam ki az egyik utazási katalógusból, Virág pedig egy csoportképet nézegetett, amikor hirtelen megkérdezte:.

– Szerinted helyesek a fiúk az osztályban?

Meglepett a kérdése, úgyhogy letettem az ollót, és a képre meredtem. Cortez állt középen, menőn, amerikaifoci-mezben, bő gatyában és deszkás cipőben. Mellette Ricsi, tetőtől talpig Adidas-ban, raszta haja előrelógott. Kétségtelenül ők ketten a leghelyesebbek a suliban. Mellettük Zsolti (még kissé kövérebben, mert év eleji a kép) meg Dave, zakóban és farmerben. A kép szélén Andris és Robi, éppen egymás kezéből tekerik ki a PSP-t. Nekik sokkal hosszabb most a hajuk, mint mikor a kép készült, így elmosolyodtam, amikor láttam, milyen fura volt a rövid frizurájuk. Még csak kezdetleges rockerek voltak. ☺ A kép másik szélén Jacques ácsorgott, mellette Gábor, akinek Zsolti feltett keze kitakarja a fejét. A fotón egyébként még Kinga és Virág is szerepelt, és én csináltam a mobilommal, valamikor szeptemberben.

– Hát – néztem meg újra a fiúkat a fotón. – Aha, szerintem helyesek. És szörnyen menők – tettem hozzá, le sem véve a szemem a középen álló négyesről. – Miért kérdezed?

– Csak úgy – vonogatta a vállát Virág, aztán a kezébe vett egy *Bravó*ból kivágott *Odaát* képet. – Wooow, Jared – mutatta fel, én meg elnevettem magam.

Délután megcsináltam a házikat, Virágét is, mert ő egész nap sms-ezett(!), aztán készítettünk popcornt, és *Odaát* maratont rendeztünk. ☺

A tükröm: 5/5* – tök szép lett. Kép Virágról és rólam (mobillal magunkat fotózzuk a tükörben), fotó, amin Arnolddal ülök, kivágott Párizs képek, pár fénykép, ami a teremben készült, *Odaát,* színházjegy és… és az elmaradhatatlan Cortez manga. Mert hát annak ott a helye. Akkor is.

Február 8., hétfő

Tudtam, hogy ma elkezdődik a Valentin-hét a Szent Johannában, így mikor beléptünk a suliba, rögtön kerestem a diákokon a tavaly megismert szilikon karkötőket. Bár a sulirádióból üvöltött a *Love is in the Air*, a büfében kígyóztak a sorok, egy hervadt karkötőt sem láttam senkin. Illetve mégis. De az már az ultraszánalmas kategória. Ugyanis Edina felvette a tavalyi karkötőket, remélve, hogy beleszámít az ideibe. Hm. Hát erősen benézte, ugyanis szó sincs semmilyen karkötőről. Ezt a suliboxokhoz érve azonnal megtudtuk. Minden szekrényből kilógott egy szórólap, így a sajátunkhoz odaérve, Virággal megfogtuk a papírokat, és egymással szemben állva olvasni kezdtünk.

„Valentin-hét a Szent Johannában! Vásárolj a büfében egy post-it tömböt, és ragaszd a barátod szekrényajtajára az üzeneted! Gyere el pénteken a Valentin-bálra. Hölgyválasz! Megjelenés kizárólag párban!”

– Hű – néztünk össze Virággal.

– Nézzük meg a szekrényeket! – ragadta meg a karom, és elhúzott a folyosón, hogy csekkolhassuk, ki kapott már Valentin cetlit. Csupán két szekrényen volt post-it. Cortezén és Ricsién. Előbbién 3(!!!). És még csak reggel fél nyolc múlt. Hét végére szerintem egymásra tudják már csak ragasztani.

Lesétáltunk a büfébe, és beálltunk a sorba. Virág egy pink post-it tömböt választott, én pedig egy sötétzöldet. Visszaérve a terembe már ténynek számított, hogy a suliban tombol a post-it láz. A folyosókon mindenki öntapadós tömbbel rohangált, ólálkodtak a szekrényajtók körül, de voltak, akik elkomolytalankodták, mint pl. Andris és Robi, akik egymás hátára ragasztgattak mindenféle üzenetet. Mire felértünk a folyosóra, már a szekrényajtómra volt ragasztva egy világoskék lap, amitől a szívem a torkomba ugrott. Remegő térdekkel indultam a suliboxom felé, Virág pedig támogatóan megszorította a kezem. Nem attól, akitől vártam (persze hogy nem!), de azért nagyon jólesett, hogy gondolt rám. Jacques-tól kaptam. Még

csengetés előtt gyorsan felragasztottam egy post-itet a szekrényajtajára, és ráírtam, hogy „Boldog Valentin-napot! Reni”

Bementem a terembe, és azonnal megköszöntem személyesen is Zsáknak, majd, mivel hölgyválasz van, megkérdeztem, hogy jönne-e velem a Valentin-bálra. Szegény Jacques szinte könnybe lábadt szemmel mondta, hogy borzasztóan szívesen jönne, de péntek délután elutazik a nagyszüleihez a hétvégére. A fenébe. Jacques az örök kísérőm a Szent Johannás bulikon. Most mi lesz velem? Megnyugtattam, hogy semmi gond, majd legközelebb, aztán gondterhelten körbenéztem. Cortez a padján ült és kólát ivott, Virág meg éppen elkobozta tőle a kupakot, mert gyűjti. Az ajtóban megjelentek az a-s lányok, élükön Edinával.

– Cortez! – szólalt meg élesen Edina, mire mindenki odafordult.

– Mi van? – kérdezett vissza Cortez nem túl kedvesen, de természetesen engem levett a lábamról a flegma stílusa.

– Megkérdeznéd Zsoltit, hogy eljönne-e velem a buliba?

– Kérdezd meg te – vonta meg a vállát Cortez értetlenül, mire mindenki elkezdett nevetni. De ciki, még mindig féltékennyé akarja tenni Cortezt. Ez a lány egyszerűen nem érti meg, hogy nem érdekli!!! Na jó, pont én beszélek… mindegy.

Edina lángvörös fejjel motyogott valamit arról, hogy jó, akkor majd ő megkérdezi, mire Dave letette a telefonját, és közbeszólt.

– Nem lehet. A fellépők külön jönnek – szólt.

– Télleg? – ujjongott Virág. – A Jalapeno fellép a bulin?

– Igen, sikerült leszerveznem – fontoskodott Dave, mintha csak a Royal Albert Hallba sikerült volna fellépést intéznie. ☺

– És akkor az egész együttes bandaként érkezik? – érdeklődött tovább Virág.

– Igen, Cortez, Ricsi és Zsolti nem vesz részt a hölgyválaszban, mivel ők zenészek. Mint menedzserüknek, nekem sincs időm ilyesmivel foglalkozni, tehát én is egyedül érkezem. Sajnálom, lányok, nem csaphattok le rám – fordult körbe Dave sajnálkozva. Mindannyian (Kinga, Virág, az a-s lányok és én) furán néztünk rá, jelezve, hogy annyira nem törtük

magunkat azon, hogy elhívjuk. – Nyugi, lányok, majd legközelebb… – tette hozzá Dave.

– Mindenképp – gúnyolódott Kinga, aztán belemerült a lovas jegyzetfüzetébe.

Irodalom utáni szünetben két kilencedikes lány toporgott az ajtóban, Cortezt keresték. Egyikük szerette volna elhívni, a másik pedig támogatóan elkísérte. Cortez afféle „hosszú hét lesz” sóhajjal bólintott Dave felé, aki felállt, és az ajtóhoz ment.

– Mint Cortez személyi asszisztense, szeretném közölni, hogy egyedül, zenészként jön a bulira.

– De akkor itt lesz? – csillant fel a lány szeme.

– Igen. A koncerten láthatjátok. Itt a Facebook-, MySpace-, Twitter és iWiW-oldal. Csekkoljátok – nyomott Dave a lányok kezébe egy-egy nyomtatott szórólapot. Most, hogy már nemcsak menedzser, személyi edző, hanem személyi asszisztens is, Dave a fejébe vette, hogy kéne neki még egy telefonszám, hogy minden ügyben külön kereshessék. ☺

A folyosón sétálva láttam, hogy már három post-it van a szekrényajtómon, ezért izgatottan megnéztem őket. Sajna még mindig nem AZ a matrica volt ott, de továbbra is nagyon örültem, főleg, hogy láttam, másoknak már minimum öt post-it virított az ajtaján. Leolvastam az üzeneteket: „Boldog Valentin-napot! Karcsi” és „Besztfreeeeend! Hepi Vdéjt. Virág xD”. Előhalásztam a zsebemből a tömböm, ráfirkantottam mindkét lapra, majd előbb Virág szekrényére tettem, aztán megkerestem Karcsiét is. Szegénynek csak két lap volt a szekrényén, az egyik az enyém, a másik meg egy „Hülye vagy, Potter” feliratú. Juj. ☹

Arnold éppen csengetés előtt érkezett (rekordkésés, az egész első óráról lemaradt), úgyhogy gyorsan elmeséltem neki a post-it őrületet.

– És ez azért jó, mert? – kérdezte némi tanakodás után.

– Barátság post-it! – lelkesedtem. – Az előbb tettem a tiédre is.

– Köszönöm. Viszonoznom kéne? – húzta el a száját. Arnold totál antiszoc, sosem vesz részt szívesen az ilyen dolgokban.

– Hát, elvileg igen, de amúgy nem. Tudom, hogy barátok vagyunk… – vontam meg a vállam.

– Akkor ezek szerint nem kell kiragasztanom a szekrényedre is ezt az amúgy is nyilvánvaló tényt.

– Nem – nevettem el magam.

– Köszönöm – biccentett.

– Viszont péntek este buli és hölgyválasz, és…

– Nem tudok eljönni – mondta.

– Jaj, de kár!

– De más biztosan szívesen jön veled.

– Nem hívok meg mást. Te vagy Jacques. Mindketten leráztatok, úgyhogy ez most kimarad szerintem – szóltam, és elhallgattam azt az apróságot, hogy Cortezt amúgy sem hívhatnám el. Ha merném, akkor sem.

– Nem ráztalak le – mosolyodott el Arnold. – Nem leszek itthon.

– Hogyhogy? – csodálkoztam, aztán lesütöttem a szemem. – Párizsba mész?

– Igen, van néhány papír, amit alá kell írnom, plusz a nyelvvizsga miatt, meg megnézem a kollégiumot is…

– Mikor jössz vissza?

– A jövő hét végén. Egy hétre megyek a szüleimmel, pénteken indulunk – mesélte halkan.

– Értem – bólintottam, és igyekeztem nem elsírni magam.

– Na, ne csináld – emelte meg a fejem az államnál fogva. – Kérsz egy ilyen… post-itet?

– Nem – nevettem fel hangosan.

Miután Ricsi lemásolta a fizikaházimat, órán bepróbálkozott Gondosnál, és felajánlott neki egy „kedvenc tanárom” post-itet. Mivel Gondos amúgy is rajong Ricsiért és a tudásáért (?), örömmel elfogadta, sőt… a háziját leellenőrizve adott egy ötöst is. Na, ennyi kellett, Ricsit mindenki „csókosnak” nevezte, de ő nagyon okosan csak bólogatott, mondván, hogy csinálják utána. Természetesen ezek után mindenki próbált a tanároknál bevágódni az öntapadós lapokkal, úgyhogy Dave szerint Ricsinek szabadalmaztatnia kéne az ötletét, mert zseniális. ☺

Tesi után kifáradva (békaugrálás, te jó ég) mentünk fel a suliboxunkhoz Virággal, és szomorúan láttam, hogy nem nőtt a

post-it lapjaim száma. Továbbra is három volt, Virágtól, Zsáktól és Karcsitól. Virágnak pedig kettő. Egy tőlem, egy pedig fordított „R” betű aláírással.

– Az ki? – csodálkoztam.

– Csak egy rajzszakkörös – legyintett Virág, és úgy láttam, elvörösödött. Nem is említette, hogy van valaki a rajzon, akivel jóban van. ☺

Hazaérve rögtön beszámoltam anyunak a Valentin-őrületről.

– De kedves! És akkor öntapadós lapokat ragasztgattok titokban egymás szekrényére?

– Igen. És nekem már van három! – meséltem örömmel.

– Gratulálok! És az soknak számít? – kérdezte anyu izgatottan. A konyhapulton ültem, és a sarkammal rugdostam a szekrényt.

– Attól függ. Corteznek huszonhárom van, Ricsinek tizenhét, de hát ők nagyon menők – vonogattam a vállam. – De Kingának is van már tizenöt. Persze felszegett fejjel mászkált egész nap, és úgy tűnik, nagyjából elégedett a népszerűségével – meséltem.

– Nem baj, majd neked is lesz sok. Biztos vagyok benne, hogy sok kis barátod van az iskolában… – vigasztalt anyu.

Hát, nem is tudom. Az olvasókörösöktől talán kapok párat. Meg a szerkesztőségtől… de ennyi. Maximum tíz post-itet szerezhetek. Maximum. ☹

Valentin-hét: 5/5 – jópofa és tök jó ötlet ez a post-it.

Sulirádió: 5/4 – csupa szerelmes dal. A fiúk tüntetnek, a lányok örülnek. És volt Oasis is! De jóó.

Cortez: 5/5* – hát, talán nyomok majd egy post-itet a szekrényére a hét vége felé. Ha lesz még hely. Pff.

Ricsi: 5/5 – Gondos totál odavan érte. Ha tudná, hogy Ricsi még a periódusos rendszert sem ismeri fel. ☺

Arnold: 5/3 – pénteken elutazik egy hétre. ☹

Kiskutya: 5/2 – vacsora előtt Virággal megsétáltattuk. Kértem, hogy adjon neki „normális” nevet, de azt mondja, még gondolkozik, hogy ki után nevezze el. ☺

Net: 5/3 – nem tudom. Nem is hiányzik. Inkább megyek olvasni…☺

Február 9., kedd

Valentin-hét, második nap. Reggel Cortez, Ricsi, Dave és Zsolti körül mindenfelé lányok kis csoportja ácsorgott.

– Sziasztok – köszöntem oda.

– Csoki – köszönt vissza Zsolti. Vagy valami olyasmi.

– Ren, kész van a bioszházid? – nézett rám Ricsi álmosan. Amikor szó nélkül meredtem rá, megrázta a fejét, és hozzátette. – Jó, igazából azt akartam kérdezni, hogy odaadod-e…

– Persze – vettem ki a táskámból mosolyogva a spirálfüzetem, és a kezébe nyomtam.

– Renáta, talán ez az oka annak, hogy az osztályunkban senki nem hajlandó házit írni! – lépett oda hozzánk Kinga, és szigorúan meredt a társaságra.

Csak megvontam a vállam, mert a zord februári reggelen egyáltalán nem volt kedvem vitába szállni Kingával. Ha nekem megvan a házim, miért ne adnám oda, hogy másolják le? Én úgyis megírom, felőlem másolják csak. Ráadásul a fiúk elmondása alapján nem volt idejük a sulival foglalkozni, ugyanis valami szörnyen izgalmas részt néztek a neten valami krimisorozatból… ☺ Kinga, látva, hogy nem reagálok a piszkálódására, új témát keresve körbenézett. Hamar megakadt a tekintete a körülöttünk ólálkodó lányokon.

– Mi van itt? „Imádlak, Cortez” pólót osztogatnak?

– Ne is mondd – rázta a fejét Dave. – Egyszerűen nem értik meg, hogy Cortezt nem lehet elhívni a pénteki bulira. A lányok totál bevadultak a hölgyválasztól…

– Úgy látszik, Cortez, a rajongóidnak nem túl magas az IQ-szintje.

– Kinga, csak néhány másodperced van, hogy leakadj rólam – nézett fel Cortez egy pillanatra.

– Hű, de harapósak vagyunk ma reggel – morogta Kinga unottan, aztán látva, hogy Cortez nem partner, inkább Zsoltit kezdte piszkálni, aki sovány joghurtot ivott.

– Na, és te kit hívtál el? Telivért? – röhögött Zsolti, aztán, mikor jeleztem neki, hogy kicsit törölje meg a száját, a kabátja

ujjával agresszíven megdörzsölte az arcát. Kinga, mint mindig, amikor Olivérrel piszkálták, mérgesen ráförmedt.

– Olivér, a neve Olivér! És ha tudni akarod, nem fog eljönni, mert edzése van. Éppen ezért természetesen én sem veszek részt a Valentin bulin. Hogyan is hívhatnék el mást, amikor ő a barátom! – dicsekedett Kinga. Na ja, a társaságunkban csak neki volt barátja, így Virággal lehajtott fejjel bámultuk a vizes, fekete aszfaltot, mintha csak baromi érdekes lenne. Sajna Kinga látta rajtunk, hogy kínos témát érintett, és szokásához híven ki is használta a helyzetét. – Na, és ti?

– Senki – ráztam meg a fejem, mire mindenki csodálkozva nézett rám. Oké, lúzer vagyok, de azért ennyire nem kéne ledöbbenni, hogy nincs kit elhívnom.

– Neményi? – ráncolta a homlokát Kinga.

– Nem lesz itt – legyintettem.

– Na és te? – fordult Kinga Virághoz. Hamar túltette magát a válaszomon. Mindegy.

– Nem tudok senkit elhívni – felelte Virág lebiggyesztett szájjal.

– Ugyan, biztos van valami kifestett emós fiú, aki eljönne veled – gúnyolódott Kinga.

– Szerintem sokkal inkább Reni esete a kifestett emós fiú – szólalt meg hirtelen Cortez, mire döbbenten odakaptam a fejem.

– Mi? – kérdeztem értetlenül.

Ricsiék röhögtek egy sort, Cortez pedig nem válaszolt, csak tovább nyomkodta a zenelejátszóját. Ezek után úgy döntöttem, inkább bemegyek a suliba. Megragadtam Virág karját, és felhúztam a lépcsőn. Pechemre Kinga is jött velünk.

– Renáta, ez nem volt rossz – bólogatott Kinga elismerően.

– Mi?

– Fogalmam sincs, honnan szedted azt a pojácát, de Cortez jó mérges miatta. Látod, tudsz te, ha akarsz!

– Mi? – néztem furán, aztán rájöttem, Cortez és Kinga is Petiről beszél. – Hé, ő nem pojáca – mondtam ki hirtelen, ami először eszembe jutott.

– Tökmindegy – legyintett türelmetlenül. – Végre nem Cortez körül forog a világ. Egyébként meg kell hagyni, pocsék az ízlésed. Az a gyerek sminkeli magát!

– Peti csak egy ismerősöm – magyaráztam. Kinga egy afféle „ja, persze” pillantással rám hagyta a dolgot, aztán, mintha csak eszébe jutott volna valami, hirtelen megállt, aminek következtében mi is megtorpantunk. – Ha nem jöttök pénteken a bulira, akkor mit csináltok? – vonta fel ijesztően magasra a szemöldökét.

– Hát – kezdtem, és összenéztünk Virággal. – Úgy terveztük, hogy tartunk egy „kontrát” nálam.

– Kontrát? Anti-Valentin-napot? Nem rossz. Mi a program?

– Jaa, semmi komoly – vágtam rá azonnal. – Csak Virág átjön, és két liter kóla meg vajas popcorn társaságában nézünk néhány csöpögős, romantikus filmet – mosolyodtam el.

– Elég szánalmas – jegyezte meg Kinga.

– Tudom. De hát nincs barátunk, a Valentin-nap nekünk nem sokat jelent, szóval sok-sok csoki és sírás a *Szerelmünk lapja*in. – nevettünk össze Virággal. Kinga megvetően meredt ránk. – Ha van kedved, akkor gyere te is – invitáltam, Virág pedig a szívószálát rágcsálva vadul bólogatott.

– Na persze, majd pont veletek töltöm a péntek estét… – vigyorgott Kinga gúnyosan.

– Jó, csak egy ötlet volt. Mindegy.

Virággal vettünk a büfében két narancslevet és két briót, aztán felmentünk a lépcsőn. A folyosón egy csomóan voltak, persze, a szekrények miatt. Elhaladtunk Cortez és Ricsi szekrénye mellett, de nem láttunk oda, mert akkora tömeg gyűlt köréjük, hogy képtelenség volt rálátni az ajtókra. No comment. A miénk körül persze senki nem ólálkodott. Továbbra is csak három post-it árválkodott az ajtómon.

– Ez megint kezd ciki lenni – sóhajtottam.

– Ühüm – bólogatott Virág.

– Figyelj, szerintem én teszek post-itet mindenkiére – közöltem egyszerűen. – Valentin-hét van, ez erről szól.

– Oki, akkor én is.

Csengetésig a teremben Virággal a post-it tömbünket írtuk. Illetve én névre szólóan megcímeztem az egymás alatt lévő öntapadós lapokat, Virág pedig az ujjára rajzolt egy kinyújtott nyelvű smileyt (:P), és nyomdaként használva a bőrét, minden oldalra nyomott egy mintát. Annyira örült a felfedezésnek, miszerint feltalálta az ujjnyomdát (?), hogy nem akartam elrontani a kedvét Guttenberg nevének említésével. ☺ Monsieur Durand-nal francia kultúrán a francia gyarmatokról tanultunk, ami nagyon érdekes téma, úgyhogy örültem, hogy kaptunk belőle házinak egy beadandót. Jó, a többiek annyira nem lelkesedtek, szóval én inkább csendben virultam, egy csomó jó ötletem van, színes, nyomtatott lapok, térképekkel és ábrákkal… Oké, talán ezért tartanak strébernek. Mert lázba hoz egy beadandó. Ingerszegény környezet, én mondom.

Szünetben a zöld post-it tömbömmel jártam a folyosót, és rátapasztottam az összes osztálytársunk szekrényére a Valentin-üzimet. Illetve majdnem az összes szekrényre. Egy emberé annyira tele volt, hogy egymásra ragasztott cetlik bontották az egész ajtót. Szívecskék, xD-k, „Lájk” feliratok és millió, millió lánynév. Cortez szekrénye. Mivel igazságtalanságnak éreztem volna, ha pont ő nem kap (na meg feltűnő is, nem?), csengetéskor, a terembe lépve odamentem hozzá. Éppen Dave és Ricsi mellett állt, és valamiről beszélgettek.

– Cortez – szólítottam meg, mire felém fordult, és kérdőn nézett rám. – Már nem fért a szekrényedre – téptem le a tömböm felső lapját, és a pólójára nyomtam, a vállához. Ez elég durván sikerült, mindenki felénk fordult, és már kissé meg is bántam, hogy ilyen gorombán adtam át a post-itet, de eléggé kiborított a szekrényének látványa. Cortez leszegett állal nézte a fekete pulcsiján lévő zöld öntapadós cetlit, aztán elröhögte magát.

– Kösz – mondta, majd előhalászta a farmerja zsebéből a kék post-it tömböt (elég vastag volt, még nemigen használhatta), letépte a legfelső cetlit, amire egy C betű volt firkantva, majd hasonló mozdulattal, mint én, ráragasztotta a pulcsimra. – Neked is „boldogot” – tette hozzá. Mosolyogva megvontam a vállam, és

megfordultam. Hát, akkor kábé így állunk. Ezt jó tudni. De hogy is?

Ebédszünetre már elég sok post-it lett a szekrényemen. Úgyhogy egészen feldobódtam.

– És Andris és Robi is tett a szekrényemre, pedig azt hittem, ők elkomolytalankodják. Jó, lehet, hogy koponyát rajzoltak a lapokra, de végül is kedvesek, nem? – kérdeztem. Arnoldot. Aki annyira nem lelkesedett.

– De, Reni, ez fantasztikus – vágta rá cinikusan. Jó, lehet, hogy Arnold nem jön lázba pár papírtól. Lehet, hogy neki van igaza. De hát Valentin-hét van! Mindenki bezsongott, a sulirádióból üvöltött a *Baby One More Time* Travis-feldolgozása (szeretem), a forrócsokis poharakon a papírfül szívecskés… Tök jópofa az egész.

– Mit olvasol? – váltottam témát, de közben már meg is néztem az Arnold kezében tartott könyv gerincét. *Álmodnak-e az androidok elektronikus bárányokkal?* Hű, a címe nagyon klassz.

Arnold pár szóban elmondta, hogy Dick zseniális művét egyszerűen nem tudja letenni, én meg áhítattal hallgattam, amikor Virág beleszólt.

– Ajj már, ez nem is az! – közölte. Arnolddal mindketten furán néztünk rá. Virág és a könyvek? Érdekes gondolat.

– Mi nem az? – kérdezte Arnold, mivel úgy tűnt, Virág csak ennyit akart megjegyezni.

– Én láttam már ezt. *A szárnyas fejvadász.* Ez egy film, nem könyv… – mesélte izgatottan. Arnold sóhajtva csóválta a fejét. Sokszor tesz így, amikor Virággal próbál szót érteni.

– Virág, a könyv volt előbb, aztán megfilmesítették.

– De nem, mert én tökre rég láttam. Még apuval. Gyerek voltam. Emlékszem, úúúgy féltem – mesélte, miközben összevissza ugrált, hátha felmelegszik és kevésbé fázik.

– Valóban, Virág, a film is régi. Azonban a könyv előbb íródott. Értelemszerűen – magyarázta Arnold.

– Neem, már totál retró.

– De a könyv előbb íródott, mivel ebből készítették a filmet – próbálkozott tovább Arnold, de Virágot nehéz meggyőzni. Ő állította, hogy nem, és kész. ☺

Mosolyogva hallgattam a szokásos „eszmecserét”, közben pedig odalestem az árkádok alatt álló társaságra. A fagyos szél csípte a szemem, a kezemben tartott forrócsoki már kihűlt. Cortez középen állt, a falat támasztotta, mellette Dave és Zsolti vihogtak valamin. Másik oldalán Ricsi, aki éppen felénk nézett. Odaintettem neki, mire biccentett egyet, aztán elfordult. A sulirádió megállás nélkül szólt, én pedig sóhajtva elkaptam a fejem Cortezről, akihez éppen az a-sok mentek oda valami ürüggyel. *„Hit me baby one more time”*. Na ja. Pontosan.

Utolsó órán Barka maratonit diktált (törin mindig ínhüvelygyulladást kapok), úgyhogy a csengő megváltás volt számunkra. Mondjuk, a tanárnő még mindig diktált, a többiek pedig komolyan vették az óra végét, szóval már pakoltak, meg sokan ki is mentek a teremből, én azonban leírtam mindent. Virág tanácstalanul ácsorgott mellettem, és a hajában lévő enyhe hullámot tanulmányozta a telefonja kijelzőjén, amikor megrezzent a készülék. Azon nyomban maga elé kapta, és vadul nyomkodni kezdte.

– Apukád írt? – néztem fel rá egy pillanatra, majd gyorsan kihúztam még sárgával a törifüzetemben lévő fejezet címét. Éljen az átláthatóság. ☺

– Öööö. Ühüm – biccentett Virág, és annyira sms-ezett, hogy kifelé menet nekiütközött az ajtófélfának.

Kivettük a szekrényünkből a kabátokat, aztán amikor becsuktam az ajtót, hirtelen Kinga bukkant elő mögüle. Utálom, amikor ezt csinálja. A frászt hozza rám!

– Megkaptam a post-it cetliteket – közölte habozás nélkül. – Bájos – tette hozzá unottan.

– Gondoltuk, Valentin-hét van, teszünk az osztálytársak és ismerősök szekrényére.

– Értem. Nos. Nesze – nyomott egy-egy világoslila cetlit a szekrényünkre, amin ez állt: *Kingától.* Az üzenet és a hozzá fűzött „nesze” is szörnyen kedves volt. Olyan kingás.

– Igazán köszi – nevettem el magam kínosan.

– Gondolkodtam a dolgokon – mondta, ügyet sem vetve ránk vagy bármire. – Amennyiben én választok filmet, és fogyaszthatok chips és popcorn helyett diákcsemegét, szénsavmentes ásványvízzel, akkor elmegyek péntek este hozzád… – nézett rám Kinga, és sütött róla, hogy most nagy szívességet tesz.

– Igazán lekötelezel – meredtem rá hitetlenül.

– Jó. De ha ez egy „anti-Valentin” buli, akkor átveszem a szervezést.

– Kinga, ezen nincs mit szervezni. Csak átjöttök hozzám, és filmezünk.

– Csak hiszed, hogy ezen nincs mit szervezni… – vigyorgott öntelten.

Éppen vitába akartam szállni vele, hogy ez eleve a mi ötletünk volt, szóval ne szóljon bele, amikor a folyosón elindult felénk Dorián. Egyenesen felénk. Virág azonnal lehajtotta a fejét, és a bakancsát tanulmányozta.

– Ne engedd, hogy rakjon az ajtómra – motyogta alig hallhatóan, én pedig ösztönösen megszorítottam a kezét, és felszegett állal vártam, hogy Dorián odaérjen hozzánk. Kinga csípőre tett kézzel állt és összehúzott szemmel figyelte az eseményeket. Hát persze hogy nem marad ki semmiből.

– Odaengednétek? – kérdezte Dorián tőlem és Kingától. Pont Virág szekrényajtaját takartuk.

– Öööö, figyelj csak – kezdtem zavartan.

– Húzzál el innen, amíg szépen mondom! – vette át a szót Kinga, és még én is megrémültem tőle. Te jó ég! Kinga totál pszichopata.

– Szeretnék ragasztani egy post-it lapot Virág szekrényére. Ugye nem bánod? – fordult Virág felé, és próbálta elkapni a tekintetét, ő azonban csak lefelé nézett, egyáltalán nem reagált.

– Dorián, szerintem ez nem jó ötlet. Kérlek, most menj el – mondtam halkan, mert nem akartam durva lenni. Bezzeg Kinga!

– Mondd, alapozó ment a füledbe? Tűnés innen! Senki nem kíváncsi rád! Na, indíts! – tapsolt kettőt, mire a folyosón sétáló

diákok felénk néztek. Dorián habozott pár pillanatig, aztán, látva, hogy Kinga nem viccel, megfordult, és elindult vissza, a lépcső felé.

– Köszi – suttogta Virág zavartan, én pedig megsimítottam a vállát.

– Elment – mondtam. Kinga idegesen nézett hol ránk, hol pedig Dorián után.

– Idióta. Mit nem lehet ezen érteni? Nem kér, nem kér. Ennyi. Virág, legközelebb válassz nálad okosabb fiút. Ne ugyanolyat… – rázta a fejét. Attól függetlenül, hogy Kinga minden egyes megnyilvánulása bántó, néha igazán jól jön a segítsége. Ha azt segítségnek lehet nevezni, hogy szörnyen ijesztő tud lenni. ☺

Hazaérve megcsináltam a házit, aztán beszámoltam anyunak a post-itekről, hogy már tizenhárom van a szekrényemen! Plusz egy. Ami a pulcsimon volt. Corteztől. Az övét nem raktam ki a szekrényemre (még a végén valaki lenyúlja), hanem este, vacsora után betettem a Cortez-dobozomba, ahol olyan kincsek vannak, mint pl: karkötő, zsepi, rágós papír… wow. Ez szánalmas. Na, mindegy.

Valentin-hét: 5/5 – tökre sok post-item gyűlt már össze. ☺

Cortez: 5/5* – kaptam tőle. A pulcsimra. Jó, mondjuk, csak mert én is adtam neki, de akkor is. Összeillünk. Vagy nem. Mindegy.

Dave: 5/3 – feltűnt, hogy rengeteg post-it virít a szekrényén. De ugyanolyan színű. Kiderült, hogy Dave magának írogat. Ezen nagyon sokat nevettem. ☺

Vacsora: 5/1 – tejszínes penne. Édes volt. Azt hiszem, anyu nem főzőtejszínt használt. Juj. ☹

Pótvacsora apuval: 5/5* – késő este összefutottunk a konyhában. Én csak egy almát ettem, apu viszont talált Túró Rudit, aminek kifejezetten örült. Közben olyan mély témákról beszélgettünk, mint „a Valentin-nap hülyeség”, „neeem, nem ciki, hogy nincs kivel mennem a bulira” vagy éppen a „kontrabulik mindig viccesebbek”. Persze ez mind nem igaz, de jó volt szövetségest találni. ☺

Február 10., szerda

Hű, őrült eseménydúsan indult a reggel. És most nem arra gondolok, hogy vacilláltam, a kék kardigánom vagy a piros bolyhos pulcsim cikibb-e (végül a kéket vettem fel), hanem arra, hogy amikor apu kitett a sulinál, Cortezék társaságában Viki ácsorgott. Na, igen. Az Avril-klón látványa mindig mínusz ezerre csökkenti az egómat, de ez még hagyján. Csak lazán odaköszöntem, és már mentünk is tovább. Az aulában Máday ráordított Virágra, hogy vegye le a sapiját (valami színes, kötött borzalom, fogalmam sincs, honnan szedte, mostanában fura ruhákban jár), aztán, amikor a lépcsőn ballagtunk felfelé, két lány odaszólt, hogy „tök jó ötlet, megyünk". Na, ezt egyáltalán nem értettem, csak kérdőn forgolódtam, mert még abban sem voltam biztos, hogy nekünk szólnak, már el is tűntek. Mindegy, megvontam a vállam, és tovább mentünk. Aztán jött az igazi dráma. A folyosón, a szekrényünkhöz érve Virág riadtan kapta a kezét a szája elé, és már akkor sírni kezdett, amikor én még fel sem fogtam, mi történt. Na jó, Virág szekrényajtaján egyetlen post-it sem maradt, tök üres volt az egész.

– Talán a szél fújta le – nyugtattam, de persze rögtön rájöttem, hogy ez hülyeség. Minden más suliboxon ott virítottak az öntapadós cetlik, egyedül Virágé volt tök üres. ☹ – Ne sírj – simítottam meg a haját, de Virág rendíthetetlenül szipogott tovább.

– Mi történt, bezárt a krisnás bolt, ahonnan öltözik? – állt meg mellettünk Kinga, és nem túl kedvesen Virág hogyléte felől érdeklődött.

– Kinga, ne gonoszkodj már! – förmedtem rá mérgesen. – Valaki leszedte Virág Valentin-üzeneteit.

– Dorián – vágta rá Kinga azonnal, és bosszúszomjas arccal meredt a folyosóra, mintha csak ott lenne az emós srác.

– Igen, valószínűleg – bólintottam kelletlenül. Tuti, hogy ő volt. A dög!

– Megyek és megkeresem – indult el Kinga, én meg utánakaptam, és visszarántottam.

– Úgyis letagadja. Hagyd. Ne dühítsük fel még jobban. Elég volt ez is – csóváltam a fejem, és komolyan kezdett elegem lenni Virág exéből. Jó lenne, ha lassan leakadna Virágról, mert ez így egyre durvább. Virág tovább szipogott, és motyogott valami olyasmit, hogy most elveszett minden üzenete, mire előhalásztam a zsebemből a tömböt, és egy újat ragasztottam az ajtajára. Mivel Kinga nyugodtan nézte a jelenetet, némán, a szememet forgatva próbáltam jelezni, hogy talán kövesse a példám. Nem jött be.

– Mit forgatod a szemedet? – kérdezte idegesen. Kinga maga a nagybetűs Diszkréció!

– Nem segítenél? – sziszegtem mérgesen.

– Akkor azt mondd, ne csak bámulj – vette elő a saját tömbjét, és unottan Virág ajtajára nyomott egy cetlit.

– Na, látod, már van kettő! Biztosan mindenki ragaszt neked újat – mondtam mosolyogva.

– Jó, de az nem oan… – szomorkodott, és kinyújtva a pulcsija ujját ledörzsölte a könnyeit. Régen, amikor emós volt, az ilyen esetek után takarta le a fél szemét. Újabban csak sírdogál. ☹

Bementünk a terembe, ahol Jacques a helyén ülve képregényt olvasott, egészen addig, amíg Andris ki nem kapta a kezéből, és el nem kezdte ütni vele Robi fejét. Zsák türelmesen várta, hogy visszakapja.

– Adjátok vissza neki! – kiáltottam, miközben Virágot a helyére kísértem. A két megvadult kocka ügyet sem vetett rám, továbbra is csak püfölték egymást. Istenem, de örülnék, ha hamarabb felnőnének!

Leültem Jacques mögé, és váltottunk pár szót arról, hogy Andris és Robi mennyire elemükben vannak már korán reggel. Egyébként Jacques-ot szórakoztatta a dolog, csak azt sajnálta, hogy nem tud tovább olvasni.

Csengetés előtt Cortezék léptek a terembe, és azonnal kiszúrták, hogy Virág kisírt szemmel üldögél a helyén.

– Mi történt, emó? – állt meg Ricsi a padja mellett.

– Győzött a Team Jacob, vagy miért sírsz? – röhögött Zsolti.

– Dorián leszedte az összes post-itet, ami a szekrényén volt – közöltem, mire a fiúk idegesen néztek rám.

– Akkor rakjunk rá újat – szólalt meg Dave.

– Én már tettem, de ha akarja, leveszi azt is – vonogattam a vállam tehetetlenül.

– Akkor most az lesz, hogy emó lapjait máshol gyűjtjük – nézett fel Ricsi, és a tekintetében „heuréka!” csillogott. Na, igen. Nobelt neki. ☺

– Jó, gyűjtsük annak a kilencedikes Harry Potter figurának a hátán! – jutott Dave eszébe hirtelen. Itt a másik nobeles.

– Hagyjátok békén Karcsit! – jelentettem ki ellentmondást nem tűrő hangon.

– Kár – csettintett Dave.

– Szerintem aki akar Virágnak adni, az a kezébe nyomja, és majd elteszi – szólt Cortez, mire mindannyian csendben végiggondoltuk. Jó ötlet volt. – Az úgy jó? – kérdezte tőle Cortez, Virág pedig levette a szemüvegét, és megtörölte az összekönnyezett lencséket.

– Ühüm – mosolyodott el. Ezek után a fiúk tök rendesek voltak, és mindenféle aranyos üzeneteket írtak Virágnak, aki egész nap az egymásra ragasztott post-itekkel járkált a suliban.

A történethez hozzátartozik, hogy láttam ám a fiúk arcán, hogy nincs vége a sztorinak, Dorián szemétkedése felett túl gyorsan és egyszerűen átsiklottak. Sejtettem, hogy lesz folytatás. Volt is. Érdekes módon harmadik szünetben Dorián jelezte Mádaynak, hogy került a szekrényajtajára néhány nyomdafestéket nem tűrő üzenet, az igazgatóhelyettes pedig azonnal kivizsgálta az ügyet. A végeredmény: a lapokat azonnal eltávolították, valamint találtak egy darab tettest. Aki nem túl okos módon a saját tömbjét használta fel a trágár üzenet kiírására. Zsolti. Dave, Cortez és Ricsi hagyományos, sárga lapon üzent. Szegény Zsolti, kapott egy osztályfőnökit. Mondjuk, ahogy láttam, nem viselte meg túlságosan a dolog.

A Valentin-hét közepén már minden szekrényajtót szép színes lapok borítottak (kivéve Virágét), úgyhogy a suliban jó hangulat volt. A romantikus zenéket azonban kezdték váltani a ska-punk meg punk-rock dalok, aminek a diákok örültek, Máday már kevésbé. Ebédszünetben, amikor éppen Arnolddal és Karcsival

beszélgettünk a Bookline sikerlistájáról, Virág meg mellettünk ácsorgott és azzal játszott, hogy kifújja a levegőt, ami a hidegben jól látszott, és megpróbálja elkapni, hirtelen odajött hozzánk egy tizenegyedikes lány.

– Reni, hányra menjünk? – kérdezte. Jó, még életemben nem beszéltünk egymással, fogalmam sincs, honnan tudja a nevem, amikor én sem tudom az övét. Talán színjátszós, de az sem biztos. Éppen ezért annyira kérdőn néztem rá, amennyire csak tudtam. Ha rajzfilmfigura lennék, még egy kérdőjel is megjelent volna a fejem felett.

– Tessék? – kérdeztem döbbenten.

– Pénteken. Az anti-Valentin-napra.

– Öööo. Hát nem tudom. Mármint, ki szólt róla? – csodálkoztam. A választ már sejtettem, de megelégedtem volna egy sima „Kinga hívott" típusú felelettel. Ha lehet, még jobban ledöbbentem.

– A Facebookon kaptam meghívót.

– Mi??? – kiáltottam, talán kicsit hevesebben reagálva, mint terveztem. – Bocs, de azonnal beszélnem kell Kingával. Majd később folytatjuk – hagytam ott a lányt, és Virággal együtt besiettünk az épületbe.

– Ezt nem hiszem el! – fújtattam dühösen.

– Ajj már! Ez nem ér! – lihegett mellettem Virág. – Én miért nem kaptam meghívót?

Egy pillanatra megtorpantam, és ránéztem. Komolyan, őt az egész sztoriból ez izgatja leginkább? Mindegy, hagyjuk.

Kingát a folyosón találtuk meg, éppen az a-sokkal beszélgetett.

– Kinga! – szóltam rá durván.

– Renáta, megköszönném, ha nem ordítanál – fordult meg flegmán.

– Miért? Miért küldesz meghívót a Facebookon? Ez nem egy buli, hanem csak DVD-zés! Kiket hívtál meg?

– Nyugi. Még csak kilencen jeleztek vissza. Ne idegeskedj!

– De én nem akarok kontrabulit, hiszen Cortezék fellépnek! Ez olyan, mintha elhívnám a diákokat egy másik buliba, pont a Szent Johannás bulival egy időben…

– Miért, nem így van? – kérdezte.

– Nem! – kiáltottam. – Nagyon nem! Mondd le!

– Visszaigazolták, nem mondhatom le!

A fenébe! Tanácstalanul meredtem magam elé, aztán csak erőtlenül legyintettem. Virág még azon győzködte Kingát, hogy kér egy meghívót, én pedig szomorúan a terembe indultam. Amikor beléptem, már tudtam, hogy tudják. Dave kezében az iPad is elég egyértelmű volt, de a tekintetük még inkább rávilágított arra az apró tényre, hogy kegyetlenül berágtak rám.

– Oké, mielőtt bármit mondtok. Csak kilencen jeleztek vissza, és én nem ezt akartam – hadartam el egy szuszra.

– Reni, miért szerveztél rá egy bulit a fellépésünkre? Megosztja a diákokat – ráncolta a homlokát Dave, és mint menedzsert, igazán megharagítottam.

– Nem, Dave – ráztam meg a fejem. – Virággal eldöntöttük, hogy nem jövünk, mert nem hívunk el senkit. És Kinga se, úgyhogy őt meghívtuk. Aztán ez történt… – motyogtam kelletlenül. El tudtam volna süllyedni szégyenemben.

– Kösz – bólintott Ricsi szomorúan.

– Higgyétek el, én csak a *Szerelmünk lapjai*t akartam megnézni! – fakadtam ki.

– Az tré – állt meg mellettem Andris. Köszi. Amúgy miután ezt benyögte, már el is ment.

– Jó, mindegy. Jön, aki jön – vonogatta a vállát Cortez.

– Sajnálom. És lemondom, tényleg!

– Miért? Azt csinálsz péntek este, amit akarsz – mondta, engem pedig a sírógörcs kerülgetett.

Hazafelé egész úton arról magyaráztam, hogy mennyire dögnek tűnhetek. Sajna Virág a telefonjával bíbelődött, Arnoldot meg nem érdekelte az újabb „Cortez-eset”, úgyhogy szegény Karcsit fárasztottam, aki csak némán bólogatott, és azt hiszem, egész végig nem tudta, hogy miről beszélek. Otthon megcsináltam a házikat, aztán kérleltem anyut, hogy egy fél órát netezhessek, de nem enyhült meg. Pedig ma igazán rá akartam írni a fiúkra msn-en.

Valószínű, hogy ezekben a pillanatokban is milliónyi virtuális szitok zúdul rám, és még védekezni sem tudok. Próbáltam Virágra rácsörögni, hogy csekkolja, alakult-e már „Dög Reni” csoport a Facebookon, de foglalt volt. ☹

A titokzatos kés: 5/? – vagy hatvan oldalt olvastam vacsoráig, de egy betűre sem emlékszem. Jaj. ☹

Kinga: 5/1 – rám hozta a bajt, és egy kicsit sem sajnálja. Most lepődjek meg? Majd legközelebb.

Netelvonás: 5/1 – brühü. ☹

Valentin-hét: 5/2 – már egyáltalán nem jópofa! Legyen már vége!

Dorián: 5/1 – no comment.

Cortezék: 5/1* – berágtak. Jogos. ☹

Virág: 5/2 – tegye már le a telefont!

Február 11., csütörtök

Mi lehet durvább annál, mint hogy Cortezék berágtak rám? A csütörtöki első két óra Vladárral. Hurrá. Reggel Virág dideregve állt a kapunkban, és a sálján lévő rojtokkal játszott.

– Szép nap van, ugyi? – kérdezte csillogó szemmel. Azt hiszem, csak morogtam valamit, és már be is ültem apu kocsijába.

Örültem, hogy Virágnak jó kedve van (végigénekelte az utat, pedig a rádióból Lady Gaga szólt, amit nem is szeret), és klassz lett volna, ha ragad rám valami a hangulatából, de sajna továbbra is csak Cortezék és a hülye „kontrabulim” körül járt az agyam. Meg sem lepődtem, hogy a sulihoz érve nem köszöntek, csak hagyták, hogy szó nélkül elsétáljak mellettük. És még egy befagyott pocsolyán is megcsúsztam, simán hanyattesek, ha Virág nem kapja el a karom. És ez még csak a reggel volt. No comment.

Forrócsokival felmentünk a terembe. Virág a telefonjával szórakozott, én meg csak bámultam magam elé, és azon filóztam, hogyan hozhatnám rendbe a dolgokat. Az sem derített jobb

kedvre, hogy Virág szerint a Facebookon 23(!) ember jelzett vissza, átjön pénteken az anti-Valentin-napra. Hogy ennyi ember hogyan fér el a szobámban, az mellékes. Hiába próbálnám megmagyarázni Cortezéknek, hogy ez azt jelenti, az idei Valentin-bulit rosszul szervezték, mert ez a 23 ember nem tud elmenni, mivel csak párban jelenhetnek meg a résztvevők, ők meg nem akarnak párosan érkezni! Ááá, mindegy, hagyjuk. Hülye Valentin-nap!

Csengetéskor a helyemen ültem, mint a kisangyal, előttem a kipakolt rajzfelszerelésemmel, és izgatottan vártam a tanárt. Nagyon kellett a jegy, hogy visszakapjam a notebookom és rá tudjak írni a fiúkra sulin kívül, hátha külön kedvesebbek. Mert így, négyen, együtt, nem igazán vesznek rólam tudomást. ☹

Vladárt mindenki mosolyogva köszöntötte, amikor belépett az osztályba. Tényleg csak nekem jut róla eszembe egy csuklyás figura baltával a kezében? Úgy tűnik.

– A mai óra témája: szerelem – jelentette be. Jaj ne, még ez is.

A feladat egyszerűnek tűnt. A szerelemről készíteni egy festményt; van rá időnk bőven. A többiek munkához is láttak, úgy tűnt, mindenki teljesen meg van elégedve a feladattal. Festegettek, kimentek vizet cserélni, sőt, Kinga felszólította Gábort, hogy tartsa neki a képét, aki, mondjuk, így nem tudott dolgozni, de nem mert Kingának ellentmondani. Unottan néztem az üres lapomra, végül megragadtam a fekete temperát, és nyomni kezdtem. Jó, kicsit elbambultam közben, mert arra eszméltem fel, hogy az egész tubussal kinyomtam. Most mihez kezdjek ennyi feketével? Végül, mivel már eltelt félóra, és Vladár feltűnően sokszor pillantott felém, maszatolni kezdtem az ecsetemmel. A szünetben mindenki úgy döntött, hogy maradjunk a teremben, és akkor a duplaórát egyben megtartva, a második óráról előbb elengednek. Én díjaztam az ötletet, tekintettel arra, hogy csengetéskor még csak egy fekete paca volt a lapomon. Úgy tűnt, ebből nem lesz javítás. Valamikor a második óra elején Arnold lépett be a terembe, Vladár azonnal a helyére parancsolta. Amikor elhaladt mellettem, riadtan nézett a lapomra. Én csak lemondóan legyintettem, és folytattam a fekete tempera

kutyulását. Óra vége előtt óvatosan körbenéztem. Virág teljesen ráborult a lapjára, szörnyen benne volt valamiben, Jacques egy rózsaszín szívet fejezett be a saját lapján. Mögöttem Cortez mangát rajzolt, egy fiú és egy lány ölelte egymást. Baromi szép volt, teljesen lenyűgözött… volna, ha engedi, hogy tovább nézzem, és nem szór szikrát a szeme. Inkább visszafordultam.

– Rendben, lassan fejezzétek be – nézett fel Vladár. Nos, még volt egy kis fekete temperám, ami már megszáradt, úgyhogy dühösen belenyomkodtam az ecsetet, kilyukasztva a tetején lévő rászáradt részt. Gyorsan felhasználtam azt is, „nekem már minden mindegy" alapon.

Vladár egymás után felmutatta a munkákat, és hát nem meglepő, egytől egyig kifogástalanok lettek. Arnold mély, végtelen kutat rajzolt, és egy Petőfi-idézettel magyarázta, miszerint „a szerelem sötét verem". Vladár odavolt. Meg vissza. Egyébként tényleg lenyűgöző lett. Virág egy hatalmas virágoskertet „dobott össze", gyönyörű színek mindenfelé, középen egy manga lány ül, és a kezében tartott virággal „szeret, nemszeret", sziromtépegetős játékot játszik. Ezek után Cortez mangájáról, és Kinga két unikornisáról (tényleg!!!) már nem is beszélek. Aztán a tanár összeráncolta a szemöldökét. Igen, az leszek én.

– Rentai, a festményed pontosan mit is ábrázol? – fordította meg a lapom, hogy az egész osztály láthassa. A hatás nem maradt el, mindenki döbbenten meredt hol a rajzlapra, hol pedig rám. Oké, a totál fekete (mindenhol, egy milliméter sem maradt ki) festmény drasztikusan hatott a sok színes rajz után.

– Kilátástalanságot – feleltem halkan.

– Valóban? Vagy csak így akarod elhitetni velem, hogy a munkád művészi, miközben csak arról van szó, hogy a passzív magatartásodból adódóan mázoltál egy fekete lapot…

– Nem, tanár úr. Jelenleg így látom – vontam meg a vállam.

Vladár kérdőn nézett rám.

– Kifejező.

– Köszönöm.

– De tekintettel arra, hogy nem is lehet a többiek munkájához mérni, a kreativitásodért megajánlok egy közepest.

Szó szerint felcsillant a szemem.

– Köszönöm! – mosolyodtam el. Vladár nem mosolygott.

– Ha azt hiszed, hogy ezzel elégségesre állsz, nagyon tévedsz! Hosszú még a félév…

– Tudom.

– Tanár úr! – lóbálta a karját Kinga.

– Tessék?

– Most komolyan! Én két egyszarvút rajzolok kilencven perc alatt, ami, valljuk be, nem kis teljesítmény, és ötöst kapok, Renáta meg elhasznál egy tubus fekete temperát, és hármas??? – hüledezett.

– Kinga, az ötösnél nincs jobb jegy.

– Én értem, na de akkor is! Ennyi erővel én is festhettem volna egy egyszínű képet.

– Miért nem tetted? Azt is kreatívnak tartottam volna, ha jól indokolsz. Márpedig te minden bizonnyal jól indokoltál volna… – tette hozzá Vladár, mire páran elnevettük magunkat.

– Rentai nem nevet, ugye? – szólt oda nekem hirtelen a tanár, azzal a tipikus, „bukáshoz közel állók hallgassanak” pillantással.

Vladár intett, hogy ki lehet menni szünetre, Kinga azonban maradt, és még a folyosón is hallottuk, ahogyan arról vitatkozik, hogy ha én hármast kaptam, akkor az övé minimum hetes. Na jó, ezt nem értem, de mindegy. ☺

Mivel Cortezék továbbra is levegőnek néztek, egész nap a teremben voltam szünetben, csupán kétszer mentünk le a büfébe. Amúgy Arnolddal sudokuztunk, Virág meg csak ücsörgött mellettünk. Duplafrancián Monsieur Durand hamarabb elengedett minket, úgyhogy suli után rohantam haza. Naná! Rajz hármas? Kérem vissza a notebookom!

Anyu persze először nem hitte el, úgyhogy sokáig kellett bizonygatnom, hogy igen, annyira ügyes és okos vagyok, hogy egy sima, fekete festményre kiharcoltam egy hármast. Ami azt illeti, Vladár nem tévedett. Nem csaltam, amikor ezt festettem.

Ha a szerelemre gondolok, egy nagy feketeséget látok magam előtt. ☹

Ahogy visszakaptam a notebookom, azonnal bekapcsoltam, és türelmetlenül doboltam az egérpad mellett, amíg be nem töltött az msn. Gyorsan végignéztem a listát. Zsolti – neszóljálbemertmegjárod (állapota nincs a gépnél), Ricsi – „Alone I Break" (állapota nincs a gépnél), Robi – metáááál (állapota elérhető), Andris – zúzás (állapota elérhető), Jacques – ☺ (állapota elérhető), Virág – kutyulit sétáltat (állapota nincs a gépnél), Kinga – holnap anti-Valentin-napi buli, részletekért katt a… (állapota elfoglalt), Dave – holnap Jalapeno-koncert, részletekért menj a… (állapota elérhető), Arnold – elfoglalt (állapota elfoglalt), Gábor – valakinek nincs meg a töri jegyzet? – állapota elérhető, és Cortez – Just leave me alone (állapota elfoglalt). Minden mindegy alapon rákattintottam. Másolom:

Reni üzenete: Itt vagy?

Pár másodperc múlva villogni kezdett az ablaka.

Cortez üzenete: Tudsz olvasni?

Reni üzenete: Igen ☹

Cortez üzenete: Jó. Akkor kopizd be a kiírásomat egy fordítóba, hátha megérted.

Cortez kijelentkezett.

Oké, ez akkora pofon volt, hogy pár percig csak néztem magam elé, aztán ráírtam Virágra, de nem volt a gépnél. Arnoldot nem akartam ilyesmivel fárasztani, úgyhogy végül elfogadtam Jacques amőbafelkérését, és könnyezve nyomkodtam. Mellesleg hétszer kikaptam.

Cortez: 5/1* – juj, de megbántott. ☹

Facebook: 5/2 – Peti írt. Ja, és 30 ember jelzett vissza a kontrabulimra, amit még csak nem is akartam… no comment.

A farmom: 5/1 – nem érdekel. Szomorú vagyok: 5/5* – ☹

Arnold: 5/3 – holnap elutazik. ☹

Virág: 5/? – Hol van? És kivel sétáltat kutyát, ha nem velem? És különben is. Á, mindegy.

Megyek aludni: 5/5 – még csak fél hét. De akkor is.

Február 12., péntek

Zsúfolt nap. Először is, reggel semmi kedvem nem volt suliba menni. Ami ritka, de előfordul. Viszont, ha anyuéktól ki is tudtam volna könyörögni a lógást, akkor is muszáj volt bemennem, mert el akartam köszönni Arnoldtól. Kedvtelenül készültem el, aztán szóltam anyunak, hogy kábé harminc idegen lóg majd nálunk kora este.

– Buli? Nagyszerű – mosolygott lelkesen, aztán eszébe jutott valami. Na igen. Pontosan az. – De nem ma van a…

– De.

– És Cortezék kis bandája nem lép…

– De.

– Ó.

– Bizony – bólintottam, aztán körbetekertem a nyakamon a kötött sálam, és dühösen kimentem az ajtón. Aztán visszamentem a táskámért, és másodszorra is dühösen mentem ki az ajtón.

Virág a kapuban várakozott, úgyhogy rögtön letámadtam.

– Hol voltál tegnap? Kerestelek msn-en.

– Juj, van géped? – pislogott nagyokat.

– Igen, de az volt kiírva, hogy kutyát sétáltatsz.

– Ühüm – bólogatott.

– Egyedül? – tártam szét a karom, mert korán reggel nem volt kedvem barkochbázni.

– Aham – vonta meg a vállát.

A suliban minden az esti buliról szólt. A sulirádió visszaváltott a szerelmes dalokra, a suliboxokon post-itek tömege gyűlt össze, a diákok izgatottan beszélgettek. Éljen. Szomorúan levágtam magam a nyelvi előadó padjába, és csengetésig olvastam. A nap egyébként laza volt, a legtöbb tanórán csak továbbmentünk az anyaggal. Kivéve irodalmon, ahol Kardos beszedte a beadandókat, és óra végéig le is osztályozta. Most mit mondjak? Persze hogy Cortez üresen adta be, persze hogy egyest kapott, és persze hogy Kardos kiakadt. Óriási. Totál bukásra áll irodalomból. Az ofőóra azzal telt, hogy Haller megpróbált fegyelmezni minket, aztán mikor a többiek fel akarták tenni az új

plakátokat (Korn, Tony Hawk, Metallica és Virágtól egy hatalmas Robert Pattinson), Kinga begőzölt, hogy ő ezeket az „ocsmányságokat” nem akarja nézni, úgyhogy Haller az óra második felében is megpróbált minket fegyelmezni. Utolsó óra után leszedtem a szekrényemről a post-iteket, és gondosan eltettem a táskámba, majd lesiettem Arnolddal a suli elé, ahol már vártak rá a szülei.

– Figyelj – kezdtem halkan. – Vigyázz magadra, és írj!

– Persze – biccentett türelmetlenül, aztán gyorsan átölelt, mire a lépcső előtt álló Ricsiék hangos füttykoncertbe kezdtek.

– Neményi, mi is megöleljünk? – üvöltötte Zsolti, miközben kiesett a szájából egy darab Ham-Let. Virág odakiáltotta nekik, hogy Arnold elutazik egy hétre, azért búcsúzkodunk, mire a srácok még jobban huhogni kezdtek.

– És úgy nem lehet, hogy nem jössz vissza? – kiabálta Ricsi, nekem meg összeszorult a torkom. Arnold hűvösen nézett rájuk, de mivel megszorítottam a karját, szó nélkül visszafordult hozzám.

– Vigyázz magadra – nézett mélyen a szemembe.

– Én megvagyok. Te vigyázz. És. Hát. Érezd jól magad – jött ki belőlem végül, bár hatalmas gombóc szorította a torkomat.

– Igyekszem.

Arnold megfordult, és lesétált a lépcsőn, majd beszállt az apukája kocsijába, és elhajtottak. Sokáig néztem utánuk, és úgy éreztem, pillanatokon belül elbőgöm magam. Hazafelé sétálva még üzentem egyet neki, hogy hiányozni fog, mire visszaírta, hogy én is neki. ☺ Virággal mindketten a telefonunkon pötyögtünk a dombon felfelé gyalogolva, aztán hirtelen felé fordultam.

– Nekem Arnold írt – mondtam, mire mosolyogva bólintott. De nem mondta meg, hogy ő mit csinál. Fura.

Otthon kicsit összerámoltam a szobámban (addig Virág a neten lógott), aztán nem sokkal később megérkezett Kinga.

– Hoztam kesudiót is – dobott le egy vászonszatyrot a babzsák fotelembe. Ökolány, sosem használ nejlont. ☺

– Nagyszerű. Pontosan kik is jönnek?

– Menő, népszerű diákok. Úgysem ismered őket – közölte egyszerűen. Fájó, de igaz tény. Mindegy.

Anyu sütött nekünk pogit, meg felajánlott egy *Született feleségek* DVD-t a bulihoz, de nem volt rá szükség, mert Kinga kijelentette, hogy azt nézzük, amit ő mond.

Hat körül megérkeztek a többiek (bár tudnám, kik voltak), úgyhogy tökre sokan lettünk a szobámban. Kinga teljesen átvette a háziasszony szerepét, üdítőt töltött, meg segített anyunak és nekem felhozni a gofrit (anyu belelkesedett a tömegtől, mindenfélét sütni kezdett), és attól függetlenül, hogy életemben nem beszéltem még a jelenlévőkkel, egész jól érezték magukat. Mondjuk, szerintem azt sem tudták, hogy kinél vannak. Hét körül éppen a *Hidalgó*t bámultuk (Kinga szerint jó film), és ahogyan körbenéztem, hirtelen megvilágosodtam. Egy rakás idegen ült a szobámban, Kinga éppen morzsaporszívóval fenyegetett egy lányt, aki állítása szerint „csúnyán ette a popcornt”, a tévében Viggo Mortensen egy lóhoz beszélt, Virág félig elaludt mellettem, és akkor arra gondoltam, hogy MI VAN? Cortezék a suliban játszanak, és mi, itt, egy csomóan azért nem lehetünk ott, mert nem volt kivel elmennünk? A frászt!

– Kinga! – biccentettem az ajtóm felé, jelezve, hogy beszélni szeretnék vele.

– Mi az? – húzta be maga mögött az ajtót.

– Szerinted ez így rendben van?

– Mi? Renáta, beszélj érthetően!

– Hát, hogy nem mentünk a suliba, mert nem volt kivel!

– Ez volt a megjelenés feltétele.

– Jó, de oda járunk. Miért mondják, hogy menjünk valakivel?

Kinga csendben gondolkozott, valósággal kattogott az agya.

– Igen, ez jogos.

– Szerintem ott a helyünk – szóltam halkan.

– Micsoda hímsoviniszta dolog! Lányok csak kísérővel? Ez nőgyűlölet! – akadt ki Kinga teljesen.

– Nem, ezt azért nem mondanám – riadtam meg, mert Kinga képes, és demonstrálni kezd.

– De igen! A nők egyenlőek! Milyen évet írunk? Hogy gondolták ezt? – rázta a fejét idegesen, aztán benyitott a szobámba. – Öltözzetek! Megyünk a suliba.

– Éljen! – pattant fel Virág, és tisztán láttam az arcán, hogy bár nem érti, mi történt, hálás nekem.☺

Anyu éppen kuglófot gyúrt a konyhában, amikor kabátban odarohantam hozzá, és vázoltam a helyzetet.

– Ó. Hát jó. Majd elfogy a hétvégén – nézett szomorúan a tésztára.

– Persze. A pogit elvisszük, jó?

– Vigyétek csak.

Gyorsan nyomtam egy puszit anyunak, aki a lisztes kezével megsimította a hajam. Éljen a tincseken lógó tésztadarab. No comment.

A sulihoz hamar odaértünk, elég zajos társaságot alkottunk, főleg, hogy a csoport elején Kinga vonult, és folyamatosan a jogait magyarázta. Ha Arnold hallotta volna, biztos jót mosolyog.

Egyenesen átvágtunk az udvaron, és a tesiterem épületébe mentünk. A teremből üvöltött a zene, a koncert már elkezdődött.

– Hé, elkéstetek – szólt ránk az egyik stúdiós, aki a dupla szárnyú ajtóban állt.

– Én fotós vagyok – tettem fel a kezem. – Ő pedig segít nekem – rántottam magammal Virágot.

– Menjetek. És ti? Hol a partneretek? – kérdezte a stúdiós Kingától és a többiektől.

– Te nőgyűlölő! Azt mondod, nem engedsz be? – üvöltött rá Kinga.

– Mi van? – döbbent le teljesen a stúdiós. – Ezzel mi van? – fordult felénk, miközben mi már léptünk is be az ajtón.

– Ő Kinga. Ilyen – válaszoltam kurtán.

A tesiterem Valentin-napra volt feldíszítve, mindenfelé szív alakú lufik szálltak, a diákok pedig a tánctéren ugráltak, miközben a színpadon Cortezék zenéltek. Mivel a Szent Johannába elég kevesen járunk, még harminc ember hiánya is erősen érződött a bulin. Az érkezésünkre a színpadon lévő Ricsi azonnal felfigyelt, a basszgitárjával odament Cortezhez, és

valamit a fülébe súgott. Cortez felénk fordult, pár pillanatig csak nézett, végül elmosolyodott. A fejével biccentett, mire odaverekedtem magam a színpad elé. Zsolti, Ricsi és Viki tovább adták a zenei alapot, amíg Cortez leguggolt az emelvény szélén, és közel hajolt hozzám.

– Mit csinálsz itt? – üvöltötte.

– Jöttem – vontam meg a vállam. – A többiek is itt vannak. Látod, ott lökdösődik Kinga a stúdióssal – mutattam az ajtó felé. Cortez mosolyogva odapillantott, aztán mélyen a szemembe nézett.

– Köszi – mondta, de a hangzavarban csak a szájáról tudtam leolvasni.

Zavartan megvontam a vállam, mire… mire Cortez odahajolt hozzám, és egy gyors puszit nyomott a homlokomra. A döbbenettől teljesen lefagytam, aztán hátratántorodtam, és beleütköztem Virágba.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Nem – ráztam meg a fejem. Cortez visszaállt a mikrofon elé, és folytatta a Green Day-számot, Ricsi a basszgitárjával ugrált, Zsolti ütötte a dobokat. Viki pedig nézett. Engem. Nagyon. A fenébe!

Az est további részében próbáltam észrevétlen maradni, azonban amikor a lelátón álltam, és Kinga eszmecseréjét hallgattam a sikeres, független nőkről, felcsendült az Oasistól a *Wonderwall*, én pedig megfordultam. Cortez a színpadon állt, középen, a mikrofonja sokkal magasabbra volt állítva (mint Liamnek), és behunyt szemmel, felfelé tartott fejjel énekelt. Csak egy résznél nyitotta ki a szemét. *„…And after all, You're my wonderwall”*. És rám nézett. Pont rám.

No comment.

Valentin-buli: 5/5* – nagyon-nagyon klassz volt a hangulat.

Arnold: 5/5 – este üzent, hogy rendben megérkezett. ☺

Virág: 5/4 – annyit ugráltunk, hogy totál összetapostuk egymás bakiját, de mindegy. ☺

Kinga: 5/2 – aláírásgyűjtésbe kezdett, miszerint őt diszkriminálták. Megőrült. ☺

Anyu: 5/5 – meglepően jók lettek a sütik.

Pótvacsora: 5/5 – apuval eltüntettük a javát este tizenegy után. Upsz. ☺

Cortez: 5/? – kérdőjel. Hatalmas. De azért juuuuj.

Viki: 5/1 – most már tény. Utál. És őszintén? Megértem. ☹

Február 15., hétfő

A hétvége viszonylag klasszul telt, bár én a nagy részét teljes révületben töltöttem, mert egyszerűen nem tudtam kiverni a fejemből Cortez pusziját, amit Virággal újra és újra átbeszéltünk. Végül közösen megállapítottuk, hogy teljes mértékben baráti volt. Klassz. Na, mindegy. Egyébként egész szombaton és vasárnap a suliújságnak próbáltam cikket írni, de totál reménytelennek bizonyult. Szombaton még Virág átjött és támogatott (inkább csak a jelenlétével, mert amúgy arra koncentrált, hogy hamar visszanőjön a szemöldöke), vasárnap azonban programja volt, úgyhogy magamra maradtam. A tanulnivalókkal, az ajánlóimmal, a suliújságba szánt fotóimmal és Cortezzel. Utóbbi csak a fejemben motoszkált, de szüntelenül, megnehezítve a felkészülést és úgy általában, az életemet.

Reggel Virág a kapuban kellemes, februári, fagyhalálközeli állapotban ácsorgott.

– Tegnap este kerestelek msn-en, megakadtam a zeneajánlóval – kezdtem, miközben beszálltunk apu kocsijába.

– Jaa, izé – vakargatta a homlokát. – Megsétáltattam R. P-t, aztán tévéztem – vonogatta a vállát, én pedig automatikusan megcsóváltam a fejem. Megint átnevezte a kiskutyáját.

– R. P? – tűnődtem. – Már megint Robert Pattinson-mánia? – mosolyodtam el.

– Üḧüm – bólogatott Virág elvörösödve. Apu némán hallgatta a kifejezetten értelmes beszélgetésünket, aztán kitett minket a sulinál.

A lépcső előtt a szokásos négyes ácsorgott, Dave éppen Ricsit fotózta a mobiljával, akinek messziről csillogott valami a fején. Nos, gondoltam, hogy ebből balhé lesz, és mikor közelebb értünk

hozzájuk, beigazolódott a gyanúm. Ricsi szemöldökében egy piercing éktelenkedett, amire amúgy nagyon büszke volt, mert rögtön ezzel kezdte.

– Ren, ezt nézd! – bökött büszkén a karikára (!), aztán gyorsan magyarázni kezdett arról, hogy mennyire „kornos”, és hogy valami énekesnek is ugyanilyen, meg hú, meg wow. Én csak bámultam rá, azt hiszem, nem tudtam kellően átérezni ezt a zseniális tényt, miszerint Ricsinek átlőtték a fejét.

– Hát ez… – kerestem a szavakat. – Ebből nagy baj lesz – nyögtem ki végül. A fiúk röhögve legyintettek, aztán Ricsi előkapta a mobilját, hogy megmutassa az átszúrás folyamatát, amit valaki végig fotózott.

– Nekem ne – tettem fel a kezem ösztönösen, jelezve, hogy nagyon nem érdekel ennyire részletesen a dolog. A többiek persze látni akarták, úgyhogy körbeállták Ricsit, és mindenféle „uhh” meg „ez fájt” jelzőkkel kommentálták a dolgot.

– Ki volt veled? – kérdeztem, mert komolyan érdekelt, hogy ki fotózta le az eseményeket ilyen részletesen.

– Anyám – vigyorgott elégedetten.

Hát, azt hiszem, sok ajándékot el tudok képzelni a 17. szülinapomra, de hogy anyu elvigyen egy szalonba, ahol átlövik a szemöldököm? Nos, ez több mint lehetetlen. Inkább überlehetetlen. Mellesleg Ricsi baromi menő lett a testékszerrel, akkor is, ha én nem kifejezetten rajongok a dologért. A raszta hajával, szemöldökpiercingével és a basszgitárjával kezdte ütni a menőségi mércét. Alulról. ☺

– Neked teljesen elment az eszed? – állt meg hirtelen mellettünk. Na, ki más? Kinga.

– Baró, nem? – vigyorgott Ricsi, és úgy forgolódott, hogy a bal szemöldöke látszódjon.

– Egy darab fém van a fejedben! – hüledezett Kinga.

– Kedves, hogy így akarsz boldog szülinapot kívánni – röhögött a képébe Ricsi.

– Ja, aha. Persze – legyintett Kinga. – Kérlek, engedd meg, hogy veled menjek be a suliba. Ki nem hagynám – dörzsölte a kezét. Már előre belelkesedett a közelgő balhétól.

– Mennyi az idő? – nézett körbe Zsolti, mire Dave elegánsan, szerintem betanult mozdulattal nézte meg a „nagyon precíz, svájci óráját, ami természetesen tévedhetetlen”, de mivel ennyit szenvedett azzal, hogy jól álljon neki ez a mozdulatsor, Ricsi gyorsabb volt. Ő ugyanis csak feltűrte a kabátja ujját, és ránézett a csuklójára.

– Negyvenöt. Húzzunk befelé – mondta. A többiek indulni kezdtek, én azonban elkaptam Ricsi karját, és szemügyre vettem. Na, nem a keze érdekelt, de még csak nem is az órája. Hanem az órája feletti, összecsomózott bőr karkötő.

– Ez nagyon szép – dicsértem meg.

– Kösz. Szülinapomra kaptam – mosolyodott el büszkén.

– Kitől?

– Anyámtól – vágta rá gondolkodás nélkül.

Az aulába lépve Máday sasszemmel pásztázta a belépő diákokat, és mindenkihez volt egy-két kedves szava, mint pl. „Antai-Kelemen, nagyon laza vagy, de mielőtt szétesnél, igazítsd meg a kabátod és a táskád!” – célzott Cortez „direkt szétszórt” kinézetére. Vagy éppen „Nagy Zsolt, eltennéd a… kefírt?”. Esetleg „Felmayer, most már elég legyen, a fejedhez nőtt az a készülék?” – morgott rá Dave-re, aki éppen az apukájával beszélt headseten. Máday átnézett Virágon, Kingán és rajtam, aztán… Aztán jött az üvöltés. Belerengett az épület.

– Pósa Richárd! Azonnal megállni!

Az aulában lévő összes diák megmerevedett, Máday mindig ordibál, de ilyen decibellel csak akkor ordít, amikor valami szörnyűséget lát. Mint például egy piercing. Bingó.

– Mégis mit képzelsz magadról? Hogy néz ki a fejed? Az igazgatóiba, most! A többiek pedig órára! Vége a műsornak.

Cortez lepacsizott Ricsivel, aki sajna nem tudott velünk jönni, mert jelenése volt Monsieur Borrellnél. Jaj.

Kardos már nagyban tartotta az irodalomórát, amikor kinyílt az ajtó. Tudtam, hogy nem Arnold jön, hiszen éppen Párizsban volt, de azért egy pillanatig reménykedtem. Fura nélküle a suli, el sem tudom képzelni, hogy mi lesz velem jövőre.

– Pósa, megkérdezhetem, miért késtél negyedórát? – fordult felé Kardos idegesen. Ricsi felkaparta a szemöldökén lévő sebtapaszt, ami alatt ott csillogott a piercing. – Gratulálok – dünnyögött a tanár gúnyosan, aztán tovább olvastatta velünk a szöveggyűjteményt.

– Mi volt? – fordult hátra Virág, mire mindenki Ricsi felé nézett.

– Le kellett ragasztanom. De amúgy semmi – röhögött.

– Szerinted ez fair? – förmedt rá Kinga. – Megsértetted a házirendet, és annyi történik, hogy kapsz egy ragtapaszt?

– Hagyd már abba a nyerítést, szétmegy tőle az agyam! – szólt rá Zsolti.

– Az agyad, mi? Hah! – hallatott Kinga afféle sátáni kacajt, mire mindenki vitatkozni kezdett. Sajna még mindig óra volt. Kardos döbbenten állt a tanári asztalnál, aztán egy határozott mozdulattal lecsapta a naplót, mire mindenki elhallgatott. Egy pillanat alatt.

– 10/b, éppen órát tartok. Ha nem lenne egyértelmű!

– Tanár úr – lóbálta a kezét Robi.

– Igen?

– Nem beszélgethetünk csendben? – ez rossz ötlet volt. Kardos elordította magát, hogy „nekünk elment az eszünk”, meg hogy „ilyen fegyelmezetlen társaságot rég látott”… aztán óra végéig feleltünk. Jó, én ötöst kaptam, de a többiek megszívták. Eléggé.

Harmadik órára már az egész suliban híre ment Ricsi piercingjének, úgyhogy egyfajta katasztrófaturizmus vette kezdetét: mindenki bejött a terembe, hogy megnézze, mi van a leragasztott tapasz alatt. Rém érdekes program. Na, mindegy.

Csengetéskor összecsuktam a jegyzetfüzetem, és a matekra próbáltam összpontosítani, de legnagyobb meglepetésünkre Gazdag helyett az infótanár jött helyettesíteni.

– Nincs matek? Nincs matek? Áááá! – ordította Zsolti átszellemülten, Dave pedig moonwalkot is táncolt kicsit, hogy kifejezze az örömét. A Jacko imitálásnak egyébként osztatlan sikere volt.

Tölgyessy jófej tanár, rögtön mondta, hogy foglaljuk el magunkat (lehetőleg kulturáltan), aztán Andris és Robi a tévé képernyőjére varázsolták a *Transformers*t, amit Gábor és Jacques is nézett. Mondjuk, a két kocka azt játszotta, hogy Megan Fox jeleneteinél megállították a képet, és hosszasan témáztak arról, hogy „mennyire, de mennyire jó nő”, végül a tanár rájuk szólt, hogy talán nézzék tovább a filmet. Virág csendben rajzolgatott, Ricsi zenét hallgatott, Dave netezett az iPadján (!), Zsolti kalóriát számolt egy kekszes csomagoláson, Kinga pedig fontoskodva beleszólt, mert szerinte Zsolti nem tud számolni. Körbenéztem a teremben, és hirtelen nagyon hiányzott Arnold. Előszedtem a jegyzetfüzetem, fellapoztam, és hatalmas sóhajjal néztem az áthúzott soraimat. Éppen a margó szélét színeztem unottan, és azon agyaltam, hogy mikor lesz ebből ajánló, amikor valaki megrúgta a székem. Hátrafordultam, és Cortez nézett rám.

– Igen? – kérdeztem azon tűnődve, hogy ha nem veszek levegőt, a gyomromban lévő pillangók megfulladnak-e. Mert már igazán ideje lenne.

– Itt van a zenelejátszód?

– Igen, de nincs rajta semmi, amit szeretsz – rántottam meg a vállam. Cortez felvonta a fél szemöldökét, és igyekeztem nem tudomást venni arról, hogy ez a sejtelmes arckifejezés milyen jól áll neki.

– Minden oké? – nézett mélyen a szemembe.

– Nem igazán – vallottam be őszintén. – Nem haladok az ajánlókkal, a fotókat sem válogattam még ki, Kinga is terrorizál, mert a riportjánál nekem kell fényképeznem, közben angolból javítanom kéne, mert még mindig nem értem a folyamatos jelent, pedig tavaly tanultuk… – sóhajtottam fáradtan.

– Kicsit sokat vállaltál, nem? – töprengett, én pedig mosolyogva bólintottam.

– Lehet.

És akkor még nem tettem hozzá, hogy annyi időm sincs, hogy nyugodtan kiolvassam a Pullman-könyv harmadik részét, a netet már csak arra a tíz percre használom, amikor gyorsan megetetem a tevém, és aratok a farmomon, hogy fogalmam sincs, Dave

milyen sorozatról beszélt, mert a tévém akkor volt utoljára bekapcsolva, amikor még fekete-fehér filmek mentek… Ezt mind nem mondtam el, de Cortez arckifejezéséből úgy láttam, hogy nagyjából el tudja képzelni. Hirtelen felállt, odajött hozzám, és felült a padomra. A kezébe vette a jegyzetfüzetem, és beleolvasott az áthúzott sorokba.

– Ez rémes – jegyezte meg. Nem kedves, de őszinte. Hurrá.

– Tudom – hajtottam le a fejem a padra, afféle „feladom” stílusban.

– Nem értem – dobta le a fejem mellé a noteszem, mire feltápászkodtam. – Minek csinálod?

– Mármint mit? – pislogtam értetlenül.

– Az ajánlókat.

– Mert suliújságos vagyok – válaszoltam, azt hiszem, ésszerűen.

– Azt tudom, de az ajánlóid gyengék.

– Kösz – sziszegtem.

– Nem is te írod… – mosolyodott el, mire elgondolkoztam. Igaza van. Majdnem mindig Arnold és Virág segít be, újabban pedig Karcsira is rá tudok sózni valamit. – A könyvajánló oké, az érdekes, de a zene és film… közöd sincs hozzá.

– Igen, tudom.

– Jól írsz, de nem ezt – bökött még egyszer a noteszemre, én pedig határtalan boldogságot éreztem. Azt mondta, jól írok! – Ott volt a pályázat, írtál nekünk dalszöveget… azok jók voltak. Ez nem az – vonta meg a vállát. – Ráadásul – tette hozzá – a fotózásra kéne rámenned.

– Hogy érted? – néztem fel rá.

– Most komolyan. Szerinted ki tud egy ezeréves telefonnal ilyen képeket csinálni? Van hozzá tehetséged! – mondta őszintén, én meg totál felháborodottan néztem rá, amiért bántotta a telómat.

– Nem ezeréves! – ráztam a fejem. Cortez bólintott, aztán mélykék szemével végignézett a termen, majd amikor megtalálta, akit keresett, odaszólt.

– Dave! Reni telefonja?

Dave a terem végében vihogni kezdett, aztán a szemét törölgetve közölte, hogy „azon még gombok vannak, ráadásul óriási gombok”.

– Jó, nem a legújabb mobil… – motyogtam. – De szeretem.

– Felőlem – legyintett Cortez, aztán visszatért az eredeti témára. – Gondold át. Ezt meg add ide, írok pár ötletet – tépte ki a noteszemből a zene- és filmajánló oldalt, aztán visszament a helyére.

A fülemben dobogott a vér, és hirtelen nagyon izgatott lettem. Mert igaza van. Még sosem beszélgettünk erről, de tudta, hogy mi a baj. Hogy az ajánlóimban nem tudok kibontakozni, hiszen semmi közöm hozzá. Hogyan ajánlhatok egyáltalán én zenét és filmet, amikor a legfrissebb film, amit láttam, már retrónak számít? Te jó ég, tényleg! Leadom az ajánlóim! A felismerés szinte homlokon csapott, és úgy éreztem, ez az egyetlen, amit tehetek. Kinga odalépett az asztalomhoz, és csípőre tett kézzel figyelt.

– Veled meg mi van? – kérdezte, és azon kaptam magam, hogy mosolygok.

– Szerinted… – kezdtem lassan, de Kinga közbeszólt.

– Nyögd már ki!

– Éppen azt szeretném – ráztam meg a fejem dühösen. – Szerinted mi van akkor, ha leadom az ajánlóimat?

– Időben? Végre, legalább egyszer nem kell rád várni!

– Nem, úgy értem, örökre. Ha nem írom tovább.

Kinga pislogás nélkül meredt rám, és a szája szélét rágva, idegesen mérlegelt. Gyanítom, azon gondolkozott, hogy őt ez mennyiben érinti. Szerintem semmiben, és miután ez neki is feltűnt, bólintott.

– Add le. Úgyis béna.

– Kösz.

– Ez az igazság. Amúgy sosem értettem, hogy egy annyira visszamaradott, ízlés és személyiség nélküli ember, mint te, miért ad tanácsot másoknak…

– Kinga! – förmedten rá durván. .

– Most mi van? Őszinte vagyok.

Az őszinte és a kíméletlen Kingánál egy és ugyanaz. Mindegy.

– És legalább, ha befejezed a bénázást az ajánlóiddal, több időd marad fotózni. Mert ideiglenes fotósként elvárnám, hogy alkalmazkodj hozzám, a riporterhez…

– Ha végleg leadom az ajánlóimat, akkor nem akarok ideiglenes fotós lenni – csóváltam a fejem.

– Remek, akkor kereshetek új fotóst megint. Renáta, az agyamra mész!

– Nem! – szóltam rá élesen. – Akkor az újság állandó fotósa szeretnék lenni! – mondtam. Kinga néhány másodpercig nézett, majd megvonta a vállát.

– Gyanítom, hogy Timi belemegy. Beszéld meg vele.

Ebédszünetre már kész tervem volt. Virág lekísért a suliújság termébe, és bár nem pontosan értette, hogy mi történik, azért támogatóan sok sikert kívánt.

A dolog egyszerűbben ment, mint gondoltam. Elmondtam Timinek, hogy nagyon sokat vállaltam és hogy valaminek a rovására menne ez a kapkodás. Vagy a tanulmányi átlagom sínylené meg, vagy a suliújság. Timi bólogatva hallgatott, néhányszor türelmetlenül rám szólt, hogy fogjam rövidre, úgyhogy hadarásba kezdtem.

– Azt mondod, hogy év közben abbahagyod a cikked?

– Igen, de a márciusi számhoz még elkészítem – tettem hozzá gyorsan.

– Jó, valószínűleg két perc alatt találok embert, aki átveszi tőled. Jól átgondoltad? Nincs visszaút.

– Igen, jól átgondoltam – bólintottam, de azért kicsit elbizonytalanodtam. Sajna senki nem volt mellettem, aki segíthetett volna könnyebben átvészelni ezt a számomra igen nehéz döntést, Timi pedig nem az a lelkizős lány, úgyhogy összecsapta a tenyerét.

– Cserébe csak annyit kérsz, hogy lehess az állandó fotós?

– Igen.

– Kingát bírni fogod?

– Azzal a feltétellel, hogy nem rúghat ki! – közöltem határozottan.

– Nem, ő nem rúghat ki – nevetett türelmetlenül Timi, aztán az ajtó felé tessékelt. – Szerdán add le a cikked, utána már csak a fotókkal kell foglalkoznod. Szia – tolt ki a teremből, én pedig még egyszer utoljára visszanéztem. Annyi időm nem volt, hogy magamban elsuttogjam, hogy „hiányozni fog”, vagy ilyesmi, mert Timi rám csapta az ajtót.

– Minden oki volt? – pislogott nagyokat Virág.

– Igen – sóhajtottam. A jelenetem nem lehetett amolyan drámai, „éppen felmondtam” stílusú, mert Kinga is ott állt Virág mellett. Rám várt.

– Belement?

– Igen. És állandó fotós lettem! – közöltem.

– Nagyszerű. Akkor ne csinálj programot holnap délutánra, mert fotóznod kell. Na, nem mintha olyan sok programod lenne, csak szóltam.

– Oké – biccentetten. – Azért hiányozni fog… – néztem vissza a csukott teremajtóra.

– Renáta, úgy csinálsz, mintha a *The New York Times*tól léptél volna ki. Csak egy vacak ajánlórovatod volt, amit havonta összebénáztál. Koncentrálj a fotózásra. Először is… – kezdte Kinga, és csak mondta, mondta, úgy tűnt, soha nem hagyja abba.

A hirtelen döntések ára, hogy nincs visszaút, maximum megbánni lehet. Mégis, úgy éreztem, jól tettem. Külsősként még akkor is írhatok az újságba, ha Timi vagy Arnold bele szeretné rakatni, amúgy meg ott vannak a fényképeim. Amiket én csináltam. Benne, az újságban. ☺

Olvasókör után (Arnold nagyon-nagyon hiányzott) együtt mentünk ki a suliból Karcsival, aki arról magyarázott, hogy szerinte melyik kutyatörténet a legszórakoztatóbb (?), amikor a lépcső alján Viki lépett hozzám. Láttam, hogy ott van, de egyáltalán nem számítottam arra, hogy engem vár.

– Renáta! – szólított meg.

– Szia – köszöntem zavartan. – Cortez még a rajzszakkörön van, de mindjárt végeznek…

– Tudom – mondta, miközben idegesen rágózott. Ó, akkor tényleg hozzám készült. A fenébe.

– Oké – hebegtem, Karcsi pedig a kapucniját feljebb tolva nézett felváltva hol rám, hol pedig Vikire.

– Csak egyszer mondom el, mert értelmes lánynak tartalak. – vágott a közepébe Viki, én pedig totál ledöbbentem. Szinte éreztem, hogy miről lesz szó. – Szállj le a pasimról! – sziszegte, kék szeme csak úgy szikrázott.

– Tessék? – néztem rá.

– Jól hallottad!

– Cortezzel barátok vagyunk – érveltem, azt hiszem, jogosan. Mert oké, a szilveszteri dolog baleset volt, arról senki nem beszél, és én is igyekszem elfelejteni, na de hogy eltilt tőle? Miközben az osztálytársam? És miközben már úgy-ahogy tényleg barátok vagyunk? No comment.

– Nem érdekel. Unom, hogy képben vagy.

– Viki… – kezdtem félénken, de a punk lány meg sem hallgatott. Csak megismételte, amit eddig mondott, sajnos olyan minősíthetetlen stílusban, amit le sem írok. Totál megsemmisülten álltam, miközben arról magyarázott, hogy Cortez az ő „pasija” és blablabla.

– Reni, nézd, mit festettem! – futott le a lépcsőn Virág, és ahogy odafordultam, láttam, hogy Cortez is kilép a kapun.

– Nagyon szép – mondtam, bár fel sem fogtam, hogy mi van a képen.

– Sziasztok! – köszönt felénk Cortez, mire szó nélkül megfordultam, és elindultam haza.

Virág utánam futott, és folyton azt kérdezgette, hogy mi a baj, Karcsi pedig lehajtott fejjel kullogott mellettem, szerintem próbálta feldolgozni, hogy Viki milyen ocsmányul káromkodott.

– Juj, ez annyira neméér – rázta a fejét Virág, miközben felfelé baktattunk a dombon.

– Tudod mit? Nekem elegem van – mondtam viszonylag hosszú hallgatás után, és próbáltam rendet tenni a fejemben, ahol csak úgy cikáztak a gondolatok.

Vacsora közben csak turkáltam a tányéromon, néha megböktem villával egy húsdarabot, de különösebben nem volt étvágyam. Anyuék persze aggódva összenéztek, és próbálták

kitalálni, hogy mi lehet a bajom. Sok tippjük volt, de nem trafáltak bele. Arra nem gondoltak, hogy Cortez Avril-hasonmás barátnője durván rám szólt ma, amiért éppen barátok vagyunk… Este felnéztem a netre, az msn-re azonban rejtve léptem be, és csak átfutottam a zöld listát. Cortez elérhető volt, és bár egy kicsit hezitáltam, hogy elmondom neki, milyen atrocitás ért, végül úgy éreztem, az lenne a vég, ha árulkodnék a barátnőjére. Az ő barátnője, az ő baja. Engem hagyjanak most már békén. Virág nem volt a gépnél, R. P.–t sétáltatta, Arnold természetesen offline volt, úgyhogy szomorúan nyugtáztam, hogy hosszú hetem lesz nélküle. Senki nem volt, akinek kipanaszkodhattam volna magam. Aztán megláttam a lista alján egy piros nevet. Kinga. Félve ráírtam, hogy tudunk-e beszélni pár percet, mire jött a válasz. Másolom.

Kinga üzenete: Renáta, vak vagy? Éppen skype-on beszélek Olivérrel, elfoglalt vagyok!

Reni üzenete: Bocsánat, nem figyeltem. ☹

Kinga üzenete: Még az írásodból is sugárzik a szánalmasság. Mi bajod van már megint?

Reni üzenete: Viki ma elég durván az értésemre adta, hogy szálljak le Cortezről.

Kinga üzenete: Pill.

Kinga videóhívást indított.

Hálásan néztem a kamerába, ahol Kinga felcopfozott hajjal, szigorú szemmel meredt rám. Mármint a kamerájába, de éreztem, hogy engem néz. Kissé ijesztő vele webkamerázni, de mindegy.

– Mi történt? – tért a lényegre habozás nélkül.

– Nem zavarlak? Olivérrel beszéltél… – motyogtam.

– Kinyomtam. Mondd, mi volt – sürgetett.

Oké, Kinga ilyen. Ahhoz, hogy képben maradjon, néha ki kell nyomnia a barátját. Ez van.

Belekezdtem a mondandómba, aztán azon kaptam magam, hogy szinte alig veszek levegőt, csak hadarok, panaszkodom és beszélek. Sokat. Kinga úgy nézett ki a kis ablakban, mintha lefagyott volna a kép: mozdulatlanul ült, még csak nem is

pislogott. Már újra akartam indítani a videóhívást, amikor megmoccant.

– Na jó! Ebből elég lesz. Először is, Viktória szálljon le rólad.

– Igen, szerintem is – bólogattam.

– Erről ennyit – legyintett, és beleivott a lovas bögréjébe. – Ami viszont Cortezt illeti… Állítsd le.

– Miért? Nem csinált semmit – védtem ösztönösen, holott tudom, hogy ez nem teljesen igaz.

– Renáta, ne legyél már ennyire naiv. A szilveszter megtörtént. Ennek már másfél hónapja. Ha nem egy szimpla baleset lett volna, már rég járnátok. Cortez nem hagyta ott Vikit, ergo szereti. Ők egy pár. Ez van. Viszont ne puszilgasson, ne kerülgessen, ne próbálkozzon, mert felidegesít! Barátnője van!

– Tudom – szóltam közbe. – De Cortezzel barátok vagyunk! – ismételtem magam, sokadszorra.

– Nem! – kiáltotta Kinga, én meg kicsit lejjebb vettem a hangerőt, mielőtt anyuék feljönnek a szobámba az üvöltözésre. – Nincs fiú-lány barátság!

– Dehogynem, hiszen látod, hogy van! – érveltem.

– Nincs. Cortez haverkodik, te meg szereted. Ez nem tiszta barátság – magyarázta Kinga.

– Jó, oké, ez igaz. De ott van Arnold. Ő a legjobb barátom!

– Na, Neményi aztán nagyon rossz példa – rázta a fejét.

– Miért? Barátok vagyunk!

– Renáta! Ostobább vagy, mint gondoltam. Te a barátodnak tartod Neményit, ő viszont sokkal, de sokkal többet érez.

– Ugyan – legyintettem.

– Vakegér – aggatta rám Kinga ezt a kifejezetten kedves jelzőt. No comment. – Neményi még akkor is áhítattal néz rád, ha éppen befordulva, világfájdalmas képpel nyűglődsz…

– Arnoldot hagyjuk ki ebből – szóltam közbe határozottan, mert nem értettem egyet, és nem fogok Kingával azon vitatkozni, amit én jobban tudok. Legalábbis szerintem.

– Te hoztad szóba – vonogatta a vállát Kinga. – Egyébként, hol van Virág? Miért velem lelkizel, ha nem is érdekel, amit mondok? – hajolt bele Kinga a kamerába, mintha csak ki akarna

jönni a képernyőmön, hogy körbenézzen. Ösztönösen hátrahőköltem, aztán megráztam a fejem.

– Kutyát sétáltat.

– Miért nem veled?

– Mert mostanában nem.

– Megint harag van?

– Nem, dehogy. Csak… – kezdtem, aztán rájöttem, hogy nem tudok ésszerű magyarázatot találni. – Nem tudom – tártam szét a karom.

– Ugye nem a pszichopata Doriánnal lóg megint? – húzta össze résnyire a szemét.

– Nem, az kizárt! – töprengtem. Virág sokat mosolyog. Elbambul. Agyban teljesen máshol jár. Szünet nélkül sms-ezik… – lehet, hogy Virág szerelmes? – kérdeztem, inkább magamtól, mint Kingától, de mivel hangosan kimondtam, Kinga szinte belemászott a kamerába.

– Úgy érted, megint valami sorozatszínészbe? Vagy igazából?

– Azt hiszem, igazából! – döbbentem rá a tényre, és teljesen lesokkolódtam.

– Ki az? Ki lehet? Derítsük ki! Ki kell deríteni! – magyarázott Kinga folyamatosan, én pedig hátradőltem, és némán elmosolyodtam.

Hát persze! Virág beleesett valakibe! Ez tuti! De miért nem mondja el nekem? Jaj. ☹

Viki: 5/1 – nem tudom, mit vár tőlem, de tuti, hogy „leszálltam” Cortezről. Nem csak miatta, de közrejátszik.

Ricsi: 5/5* – nagyon menő a piercingje, akkor is, ha le kell ragasztania.

Suliújság: 5/3 – anyuék nem lelkesedtek, hogy otthagytam a rovatom, de a fotózásnak nagyon örülnek, úgyhogy összességében megértették.

Cortez: 5/? – eltiltottak tőle. A barátnője. Pfff.

Virág: 5/1 – ő az LB-m, miért nem mondja el, hogy mi történik vele? Dorián eset II? Neeee. ☹

Hosszú nap: 5/2 – elegem van. ☹

Február 22., hétfő”

Hú, nagyon rég írtam. Időm se nagyon volt, három tantárgyból is dogát írtunk, ráadásul teljesen lefoglalt a nyomozás. Igen, Kinga megőrült. Miután rájöttem, hogy Virág minden valószínűség szerint szerelmes, én a kivárásos módszert választottam volna, miszerint majd elmondja, ha akarja, de Kinga azonnal elvetette ezt a lehetőséget, és kijelentette, hogy márpedig mi ketten kiderítjük. Afféle „egységben az erő” stílusban, ami azért is érdekes, mert én részt sem akartam venni benne. Mindenesetre egész héten figyeltük Virágot, hogy mit mond, kiről beszél, kivel néz össze a suliban, de semmi érdekeset nem vettünk észre. Mondjuk, Kinga kissé elvetette a sulykot, amikor kicsavart Virág kezéből egy kis képet, remélve, hogy azzal leleplezi, miközben csak a kisöccse 4D-s ultrahangképe volt az, ami így összegyűrődött. Nagyjából meg tudtam vigasztalni, bár egész nap szomorú volt emiatt, és sírdogált is. Kinga szerint ez nagyszerű lehetőség lett volna arra, hogy a szívszerelme megvigasztalja, de senki nem foglalkozott vele. Csak én. Megfigyelés alatt tartottuk Doriánt is, hátha az ő viselkedésében látunk változást, de továbbra is messziről koslatott Virág után, a közelébe viszont nem merészkedett. Ezen kívül nem történt más, olyannyira nem, hogy Cortezzel egy szót sem (!) beszéltem. Semmit, nulla. Igyekeztem elkerülni, és azt hiszem, sikerült is. Arnold nélkül kissé elveszett voltam, de Kinga nem hagyta, hogy unatkozzak. ☺

Reggel anyu már nem volt otthon, valami hófúvást várt, úgyhogy korán elment, az uzsonnámat viszont megtaláltam a hűtőben. Szalámis szendvics fél paprikával. Hurrá. Na, mindegy. Reggel a suli előtt Dave és Zsolti azon vitatkoztak, hogy Dave szedje le a YouTube-ról Zsolti videóját, ami még tavaly készült, és amin egy Shakira-számra hastáncol. Ezen mindenki elég jól szórakozott, a nézettség is elfogadható, azonban Zsolti kikérte magának, mert szerinte most már „szép és kigyúrt felsőteste van”, amin Kinga természetesen jó nagyot nevetett.

– Hallod, ló! – tette fel az ujját fenyegetően Zsolti. – Ne röhögj.

– Zsolti, te a széptől annyira messze vagy, hogy elképzelni sem tudod.

Közben Virág elővette a telefonját, és megnyitott egy üzenetet, mire Kinga kitépte a kezéből.

– Hé, az az én sms-em – biggyesztette le a száját Virág.

– Á, csak az apukád – nyomta Kinga a kezébe.

– Tudom – pislogott Virág értetlenül, majd felém fordult. Én csak legyintettem, jelezve, hogy Kinga már csak ilyen, de titokban kicsit sajnáltam, hogy nem derült ki semmi.

Kardos első óráján kábé kétpercenként lestem az ajtóra, aztán amikor Arnold belépett a terembe, megkönnyebbülten elmosolyodtam.

– Neményi! Á – legyintett Kardos. Arnold elsétált a padom mellett, közben találkozott a tekintetünk, és alig vártam az óra végét, hogy beszélhessünk.

Csengetéskor még Kardos diktálta a házit, de már nem sokan figyeltek, én pedig gyorsan felpattantam és hátramentem. Arnold már várt rám, úgyhogy átöleltem, és azonnal követeltem, hogy meséljen el mindent. Persze csak az úttal kapcsolatban, a többit, gondoltam, majd négyszemközt megbeszéljük. Miközben kisétáltunk a teremből, Arnold belekezdett a beszámolójába, én pedig csendben hallgattam. Annyira jó volt újra látni, annyira jó volt beszélgetni! Szörnyen hiányzott, pedig csak egy hétre ment el.

– Természetesen nem feledkeztem meg rólad. És a könyvjelzőkről – vette ki a szekrényéből a Louvre-zacskót, amiben mindenféle szuvenírt hozott nekem.

– Köszönöm! – ujjongtam, és gyorsan átnéztem a prospektusokat, képeslapokat és könyvjelzőket. Virág nagyokat pislogva állt mellettünk, majd amikor Arnold a kezébe nyomott egy Doors-képeslapot, Virág kérdőn nézett rá.

– A hippilánynak, egy kis kultúra – tette hozzá Arnold, és ahogy elnéztem Virág színes kardigánját, világoskék trapéz farmerjét és napocskás bakancsát, elnevettem magam.

– Köki – mosolygott Virág, és bár nem igazán tudta mire vélni az ajándékát, boldogan ragasztotta be a szekrényébe.

Az udvaron fagyoskodva Arnold mutogatott fényképeket a telefonján (a suliról nem, mert Virág is nézegette), én pedig fájó szívvel néztem Párizst. Természetesen Arnold nem csupán a turistahelyeket fotózta le, hiszen azokról rengeteg képet láttunk már, hanem a Montmarte környékét, meg például a temetőt, ahol meglátogatta Jim Morrison sírját. Hát igen, Arnold hatalmas egyéniség, eddig még soha, senki nem mutatott nekem Párizsról ilyen képeket.

– Örülök, hogy jól érezted magad – mondtam őszintén. Arnold csak bólintott, aztán megkérdezte, hogy mi történt itthon. Mivel az újabb Cortez-sztoriba nem akartam belekezdeni, gyorsan elmeséltem, miből mit vettünk, milyen dolgozatokról maradt le, illetve a suliújságot. Nos, sejtettem, hogy nem lesz elragadtatva attól, hogy visszaadtam a rovatom, de ilyen heves reakcióra nem számítottam.

– Miért? – kérdezte dühösen, én pedig érvelni kezdtem. Arnolddal szemben esélytelenül. – Reni, én vagyok a főszerkesztő-helyettes, nem kellett volna ezzel megvárnod?

– Timivel megbeszéltem.

– Egyáltalán nem örülök annak, hogy így döntöttél. Jól írsz!

– De nem ajánlókat!

– Ezt az évet kellett volna megvárnod, jövőre tiéd lenne az én cikkem!

– Miért? – csodálkozott Virág, mire Arnolddal mindketten kapcsoltunk, hogy jelen van, és visszafogtuk magunkat.

– Mert főszerkesztő leszek, és nem írok már – füllentette Arnold, és ha nem menne el a suliból, ez így is történne. Virág biccentett, mire Arnold visszafordult hozzám. – És most egyáltalán nem írsz többé az újságnak?

– Nem, de állandó fotós lettem.

– Reni, az nem ugyanaz. Írnod kell, mindent rád akartam hagyni, hogy vidd tovább.

– Miért hagyod rá? – pislogott Virág, és fújt egy hatalmas rágólufit.

– Mert főszerkesztő lesz – vágtuk rá Arnolddal egyszerre.

– Üḧüm – bólintott Virág, és megpróbálta leszedni az arcáról a rágót, ami persze ráragadt a kesztyűjére.

– Nem értem, miért baj, ha nem írok az újságnak. A fotózás jobban érdekel, mint a filmajánlók írása. Tudod, hogy nem is vagyok képben!

– Mindig segítettem. És Virág is.

– Segítség nélkül akarok írni.

– De így egyáltalán nem írsz.

– Az újságnak nem!

Arnold a fejét rázva a távolba meredt, szemmel láthatóan nem tudott belenyugodni.

– A szüleid mit szóltak?

– Hát, annyira nem örültek, annak viszont igen, hogy állandó fotós lettem.

– Írnod kéne, nem pedig telefonnal fotóznod. Nem ugyanaz a kategória…

– Cortez szerint tehetséges vagyok, ha a telefonommal ilyen képeket tudok csinálni – kezdtem, de Arnoldnak felszaladt a fél szemöldöke.

– Cortez? Cortez szerint?

– Igen, beszélgettünk róla.

– Te kikérted Cortez véleményét egy olyan dologról, amiről sejtelme sincs?

– Csak beszélgettünk – hadakoztam.

– Tehát összefoglalva – nézett rám Arnold elég komoran. – Nemcsak együtt vagyunk az iskolaújságnál, és én vagyok a főszerkesztő-helyettes, de ezen kívül még barátok is vagyunk. Mégis Cortez véleményét kéred ki egy olyan témával kapcsolatban, amiben laikus, és nem is mérvadó a tanácsa. Megfogadod, meg sem várasz, már eldöntötted. Ezek után mit várasz tőlem? Mit mondjak? – kérdezte, és teljesen megsemmisítettek a szavai.

– Ez nem Cortezről szólt. Egyszerűen megértette, hogy fáradt vagyok, nem bírom egyszerre csinálni az egészet!

– Akkor a fotózást hagytad volna!

– De érdekel a fotózás!

– Egy régi telefonnal kamerázol, Reni?

– Jók a képeim!

– Ki mondta? Cortez?

– Igen! – kiáltottam. Virág befogta a fülét mellettünk, és bár a sulirádióból üvöltött egy White Stripes-dal, mégis sokan felénk fordultak. Ha Arnold és én vitázunk, az bizony eléggé eseményszámba megy.

– Tudod – szólalt meg néhány másodperccel később, kissé halkabban –, alapjában véve mindig, mindent megértek és elfogadok veled kapcsolatban, talán még kissé elfogult is vagyok, de nem bánom. Azonban amikor Cortez bekerül nálad a képbe, az egyértelműen kognitív disszonancia – szögezte le, és elfordult. Néztem, ahogyan bemegy az ajtón, és szerettem volna utána menni, de nem tettem. Igaza volt. De csak részben.

– Mit jelent az a „kogni” dolog? – kapkodta a fejét Virág.

– Nem jót. Rám nézve nagyon nem jót – feleltem, és megborzongtam a hidegtől.

Az árkádok alatt álló társaság jó hangulatban töltötte a szünetet, nagyokat nevettek, a körülöttük ólálkodó diákok pedig próbáltak kapcsolódni. Nekem meg kezdett elegem lenni. Virág titkolózik, Cortez barátnője fenyeget, Arnold berágott rám, Kingát csak Virág titokzatos szerelme érdekli… magamra maradtam nagyon.

A nap folyamán egyedül Jacques szólt hozzám, segített leellenőrizni az angolházim, sőt a nyelvi előadóban tartott óra alatt egy munkafüzetből dolgoztunk. Erről ennyit.

Hazaérve felültem a konyhapultra, és gondterhelten sóhajtottam hármat, mire anyu kivette a sütőből a… valami rakott dolgot, és felém fordult.

– Mi volt a suliban?

– Káosz – jelentettem ki egyszerűen.

– Pompás – mosolygott anyu, afféle „de nehéz a kamaszélet” pillantással.

Mivel nem bírtam magamban tartani a dolgokat, gondoltam, elmondok mindent, hátha akkor nem nyom annyira a teher.

Türelmesen végighallgatott, és meg sem lepődtem, hogy Arnoldnak ad igazat. A Cortez vs. Arnold témában anyu mindig a legjobb barátommal ért egyet, szemben az első és eddig egyetlen sráccal, akit szeretek.

– Minket sem kérdeztél meg. Miután beszéltél Cortezzel az újságról, azonnal léptél…

– Tudom, de nem azért – érveltem, elég bénán. – Hanem mert úgy éreztem, az a helyes. Ráadásul bánt, hogy Arnold ennyire lebecsüli a képeimet.

– Mert az írásaidban hisz.

– Tudom – bólogattam szomorúan. Pech, hogy a beszélgetés végére nem könnyebbültem meg, hanem inkább őrült lelkiismeret-furdalást éreztem, amiért Arnoldot megbántottam. Megint. Szörnyű barát vagyok.

Éppen azon voltam, hogy benézek msn-re és beszélek Arnolddal, amikor csöngettek. Mivel nem vártunk vendégeket, kíváncsian mentem ki a kapuhoz. Kinga fekete símaszkban, tetőtől talpig feketében ácsorgott, annyira beleolvadt a sötét délutánba, hogy először fel sem ismertem.

– Fogd – nyomott a kezembe egy hasonló maszkot, mint amit viselt.

– Most betörünk valahová? – kérdeztem.

– Szörnyen vicces – forgatta a szemét unottan. – Most leleplezünk.

– Mi van?

– Virág nyolc perce indult el kutyát sétáltatni, egyedül. Nézzük meg.

– Kinga, ez túlzás. Ha akarja, majd elmondja.

– Renáta, téged nem érdekel, hogy ki az, akibe belezúgott?

– De – vallottam be őszintén.

– Akkor vedd fel.

– Oké, csak szólok a szüleimnek.

Besiettem a házba, és közöltem anyuékkal, hogy Kingával kimegyek kémkedni. A szüleim mosolyogva intettek, aztán szerintem pár perc múlva leesett nekik miről van szó, de addigra én már nem voltam otthon.

A sötét utcán úgy suhantunk végig, mint két árnyék. Kinga a saroknál megállított, kommandós módjára feltartotta a kezét, hogy maradjak, majd miután kilesett, jelzett, hogy tiszta a levegő. Azt hiszem, túl sok kémregényt olvasott.

Legalább félóráig mászkáltunk Virág „kutyasétáltató” útvonalán, de nem futottunk össze vele.

– Most már haza fog menni – nyomtam be a Casióm gombját, mire a kijelző kéken világítani kezdett.

– Akkor nyomás. Tettenérés indul – futott el Kinga, engem meg jól ott hagyott. Az a csoda, hogy nem tigrisbukfencezett a járdán. ☺

Virágék utcájának a sarkán megálltunk, és belestünk.

– Ott van… nak – suttogtam. Virágék kapujában két alak ácsorgott. Virág, akit az utcai lámpa fényében azonnal felismertem (plusz fogta a pórázt, aminek végén R. P. ficánkolt), a titokzatos idegen azonban háttal állt, kapucnis kabátban.

– Ki az? – kérdezte izgatottan Kinga.

– Nem tudom, nem látom – ráztam meg a fejem.

R. P. a hang irányába fordult (vagyis felénk), és miután szaglászott egy keveset, ugatni kezdett. Mindketten elbújtunk a kerítés fedezékébe, és szapora pulzussal vártuk, hogy mi történik.

– Várj még – nyúltam Kinga után, aki leguggolva odalopózott a sarokra, és kilesett.

– Megcsókolta! – fordult felém, tágra nyílt szemmel.

– Mi? – döbbentem le.

– Elmegy! Elmegy a kapucnis! Nyomás! – állt fel Kinga, és rángatni kezdte a kabátom ujját.

– Virágnak barátja van! – motyogtam totál elképedve.

– Igen, Watson, okos vagy, de talán derítsük ki, hogy ki az! – toporzékolt Kinga.

– Nem, nem – mondtam szomorúan. – Virág nem mondta el nekem.

– Biztos szégyelli. Gyere már, nézzük meg, ki az! Hú, lehet, hogy az a nyomi a rajzszakkörről.

– Milyen nyomi? – kérdeztem.

– Az a tejfölszőke gyerek. Szörnyen néz ki.

– Hogy hívják?

– Fogalmam sincs, mondom, hogy nyomi! – förmedt rám Kinga. – Na, menjünk utána!

– Én nem megyek – mondtam, szomorúan levettem a maszkom, és Kinga kezébe nyomtam. – Kiszálltam.

– Renáta, szörnyen béna vagy! Sprintelek egyet, hátha hátulról még leterítem – nyújtózott kettőt Kinga, aztán mint a villám, elrohant.

Lehajtott fejjel baktattam haza, az sem zavart, hogy a fagyos szél kicsípi az arcom és hogy a kézfejemen a bőr kirepedezett. Szomorú voltam. Nagyon.

– Jót játszottatok? – kérdezte anyu, amint beléptem az ajtón.

– Nagyon – morogtam, és gyorsan felmentem a szobámba.

Sulirádió: 5/4 – kicsapták a biztosítékot Mádaynál, mert Ganxtát játszottak, cenzúra nélkül. Most büntiben vannak.

Arnold: 5/2 – sajnálom, hogy összevesztünk. ☹

Tesi: 5/1 – kötélmászás. Pfúúúj. Ráadásul lehorzsoltam a lábam. ☹

Gitár: 5/3 – egy órán keresztül próbáltam behangolni, de nem ment. ☹

Kinga: 5/4 – megőrült. Este üzent, hogy nem találta meg a kapucnis embert, ezért körbe-körbefutkosott a környéken. ☺

Virág: 5/1* – miért nem mondja el? Akárki is az, megértem. Ez nagyon fáj. ☹

Február 23., kedd

Reggel Virág a kapunkban ácsorgott, és ahogy kiértem, azonnal felcsillant a szeme.

– Ijjj, Reni, ne tudd meg, mi történt este – kezdte, én pedig levegőt sem mertem venni, mert azt hittem, most elmondja… Tévedtem. – Miután megsétáltattam R. P-t és mentem volna be a kapun, R. P. ugatni kezdte az utcát, én meg odanéztem, és láttam valamit egy pillanatra, és úúú, rájöttem, hogy mi volt az! –

hadarta izgatottan, mire elfehéredtem. Virág meglátta, hogy Kingával kémkedünk utána!? Jaj, ne!!!

– Micsoda? – kérdeztem vékony hangon.

– Voldemort! – jelentette ki komolyan. Pár másodpercig bámultam rá, aztán kitört belőlem a nevetés. Oké, Virág nem túl okos lány, na de Voldemort a Harry Potterből? ☺

– Nem hinném – kezdtem.

– Akkor egy vámpír! Tutira.

– Virág, biztosan nem.

– Ajj már, pedig annyira oan volt – rázta a fejét, én meg mosolyogva megveregettem a vállát.

– Egyedül voltál? – kérdeztem.

– Öööö. Ühüm – biccentett.

– Hát, ha valamikor szeretnéd, hogy menjek veled, nyugodtan szólj. Nem jó egyedül mászkálni, amikor ilyen veszélyek leselkednek rád – mosolyogtam, és bár tudtam, hogy Virág nincs egyedül esténként, a kutyasétáltatás ideje alatt, azért szerettem volna, ha tudja, rám számíthat.

– Köki – vigyorodott el, és, mint mostanában olyan sokszor, megint csillogott a szeme.

Totál szerelmes. Ahogy kiszálltunk a kocsiból, és a suli felé igyekeztünk, elgondolkodtam. Valamiért nem akarja nekem elmondani, és ezt tolerálnom kell. Viszont ettől függetlenül boldog, ez tisztán látszik. Úgyhogy akárki is az a srác, akibe belezúgott, már eleve nem lehet „Dorián szindróma”, hiszen az emós fiúval való kapcsolata nyomasztotta Virágot, és teljesen deprimálta az egész, most azonban szárnyal. Szó szerint. Bárki is az, úgy döntöttem, kedvelem.

– Bioszházi? – kérdezte Zsolti köszönés nélkül, ahogy odaértem hozzájuk.

– Neked is jó reggelt – mondtam, aztán kihalásztam a táskámból a füzetem.

– Virág, arra gondoltam – lépett oda hozzánk Kinga, szintén köszönés nélkül –, hogy mivel most tél van, és kevesebbet edzek, elmennék veled…

– Én nem edzek – ásította Virág.

– Tudom, de esténként kutyát sétáltatsz, úgyhogy mától veled tartok. Nem zavarok, csak kocogok csendben.

– Ló, ha edzeni akarsz, akkor gyere oda, ahová én járok. Rendes konditerem – szólt bele Zsolti.

– Ki a bánat akar veled edzeni? Én Virággal megyek futni.

– Nem mondtam, hogy veled akarok edzeni, nem ment el az eszem – vágta rá rögtön Zsolti. – Csak az egy konditerem.

– Tudom, mi az a konditerem. Dináék is oda vettek bérletet… – közölte Kinga.

Amíg ő elvitatkozott Zsoltival, én Virágot figyeltem. Riadtnak tűnt. Mellesleg kegyetlen húzás volt Kingától, hogy bejelentkezett az estékre, ellehetetlenítve ezzel Virág titkos randijait.

– Na, benne vagy? Akkor átfutok hozzád kora este – csapta össze a tenyerét Kinga.

– Öööö. Hát, oki – felelte Virág, és őszintén megsajnáltam.

– Kinga, inkább eddz velem! – szóltam közbe.

– Renáta, te nem is edzel!

– De szeretnék! – füllentettem.

– Akkor gyere velem gyúrni – fordult felém Zsolti.

Na jó, az egésznek az lett a vége, hogy mindenki azt hiszi, hogy sportolni akarok, amikor nekem a tesiórák is tömény fájdalmat okoznak. Nagyszerű. Ettől függetlenül azonban Kinga továbbra is ráakaszkodott Virágra, aki tehetetlenül belement a dologba. Zsolti meg egy csomót nyüstölt, hogy menjek vele valami edzőterembe, ahol van „csomó gép, lehet fekve gyúrni…” Komoly erőfeszítésembe telt, mire megértette, hogy nem megyek. ☺

Az aulába lépve Kinga megragadta a karom, úgyhogy lemaradtunk a többiektől. Szomorúan néztem Cortez után, akivel most már hivatalosan sincs semmilyen kapcsolatom. Wow.

– Figyelj. Mivel lőttek az esti programjának, tuti, hogy leesemesezi a dolgot… – kezdte Kinga, mire visszazökkentem. – Akkor te eltereled a figyelmét, én pedig elveszem a telefonját, és megnézem, kinek írta…

– Kinga, ez őrület! Hagyd, majd elmondja, ha akarja.

– Nem! Tudni akarom! Megőrjít! Ezzel álmodtam. Mentem a sötét utcán, és próbáltam lehúzni a srác kapucniját, de nem értem utol! Tudnom kell, ki az!

– Az agyadra ment a dolog – jelentettem ki egyszerűen. Kinga morgott valamit, aztán odalépett az a-s lányokhoz bandázni, én meg bementem a terembe.

Andris és Robi éppen a tévét bámulták. A képernyőre néztem, Angelina Jolie Lara Croftként rohant, apró sortban. Na, igen. Van, ami elhallgattatja a két kockát, főleg, ha tombolnak a hormonok. A tizedikes fiúk olyan éretlenek. Mármint néhányuk. ☺

Köszöntem Jacques-nak, majd váltottunk pár szót az időjárásról. Február végén már mindenki tudni akarja, meddig tart a hideg, és mivel meteorológiai befolyásoltság alatt állok, rendszerint tőlem várják a tavaszt. Na, nem mintha tudnék valamit tenni az ügy érdekében, de igyekszem. Cortez kért tőlem egy tollat (hű, micsoda kommunikációáradat), aztán csengetéskor bejött Monsieur Durand, hogy francia kultúrát tartson. A tévére lett volna szüksége, úgyhogy megkérte Andrisékat, tüntessék el a copfos Angelina Jolie-t a képernyőről, majd elkezdtünk nézni egy műsort a versailles-i kastélyról. A lekapcsolt lámpák miatt kellemes félhomály volt a teremben, ideális arra, hogy a padon összekulcsolt kezünkre támasztva a fejünket, csak bámuljuk a tévét (Jacques, Gábor, Kinga, én), a többiek pedig elfoglalják magukat a telefonokkal, zenelejátszókkal és különböző kütyükkel.

Engem érdekelt volna a műsor, azonban Kinga pisszegett, és Virág felé bökött. Virág sms-t írt, majd a tenyerébe temette a telefont, és a tévére meredt. Széttártam a karom, mire Kinga szájáról valami olyasmit olvastam le, hogy „vegyük el tőle”. Megráztam a fejem, aztán olyan dolog történt, amit még mindig nem tudok felfogni. Virág mögött Ricsi kivette a zsebéből a mobilját, és megnézte. Mivel mindenki a telefonjával babrált, gondoltam, ennek nincs nagy jelentősége, aztán, amikor Ricsi eltette a telefonját… Virág kijelzője világítani kezdett. Ezek egymással sms-eznek! A lehajtott fejű Virág fölött megláttam Kingát, aki hitetlenkedve meredt felváltva Ricsire és Virágra.

Aztán találkozott a tekintetünk. Kinga kérdőn nézett, én pedig suttogtam, hogy várjon egy percet, majd lehunytam a szemem. Virág és Ricsi. Virág és Ricsi. Nem fért a fejembe. Hogy? Mikor? Miért? Miiii? Aztán bevillant. Virág kutyájának a neve R. P! Hogy ez eddig miért nem jutott eszembe! Nem Robert Pattinson, hiszen már nem is akkora fan! Hanem Ricsi. Ricsi Pósa! Megfordította, hogy ne jöjjön rá senki! Virág szereti Ricsit! Te jó ég! Mint akit fejbe vertek, úgy éreztem magam. Tehetetlenül hátradőltem a széken, és csak meredtem magam elé. Kinga még mindig engem bámult, úgyhogy erőtlenül odafordítottam a fejem, és biccentettem egyet, jelezve, hogy igen. Jól láttuk mindketten.

– Ez nem igaz! – üvöltötte el magát Kinga, és még csettintett is egyet. Az egész osztály és Monsieur Durand is odakapta a fejét, mire Kinga széttárta a karját. – Ez nem igaz, hogy Versailles ilyen szép! – tette hozzá zavartan. A tanár mosolyogva közölte, hogy valóban gyönyörű hely, majd folytattuk a tévézést.

Csengetésig töprengtem azon, hogy mit érzek most. Figyeltem, ahogyan Virág és Ricsi egymásra sem néznek, sőt, így, hogy kifejezetten rajtuk tartottam a szemem, rájöttem, végtelenül feltűnő, amit csinálnak. Nem állnak fel egyszerre, egyáltalán nem beszélnek, viszont mindkettő őrült módjára sms-ezik. Már attól féltem, hogy ínhüvelygyulladást kapnak. ☺

Arnold az első szünetben ért be, úgyhogy a folyosón találkoztunk.

– Szia – köszöntem, mire megállt.

– Szia – felelte.

– Tudom, tudom hogy még haragszol, de valamit el kell mondanom – ujjongtam csendesen.

– Mégpedig?

– Virág és Ricsi – suttogtam, szinte alig hallhatóan.

– Tudok róla – közölte, én pedig a szám elé kaptam a kezem.

– Mi? Miért nem mondtad el?

– Ők tudják, hogy mikor szeretnék felvállalni. Nem jogosított fel senki, hogy elmondjam…

– Na jó, de akkor is! Ez őrület! Mióta tudod?

– Nos – gondolkozott Arnold, én pedig türelmetlenül vártam. – Én körülbelül két hete láttam őket együtt.

– Két hete? Hű – számolgattam magamban. – De ez azért klassz, nem? – mosolyogtam. Arnold hosszasan tűnődött, mielőtt válaszolt.

– Nem kedvelem Ricsit, de ez nem rólam szól. Ha Virág boldog, annak örülök. Azt ugyan nem tudom, az ő kapcsolatuk mennyire tartalmas, de ez nem is az én dolgom – vonta meg a vállát.

– Vajon Virág miért nem mondja el nekem? – csodálkoztam.

– Talán nem biztos magában. Talán nem érti.

– Igen, az lehet – nevettem el magam, és megkönnyebbültem. Virág miatt is. És Arnold miatt. Mert beszélt velem. Tehát nem haragszik annyira. Hurrá. ☺

Még éppen beszélgettünk, amikor Kinga szó szerint elrángatott mellőle, és félrevont a folyosón.

– Most csapjunk le rájuk. Állítsuk őket kész tények elé! Földrajzórán!

– Kinga, állj le! – ráztam meg a fejem. – Valamiért még nem mondták el. Szerintem senkinek. Úgyhogy hagyjuk őket,

– Hagyjuk? De hát kiderült! Ez elképesztő! Pósa? És Virág?! El kell mondanom mindenkinek!

– Nem!

– Renáta, olyan ünneprontó vagy!

– Pont nem vagyok! – vágtam rá.

– Cortez! – kiáltotta el magát Kinga, mire összerezzentem. Furák ezek a kitörései.

– Mi van vele?

– Faggassuk ki!

– Ne, hagyd!

– Gyere már – ragadta meg a karom, és visszarángatott a terembe.

Cortez éppen zenét hallgatott a telefonján, amikor szó szerint lefékeztünk előtte. Kérdőn nézett fel ránk.

– Mit tudsz? – förmedt rá Kinga.

– Tessék? – kérdezte döbbenten. Jogos volt a csodálkozása.

– Ricsinek van barátnője? – tért Kinga a tárgyra, és csípőre tette a kezét. Ez volt a „rettegett Kinga” póz.

– Ja, azt hiszem – vonta meg a vállát Cortez.

– Ismered?

– Miért? – kérdezte, és miközben felállt, eltette a telefonját.

– Mert mi tudjuk, hogy kivel jár.

– Én is – mondta Cortez nyugodtan.

– És szerinted ez nem furcsa?

– Nem.

– A fenébe, hogy te mindig ilyen bőbeszédű vagy! – kiáltott rá Kinga mérgesen.

– Most erre mit mondjak? Az ő dolguk. Majd ha akarják, elmondják.

– Én is ezt mondtam – vágtam rá. Cortezzel Kingára néztünk, aki csak nem nyugodott le.

– Jogom van tudni!

– De hiszen tudod – mosolyodtam el.

– Jogom van nyilvánosan tudni – érvelt Kinga.

– Elmondják, ha akarják.

– Te hogy bírod ki, hogy nem mondod el senkinek? Hogy nem kezdesz el üvölteni a folyosón? – nézett Kinga Cortezre.

– Szerintem, mert normális vagyok – válaszolta ösztönösen, én pedig elnevettem magam.

Kinga tovább dúlt-fúlt, én pedig összemosolyogtam Cortezzel. Szóval Virág és Ricsi. Őrület. ☺

Egész nap azt figyeltem, hogy milyen aranyosak lehetnek együtt, de sajna annyira óvatosak voltak, hogy még véletlenül sem láttam őket egymás közelében. Utolsó óra végére Kinga némileg lenyugodott, legalábbis leszállt a sztoriról. Merthogy kiosztották a színjátszósok március 15-i szerepeit, és nem kapott főszerepet, úgyhogy rákattant a következő témára, miszerint „ki kell fúrnia azt a kilencedikes fiút, aki jobban hasonlít Petőfire, mint *ő*”.

Töri végén Andris és Robi kirohantak a teremből (valami új PC játék került ma a boltokba, úgyhogy szerintem a plázáig futottak), én pedig nyugodtan összepakoltam a felszerelésemet.

– Reni – állt meg mellettem Virág.

– Igen?

– Kinga lemondta az esti futást. Izé, valami programja van.

– Igen, kergeti a kilencedikest, aki ellopta a szerepét – vontam meg a vállam.

– Akarsz velem jönni megsétáltatni R. P-t?

Néztem, ahogyan Virág hatalmas szemével fürkészően figyel, mögötte pedig Ricsi lassan pakolt a táskájába. Feltűnően lassan. Biztos, hogy hallgatta, amit beszélünk. Elmosolyodtam.

– Nem, menj nyugodtan egyedül.

– Tuti?

– Persze. Csak vigyázz a vámpírokkal. Bár – tettem hozzá – szerintem ma már nem lesznek ott.

Virág nem értette, de azért mosolygott, aztán kiment a teremből.

Hazaérve anyunak gyorsan beszámoltam a napomról. Totál lelkesnek tűnt.

– Virág és Ricsi? De aranyosak! – mondta őszintén.

– Igen, szerintem is. De ez még titok!

– Természetesen nem mondom senkinek – ígérte meg anyu, és ha jobban belegondolok, fogalmam sincs, kinek mondta volna el, de azért jó, hogy a szavát adta.

– Szóval ez tök szuper, csak sajnálom, hogy Virág nem beszél róla nekem. Vajon miért nem? Talán már nem vagyunk annyira jó barátok? – ingattam a fejem szomorúan.

Anyunak némi töprengés után eszébe jutott pár bölcsesség, amiket az egyik kamaszkezelő könyvben olvasott. Valami olyasmi a lényege, hogy a „kamaszok sokszor titokzatosak”, meg hogy „sokszor magunk sem vagyunk biztosak az érzéseinkben”, és hogy Virág talán csak „össze van zavarodva”, ami nála nem szokatlan. Úgyhogy anyu azt tanácsolta, várjak, Virág biztosan beavat majd a dologba. Hát, őszintén remélem. ☹

Vacsoráig olvastam (kiolvastam *A borostyán látcső* című könyvet), aztán megnézegettem pár fényképet, és próbáltam összeollózni Ricsit és Virágot egy ősrégi programmal, amit a gépemen találtam. Nem lett túl profi (Dave napokig nevetne rajta,

az tuti), de végül is amit akartam, sikerült. Láttam őket együtt. És valahogy úgy éreztem, ez így nagyon rendben van. Akkor is, ha még titok. Akkor is, ha semmilyen részletet nem tudok róla. Furcsa, de annyira nem is. Virág és Ricsi. Wow. ☺

Virág és Ricsi: 5/5* – ☺

Facebook: 5/3 – megrohadtak a növényeim a farmon. ☹

Viki: 5/1 – feltett egy közös képet Cortezről és magáról. Szép pár. Brühü. ☹

Arnold: 5/5* – Honfoglalóztunk, nyertünk. Jó, egymást segítettük, szegény harmadik játékos kárára, de vicces volt. ☺

Zsolti: 5/2 – rám írt msn-en, hogy jól gondoljam meg, biztos nem akarok-e menni vele kondizni. Mellékelve egy képet is csatolt valami „dögös trénerről". Ez megőrült. ☺

Február 25., csütörtök

Duplarajz. Óriási. Már korán reggel kiakadtam, mert elaludtam a hajam, ezért be kellett copfoznom, amitől úgy láttam, túlságosan magas a homlokom. Anyu szerint „normál" méretű, de én tudom, hogy nem. ☹ Természetesen ez még nem minden, mert az orromon jött két pattanás egymás mellé, ami elég undi volt, úgyhogy megpróbáltam indulás előtt szétgyilkolni. Az hagyján, hogy percekig könnyeztem a fájdalomtól (a kozmetikus megtapsolna a bénázásomért), de jó nagy piros folt is lett körülötte.

Szóval krumpliorr így indult iskolába, hogy két feledhetetlen órát töltsön a világ legundokabb tanárával. Kezdésnek nem rossz.

A sulihoz érve Virág a *Vámpírnaplók*ról magyarázott, ami szerinte ultra menő sorozat, így viszont szó nélkül haladtunk el a lépcső előtt ácsorgó négyes mellett. Aztán kapcsoltam.

– Nem köszönünk oda? – lassítottam le a lépteim, mert gondoltam, hiába a nagy titok, azért Virág köszönhetne valahogy Ricsinek.

– Á, nem, menjünk, mert rajzzal kezdünk… – legyintett, és alig feltűnően visszalesett. Nem néztem hátra, de ezer százalék, hogy Ricsi figyelt minket. ☺

Vladár csengetéskor érkezett, a kezében egy kosárral. Jaj, ne! Csendélet. Elég hamar sikerült elhallgattatnia az osztályt, aztán következhetett a munka. Komolyan, kilencven percig összpontosítottam, de a vázám egyáltalán nem sikerült élethűre. Pedig hunyorogva egészen váza formájú lett, de sajnos Virág fának tippelte, Cortez pedig (aki egészségesen kiröhögött) csontvázat vélt felfedezni a lapomon. Nagyszerű. Óra végén Vladár természetesen megalázott, de nem kaptam rá jegyet, ami miatt így, utólag már nem is olyan vészes a sztori. A lényeg, hogy túléltem.

Kémián a laborban beültem Ricsi mellé a padba, és elővettem a könyvem, hogy csengetésig olvassak. (Belekezdtem Vaszary Gábor *Ketten Párizs ellen* című könyvébe, ami nagyon-nagyon tetszik.) Gondos tanárnő hirtelen becsapta maga mögött az ajtót, úgyhogy összecsuktam a regényt, és felnéztem. A tanárnő haja élénkvörös színben pompázott, erős kontrasztot alkotva téli, sápadt arcszínével. Igen, emiatt is terjed az a „városi legenda” a Szent Johannában, miszerint Gondos zombi. Vagy legalábbis valami olyasmi.

– Lássuk – nyitotta ki a naplót, és találomra belelapozott. – Zsidák Gábor – szólította fel, mire Gábor rettegve feltette a kezét. – Te új diák vagy? – kérdezte Gondos, és valami cukorkát rágcsált idegesen.

– Nem – motyogta Gábor alig hallhatóan.

– Hogyan? – kiáltott rá a tanárnő, mire Gábor megismételte, kicsit hangosabban.

– Meggyőződésem, hogy még nem láttalak – tűnődött, majd beleolvasott a naplóba. – Jó jegyek. Én is adtam már. Érdekes. Na, gyere a táblához – legyintett Gondos. Szegény Gábor kibotorkált a táblához, tisztes távolságot tartva a sokak szerint „beszámíthatatlan” tanárnőtől, és beszélni kezdett a halogénezett szénhidrogénekről, mi, többiek pedig természetesen lapultunk.

Mellettem Ricsi a fingerboardját tologatta, és mint minden kémiaórán, most is egy egész akadálypályát épített a tolltartómból és könyveimből. Csendben figyeltem, ahogyan a kis gördeszka átugrat a Vaszary-könyvemen, és közben megláttam Ricsi bőr karkötőjét, amit a szülinapja óta le sem vett, sőt, a karkötő színe már fakult is, így gyanítom, fürdésnél sem válik meg tőle. Biztos, hogy Virágtól kapta. ☺ Elmosolyodtam, aztán hirtelen felindulásból kitéptem egy lapot a füzetemből, és ráfirkantottam ennyit: „Figyelj. Csak annyi, hogy ne bántsd meg, oké?”

Odatoltam a papírt Ricsi elé, aki leolvasta, majd összevont szemöldökkel visszaírta: „he?”

Megráztam a fejem, és gyorsan írtam: „Tudod, kiről beszélek”. Ricsi döbbenten nézett rám, pár pillanatig csak bámultunk egymás szemébe, és igyekeztem a nézésembe belesűríteni mindent. Azt hiszem, sikerült, mert zavartan megtekergette az egyik raszta tincsét, és visszaírt. „Elmondta neked?” A fejemet rázva írtam vissza. „Nem, magamtól jöttem rá.”

Ricsi mosolyogva bólintott, aztán elém tolta a fecnit. „Azta, tényleg okos vagy!”

Mivel hangosan felnevettem, többen hátrafordultak. Gondos pedig a nyakát nyújtogatva meredt a terem hátsó felére, mire lejjebb csúsztam a székemen. Ricsi vigyorogva, „mintadiák” stílusban nézett a tanárnőre, aztán visszavette a lapot, és újra írt. Összesen ennyit: „nem fogom”.

Megnyugodva bólintottam. Ezek szerint nem szórakozik Virággal. Nem akarja megbántani. És ennek kifejezetten örülök!

Csengetéskor összepakoltam a cuccom, aztán Arnolddal kimentünk az udvarra. A fagyos hidegben dideregve ácsorogtunk, és arról beszélgettünk, ki mit olvas (ő most kezdte Alex Garlandtól *A part*ot), amikor Virág kicsapta az ajtót és kirohant. Egyenesen hozzánk. Körülbelül egy méterre tőlünk megtorpant, és kérdőn nézett rám.

– Azt mondta, tudod – szólt félénken.

– Igen – bólintottam. – Tudom.

– Éés? – nyújtotta el a kérdést, és szemmel láthatóan nagyon tartott a választól.

– És örülök! – válaszoltam egyszerűen, mire Virág szó szerint a nyakamba ugrott.

– Komolyan? Ajj, annyira féltem, hogy mit fogsz szólni!

– Virág – toltam el magamtól, hogy a szemébe tudjak nézni. – Miért nem mondtad el?

– Mert izé – fújta ki magát. – Nem tudtam, hogy mondjam el. Olyan fura volt az egész! – hadarta.

– De ez őrület! Ricsi és te? – mosolyogtam még mindig hitetlenül.

– Tudoom – bólogatott vadul. – De pszt – biccentett Arnold felé, aki unottan olvasgatta mellettünk a könyvét.

– Tudja – vontam meg a vállam.

– Elmondtad neki?

– Öööö. Igen. De már tudta – feleltem. Virág gyanakodva töprengett.

– Ki tudja még?

– Kinga. De hallgat. Addig érdekelte a sztori, amíg meg nem tudta, hogy kiről van szó.

– Uhh – hunyta le a szemét Virág riadtan.

– Elmondod, mi ez az egész? – kérdeztem, remélve, hogy most már beavat a dolgokba.

– Persze! Alig vártam – kezdett Virág ugrálni, és mivel a karomat továbbra is fogta, vele ugráltam. Elég hülyén nézhettünk ki, de mindegy. Boldog pillanat volt.

– Nos, gondolom most „tinilányosan”, egymás szavába vágva beszélitek meg ezt a roppant fontos dolgot, úgyhogy bementem. A teremben leszek – intett Arnold, mi pedig nem is figyeltünk rá, azonnal belekezdtünk.

Virág annyira gyorsan kezdett beszélni, hogy alig tudtam követni, de a lényeg, hogy valamikor farsang után, amikor nem volt netem (mármint letiltottak), Virág egyedül volt online msn-en, és éppen befordult Dorián miatt, amiért az „szenyózott” vele. És akkor Ricsi bejelentkezett, és ráírt…

– Két órán keresztül beszéltünk, mindenféléről, és tök ari volt – mesélte Virág, közben meg figyelmeztettem, hogy vegyen levegőt. – Aztán már éjfél volt, és megbeszéltük, hogy akkor ideje lépni. És kinyomtam a gépem. De izéé – mosolyodott el újra. – Rá pár percre küldött egy sms-t. Hogy jó éjt – tette hozzá.

– De jóó – nevettem el magam önkéntelenül.

– És akkor visszaírtam – folytatta. – És sms-eztünk majdnem éjjel egyig! Aztán másnap a suliban semmi, gondoltam, akkor izé, csak úgy elvoltunk, de egyik órán írt…

– Miközben mögötted ült? – csodálkoztam.

– Ühüm. De csak úgy, a semmiről… Viszont akkor este megint online voltam, és jött, és beszéltünk egy csomót.

– Miről?

– Hát, sok mindenről, küldött zenéket, meg ijj, Dorián is szóba került, és mondta, hogy annyira nem bírja, mert szerinte én sokkal jobb fej vagyok, mint hogy Doriánnal lógjak, meg milyen klassz, hogy már nem emózok, hanem „normálisan” nézek ki… és akkor azt írta, hogy most sokkal jobban tetszem neki! – susogta Virág totál elvörösödve.

– Azt írta, hogy tetszel neki? – kérdeztem, és nem tudtam megállni, hogy ne vigyorogjak folyamatosan.

– Ühüm.

– És erre te?

– Megijedtem és elrejtettem magam – mesélte Virág. – Úúú, majdnem félóráig rejtetten maradtam…

– Rejtve – javítottam ki, mire Virág csak megvonta a vállát.

– Aztán visszaléptem, elérhető lettem, és akkor Ricsi írta, hogy hová tűntem, én meg írtam, hogy gondolkoztam. Kérdezte, min, és akkor visszaírtam: azon, hogy végül is nekem is tetszik *ő*… – dörzsölte meg az arcát Virág, és még mindig totál zavarban volt.

– Hű – nevettem fel. Tehát ők msn-en megbeszélték, hogy tetszenek egymásnak. ☺

– Úú, képzeld, van közös dalunk!

– Van dalotok? – lepődtem meg.

– Ühüm. Azt hallgattuk, miközben beszéltünk. Aznap! Megmutassam?

– Persze.

Virág bedugta a jobb fülembe a fülhallgatóját, aztán összevissza nyomkodta, végül egy Korn-dalnál állt meg *(Somebody Someone)*, és szerelmesen pislogva pásztázta a földet, én meg arra gondoltam, hogy ez a világ „legnemromantikusabb” dala. Most komolyan? Hogy választhatták ezt a hörgést közös számuknak? Persze Virág rögtön elmagyarázta, hogy ő egyébként egy AFC-számot választott volna a „szeretem Ricsit” dalának, de mivel abban a pillanatban, amikor Ricsi leírta, hogy tetszik neki Virág, a YouTube-on éppen a Ricsi által belinkelt, ominózus Korn-dal üvöltött, így ez lett A DAL. Csupa nagybetűvel.

– Ez tényleg… klassz – kerestem a szavakat, és őszintén megkönnyebbültem, amikor vége lett.

– Igeen. És képzeld, másnap már eljött velem este megsétáltatni R. P-t!

– Ilyen dolgok történtek, mialatt le voltam tiltva a netről? – döbbentem le.

– Igen, mert amíg nem voltál msn-en, először totál unatkoztam, meg minden, és aztán egyszer csak ez így… nem is tudom. Tök gyorsan történt – magyarázta.

– Beleestél? – kérdeztem visszatartott mosollyal.

– Hű. Aham – sóhajtotta Virág. – Akartam szólni, meg annyira elmondtam volna, de a Dorián-dolog még csak most volt nemrég, és akkor olyan rosszban voltunk, és úúgy féltem, hogy akkor most is az lesz!

– Miért lenne? Ricsi jófej! – jelentettem ki, miközben az arcom elé húztam a sálam, hogy a hideg szél ne érje.

– Igen, de nem tudtam, hogy mi ez az egész…

– De jártok, ugye?

– Hát. Ühüm – vörösödött el Virág, én pedig megint elmosolyodtam. Tulajdonképpen vigyorogtam, mint a vadalma.

Virágnak be nem állt a szája, mindenfélét mesélt, és így, hogy elmondhatta, tisztán látszott, hogy totál beszerelmesedett. Azt mondta, hirtelen történt, egy ideig nem is értette, de amikor suli után kilépett a kapun, még alig köszöntek el, már a dombon felfelé üzentek egymásnak, mert máris volt mondanivalójuk. Ez

annyira aranyos! Meg elmesélte, hogy Ricsi attól függetlenül, hogy mennyire menő (Cortez után ő a legnépszerűbb a suliban), tök normális, meg egyáltalán nem olyan, mint az ember gondolná. Merthogy Ricsi vicces meg jó fej, meg tök jó vele beszélgetni, és egyébként is… Virágnak hirtelen kötőszava lett a Ricsi név, én pedig figyelmesen hallgattam.

– Ez most más, mint Doriánnal volt – komolyodott el Virág. – Tisztára furán érzem magam, remeg a térdem, meg mindig mosolygok, és legszívesebben mindenkit megölelnék! De az azért fura lenne, nem?

– Kicsit – feleltem nevetve. – És meddig titkolóztok? – kérdeztem, mire Virág komoran nézett maga elé.

– Hát, kértem Ricsit, hogy addig ne mondjuk senkinek, ameddig veled nem beszéltem. Így, hogy tudod és minden oké, most már nem kell titokban tartani. De tutira lesz, aki nem örül majd neki…

Igen, ez egészen biztos. Odafordultam az árkádok alá, ahol Cortezék ácsorogtak. Körülöttük az a-s lányok ólálkodtak, kilencedikesek lestek feléjük ámulattal, idősebb lányok bámulták őket… Ez volt az egyik probléma. A másik pedig az udvar végében állt, egyedül, és minket figyelt. Dorián. Juj. Hát, tutira mindenkinek lesz egy-két szava ehhez az egészen elképesztő hírhez.

Virággal csengetésig beszéltünk, megmutatta a telefonját, egy pár sms-t, hogy Ricsi milyen arikat írt (nem szóltam semmit a helyesírására, ami amúgy katasztrofális), meg Virág megmutatta a háttérképét (Ricsi bal oldalát mutatva belehajol a kamerába, hogy jól látszódjon a piercing), és úgy általában, Virág mindent elújságolt, amit valamiért titokban tartott előttem. Türelmesen és érdeklődve hallgattam, aztán, amikor Virág odaintegetett az árkádok alá és Ricsi visszaintett, úgy éreztem, szörnyen örülök nekik! Mert ez tökre klassz dolog!

Kinga persze a saját stílusában kezelte a dolgot. Mivel látta, hogy összefagyva, boldogan beszélgetünk az udvar közepén, odajött, hogy megtudja, miről van szó. Mikor elmondtam, hogy

Virág és Ricsi járnak, csak annyit mondott, hogy ezer éve tudja (nem is), aztán rátért arra, ami most sokkal jobban foglalkoztatja.

– Ha elkezdem borotválni az arcom, az ünnepségre lesz Petőfi bajuszom? Fontos a hitelesség, és az a hormonbajos kilencedikes fiú elveszi előlem a szerepet, csak mert már van bajusza! – dühöngött.

– Ööö – néztem rá furán. – Ha borotválkozni fogsz, utána örökre megkapod Frida Kahlo szerepét is – közöltem.

– Azt hiszed, vicces vagy? – förmedt rám, mire ösztönösen hátráltam egy lépést. – Ez a szerep fontos nekem! Még soha, senki nem vette el előlem a főszerepet!

– Kinga, ez csak egy iskolai ünnepség – tártam szét a karom tehetetlenül.

– Ezért vagy te vesztes típus – nézett rám fél szemöldökét felvonva. – Mert ilyen a hozzáállásod.

– Nem vagyok vesztes típus! – háborodtam fel.

– Á, hogyne. Most, hogy mondod. Igazi nyertes vagy – sziszegte gúnyosan, aztán otthagyott minket. Kinga mindig tudja, hogyan dobja fel a hangulatom. No comment.

A nap egyébként ezek után viszonylag eseménytelenül telt. Már ami a tanítást illeti. Azonban este hét óra két perckor a Facebookon Virág megváltoztatta a profilképét, feltett egy olyat, amin Ricsivel van. Afféle magukat fotózták le típusú kép, így a fél-fél arcuk van csak a képben, (de persze Ricsinek a piercinges oldala). Majd hét óra négy perckor Ricsi az állapotát „single”-ről, „kapcsolatban Bencze Virággal”-ra módosította. És robbant a hír. Hirtelen az egész falamat elborították a kommentek, lájkolások, utálkozó, felháborodott üzenetek. Értetlen lányok tucatja kezdte ki Virág külsejét, stílusát, meg hogy eleve mit akarhat tőle egy olyan kúl srác, mint Ricsi. Kevesebben voltak, akik örültek, csak néhány rajzszakkörös (Kinga első számú tippje, a tejfölszőke, nyomi srác is), Dave, aki heves vitába szállt a Virágot szapulókkal, és én. Ennyi. Hát, mivel az oldalon elszabadult a pokol, ameddig tudtam, követtem az eseményeket, meg lájkoltam, aztán kezdett letelni az egyórás netidőm (az a fránya

hétköznapi szabály), úgyhogy gyorsan benéztem msn-re. Virág online volt, úgyhogy ráírtam. Másolom.

Reni üzenete: Ne foglalkozz a véleményekkel.

Virág üzenete: Ááá, nem is olvasom. ☺

Reni üzenete: Akkor oké. Minden rendben?

Virág üzenete: Ühüm, Ricsivel webkamerázunk…

Reni üzenete: Ó, oké, akkor leléptem. ☺

Virág üzenete: Nem kell, ne menj el!

Reni üzenete: Beszélgessetek nyugodtan. Nekem letelt az időm…

Virág üzenete: Oki. Akkor reggel.

Reni üzenete: Nem akarsz Ricsivel menni suliba?

Virág üzenete: Nem. Majd ott találkozunk. Veled megyek. Te vagy az Elbém! xD.

Reni üzenete: ☺

Még merengtem pár percet, hogy Virág mennyire kedves, amiért ennyire nem akar elhanyagolni, aztán kinyomtam a gépem. Előtte még rápillantottam az msn listámra. Cortez offline volt. Mindegy.

Virág: 5/5* – Igazi barát! És elmondta! És örülök, hogy örül!

Gondos: 5/2 – szegény Gábor ötöst kapott, de a tanárnő állítja, hogy új diák. ☺

Sulirádió: 5/1* – Máday vette kezelésbe, egész nap halk, kifejezetten idegesítő jazz szólt. Szerintem néhányan csoportos öngyilkosságot kíséreltek meg. ☹

Ketten Párizs ellen: 5/5* – tök jó könyv, megyek is olvasni.

Február 26., péntek

Reggel köszöntem a suli előtt álló négyesnek, és Virág is motyogott valamit, aztán, mivel mindenki kérdőn nézte, esetlenül odalépett Ricsihez, és zavartan megállt mellette. Ezzel jelezte, hogy összetartoznak. Annyira aranyos volt, hogy önkéntelenül is elmosolyodtam, aztán Ricsi lazán átölelte a vállát, és úgy ácsorogtak tovább.

– Még reggel is ment rátok komment – fontoskodott Dave.

– Feldobhatnál valamit. Legalább lenne új téma – javasolta Ricsi.

– Van egy tavalyi képem, amin Zsolti nutellával eszi a húslevest – töprengett Dave, aztán nyomkodni kezdte a mobilját, hogy megkeresse a szóban forgó képet.

– Pfúúj – mondtuk Virággal egyszerre.

– Na, itt is van – mutatta felénk Dave a mobilját. Mi, Virággal undorodva elhúztuk a szánkat, a fiúk azonban csak vihogtak. Hogy miért vicces nekik minden, ami kifejezetten undorító? Érthetetlen.

– Na, ha kihősködtétek magatokat – lépett hozzánk Kinga, szavait Virágnak és Ricsinek címezve –, foglalkozhatnánk mással is. Összejöttetek, bravó, lépjünk tovább, köszi. Renáta, ma szükségem van rád délután – szólt rám.

– Oké.

– Nem kérés volt, hanem kijelentés. Gondoltam, hogy ráérsz. Mi mást csinálnál péntek délután? – forgatta unottan a szemét.

– Kösz – sziszegtem mérgesen. Jó, nincs programom, de attól még nem kéne a homlokomra írni. Apropó. Majd ki kéne derítenem, ki firkálta össze Karcsi tarkóját. Na, mindegy, ez más téma.

– Na, akkor délután átmegyek, hogy összeállítsuk a riportomat, mert legkésőbb holnapig el kell küldenem Timinek. Persze már rég kész lettem volna, csak VALAKI – nézett rám csúnyán – nem küldte át a fotókat, úgyhogy a péntek délutánom azzal fog telni, hogy időben elküldjem…

– Kivel lesz riport? – kérdezte Cortez.

– 1848 márciusáról beszélgettem a könyvtárossal… – magyarázta Kinga.

– Ja, hiteles riportalany, az a nyanya szerintem ott volt – poénkodott Ricsi arra célozva, hogy a könyvtáros néni elég öreg. A beszólásán természetesen hatalmasat nevettünk, Kinga azonban csak ingatta a fejét, és valami olyasmit mondott, hogy „szörnyen gyerekesek” vagyunk.

– Ellenség – sziszegte Zsolti, és beleharapott egy darab sajtba(?), majd az út túloldala felé biccentett, mire mindannyian hátrafordulunk.

Dorián lépkedett felénk komoran a február végi fagyban, tetőtől talpig feketében. Maga volt a megtestesült boldogtalanság. Néztük, ahogyan elmegy mellettünk, és csak egy pillantást vet Virágra, de az olyan is volt… Még engem is kirázott a hideg, el tudom képzelni, Virág mennyire kiakadt.

– Hát, ez elég durva volt – jegyezte meg Dave, aki nem bírta a feszült csendet, muszáj volt megszólalnia.

– Lesz még rosszabb is – nézett Cortez a becsukódó kapu felé. Azt hiszem, igaza van. ☹

Amúgy elég komoly szenzáció volt Virág és Ricsi „járása”, mindenki erről beszélt, hiába voltak külön a szünetekben, bámulták őket. Virág jól kezelte, néha már én éreztem kellemetlenül magam a bámulók miatt, de ő állta a tekinteteket, mosolygott és kedvesen nézett vissza mindenkire. Még az a-s lányok sem izgatták, pedig mellettünk elhaladva jól hallhatóan arról beszéltek, hogy Ricsi milyen helyes, és hogy vajon miért van neki ilyen „okádék” barátnője. Húú, ez erős volt.

– Nehogy komolyan vedd – suttogtam Virágnak.

– Mi? – kiáltott rám, aztán kirántotta hullámos haja alól a fülhallgatóját. Ügyes! ☺

– Semmi, hallgasd nyugodtan – legyintettem.

– Kéred a felét? FOB! – nyújtotta a fél fülhallgatóját.

– Kösz, nem – ráztam meg a fejem, és gondoltam, danoljanak csak neki Pete Wentzék, én elvagyok.

Duplaangol közepén Arnold is beért a suliba, Mr. O’Realy azonnal a helyére parancsolta, úgyhogy levágta magát mellém, és belenézett a kinyitott munkafüzetembe.

– Ez nem jó – bökött az egyik mondatomra.

– Sejtettem – radíroztam ki az egész sort, és sóhajtva próbáltam lefordítani a hallott szöveget. Sosem fogok tudni normálisan angolul. Nem értem az egészet!

Az ofőóra már viccesebben telt. Haller elég komoly fejmosást tartott, amiért a héten rekordszámú panasz érkezett az osztályra.

Kezdve Ricsi piercingjével, Andris és Dave wii-jével, amit a tévéhez kötöttek, és csengetés után is bokszoltak, egészen a Kingára érkezett panaszig, miszerint az egyik kilencedikes fiú fél tőle. ☺

– Gyerekek, figyeljetek kicsit oda. Csapnivaló a magatartásotok, az egyesek kilógnak a naplóból… – sóhajtotta. – Tessék, Zsolti – szólította fel a jelentkezőt.

– Tanár úr, megehetem a joghurtom?

– Nem! Éppen órát tartok! És nem mellesleg beszéltem! Pontosan erről van szó! – csapta le a naplót dühösen, de Haller tekintélyén már tavaly csorba esett, ő hiába dobál bármit is, a többiek valahogy nem veszik elég komolyan. – Mit kezdjek veletek? –tette fel magának a költői kérdést, mire Andris nem túl okosan azt válaszolta, hogy szerinte engedjen ki minket hamarabb az óráról. Erre Haller totál begőzölt, úgyhogy óra végéig a jegyeket egyeztettük. Elég sok nem volt beírva az ellenőrzőkbe.

Utolsó órán, irodalmon már Kardos sem bírt velünk, úgyhogy röpdolgozatot írtunk, amit rögtön le is osztályozott. Azt hiszem, Haller nem erre gondolt, amikor javításra ösztönzött minket. Jaj. Suli után Arnolddal megbeszéltük, hogy hétvégén könyvtárba megyünk (hurrá), aztán hazaérve épphogy lerogytam a babzsák fotelembe, és neteztem egy fél órát, amikor Kinga megérkezett. De legalább a farmomon tudtam aratni és vetni. Éljen a péntek délután! Cortez valószínűleg Vikivel, Ricsi és Virág elmentek ördögbotot (?) nézni, Dave twitteren jelentette, hogy sorban áll egy iPod-tartóért valami elektronikai áruházban, Zsolti gyúr, az a-s lányok a Facebook-falon írták, hogy készülődnek moziba, én meg a virtuális farmomon gazdálkodom.

– Na, akkor ide kéne nekem két fotó, ami nem béna – vette el Kinga a notebookom, és megnyitotta rajta a cikkét.

– Nézd át, ott van a dátumozott mappában – vontam meg a vállam.

Kinga maximum öt percet foglalkozott a dologgal, aztán elküldte Timinek az anyagot.

– Na jó, nekem mennem kell – kapta fel az ajtóm mellé ledobott sporttáskát.

– Hová mész? – csodálkoztam.

– Bokszedzésre. Beiratkoztam. Le kell vezetnem a felgyülemlett feszültséget.

– Látod, ezzel egyetértek – vágtam rá.

– És legalább megnézem, mit bénázik Zsolti.

– Ugyanoda mész te is?

– Egy helyen lakunk, nem fogok a város másik végében konditermet keresni, csak mert éppen ő is odajár…

– Értem. Jó szórakozást – intettem. Kinga lesajnálóan nézett rám, aztán sóhajtott egyet.

– Eljössz velem?

– Kösz, nem.

– Te tudod. Akkor gubbassz a szobádban, miközben mindenki elvan valahol…

Utólag egyébként már bánom, hogy nem tartottam vele, mert a távozása után elkezdtem szenvedni. Téblábóltam a házban, drukkoltam anyunak, hogy megtalálja a műholdképen azt az anticiklont, amit annyira keresett, aztán gitároztam kicsit, végül felmentem a netre. Sehol senki, csak sok szürke nevet láttam az msn-en és pár kósza posztolást a Facebookon. Elkezdtem nézni egy *Odaát*-részt, de egyedül féltem, úgyhogy végül olvastam és zenét hallgattam. Ennyi. Szerencsére apu vacsora közben vette a „szörnyen unatkozom, meghalok unalmamban, jaj, de unom magam” sóhajaimat, és némi pótvacsorával felszerelkezve, megnéztük az *Avatar*t DVD-n, közben pedig arról beszélgettünk, hogy vajon mik lehetnek ezek a magas, kék izék. Végül rájöttünk, hogy naviik.

Tesióra: 5/2 – elfáradtam, teremkört futottunk. ☹

Virág: 5/4 – este üzent, hogy vettek botot. Ez jó hír. Gondolom.

Cortez: 5/1 – néha, ha van pár szabad percem (ma volt, jó sok), akkor fáj. Nagyon.

Fogmosás után: 5/1 – veszélyes, este, a lámpafénynél, a tükörben mindig felfedezek néhány kifejezetten zavaró

mitesszert, ami miatt nemcsak sokat időzök a tükör előtt, de szétgyilkolom az arcomat is. ☹

Magical Mistery Tour. 5/5* – úúgy szeretem ezt a Beatles-albumot!

Avatar: 5/3 – hát, megnéztem, de annyira nem ájultam el tőle. Apu viszont most el akar költözni a Pandorára. Érdekes elképzelés.

Virág és Ricsi: 5/5* – gratu nekik, remekül viselték a mai napot. Mindenki árgus szemekkel figyelte őket, aztán, amikor Ricsi ebédszünetben megfogta Virág kezét, és úgy jöttek ki az udvarra, mindenki susogni kezdett. Viszont olyan nagyon arik voltak! ☺

Március 1., hétfő"

A hétvége jól telt, szombaton egész nap Arnolddal voltam a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárban, kivett vagy öt könyvet, de a lényeg, hogy tök jól töltöttük az időt, és miután egész nap böngésztünk a könyvek között, elmentünk sütit enni egy cukrászdába. ☺ Vasárnap tanultam, aztán próbáltam gitározni, de azon kívül, hogy majdnem behangoltam, csak odáig jutottam, hogy szörnyen tisztelek mindenkit, aki hangszeren tud játszani. Jó, nem vagyok egy Slash. Semmilyen tekintetben. Illetve de, egy kicsit. Mivel anyu tegnap este befonta a hajam, és úgy aludtam, ma reggel mégis találtam hasonlóságot a gitáros és énköztem. Hurrá.

Reggel Virág a kapunkban ácsorgott, és azonnal élménybeszámolót tartott, miszerint a hétvégéje tökre jó volt, mert Ricsivel volt, meg az apukájával és Krisztával, és minden olyan nagyon szuper. Virág totál szerelmes, ő még a nyirkos, undorító, szürke időjárást is szépnek látja most, úgyhogy mosolyogva hallgattam.

Amikor a suli elé értünk, Cortez épp előhúzta a zsebében rezgő telefonját, és félresétálva felvette.

A többiek, mintha csak arra vártak volna, hogy ne legyen ott, azonnal témázni kezdtek.

– Oké, akkor szerdán semmiről nem beszélünk, nehogy rájöjjön – kezdte Dave.

– Jó, de akkor boldog szülinapot se kívánunk neki, csak pénteken? – értetlenkedett Virág.

– Neeem, az feltűnő. Szerdán csak szimplán boldog szülinapot kívánunk, de ennyi. A péntekről egy szót se! – magyarázta Dave. Mindenki bólintott, meg egyetértett, csak én álltam úgy, mint aki semmiről sem tud. Mert csak én voltam, aki semmiről sem tudott.

– Miről van szó? – kérdeztem kicsit megbántva.

– Cortez meglepetésbulijáról – vágta rá Ricsi, aztán összenéztek. – Kaptál üzit róla, nem?

– Nem – mondtam totál megsemmisülve.

– De izé. Én is kaptam – motyogta Virág.

– Elfelejtettél írni nekem? – néztem Dave-re, mert úgy hittem, a meghívás biztosan az ő feladata.

– Nem, Viki szervezi az egészet, ő írt körüzenetet… – magyarázta, nekem pedig hirtelen teljesen világos lett minden. Viki hívja meg Cortez tizenhetedik szülinapjára a vendégeket. Azt, akit akar. Engem meg nem. Klassz.

– Jó, mindegy, akkor most szólunk, hogy péntek délután Zsoltiéknál találkozunk… – avatott be Ricsi a részletekbe, én meg gyorsan megráztam a fejem.

– Á, hagyd. A péntek amúgy sem jó – füllentettem, és elindultam befelé.

Virág utánam futott, a lépcső tetején ért be, és nagyon szomorúan ingatta a fejét.

– Bocs, nem tudtam, hogy nem hívott meg. Azt hittem, neked is írt.

– Nem számít – vontam meg a vállam, és igyekeztem közömbösnek látszani, pedig kicsit könnyezett a szemem. Csak a szél. Vagyis hát, kit akarok becsapni? Szél az aulában? A fenébe. ☹

– Figyi, én tuti, hogy nem megyek el nélküled – rázta a fejét Virág. Patthelyzet. Engem nem hívtak, de a barátja legjobb haverjának a szülinapja. Most mondjam, hogy ne menjen?

– El kell menned, hiszen Ricsi ott lesz – mondtam.

– Nem baj, majd elmeséli. Inkább izé, átmegyek és DVD-zünk! – jutott eszébe, és tényleg nagyon azon volt, hogy elhiggyem, nem számít neki, hogy nem megy el. De ezt nem kérhettem tőle. És nemcsak azért, mert nem lett volna fair Cortezékkel szemben, ha Virág miattam kihagyja a meglepetésbulit, hanem főleg azért, mert nem akartam, hogy Virág rosszakarói örüljenek. Ha Ricsi nélküle menne el, akkor azok, akik a Facebookon szapulják Virágot (vannak egypáran), elégedetten röhögnének a markukba. A suliban így is megy a susmus, összevissza tippelgetnek, hogy Ricsi mikor dobja ki a „fura lányt”… Nem, Virágnak ott kell lennie a buliban.

– Szerintem menj el, és majd máskor DVD-zünk – biztattam, és még egy mosolyt is erőltettem az arcomra, aztán a következő pillanatban Kinga odadobta a márciusi suliújságot.

– Tessék, benne van az utolsó cikked. Harmatgyenge lett, de mindegy, úgysem írod tovább – közölte. Szó nélkül fellapoztam az ajánlóimat, és mint minden hónapban, Virággal most is az utolsó betűig átolvastuk az oldalam. Szomorúan sóhajtva csuktam össze: ez volt tehát az utolsó cikkem.

– Most meg mitől savanyodtál úgy be? Jó, nem azt mondom, hogy olvashatatlan, mert nem haltam bele. De majdnem – vigasztalt Kinga a maga módján.

– Nem, nem érdekel – legyintettem.

– Akkor meg mi bajod van? Már megint olyan képet vágsz, mintha áramütés ért volna.

– Téged meghívtak péntekre? – váltottam témát.

– Cortez meglepetésbulijára? Persze. Mindenkit hívtak, aki számít.

Virággal mindketten a földet bámultuk. Nagyon érdekes volt a bakancsunk orra. Tényleg. Kinga természetesen rájött, hogy túlságosan mélyen hallgatunk, úgyhogy felnevetett. A tömény jóindulat. No comment.

– Nem hívtak meg titeket? Ó, de kár. Majd megírom, milyen volt.

– Csak engem nem hívtak – szóltam közbe.

– Vagy úgy. Hát – húzott egy erőteljeset a copfján, aminek a látványától még az én hajhagymáim is felkiáltottak, aztán folytatta –, ez van, Viktória nem hülye. Jó, nem is okos, és felettébb primitív a viselkedése, de azt hiszem, van, ami az ő szemét is kiszúrta.

– Mi lenne az? – kérdeztem.

– Te. Úgyhogy biztos, hogy nem is leszel meghívva a bulira. Menj múzeumba Neményivel vagy játssz betűvetőt a Jójátékon Jacques-kal – gúnyolódott, mintha csak ez lehetne a programom. Jó, tényleg, de és akkor mi van? ☹ – Úgy tűnik, erről most lemaradsz – tárta szét a karját kárörvendően. – Mellesleg roppant mód utálhat, ha engem meghívott, téged pedig nem. Hiszen én sem vagyok jóban vele. Sőt, ha jobban belegondolok, ki nem állhatjuk egymást.

A Kinga vs. Viki harc még a múlt félévben kezdődött, amikor a díjugrató versenyen Kinga leesett a lováról, Viki pedig kiröhögte. Ez tiszta sor. Csak tudnám, a Reni vs. Viki mikor kezdődött.

Ebédszünetben Arnolddal és Virággal az udvarra mentünk, és miközben a sulirádióból SP *Ne add fel* című dala üvöltött, mi az árkádok alatt álló, hangosan röhögő társaságot figyeltük. Zsolti éppen a kliptáncát mutatta be a többieknek, akik borzasztóan jól szórakoztak (Dave természetesen vette is a telefonjával). Mi, Virággal sem bírtuk ki mosolygás nélkül.

– Ez tényleg roppant szellemes – vetett egy pillantást Arnold is a „produkcióra”, aztán tovább olvasott.

Karcsi jött oda hozzánk, megállt mellettünk, és szótlanul meredt maga elé. Amikor megkérdeztük, hogy minden rendben van-e vele, azt mondta, hogy csak a szokásos. Egy végzős fiú becsukta a szekrénybe, ezért elkésett Monsieur Durand órájáról. Szegény. ☹

Éppen beszélgettünk, amikor Ricsi az árkádok alól egyszer csak odajött hozzánk, illetve Virághoz.

– Mi a pálya? – kérdezte kurtán, és lazán átölelte Virág vállát. Oké, az egész udvar minket nézett.

– Éppen egy cikkről beszélünk, amit az *IPM*-ben olvastam. Sejtregenerálódás – közölte Arnold. Ricsi összevonta a szemöldökét (amikor Máday nem látja, leszedi a ragtapaszt, úgyhogy láthatóvá vált a piercingje).

– Aha. Ez annyira érdekes, majdnem itt maradok – röhögött lazán. – De inkább visszamegyek, mert ott a *Family Guy*-ról van szó – tette hozzá szórakozottan, aztán nyomott egy gyors puszit Virág fejére, és visszament.

Arnold a fejét csóválva nézett utána, Virág pedig vigyorogva beleharapott a kókuszkockájába. Én csak csendben meredtem magam elé, Karcsi pedig nem értett semmit. Hát, kábé így telt az ebédszünet. Illetve volt egy húzós helyzet. Pont csengetés előtt, amikor még mindig az udvaron fagyoskodtunk, Dorián kijött az ajtón, és miután körbenézett, elindult. Határozottan felénk tartott, de miután Cortez felemelte a kezét és körkörös mozdulatokkal mutatta, hogy forduljon vissza, Dorián szó nélkül visszament az épületbe. Ez azért elég menő. Mármint, hogy Cortez csak mutat valamit, és a tekintélyének köszönhetően egy pillanat alatt érvényesül az akarata. Wooow.

Hazaérve azonnal bekapcsoltam a gépem, és csekkoltam a netet. Bár tudtam, hogy Viki nem fog írni nekem, valahol titkon reménykedtem, hogy mégis. De természetesen nem értesített arról, hogy Corteznek meglepetésbulit szervez, én pedig beláttam, ha eddig nem hívott meg, most már nem is fog. Ami azért eléggé aljas húzás, mivel nincs különösebb oka fújni rám. Illetve olyan oka nincs, amiről tudna. És ha azt vesszük, hogy a szilveszteri csókot betudtuk egy „balesetnek”, akkor most arról van szó, hogy Viki kiutál a társaságukból. Ami nagyon-nagyon dühítő. Hiszen ők az én osztálytársaim. Az én barátaim is. Cortez is! Ááá, mindegy.

Egy ideig csak meredtem magam elé, aztán Virággal webkameráztam. Jó érzéssel töltött el, hogy Virág válogatott szidalmakat szór Vikire, azon természetes elv alapján, miszerint a „barátnőm szerelmének a barátnőjét mindenképp utálnunk kell”. ☺

Cortez meglepi bulija: 5/2 – hah. Simán nem megyek el.

Angol: 5/3 – feleltem, hármast kaptam. Javítanom kéne. ☹

Justine: 5/4 – írt mailt, gondja van a barátjával. Hát, tanácsot nem tudtam adni, de írtam, hogy átérzem, és hogy nálam sem túl rózsás a helyzet. ☹

Kvízpart: 5/5* – Arnold benne van a ranglistában! Méghozzá az első öt helyezett közt! Hűűűű!

Olvasókör: 5/5* – mindenki a kedvenc indiános könyvéről beszélt. Arnold a *Vadölő*t, én pedig a *Bőrharisnyá*t mondtam, úgyhogy ezzel elvoltunk.

A kedvem: 5/1 – ááá, elegem van.

Március 2., kedd

Reggelre eltűnt a mérleg! Mármint persze nem lopta el senki, de nem volt a fürdőszobában, úgyhogy megkérdeztem anyut, miért nincs a helyén.

– Apáddal úgy döntöttünk, hogy nem kell.

– De hát – csodálkoztam – nekem kell.

– Nem, pont neked nem kell – rázta meg a fejét szigorúan. Jó, csak mert nem vacsoráztam rendesen, anyu máris mindenféle kóros dolgot állapított meg nálam. Nagyszerű.

– De azzal szoktam szórakozni, amíg beszívódik a testápoló – ismertem be. Oké, ez így hülyén hangzik, de a fürdőszobában, ha van pár felesleges percem, akkor vagy az arcomat gyilkolászom, vagy megmérem magam. Miért, más mit csinál? ☺

– Mostantól majd mással foglalod el magad.

– Hát jó – vontam meg a vállam. Szerintem anyu hevesebb reakciót várt tőlem, de miután látta, hogy nem különösebben érdekel a dolog, szemmel láthatóan megkönnyebbült. Az állítólagos anorexiám ezek szerint tegnap este jött, ma reggel ment. Gyors lefolyású dolog volt. ☺

Virág egy kétoldalt fülre lógó, felül pomponos sapkában ácsorgott a kapunkban, aztán amikor meglátott, azonnal ujjongani kezdett.

– Kéépzeld, nyertem!

– Mi? Mit? Hol? – csodálkoztam.

– A kólás kupakokkal! Megnyertem a napi ajándékot! – ugrabugrált örömében.

– Hű, gratulálok! – mosolyodtam el. Miért van az, hogy Virágot minden érdekli, komolyan minden, csak a suli nem? ☺

– Mit nyertél?

– Egy PC játékot. Valami focis.

– Az klassz. És mit csinálsz vele?

– Odaadom annak, aki szereti – vonta meg a vállát. – De akkor is nyertem! – ugrált tovább, és azt hiszem, sokkal jobban örült a ténynek, hogy nyert, mint magának az ajándéknak.

– Ez tényleg szuper – szálltam be a kocsiba, Virág pedig bemászott a hátsó ülésre.

– Figyi – csúszott középre, aztán előrehajolt, így szinte apu és köztem ült. – Kaptál üzit?

– Nem, és nem is fogok – feleltem kimért hangon.

– De mi hívunk, és akkor jöhetsz. Most a meghívó az nem úgy van, hogy lesz jegyszedő vagy ilyesmi – próbálkozott Virág.

– Tudom. Viszont nem akarja, hogy ott legyek. Ezt tiszteletben kell tartanom.

– De ez AKÁ szülinapja, ott kell lenned! – váltott át Virág a titkos nyelvünkre. Na, nem mintha apu nem tudná, hogy az AKÁ az Cortez, de mégis. Felnőttek előtt nem beszélünk nyíltan. Ez szabály.

– Hát, nem leszek – vontam meg a vállam.

Kiszálltunk a kocsiból, és odasétáltunk a fiúkhoz. Virág nyomban Ricsi nyakába ugrott, hogy elújságolja a nagy hírt, miszerint nyert.

– Emó, minek neked Fifa játék? – röhögött Ricsi.

– Nem kell, de megnyertem. Tök szuper! – lelkesedett tovább Virág, én meg összenéztem Ricsivel, aki értetlenül meredt rám.

Egyébként szerintem tök jó, hogy mióta járnak, Ricsi nem változott meg vele szemben. Mármint nem hívja máshogy, ugyanúgy „emózik”, meg kiröhögi Virágot, ha butaságot mond. Viszont ettől függetlenül minden pillanatban figyel rá, és amikor csak lehet, fogja a kezét. Komolyan, jó rájuk nézni. Cortezre már kevésbé. Ugyanis néha késztetésem van, hogy kiverjem a kezéből

a telefonját, amit megállás nélkül nyomkod. Hű, ha ezt bevallanám anyunak, tuti valami dühterápiára küldene. De most komolyan. Annyira bosszantó. Annyira szeretném nem szeretni! Csak hát. Tetszik a haja. Meg szerintem elég „kúl" ruhái vannak. És én is odavagyok a stílusáért. Na jó, szeretem. Úgyse tudok mit tenni, legalább magamat ne akarjam becsapni. Éppen ezen tűnődtem, amikor Kinga megállt mellettünk, és egyenesen Virágra üvöltött.

– Komolyan, mégis mit képzelsz magadról?

Oké, legalább tíz másodperces hatásszünet következett, mindenki értetlenül pislogott. Korán volt még gondolkozni.

– Mi? – kérdezte végül Virág.

– Tudod nagyon jól! – tette csípőre a kezét Kinga.

Virág olyan arcot vágott, mint aki tényleg nem tud semmiről, és gyanítottam, hogy komoly a baj. Kinga hajlamos megőrülni, de most aztán igazán ki volt akadva.

– Mi történt? – érdeklődtem.

– Kérdezd meg tőle! Nekem senki nem írhat ilyet! Senki! – üvöltötte.

– Hóó – csitította Zsolti (ahogyan a lovakat szokták), aztán Kinga tovább kiabált, mire mindenki egyszerre kezdett beszélni. Én a fejemet kapkodtam, és csak néhány szót értettem. Mint pl. iWiW, körüzenet, képek…

– Nem is voltam az iWiWen, nem tudom, miről beszélsz! – sírta el magát Virág. Azt hiszem, nehezen viselte, hogy korán reggel leüvöltötték a fejét. Nem csodálom.

– Állítsd már le magad! – szólt rá Ricsi idegesen Kingára, aztán fél karral átölelte a sírdogáló Virágot, aki befordult a válla felé, és tovább szipogott.

– Kinga, hidd el, fogalmunk sincs, miről beszélsz! – szóltam rá egyre dühösebben.

– A drágalátos Virág olyan hangnemben írt az iWiWen, hogy az több mint felháborító! – kezdte.

– Most mondta, hogy nem írt – szólt bele Cortez, Virágot védve.

– Igen? Akkor mégis ki írt Bencze Virág néven? Ki írta, hogy…. – a részleteket nem írom le, de tény, hogy én is kiakadtam volna, ha ilyen üzenetet kapok. Viszont elképzelhetetlen, hogy Virág egyáltalán ismeri ezeket a káromkodásokat.

– Mi van? – rázta a fejét Dave.

– Mondom! – bólogatott Kinga, és még mindig furán kidagadt egy ér a homlokán. Kissé ideges volt. De akkor már mindannyian.

– Én nem – rázkódott Virág válla.

– Jó, az lesz a legjobb, ha megnézzük – vette ki a laptoptáskájából a gépet Dave, és felnyitotta. Nem tartozik hozzá a sztorihoz, de amúgy ki mivel jár suliba? Mert tankönyvekkel egyre kevesebben.

Körbeálltuk Dave-et, aki fél kézzel tartotta a notebookot, másik kezével pedig pötyögött a billentyűzeten.

– Tessék, lépj be – ajánlotta fel Kingának.

A következő pillanatban minden világos lett, azonban ez egy cseppet sem volt megnyugtató tény. Természetesen nem Virág írta az üzenetet. Egy másik Bencze Virág, viszont minden adat és még a kép is Virágé volt.

– Mi a…? – ráncolta a szemöldökét Zsolti.

– Valaki csinált egy álprofilt Virágnak – felelte Cortez.

– Miért van kettő belőlem? – pislogott Virág a szemét törölgetve.

– Ki csinálta? – nézte át az adatlapot Ricsi, én pedig lesütöttem a szemem.

Azt hiszem, mindenkinek egyszerre ugrott be a válasz. Ki az, aki most annyira utálja Virágot, hogy képes álprofilt készíteni a nevében? Ki nem fér oda hozzá, hogy váltson vele pár szót? Ki az, akinek a legjobban szúrhatja a szemét, hogy Virág és Ricsi járnak? Dorián.

– Ez egy pszichopata – suttogta Dave.

– Most mit csináljunk? – kérdezte Ricsi, és idegesen tekergette az egyik raszta tincsét.

– Szólnunk kell egy felnőttnek – közölte Kinga határozottan.

– Szerintem is – bólintottam.

– Az a helyzet – nyomkodta Dave a gépét –, hogy én is kaptam üzenetet az ál-Virágtól. Gondolom, mindenki – szólt halkan. Virág újra elsírta magát, amitől a fiúk még idegesebbek lettek.

Teljesen tehetetlenek voltunk. Ott volt a neten, Virág képével egy profil, és ki tudja, hány szétküldött üzenettel. Te jó ég!

– Ott jön – biccentett Zsolti, mire mindannyian megfordultunk. Dorián lassú, unott léptekkel sétált a suli felé. Ahogy meglátott minket, mosolyogva nézett végig a társaságunkon. Ricsi egy pillanat alatt megindult, mire Kingával egyszerre ragadtuk meg a vállát és rántottuk vissza.

– Megőrültél? – sziszegte Kinga idegesen. – Kicsapnak!

– Hagyjam, hogy azt csináljon, amit akar? – kérdezte Ricsi fájdalmas arccal. Fájt neki, hogy nem intézhette el a maga módján. – Cortez? – kérdezte végül, remélve, hogy majd ő megmondja, mi a helyes.

– Tényleg kicsapnak – biccentett Cortez.

– A fenébe!

– Figyeljetek – szóltam közbe, mert Cortezék már arról beszéltek, hogy ha suli után „intézik”, egészen más a helyzet… – Ez már kezd ijesztő lenni. Szóljunk valakinek.

A többiek egyetértettek. Mármint azzal a részével, hogy Dorián kezd mániákus pszichopatává válni. Megragadtam Virág karját, és Kingával együtt bementünk a suliba. Máday az aulában éppen egy a-s lányt szidott, amiért az kék (?) körömlakkal jelent meg.

– Rácsaptak az ujjaidra? Azonnal szedd le! – kiáltotta mérgesen. Amikor megálltunk előtte, az ig. helyettes kérdőn nézett ránk.

– Rendben van a ruhátok, menjetek órára – szólt.

– Van egy kis gondunk – kezdte Kinga.

– Nem is olyan kicsi – tettem hozzá. Máday résnyire összehúzott szemmel meredt ránk, aztán a kisírt szemű Virágra.

– Az irodámba. Most.

– Mindannyian? – kérdeztem, de Máday szigorú tekintetét látva úgy döntöttem, nem kérdezek többet. Csendben elindultunk.

Mindig igyekeztem jó diák lenni, ezért sosem láttam még az igazgatóhelyettes irodáját. Nem nagy ügy, csak egy szimpla iroda, nagy faasztallal meg sok könyvvel, de mégis, a tudat, hogy Máday irodájában ülünk, eléggé feszélyezett minket. És a közhiedelemmel ellentétben sem cella, sem kínzópad, de még időkapu sem volt az irodában. Pedig a Szent Johannások ilyesmiket állítanak.

Már rég becsengettek, de Kinga még mindig beszélt, Virág csendben szipogott, én pedig időnként bólintottam. Máday hallgatott, bár néha megremegett a feje. Kissé felbosszantották a hallottak.

– Mennyire biztos, hogy Bíró volt? – kérdezte végül.

– Szinte száz százalék, Doriánnak nem ez az első húzása… – fontoskodott Kinga, és elmesélte a Valentin-napi post-it rongálását, a hazugságokat, amiket Virágról terjeszt, és végül a legdurvábbat is, a szilvesztert.

– Értem. Nos, azonnal intézkedem – kezdte Máday, és bár szinte még sosem láttam vidámnak (nincs rá beprogramozva), most tisztán látszott rajta, hogy igazán bedühödött. – A hallottak alapján komoly dologról van szó, ez az ügy kimeríti az internetes bűnözés kategóriáját… – állapította meg, de szerintem inkább csak hangosan gondolkodott, a szavait nem nekünk címezte. Mi csak ültünk hárman, megszeppenve, és alig vártuk, hogy mehessünk végre. – Rendben, nyomás órára – nézett ránk hirtelen.

Már a kiutat és szabadságot jelentő ajtónál voltunk, amikor Máday utánunk szólt.

– Nagyon okosan tettétek, hogy azonnal hozzám fordultatok. Ilyenkor az a legnagyobb hiba, hogy a diákok megpróbálják maguk közt elintézni a dolgot, ami további bajokhoz vezet.

– Az én ötletem volt, hogy forduljunk az igazgatóhelyettes asszonyhoz – nyalizott Kinga.

– Jól tettétek. Ne aggódj, Virág, megoldjuk – mosolyodott el Máday, és kedves gesztusnak szánta, de őszintén szólva ez a vicsorgás jobban megrémített, mint amikor mogorva arcot vág. Tuti, hogy rosszat fogok álmodni.

A csendes folyosón szinte futottunk a terem felé, néhány csukott ajtó mögül kihallatszott egy-egy tanár hangja. Monsieur Durand csak intett, hogy foglaljunk helyet, a többiek már felvilágosították, hogy Mádaynál voltunk, úgyhogy nem írt be késést. És bár az osztályból mindenki kapott trágár üzeneteket az ál-Virágtól, senki nem szólt egy szót sem. Csak őszinte sajnálattal, gondterhelten figyelték, ahogyan Virág lehuppan a székére és fáradtan lehajtja a fejét. Olyan nagyon sajnáltam! ☹

Első szünetben lementünk az udvarra, és amíg Virág a forrócsokijába bámult (nem keresett semmit, legalábbis szerintem), én felvázoltam Arnoldnak, hogy mi történt. Iszonyatosan kiakadt, azonnal felsorolt néhány jogszabályt, amit Dorián megsértett, aztán felajánlotta, hogy utánajár, milyen jogi lépéseket lehet tenni.

– Megkérdezem a szüleimet, és ha szeretnéd, biztosan adnak tanácsot – fordult Virághoz, aki bánatosan felnézett a forrócsokijából.

– Hát, izé. Köszi. De szerintem Máday elintézi. Nem akarok semmit csinálni, azt akarom, hogy hagyjon békén! – mondta Virág elgyötörten, és megint sírdogálni kezdett.

– Minden rendben lesz – simítottam meg a vállát, és annyira bosszantott a tehetetlenség, hogy legszívesebben felképeltem volna Doriánt. Aki egyébként gondtalanul ácsorgott az ajtó mellett, és nézelődött, mintha mi sem történt volna. .

Egészen addig, amíg Máday ki nem csapta az udvarra nyíló ajtót, és körbe nem nézett. A jelenet hangtalanul zajlott, mégis mindenki odafigyelt. Az igazgatóhelyettes csak rámutatott Doriánra, aztán a fejével befelé biccentett. Az emós fiú érdeklődve nézte, aztán megvonta a vállát és követte Mádayt. Na, kábé ennyi kellett, az udvaron mindenki azt kezdte találgatni, hogy mi történhetett. A következő szünetben már valamennyi diák tudta, hogy Dorián ilyen aljas és kifejezetten szenya módon áll bosszút a szakítás miatt, és a folyosón sétálva egyre többen veregették hátba Virágot meg szóltak néhány kedves szót. Azok is, akik pár napja még fúrták Ricsi miatt. Ilyen az élet, egy pillanat alatt változik. Amúgy a sulirádiósok vicces kedvükben

voltak, a harmadik szünetben Doriánnak küldtek egy számot (a *Pszicho* című film vérfagyasztó zenéjét), amin a diákok egész jól szórakoztak. Mármint azok, akiket nem érintett a dolog. Mi egész nap idegesek voltunk, vártuk a fejleményeket. A nap végére a következő derült ki: Dorián mindent tagadott, Máday szerint úgy tett, mint aki semmiről sem tud. Délután fél háromra Virág álregje törlődött, érdekes módon azután, hogy a tizenegyedikeseknek infójuk volt. Biztos, hogy Dorián törölte le, de ezt sem tudtuk bizonyítani. Máday ígérete szerint rajta tartja a szemét, és az ő szavaival élve: „Bíró Doriánnak még egy húzása van". Nehéz nap volt, az biztos.

Amikor hazaértem, anyu éppen a TV Paprikát nézte, és azon tűnődött, hogy neki miért nem úgy sikerült a felfújt, mint ahogyan a tévében látta.

– Mi volt a suliban? – kérdezte, fél szemét még mindig a tévé képernyőjén tartva.

– Hát – néztem magam elé, aztán egy szuszra elmeséltem mindent. Természetesen a mondandóm végén anyut már egyáltalán nem érdekelte a tévé, olyannyira, hogy ki is nyomta.

– Ez borzalom! Tudod, hány tinédzser esik áldozatául az internetes bűnözésnek? Szegény Virág! Ez szörnyű. Felhívom az anyukáját!

A szülők hosszasan telefonáltak egymással (tipikus „gondban van a gyerek, fogjunk össze" beszélgetés volt), és mikor anyu letette, azonnal ellenőrizni akarta, hogy rólam nincs-e valahol egy esetleges álprofil. Úgyhogy amíg én a leckémet írtam, anyu az alternatív énemet kutatta a neten. Nem találta. ☺

Dorián: 5/1* – aljas és mocskos, és utálom! De tényleg.

Virág: 5/5 – jól viselte. Mondjuk, végigsírdogálta a napot, de én sem tudtam volna mit tenni a helyében.

Facebook és iWiW: 5/5* – juj. Azt a kommentáradatot, amit Dorián kapott. Hát, nem volt köztük sok kedves.

Andris és Robi: 5/5 – ők például úgy döntöttek, hogy a kopizós technikával kergetik Doriánt az őrületbe, szerintem egész

délután a „kontrollcékontrollvét” nyomkodták, mert egy idő után Dorián profilján csak a két kocka üzenetei voltak, de ömlesztve.

Arnold: 5/5* – este tizenegykor még írt egy sms-t, hogy megtalálta a törvényt, ami alapján Dorián igenis bűncselekményt követett el Virág adatainak felhasználásával! Nem semmi, komolyan gondolta a dolgot.

Cortez: 5/? – három perce és tizenhét másodperce betöltötte a tizenhetet. Titokban még ébren vagyok, és egy pillanatig úgy volt, hogy írok neki egy sms-t, de… de nem. Kitöröltem, és végül nem küldtem el. Mert ezer százalék, hogy valaki küldött neki éjfélkor. A barátnője. Aki nem én vagyok. Nos, akkor sírjuk álomba magunkat. Hajrá.

Március 3., szerda

Cortez szülinapja. Ha valaki esetleg nem tudná. Mondjuk, kicsit hiányoltam, hogy nem volt kisrepülő az égen, amelyik belehasítja a felhőkbe, vagy ilyesmi. Oké, ez cinizmus volt. Mostanában gyakorlom, remélem, egyszer fogok tudni valami csípős, de vicces megjegyzést tenni, amin majd sokan nevetünk. Te jó ég, kezdek magam előtt is szánalmassá válni!

Nem szoktam, de reggel megnéztem a netet. Cortez üzenőfalára ki lehetett volna tenni a megtelt táblát, ahogy visszanéztem, reggel hattól írogattak, de mindenki! Edina lekésett, ő csak hétkor küldte el, de azért nem hagyta volna ki. Ő akkor is próbálkozni fog, amikor Viki és Cortez esküvőjén koszorúslány lesz. Hát, én pedig nem. Nem írtam, nem üzentem, nem álltam be a sorba éljenezni. Gondoltam, megteszi egy sima „amúgy boldog szülinapot” odaszólás, mintha csak épp eszembe jutott volna, de egyáltalán nem tartom számon. Persze ez nem igaz, de ezt nem kell mindenkinek tudnia. Szóval így terveztem, hogy akkor majd a suli előtt felköszöntöm két szóval. Jó terv volt. Csak hát meghiúsult. Mert a lépcső előtt álló társaság bővült egy fővel. Cortez oldalán Viki villogott, amolyan elégedett, „őő a pasim” vigyorral, és totál lesajnálóan nézte az érkező, kevésbé menő diákokat.

– Sziasztok – köszöntem úgy általánosságban, és hogy Vikinek ne legyen üldözési mániája, rá sem néztem Cortezre.

– Úúú – túrta fel Virág a táskáját –, el ne felejtsem odaadni – rángatott ki egy rajzlapot, ami kissé összegyűrődött, aztán Cortez kezébe nyomta.

– Kösz – mosolyodott el Cortez, és megnézte, mit kapott. Virág zavartan mosolygott, és miközben a többiek a rajzát bűvölték, ő a napraforgós (?) csatját csattintgatta.

– Emó, ez tök menő – biccentett Dave elismerően, és már fotózta is, hogy feltegye a Twitterre. Nem tudom, mi történne, ha Dave-től elkoboznák a mobilját. Annyira addikt, hogy körülbelül ötpercenként osztja meg a nagyvilággal, hogy mi történik vele. Mindehhez hozzátartozik, hogy összesen ötvenen követik. Szegények, azoknak azonban van mit olvasgatniuk. ☺

– Én meg színeztem neked, de otthon felejtettem – szólt Viki Corteznek elég ünneprontó módon, és a „hatalmas” poénján jót röhögött. Virág megbántva meredt rá.

– Tök sokáig csináltam! Emiatt csak öt órát aludtam! – felelte nagyon megbántva. A fiúk „nyugi, tök jó lett” meg „tudod, hogy bírjuk a rajzaidat” beszólásokkal vigasztalták, Viki azonban csak állt és vigyorogva rágózott.

– Menjünk be – suttogtam Virágnak, aki némán bólintott.

– Jó ötlet – kötött belém Viki. A szemébe néztem, és próbáltam kiolvasni, hogy mégis mi a baja, de a fagyos, kék tekintettel nem tudtam mit kezdeni, úgyhogy inkább elkaptam a fejem, és magammal húzva Virágot felmentem a lépcsőn.

Annyira, de annyira nem bírom Vikit! És nemcsak azért, mert Cortez barátnője. Hanem mert ő tipikusan az a lány, aki attól jó fej, hogy másokat szívat. Ő az, akinek soha nincs egy vicces beszólása sem, csak és kizárólag mások kárára. ☹ Úgyhogy ő a vagány punk lány, a menők legmenőbbike, a hosszú, festett szőke hajával, az orrában csillogó kis kővel, a lepattogzott fekete körömlakkjával (!), a hülye trombitájával és a barátjával, Cortezzel. Nagyszerű.

A suliban egyébként „éljen Cortez” hangulat uralkodott, már első óra előtt is sokan benéztek a terembe, hogy biztosítsák

jókívánságaikról, de biosz után (Baranyai Andrist feleltette) már szinte minden csak Cortezről szólt. A sulirádió minden dalt neki küldött, kizárólag az ő szülinapjára, az udvaron az árkádok alatt álló társasághoz folyamatosan csatlakoztak, meg oda-oda settenkedtek, de még a tanárok sem feleltették, merthogy köztudottan szülinapja van. Arnolddal, Virággal és Karcsival az udvaron ácsorogtunk, és némán figyeltük az őrületet, miközben a stúdiósok éppen a Metro Station *Seventeen forever* című dalát adták. Mi mindannyian agyaltunk, nagyon más dolgokon. Virág Ricsivel sms-ezett (aki ott állt tőlünk öt méterre, de mindegy), meg néha körbenézett, hogy megbizonyosodjon róla, Dorián nincs a közelben. Arnold olvasott (Aldous Huxley *Szép új világ)*, Karcsi pedig megszeppenve nézelődött. Neki még új ez a szülinapi őrület. Hát persze. Nem volt itt tavaly. Amúgy borzasztóan bántott, hogy nem tudtam annyit mondani neki, hogy boldog szülinapot, vagy ilyesmi, mert konkrétan sorbanállás volt hozzá. Kellett nekem belezúgnom a suli (ha nem a világ) legmenőbb fiújába. Mindegy.

Hazaérve megcsináltam a leckéimet meg bepakoltam a táskámba, aztán lementem, hogy segítsek a vacsora elkészítésében. Apu éppen akkor ért haza, és mire észbe kaptam, már parázs vita alakult ki arról, hogy anyu megkérte, hozzon valamit, apu meg elfelejtette. Oké, összesen ennyiről volt szó, de a felnőttek totál furák, képesek voltak ezen összekapni. Mármint az alapszituáció az volt, hogy nincs elem. Anyunak meg nagyon kellett valamihez.

Ültem az étkezőasztalnál és hallgattam a „mindig mindent elfelejtesz", „nem igaz, hogy ennyit nem lehet kérni tőled" és hasonló túlzásokat. Tényleg, a felnőttek olyan gyerekesek. Mindig az én problémáimat mosolyogják meg, miközben nekem tényleg komoly gondjaim vannak (például ma, Cortezzel kapcsolatban, vagy éppen, hogy Viki utál és nem hívott meg… stb.), ők pedig komolyan csinálják a fesztivált akár egy csomag elem miatt is! És akkor vegyem őket komolyan. Na, mindegy. Ültem, hallgattam, ahogyan egyre értelmetlenebb és oda nem illőbb dolgokat hoznak fel, csak hogy komolyabbnak tűnjön a

vita, és rájöttem, felnőttnek lenni annyit jelent, hogy visszamenőleg akár hat évre is egymás fejéhez vághatunk dolgokat. Persze próbáltam közbeszólni, hogy most ez tényleg nem olyan nagy probléma, de még csak levegőt vettem, amikor mindketten afféle „ne szólj bele, gyerek vagy" tekintettel egy pillanat alatt belém fojtották a szót. Úgyhogy hallgattam. Ehhez képest két perc múlva anyu már engem is belekevert a dologba, amikor apu fejéhez vágta, hogy „Reniről is mindig megfeledkezel". Kénytelen voltam apu pártját fogni, merthogy egy ilyen esetről tudtam, az is hatodikban történt, és nem megfeledkezett rólam, csak később jött értem a suliba. Nem nagy ügy, addig kiolvastam a *Harry Potter* első részének a végét. (Azóta tudom: mindig kell, hogy legyen nálunk könyv). Oké, anyu fesztiválozott, apu értetlenkedett meg vitázott, én meg úgy döntöttem, elegem van az egészből. Tulajdonképpen észrevétlenül mentem fel a szobámba, és miközben leültem olvasni, azon tűnődtem, hogy ha felnőttként majd elemeken fogok vitázni, akkor inkább maradnék gyerek. Még pótvacsorázni sem mentem le, nehogy összefussak apuval, és megpróbáljon a saját „oldalára" állítani. Merthogy a szülők hajlamosak erre. Úgyhogy étlen-szomjan (na jó, nem, de jól hangzik) olvastam a szobámban, aztán igaz, hogy már majdnem kilenc óra volt, de bekapcsoltam a gépem. Az msn fullon volt, szinte mindenki be volt jelentkezve, de a legtöbb név mellett (BL-t néz, Bajnokok Ligája, focit bámul…) kiírás szerepelt, úgyhogy csak megkerestem Cortez nevét, és bár szürke volt (offline), azért ráírtam, hogy boldog szülinapot. Nem akartam olyannak tűnni, mint aki direkt nem köszönti fel. Azt úgyse venné be, hogy nem tudtam róla. Cortez szülinapja szinte piros betűs ünnep. Oké, talán kicsit neheztelek rá a barátnője miatt. Kicsit.

Már éppen bezártam volna az msn-t, amikor az előbb bezárt ablak felugrott. Felvont szemöldökkel néztem, hogy Cortez rejtve írt. Másolom.

Cortez üzenete: Thx.

Reni üzenete: Rejtve vagy!

Cortez üzenete: Ja.

Reni üzenete: Miért?

Cortez üzenete: Mert sokan írtak rám, és ha bejelentkeznék, akkor… érted.

Igen, hogyne érteném, mivel én is szörnyen népszerű vagyok. Mégis honnan kéne tudnom, milyen az, ha szinte zaklatják az embert, annyira szeretnének barátkozni??? Azért visszaírtam.

Reni üzenete: Igen, el tudom képzelni.

Cortez üzenete: ☺

Reni üzenete: Oké, hát akkor még egyszer boldog szülinapot.

Cortez üzenete: Még egyszer köszi.

Reni üzenete: Szia.

Cortez üzenete: Te, figy.

Reni üzenete: Igen?

Cortez üzenete: Minden oké Veled? Mostanában alig beszéltünk.

Hirtelen a torkomba ugrott a szívem. Hát érdekli! Érdekli, hogy mi van velem. Érdekli, hogy miért kerülöm. Hűűű. Jaj, vissza kellett írnom.

Reni üzenete: Persze, csak sok a tanulnivaló, meg minden…

Cortez üzenete: Meg minden…

Reni üzenete: Igen.

Cortez üzenete: Meddig maradsz?

Reni üzenete: Hát, igazából csak beugrottam két szóra, de még maradhatok.

Hirtelen hálát adtam a szüleimnek, amiért elemeken veszekszenek, totál megfeledkezve rólam és a hétköznapi netkorlátozásomról. ☺

Reni üzenete: Te meddig maradsz?

Cortez üzenete: Még sokáig.

Reni üzenete: A szüleidet várod?

Cortez üzenete: Ja, meg pár barátomat.

A Facebookon láttam, hogy a Szent Johannások már mennek aludni, de Cortez üzenőfalán nem csitult a kommentláz, mert az amerikai ismerősei most kezdenek feljelentkezni.

Reni üzenete: Klassz.

Pár pillanatig féltem, hogy nem tudunk mit írni egymásnak, és akkor ki kell lépnem, mielőtt ciki lenne a dolog, de láttam, hogy Cortez éppen ír, aztán kaptam egy linket. Megnyitottam, és csodálkozva néztem a nyelviskola oldalát.

Reni üzenete: Ez mi?

Cortez üzenete: Ismered ezt a sulit?

Reni üzenete: Igen, persze.

Cortez üzenete: Szerinted jó?

Reni üzenete: Hát, az egyik legnagyobb nyelviskola, Arnold náluk csinálta a felsőfokút… Ő azt mondta, jó.

Cortez üzenete: Ok. Kösz.

Reni üzenete: Miért keresel nyelvsulit?

Gondoltam, talán a spanyolt tanulja tovább, merthogy angolból és franciából rendkívül jól beszél. Elég menő. Na, mindegy. A válasza kissé meglepett.

Cortez üzenete: Portugál.

Reni üzenete: Portugálul fogsz tanulni???

Cortez üzenete: Ja.

Istenem, lehetne csak egy kicsit nem menő? Miért? Miért van az, hogy minden húzásáért odavagyok? No comment.

Reni üzenete: Az szuper. Nehéz nyelv? Szerintem egy szót sem ismerek. ☺

Cortez üzenete: Még én sem.

Reni üzenete: De hogyhogy portugálul akarsz tanulni?

Cortez üzenete: A nyár miatt.

Reni üzenete: Miért, mi lesz nyáron?

Cortez üzenete: 1 hónap Brazília. És jó lenne, ha értenék valamit…

Reni üzenete: Brazíliába mész? Hű. Hogyhogy?

Cortez üzenete: Egy régi barátom meghívott.

Hát persze. Cortez nagyon sokáig Amerikában élt (diplomata szülők), úgyhogy rengeteg régi barátja meg ismerőse van mindenfelől. Ezek szerint a nyáron Brazíliába megy. És azért beiratkozik egy nyelvtanfolyamra, hogy megértesse magát. Miközben tud három nyelven! Wow. Elképesztő.

Reni üzenete: Az tök jó. És a többiek mit szóltak?

Cortez üzenete: Milyen többiek?

Reni üzenete: Hát, ha nem leszel itthon nyáron, akkor próbák sincsenek, meg ilyesmi…

Cortez üzenete: Ja, Ricsinek mondtam, a többiek még nem tudják. De szerintem oké lesz, amúgy is mindig elhúzok a nyárra.

Vettem egy mély lélegzetet, és írtam.

Reni üzenete: Na és Viki?

Cortez üzenete: Mi van vele?

Reni üzenete: Ő mit szólt hozzá?

Cortez üzenete: Még nem mondtam neki.

Reni üzenete: Értem.

Hatásszünet.

Reni üzenete: Szerintem iratkozz be, júniusig le is megy a kezdő kurzus.

Cortez üzenete: Aha. Figy. Lépnem kell, mert hívnak skype-on.

Reni üzenete: Oké. Akkor jó beszélgetést.

Cortez üzenete: ☺

Reni üzenete: És boldog szülinapot.

Cortez üzenete: Már mondtad.

Reni üzenete: Tudom.

Cortez szülinapja: 5/4 – erre a népőrületre az „emtíví” is felfigyelhetett volna. ☺

Arnold: 5/5 – kitette Dorián szekrényére a kinyomtatott jogszabályt az internetes bűnözésről.

Anyuék: 5/? – most komolyan, tuti fáradtak meg minden, de elemen veszekedni??? ☹

Cortez nyara: 5/1* – Még így is fájdalmas, hogy naponta látom, de azt hiszem, jobban fog fájni, ha majd nem.

Ketten Párizs ellen: 5/5* – kiolvastam. Nagyon tetszett! És Pááárizs!!! Eiffel-torony, Diadalív, Louvre, Szajna… szeretnééém látni!

Álmos vagyok: 5/2 – leragad a szemem.

Március 5., péntek

Hosszú, fárasztó nap. Hol kezdjem? Na, jó. Attól, hogy március van, még hideg van. Ezt tudomásul kellett vennem, amikor az ablakon át szépen sütött a nap, de ahogy kiléptem az ajtón, majd kifújta a szemem a hideg szél. Virág a kapuban várakozott, de vele volt Ricsi is.

– Sziasztok – köszöntem csodálkozva. Ők úgy köszöntek vissza, mintha semmi szokatlan nem történne.

Aput sem zavarta különösen a potyautasunk, csak megjegyezte, hogy Ricsinek érdekes az „akármije”, ami átszúrta a szemöldökét.

Fáradt péntek reggel volt, Dave a bigyoshopról rendelt kütyüjét nézegette (valami az iPodhoz), Cortez és Viki beszélgettek (Viki újabban fontos része a reggelnek ☹), Zsolti pedig Kingával vitatkozott.

– Mondom, hogy nem – rázta a fejét Zsolti.

– De igen! Nem bírtad! Gyenge vagy! – szekálta Kinga.

– Miről van szó? – kérdeztem.

– Zsolti tegnap leesett a futópadról, mert nem bírta az iramot! – nevetett gúnyosan Kinga.

– Ló, hallgass már el! Mondom, hogy megbotlottam! – vitatkozott tovább Zsolti. Dave mosolyogva felém fordult.

– Együtt edzenek. Egyszer meg kéne nézned. Zeng tőlük az egész hely.

– Te is odajársz? – csodálkoztam.

– Csak mint személyi edző. Zsolti tréningjét ellenőrzöm. Bár amióta Kinga ránk szállt, azóta nincs sok dolgom.

– Azt elhiszem – nevettem el magam. Tovább hallgattam a vitájukat, aztán véletlenül találkozott a tekintetem Cortezével. Gyorsan elkaptam a fejem, mert mellette Viki eléggé gyilkos pillantást vetett rám. Óriási, most már rá sem nézhetek?

Hirtelen Máday jött ki a suliból, mire az érkezők megtorpantak, és az ajtóban éppen megálló Karcsi visszalépett, hogy utat engedjen az ig. helyettesnek.

– Antai-Kelemen – szólalt meg szigorúan Máday, mire Cortez odanézett.

– Igen?

– Gazdag tanárnő jelezte, hogy nem találja a tegnapi matematikadolgozatod!

A társaságunkban állók mind visszafojtott nevetéssel, lehajtott fejjel bámulták a földet.

– Talán a tanárnő elvesztette… – vonogatta a vállát Cortez.

– Érdekes módon csak a tiéd hiányzik – húzta össze a szemöldökét Máday.

– Sajnálnám, ha elveszne. Úgy érzem, jól sikerült – közölte Cortez, mire Dave felröhögött.

– Igen, ebben biztos vagyok. Na, gyere csak, Gazdag tanárnő vár.

– Léptem – fordult felénk Cortez, aztán intett egyet Vikinek (semmi puszi vagy ilyesmi, csak egy intés), és felment a lépcsőn.

– Hol a dogája? – pislogott nagyokat Virág.

– Be sem adta – legyintett Zsolti.

– Gratulálok, ez aztán okos dolog volt. Most írhatja újra – húzta a száját Kinga.

– Ja, de Gazdag sose ír új feladatokat, csak megcseréli a két osztályét. Cortez már megkapta az a-sok mindkét feladatsorát… – magyarázta Dave.

– Azta – döbbent le Virág. – Akkor én miért adtam be? Tuti egyes lesz.

– Na, akkor a délután. Cortez úgy tudja, hogy próba lesz. Addigra legyetek ott Zsoltiéknál – tért át az esti bulira Viki, a szervező, rá se rántva Virág sopánkodására. Mindenki bólintott, egyedül én álltam ott totál megsemmisülve. Én, akit nem hívott.

Viki tovább szervezkedett, hogy ki hányra jön, meg hogy milyen zenék lesznek, és hogy amúgy mennyire „zsír” lesz az egész, én pedig úgy döntöttem, bemegyek a suliba.

Virág jött velem, és legnagyobb sajnálatomra Kinga is. Aki ezúttal sem kímélt.

– Renáta, ez szörnyen nevetséges volt. Ott álltál, arra várva, hogy meghívjon, Viktória pedig direkt még csak rád sem nézett…

– Nem vártam, hogy meghívjon! El sem mennék! – közöltem dühösen.

– Ó, elnézést. Programod van? – vigyorgott gonoszul.

– Igen! Ha tudni akarod, akkor van – feleltem, előkeresve a maradék büszkeségem. Mivel Kinga és Virág is furcsán néztek, sóhajtva vállat vontam. – Átrendezem a könyvespolcom. És az sok idő. Úgyhogy ma azt csinálom.

– Te jó ég – forgatta a szemét Kinga. – Ennél még az is jobb lenne, ha a fantáziámra bíztad volna.

– Oké, lehet, hogy szánalmasnak tartasz, de van bennem annyi tartás, hogy nem megyek oda! Tudod, van, akit szintén nem hívtak meg, de ott lesz… – céloztam Edinára, akit Viki nem hívott, de addig intézkedett, addig írogatott neki a Facebookon, hogy végül bekönyörögte magát, és elmehet. NO COMMENT. Csupa nagybetűvel.

– Érvelj csak, ha ettől jobban érzed magad – hagyott ott minket Kinga.

– Most komolyan. Mit kéne csinálnom? – néztem tanácstalanul Virágra.

– Én nemtom' – rázta meg a fejét. – Segítsek átrendezni a könyvespolcod? Mert szívesen. Télleg – ajánlotta fel bánatosan.

– Dehogy. Menj csak Ricsivel – mosolyodtam el, és hallgattam arról, hogy a Facebookon még mindig fogadnak arra, hogy Ricsi tavasz előtt dobni fogja. ☹

Duplaangolon kértem Mr. O'Realy-t, hogy javíthassak, úgyhogy röpdolgozatot írtam. Tegnap egész délután erre készültem, szóval nagy reményekkel kezdtem neki a fordításnak, de elakadtam. Egyszerűen nem jutott eszembe két szó, emiatt az egész mondat értelmetlen lett. Szomorúan meredtem a lapomra, összesen két percem volt, hogy beadjam, és már kezdtem elfogadni, hogy nevetségessé tettem magam a javítással, hiszen megint nem fogok hármasnál jobbat kapni, amikor Virág mellettem belenézett a papíromba. Leolvasta, aztán hátrafordult. Egy pillanat múlva egy kis cetlit tolt felém, rajta Cortez írásával. És a hiányzó szavakkal. Vadul dobogó szívvel lefirkáltam a válaszokat, aztán beadtam a tanárnak. Kis segítséggel ugyan (ez

nem igazi csalás, inkább csak afféle sugallat), de végül ötöst kaptam. Hurrá!

– Kösz – suttogtam hálásan hátra, miközben leültem a helyemre.

Cortez csak mosolyogva bólintott. Szerettem volna megmondani neki, hogy nem azért nem leszek ott ma este, mert nem érdekel. Szerettem volna megmondani, hogy igenis érdekel a bulija is meg ő is, meg érdekel, hogy beiratkozott-e a nyelvsuliba, és hogy elmenjek-e vele portugál könyvet nézni. És hogy jó lenne, ha többet beszélgetnénk vagy ha többet látnám msn-en. És hogy… Nem. Végül nem mondtam semmit. Meglepetésbulija lesz, nem szólhatok róla. A többiről meg amúgy se mernék.

Ofőórára Haller idegesen érkezett. Hát, ha így folytatjuk, az ofőnk hamar megőszül majd. Szegény. Felháborodását fejezte ki a következők miatt: Virág kontra Dorián, Cortez kontra Gazdag tanárnő, Andris kontra Robi (összevesztek Virág Fifa játékán, hogy kié legyen, ezért Andris kidobta Robi táskáját a folyosóra, ez még így rendben van, de mindezt föciórán) és végül Kinga kontra Zsolti. Ugyanis az állandó üvöltözésükre már nemcsak tanárok, diákok, hanem a gondnok is panaszkodott.

– Rémes. Egyszerűen rémes a magatartásotok – csóválta a fejét az ofő. A legtöbben igyekeztünk bűnbánó arcot vágni, voltak azonban, akiket annyira nem hatott meg. – Tessék, Ricsi – szólította fel az ofő.

– Tanár úr, mostanában miért nem játszunk ofőórán? – kérdezte.

– Mert rosszak vagytok – felelte Haller.

– Ajj már, télleg. Játsszunk, régen csomó jó játék volt! – szenvedett Virág, és a padra hajtotta a fejét.

– Jók leszünk. Tényleg – üvöltötte Andris. Aztán Robi hozzádobta a radírját, ami halántékon találta. Mindenki jót röhögött. Az ofő nem.

– Pontosan erről beszélek. Haraszti, ezt most miért kellett?

– Csak a gravitációt próbáltam ki – közölte a (szerinte) ésszerű választ Robi. Az ofő az orrnyergét dörzsölte, közben egyre

többen kezdtek azon szenvedni, hogy játsszunk valamit, de néhányan (pl. Dave) már a telefonjukkal szórakoztak.

– Rendben, rendben. Akkor játsszunk – adta meg magát az ofő, mire mindenki füttyögni meg tapsolni kezdett. – Halkabban! –csitított minket. – És Zsolti, kérlek, ülj vissza a helyedre, és ne ordíts! – szólt rá, mivel Zsolti már az ablakban lógott, és valamit kikiabált.

A játék egyébként nagyon jópofa volt. Azt a feladatot kaptuk, hogy írjuk le indoklással, hogy „milyen szuperhős képességet választanánk magunknak". Ettől viszonylag elhallgatott az osztály, és sok idő után először, csendben voltunk. Csak a tollak sercegtek, meg Zsolti tépett ki folyamatosan lapot a spirálfüzetéből, amit összegyűrve félredobott.

– Gratulálok! Miért nem irtasz ki rögtön egy egész erdőt? – förmedt rá Kinga.

– Mert ez papír, okos! Fogyóeszköz – cukkolta Zsolti.

– Egyáltalán nem! Ne pazarolj!

– Igen? Ha akarom, akkor ezt csinálom! – tépte ki egy rántással Zsolti az összes füzetlapot, aztán elkezdte összegyűrni. A spirálfüzet fedőlapja és sok-sok apró fecni maradt az egész füzetből.

– Te barom! – rázta a fejét Kinga.

A következő pillanatban óriási üvöltözésbe kezdtek, az ofő pedig riadtan odasietett, hogy lecsillapítsa őket. Kinga és Zsolti vitája egyébként egy másodperc alatt szokott kialakulni, akik nem szoktak hozzá és nem tanúi rendszeresen, azok általában sokkot kapnak a döbbenettől. Mi már rutinosan kezeljük. Mikor végre sikerült elhallgattatni őket, az ofő szólt, hogy lassan fejezzük be a munkát. Jacques mosolyogva hátrafordult hozzám, és suttogva elmondta, hogy ez a feladat milyen nagyon tetszett neki, és hogy annyira izgul, hogy ki mit írt. Hát, nem kellett sokat várni, hamar kiderült, miután Kinga beszedte a lapokat és kivitte a tanári asztalhoz.

– Annyira jót írtam, az enyémmel kezdjük, az enyémmel! – óbégatott Zsolti.

– Nyugodj meg, biztosan sorra kerülsz te is – szólt rá az ofő.

– De ne már, az enyémmel kezdjük! – Mivel Zsolti csak nem hagyta abba, az ofő kikereste a lapok közül az övét, aztán a fejét ingatva felolvasta. – A választott szuperhős képességem: Chuck Norris.

– Gratulálok az értelmi szintedhez – fordult hozzá Kinga.

– Most mér'? – röhögött Zsolti. – Chuck Norris maga a „híróó"!

– Okos vagy – fonta össze a karját Kinga, és egyenesen a tanárra nézett, jelezve, hogy vége a beszélgetésüknek, és kész.

– Rendben, a következő – tette az ofő Zsolti lapját a többi mögé. – Időutazás, hogy megnézzek régi eseményeket, mint például a Bastille ostromát…

– Zsák – üvöltötték egyszerre hárman is.

– Bizony, Jacques írta, és nagyon ötletes – biccentett az ofő, Jacques pedig mosolyogva hátrafordult hozzám, hogy megkérdezze, nekem hogy tetszik, amit írt. Biztosítottam róla, hogy nagyon. ☺

– Nos, itt van két ugyanolyan. Ketten is azt írták, hogy „lángemberek" lennének.

– Én írtam előbb – kiáltotta Andris.

– Aha, szerinted! Tök régóta akarom, hogy lángnyelveket képezzek a kezemből, ha ideges vagyok – vágta rá Robi.

– Nem probléma, hogy ugyanazt a választ írtátok – kezdte az ofő, de addigra a két „tűzgolyó" összeveszett, hogy ki akart előbb lángokat. Néha úgy gondolom, hogy ez nem tizedik osztály. Nagyon nem.

– Na végre, egy értelmes válasz – motyogta Haller, aztán megköszörülte a torkát. – Betegeket gyógyítanék – olvasta fel hangosan. – Amíg van gyógyíthatatlan betegség a világon, úgy érzem, ezt az egy képességet kívánnám magamnak. Hogy meggyógyítsam őket.

– Arnold – vágtam rá szinte gondolkodás nélkül, és kicsit szégyelltem magam, amiért az én válaszom nem ilyen komoly.

– Igen, Arnoldé. Nagyon szép gondolat – biccentett az ofő, mire Arnold csak a vállát vonogatva lapozott a könyvében.

– A következő. Nos. Repülés. Indoklásnak pedig: 'mer mér ne?'

Miközben a többiek még röhögtek ezen a nyelvtanilag igencsak megkérdőjelezhető indokláson, valaki bekiabálta, hogy Ricsi.

– Valóban, Ricsi szeretne repülni – mosolygott az ofő.

– Repülni? Nem túl eredeti – húzta a száját Kinga.

– Miért? Gondolj bele. Este unom az agyam, felkelek, kinyitom az ablakot, kirepülök – magyarázta Ricsi, mire mindenki felnevetett.

Mosolyogva néztem, miközben az ofő felolvasta a „láthatatlanná válás”-t az egyik lapról.

– Renáta – szólt Kinga.

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Ó, pedig tőled ilyen választ várnék.

– Kösz – sziszegtem.

Komolyan, már mindenkire tippeltünk, amikor kiderült, hogy ezt Gábor írta.

– Miért akarna Zsidák láthatatlan lenni? Egyáltalán most ki veszi észre? – értetlenkedett Kinga.

– Naa! – szólt rá az ofő. – Gábor, ez egy nagyon érdekes válasz volt.

– Köszönöm – mondta Gábor, és tovább pihentette az állát a padon összekulcsolt kézfején.

– A következő. „Gépekkel beszélés, mert szeretném érteni a gépeket.”

– Dave – kiáltotta be Ricsi.

– Igen. Ez is egy nagyon érdekes válasz.

– Dave, már így is beszéled a gépek nyelvét. Alma logó villog a szemedben – röhögött Zsolti, de sajnos Dave nem figyelt rá, mert a notebookján pötyögött. ☺

– Gondolatolvasás – nézett rá a lapra az ofő, majd folytatta –, hogy azokról is tudjam, mit gondolnak, akiken nem tudok kiigazodni.

– Renáta? – kérdezte Kinga, miután mindenki erőteljesen gondolkozott.

– Nem – feleltem határozottan.

– Akkor Cortez – vágta rá. Az ofő többször is átnézte a lapot.

– Név nincs rajta, de gyanítom, hogy akkor Cortezé…

Óvatosan hátranéztem. Cortez a padon pörgette a tollát, azzal szórakozott. Hm. Érdekes.

Ezek után következett Kinga, aki „megállítaná a természet pusztulását”, és Virág, aki „szívesen lenne szuperhős”.

– De Virág, az volt a feladat, hogy megnevezz egy szuperhős képességet – nézett rá az ofő furán.

– Igen – bólogatott Virág.

– Na és? – unszolta.

– Igen – mosolygott Virág. Nem, abszolút nem értette, hogy mi a feladat. Az ofő inkább legyintett, Ricsi meg előrehajolt és megveregette a vállát.

– Nem baj, majd én elviszlek repülni – röhögött, Virág pedig afféle „hát jó” sóhajjal biccentett.

– És az utolsó – olvasta fel az ofő. – Időpörgetés. Előre- és visszamenni az időben, megállítani vagy esetleg továbbtekerni. Indoklásnak pedig – folytatta az ofő – „mert van, amit szívesen átélnék újra, és van, amit legszívesebben eltekernék”.

– Renáta – közölte Kinga száraz hangon.

– Észlény, szerinted maradt más? – röhögte ki Zsolti.

Az ofő arról beszélt, hogy milyen érdekes válaszok születtek, Jacques pedig hátrafordult hozzám, és tökre odavolt, amiért mindketten „időutaznánk”. Szóba hozta, hogy akkor akár mehetnénk együtt is. Elnevettem magam, és mondtam, hogy egy darabig biztos. Én ugyan kiszállnék szilveszterkor, de ő továbbmehetne a Bastille ostromáig. Igen, minden kétséget kizáróan visszamennék az időben. Ennyi reményem maradt. Egy időutazás. Hát, lehet, hogy ennél tényleg nincs lejjebb. ☹

Ebédszünetben Virág megértette, hogy mi volt a feladat. Éppen ideje volt.

– Nos, örülök, hogy végül sikerült – közölte Arnold.

– Ajj már, nem tudtam, hogy azt kell írni.

– Nem baj, majd legközelebb – simítottam meg a karját. A gyér napsütésben csendben hallgattuk a sulirádiót, ahol éppen egy

Limp Bizkit-dal üvöltött. Amíg Máday oda nem ért a stúdió ajtajához, és dörömbölni nem kezdett. Hallottuk, ahogyan a rádiósok elköszönnek tőlünk, aztán eltorlaszolják a bejáratot. ☺

– Mit csinálsz a hétvégén? – kérdeztem Arnoldtól.

– A hétvégén vagy ma este? – kérdezett vissza. Azt hiszem, Arnold jobban ismer, mint gondolnám.

– Ma – suttogtam.

– A szüleimnek segítek mappákat rendszerezni – mondta.

– Az jó – bólintottam, aztán lehunyt szemmel a nap felé fordítottam az arcom. Erőtlen volt és nagyon gyenge, ráadásul pár perc múlva eltakarta egy felhő, de mindegy. Csak előbújt egy kis időre.

Az egész suliban egyfajta titokzatos susmus ment egész nap. Nem csoda. Mindenki készült Cortez meglepibulijára. Virág körülbelül ezerszer kérdezte meg, hogy biztos nem megyek-e vele vagy hogy biztos nem baj-e, ha ő elmegy, én pedig nem győztem magyarázni, hogy ott a helye. És nemcsak Ricsi miatt. Elsősorban azért, mert Cortez neki is jó barátja. És emiatt lett volna nekem is ott a helyem. Csakhogy a „szervező” nem hívott. Mindegy.

Arnolddal és Karcsival sétáltam haza, aztán csendben elköszöntem tőlük, és bementem a házba, hogy kezdetét vegye az „überlúzer” péntek délutánom. Anyunak mondtam, hogy a szobámban leszek, aztán egy Túró Rudival és egy doboz őszibaracklével felvonultam, hogy mindent leszedjek a könyvespolcomról. A koncepció a következő volt. A kedvenc könyveimet előre rakom, amit pedig kevésbé szeretek, azt hátra. Oké, addig jutottam, hogy mindent leszedtem, aztán egyáltalán nem tudtam eldönteni, mit tegyek hátra, mert mindet szeretem. Hihetetlenül gyorsan óriási rumlit csináltam, aztán elkövettem azt a hibát, hogy benyomtam egy Oasis-albumot a laptopomon, és a legnagyobb kupi közepén hátradőltem és bele-beleolvastam egy csomó könyvbe. És hirtelen elrepült másfél óra. Jaj. Éppen egy Dickens-könyvet lapozgattam, amikor kopogtak az ajtómon. Kérdőn néztem, mire anyu benyitott, és közölte, hogy a „kis barátom jött hozzám”. Összeráncolt szemöldökkel néztem,

ahogyan Arnold belép, és fürkészve végigsiklik a tekintete a szobámon.

– Azt hittem, mappákat rendszerezel – mosolyogtam.

– Éreztem, hogy itt is szükség van rám – jelentette ki, aztán félretolt két kupac könyvet, és a felszabadult helyre leült törökülésben.

– Volt elképzelésem – védtem magam, mielőtt még bármit mondott volna.

– Biztosra vettem.

– Csak hát közben belenéztem pár könyvbe…

– Tudom. – Felemelte Shakespeare *Öt drámá*ját. – Előre vagy hátra?

– Természetesen előre! – vágtam rá gondolkodás nélkül.

– Értem. És láttál olyat, amit hátra szeretnél tenni?

– Még nem. Valahogy így akadtam el.

Arnold mosolyogva bólintott, aztán megfeledkezve az óriási rumliról beszélgetni kezdtünk. Egy idő után felállt és CD-t váltott, én pedig hálásan néztem az órámra. Elmúlt hat.

– Köszönöm – szóltam.

– Nincs mit. Gondoltam, ne hallgassuk meg még egyszer…

– Nem, nem azt – legyintettem. – Köszönöm, hogy átjöttél.

Arnold visszaült velem szembe, és felemelte az egyik könyvem.

A kezei közt forgatta, úgy válaszolt.

– Szükséged volt rám, jöttem.

– Tudom. És sokat jelent nekem – ismertem be, és tényleg ez volt az igazság.

– Megengeded, hogy ezt elrejtsem a többi könyv mögé? – mutatta fel a *Twilight*ot.

– Ne már, nem akarom eldugni – nevettem fel.

– Kár. Csörög a telefonod – pillantott hirtelen oldalra, én pedig felpattantam, és leállítottam a laptopomon a dalt.

A táskám az egyik könyvkupac alatt hevert, és egyre hangosabban szólt a *Basket Case.* Cortez csengőhangja. Idegesen, talán túl idegesen kutattam, aztán hirtelen előkerült az a fránya mobil, de addigra már borzalmasan üvöltött a szám.

– Igen? – kaptam fel gyorsan, mielőtt még letenné.

– Tudod, kit nem látok a meglepetésbulimon? – szólt bele köszönés nélkül.

– Kit? – mosolyodtam el.

– Mondjuk, téged.

– Tudom, tudom – kezdtem magyarázkodni. – Nem tudtam menni – füllentettem.

– Miért nem?

– Mert más… más dolgom van.

– Maradj már, beszélek! – kiáltotta Cortez, én pedig kicsit távolabb tartottam a fülemtől a telefont. Olyan hangzavarban volt, hogy a normál beszédet alig értettem. – Bocs, itt vagyok. Szóval. Miért nem jöttél?

– Sajnos közbejött valami.

– Mi? – kérdezte. És ez az, amire nem tudtam mit mondani. Egyszerűen semmi nem ugrott be, ami elég ésszerű lenne magyarázatnak. Miért is nem vagyok ott Cortez szülinapi buliján? Amikor ott van Virág? Meg a többiek? Hülyeség, nincs olyan program, ami miatt ne mentem volna el.

– Oké – sóhajtottam. – Nem hívtak meg.

– Mi van? – röhögte el magát. – Mindenki itt van, szerintem egy rakás olyan is, akit még csak nem is ismerek – közölte, aztán valami borzalmasan összetört a háttérben.

– Nem kaptam meghívót a Facebookon – mondtam.

– Igazad van. Itt mindenki öltönyben és nyakkendőben van, fura kaját esznek és átjutottak a biztonsági ellenőrzésen is – gúnyolódott, én pedig elnevettem magam.

– Tudom, komolytalanul hangzik, de tényleg ez van. Mindenki kapott meghívót, én nem.

– Ne csináld már, ez az én bulim. Otthon vagy most? Átugrunk érted.

– Nem, ne! – kiáltottam. – Mármint igen, itthon vagyok, de most már nem tudok menni – hadartam, és a törökülésben ülő Arnoldra pillantottam, aki némán nézegette a gitáromat.

– Miért nem? – kérdezte Cortez némi hallgatás után. A háttérben üvöltött a zene (meg, ha jól hallottam, Zsolti is), én pedig lehunytam a szemem egy pillanatra, majd válaszoltam.

– Mert nem vagyok egyedül.

– Neményi? – szólt némi hatásszünet után Cortez, egészen más hangsúllyal, mint az előbb.

– Igen – mondtam.

– Oké, ügyes vagy, egy pillanatig elhittem ezt a meghívó dolgot – röhögött, de a hangja idegesnek hangzott.

– Tényleg nem kaptam meghívót.

Letette. Szó nélkül. Köszönés nélkül. Minden nélkül. És akkor egy pillanatra végigfutott az agyamon, hogy felkapom a kabátom, és Zsoltiék házáig rohanok, hogy aztán kifulladva beessek az ajtón, hogy Cortez lássa, igenis érdekel és ott vagyok. De ez csak egy villámgyors gondolat volt, ami jött és szertefoszlott. Mert ott ült valaki a szobámban, valaki, aki törődött velem, aki tudta, hogy ha nem jön, akkor egyedül leszek. Valaki, aki a barátom. Aki hamarosan elmegy. Aki miatt nem érdekelt semmi, egyszerűen ledobtam a telefonom az ágyamra, visszakapcsoltam a *Don't look back in angert*, és leültem vele szembe.

– Jól vagy? – kérdezte, fel sem nézve a kezében tartott könyvből.

– Persze – feleltem normális hangon, és elhatároztam, hogy nem fogok Arnold előtt kibukni, hogy aztán vigasztaljon, mert nem erről szól a barátságunk. Nem Cortezről. Hanem Arnoldról és rólam! – Akarod, hogy eljátsszam a *Megfogtam egy szúnyogot?* – kérdeztem. Arnold a szemembe nézett, szerintem meg akart győződni arról, hogy valóban jól vagyok-e, aztán, mivel látta, hogy minden oké, mosolyogva megrázta a fejét.

Egy idő után viszonylag gyorsan haladtunk, aztán Arnold maradt vacsorára is (anyu összedobott neki valami tej-, liszt- és cukormentes dolgot, tehát tulajdonképpen kapott egy szelet sült húst zöldségekkel). Megmentette a napom. Akkor is, ha Cortez közben hívott. Örültem, hogy ott van velem, mert nélküle egészen máshogy alakult volna az estém. Sose fogom megtudni, hogyan, de máshogy. Az biztos.

Könyvespolcom: 5/5* – kész lettünk és széép lett. És a *Twilight* is maradt. Jó, nem legelöl, de maradt. ☺

Ofőóra: 5/4 – tök jó feladat volt. Kár, hogy Virág nem értette rögtön, biztos jót írt volna. ☹

Jacques: 5/5 – végül este játszottam vele betűvetőt a Jójátékon. ☺

Cortez bulija: 5/1 – nem bírtam megállni, és benéztem Twitterre és Facebookra. Erről inkább nem is írok, hagyjuk. ☹

Megyek aludni: 5/2 – ☹

Március 8., hétfő

Egész hétvégén igyekeztem felkészíteni magam arra, hogy ma mindenki Cortez bulijáról fog beszélni, de ekkora őrületre nem számítottam. A buli természetesen szuper volt, készült egy halom kép (mind megtekinthető betaggelve a neten), és mindenki annyira nagyon jól érezte magát.

– És akkor Zsolti fogadásból megette a mustáros kakaós csigát – magyarázta Ricsi a hátsó ülésen, Virág pedig hozzátette, hogy „ultraundi volt”.

Hátrafordulva hallgattam a sztorizgatásukat (Ricsi ma is velünk jött reggel suliba), és fájó szívvel mosolyogtam azon, hogy Viki „óriási karaokét” nyomott a bulin, meg hogy Andris és Robi végig videójátékoztak, na meg hogy Zsolti apukája kissé meglepődött, amikor ajtót nyitott és majdnem ötven diák ácsorgott előtte.

– Cortez jól érezte magát? – érdeklődtem, és őszintén reméltem, hogy igen.

– Ja, jól elvolt. Mondjuk, beszélt valakivel telefonon, aztán olyan idegbeteg lett, hogy menet közben nekiütközött Edinának, akinek kirepült a kezéből a süti, amit Corteznek hozott… – vihogott Ricsi.

– Sajnálom – sziszegtem és összeszorult a szívem. Nem, nem Edina sütijére értettem, de Virágék ezt nem tudhatták.

– Á, nem volt gáz. Andris és Robi rockerekhez méltó módon megették a földről – magyarázta Ricsi. – Nézd, Ren, itt a kép róla.

Amikor apu kirakott minket, még mindig Ricsi telefonján nézegettem a képeket. Volt vagy húsz kép Virágról a bulin, egy csomó Cortezről meg felsőbb évesekről, Edináról, ahogyan lehajol a földre, hogy összeszedje a szétrepült sütiket, pár „magunkat fotózzuk” fotó Ricsiről és Virágról. Aztán akadt felvétel Kingáról, ahogyan (nagyon szép, szolid sminkkel és kötött ruhában) üvölt valakivel, Cortezről, ahogyan átkarolja Vikit (☹), Dave-ről, aki Máday fényképét ragasztotta a kitűzőjére, és azt mutogatta bele a kamerába… A többi fotó már inkább káosz jellegűre sikerült: egy halom csoportkép, amin mindenki idiótán vigyorog vagy éppen pislog, esetleg bambán mered a gépbe.

– Figyelj csak – fordultam Ricsihez, miközben mindhárman odasétáltunk a lépcsőhöz. – Átküldenél nekem párat, tuti, hogy kelleni fog a suliújságba.

– Aha – biccentett.

– Sziasztok – köszöntem úgy általánosságban, de igazán Cortez reakciójára voltam kíváncsi. Felém sem nézett, csak tovább nevetett valamin Vikivel, aki már megint ott volt.

Virág bejött velem, és szomorúan hallgatta a dühkitörésemet, miszerint „Cortez most már arra sem méltat, hogy köszönjön”.

– Ijj, ez nagyon durva – csóválta a fejét Virág.

– Igen. Nagyon haragszik rám, pedig nem is tehetek semmiről! Engem nem hívtak meg, és mégis rám dühös! – panaszkodtam tovább.

– Renáta, lemaradtál az év bulijáról – lépett oda hozzánk Kinga, és azt hiszem, megajánlom neki az „örökös ünneprontó” címet. Megérdemli, de tényleg.

– Igen, láttam a képeket – feleltem.

– Sajnálhatod, mindenki nagyon jól érezte magát. Egész hétvégén erről meséltem Olivérnek skype-on – áradozott.

– Örülök – jelentettem ki idegesen, és nagyon szerettem volna témát váltani.

Kinga ösztönösen ráérez az ilyen szituációkra, és csak nem hagyta abba. Csengetésig követett mindenhová (a mosdóba is bejött velem), és végig arról beszélt, hogy „mit hagytam ki”. Igen, tisztában vagyok vele. Nemcsak Kinga, hanem az egész Szent Johanna nem hagyta, hogy kimenjen a fejemből. Záporoztak a jó sztorik, a poénok, még hatodik óra után is eszébe jutott pár embernek valami fergeteges, ami pénteken történt, úgyhogy a nap végére pont elegem volt az egészből.

Olvasókör végén Arnold még maradt a könyvtárban, hogy kikölcsönözzön pár könyvet, én meg mondtam, hogy majd megvárom az aulában, mert Virág keresni fog, és nem tudja, merre van a könyvtár. ☺

A néma épületben visszhangzott minden lépésem, a büfé már bezárt, és tulajdonképpen sehol nem volt egy lélek sem. A Jeanne d’Arc-szobor mellett ácsorogtam, amikor közeledő lépteket hallottam. Cortez érkezett meg, kezében egy hatalmas kartonnal, amire festett.

– Szia – köszöntem halkan, de még így is visszhangzott a hangom az üres térben.

– Szia – köszönt vissza kelletlenül, és már ki is került. Elég nyilvánvalóvá tette, hogy nem szeretne beszélni velem.

– Sajnálom, hogy nem tudtam elmenni – kezdtem, ügyet sem vetve arra, hogy a hátához beszélek. Cortez megtorpant, és visszafordult.

– A nem tudtál és nem akartál nem ugyanaz – ráncolta a szemöldökét.

– Hidd el, elmentem volna. Ha meghív – suttogtam, miközben őrült lelkiismeret-furdalás gyötört.

– Aha, persze. Jó, tudod mit? Jobb, hogy nem jöttél. Ott és azzal voltál, akivel lenned kellett – közölte, és annyira fájtak a szavai, hogy könny szökött a szemembe.

– Ha kitomboltad magad, békén is hagyhatnád – lépett hozzánk hirtelen Arnold, mire döbbenten megfordultam. Cortez és Arnold egymással szemben álltak, én köztük, és könnyezve kapkodtam a fejem.

– Ne szólj bele, Neményi! – szólt rá Cortez olyan hangsúllyal, ahogyan még nem hallottam.

– Mondta, hogy sajnálja. Mondta, hogy nem hívták meg. Mit vársz még tőle? – kérdezte száraz hangon Arnold.

– Semmit – felelte Cortez egyszerűen. – Tényleg semmit – rántotta meg a vállán a táskáját, aztán megfordult, és otthagyott minket. Ahogyan kilépett az ajtón, azonnal elbőgtem magam. Csoda, hogy addig vissza tudtam tartani.

– Ne sírj, nem éri meg – ölelt át Arnold, én pedig a bőrkabátja vállát összekönnyezve bólintottam.

– Mi történt? – ért oda hozzánk Virág, és mikor ránéztem, láttam, hogy nagyon rémült.

Szipogva elmeséltem az egészet, mire Virág szomorúan megrázta a fejét.

– Figyi, ezt neked adom, most rajzoltam – mutatta felém az újabb Pete Wentz-portrét.

– Köszi – nevettem el magam a könnyeimen át.

Otthon anyu látta rajtam, hogy baj van, és miután elregéltem neki, hogy az egész Viki miatt van, aki utál, és emiatt nem mentem el, és Cortez pedig most rám fúj, anyu először megkért, hogy néha vegyek levegőt is, aztán fejcsóválva közölte, hogy „elege van Cortezből”. Na, ezt nem értettem, mert az oké, ha nekem elegem van belőle időnként, mert nekem jogom van haragudni (szerintem), de ha más neheztel rá, azt nem szeretem.

– Nem csinált semmit, félreértés volt az egész – védtem ösztönösen. Hogy miért? Nem tudom.

– Reni, egyszer vagy gimnazista. Élmények, barátok és programok kellenek, amire majd boldogan emlékszel vissza. Nem akarom, hogy Cortezről szóljon minden. Kilencedik óta más sem foglalkoztat, csak Cortez! Elpazarolod az értékes napjaidat egy olyan fiúra, aki nem érdemli meg!

– Arnold is mindig ezt mondja – duzzogtam.

– És igaza van! Arnold jó barátod, fogadd meg a tanácsát.

– Akkor mit csináljak? Nem tudok máshogy érezni! – közöltem drámaian.

– Majd elmúlik. Hidd el, ezen mindenki átesik. Ha idősebb leszel, Cortez nem lesz más, csak egy emlék, amit megmosolyogsz.

– Én nem akarom, hogy emlék legyen! Nem akarok mosolyogni rajta! – hőköltem meg, és még belegondolni is fájdalmas volt.

Oké, valahol igaza van anyunak. Igazából egy dolog sincs, amiért szeretnie kéne Cortezt. Ő csak annyit lát belőle, hogy „a srác, aki állandóan bántja a lányomat". Pedig Cortez sokkal több ennél. Mert tök kedves. Meg mindig ott van, ha szükség van rá. És nem véletlenül kedveli mindenki, ő tényleg az a fiú, akit nem lehet nem szeretni (jó, Arnoldnak sikerült). Csak most éppen utál. Hurrá.

Vacsora után felnéztem a netre, hátha van valami érdekes. Cortez offline volt. A Facebookon sem írt bejegyzést, Twitteren sem volt ma, és ha msn-en be is jelentkezett, rejtve volt. Pár pillanatig hezitáltam, hogy ráírok, mert talán megint csak nincs kedve online módban jópofizni mindenkivel… de aztán eszembe jutott, hogy mi van, ha nekem sem válaszol. Simán elképzelhető. Azért beléptem, hátha látja, hogy elérhető vagyok és akkor beszélünk. De nem írt. Virág azonban videóhívást indított, és egy órán keresztül arról magyarázott, hogy R. P. megszerette Ricsit, mert most már mindig együtt sétáltatják a kutyát, és hogy ez mennyire nagyon klassz. Mondtam, hogy ennek tökre örülök, aztán megdobbant a szívem, amikor felugrott egy újabb ablak. De nem Ő volt. Arnold írt rám, hogy vár Honfoglalón. Mentem. És nyertünk.

Cortez: 5/1 – ☹

Tesi: 5/2 – az öltözőben az a-s lányok tovább idegesítettek Cortez bulijával.

Justine: 5/5 – írt, hogy mi újság velem, meg küldött képeket, mert az osztályával kirándulni voltak.

Peti: 5/4 – írt a falamra a Facebookon, miszerint „Beatles-lány, megint eltűntél, mit csináltál, hogy büntiben vagy???" Ezen jót mosolyogtam, és visszaírtam, hogy nem, ezúttal nincs bünti, csak káosz. Minden tekintetben.

Fizikaóra: 5/3 – Gondos feleltetett. Ötöst kaptam, de szegény Zsolti egyest, amiért a kérdést sem értette. ☹

Március 12., péntek

A hét szinte elrepült. Mondjuk, sok említésre méltó nem történt. Amit viszont mindenképp meg kell jegyeznem, hogy Cortez egyetlen árva szót sem szólt hozzám. Semmit. Konkrétan átnézett rajtam, nem kérte el a házim (ezért inkább egyest kapott), nem figyelt, ha szóltam, így egy idő után (valamikor kedd körül) fogtam magam, és utánozni kezdtem. Vagyis semmit nem mondtam neki, nem is álltam meg reggel a lépcsőnél (Viki amúgy is ott volt), a suliban pedig csak és kizárólag Arnolddal, Virággal, Jacques-kal és Karcsival beszéltem. Szegény Virág, emiatt elég nehéz helyzetbe került, mert így, hogy teljesen elkerültem a balhés négyest, ő sem tudott Ricsivel lógni. Ezért Ricsi néha odacsapódott hozzánk szünetekben, de mivel Arnoldot kifejezetten nem kedveli (ezt úgy bizonyította, hogy nagyokat ásított, miközben Arnold beszélt), nem sokat időzött velünk. Hát, így telt a hét.

Ma mérgesen ébredtem, mert utálom felvenni a Szent Johannás ünneplőt. Mivel VV (vastag vádli) szindrómában szenvedek, gyűlölöm a rakott szoknyát, mert olyan a vádlim benne, hogy még műholdról is látszódik. Nem, nem túlzás, akkor sem, ha anyu mindig mosolyog ezen az amúgy nagyon is komoly problémán. Mivel a szüleim nem szándékoztak igazolni a lógásom, kénytelen voltam időben elkészülni. ☹

A Szent Johannába mindenfelől érkeztek ünneplőruhás diákok. Van, akinek jól megy a „csinos” egyenruhában parádézás (végzős lányok, az a-sok), de a legtöbb lány csak idiótán dobálta a végtagjait a térdig érő, minden alakon előnytelenül mutató rakott szoknyában.

– Ricsi, emó, ünnepély után mozi? – kérdezte Dave a telefonját nyomkodva. Szerintem a moziműsort nézte.

– Nem jó – rázta meg a fejét Ricsi. – Nincs zsém, járműre gyűjtök – tette hozzá.

– Ó – bólintott Dave, aztán felém fordult. – Reni? Mozi?

– Nem érek rá – közöltem határozottan, mert semmi kedvem nem volt Cortezzel és Vikivel menni moziba. Az azért durva lenne.

– Kár, tuti, hogy nem jössz?

– Igen, de azért köszi – mosolyodtam el. Cortez rezzenéstelen arccal nézett rám, aztán el is kapta a fejét.

A többiek arról tanakodtak, hogy „Földet elpusztítós filmet nézzenek” vagy inkább „primitív vígjátékot”, amikor Kinga odaért hozzánk. Nem lepődtünk volna meg az érkezésén, mert gyakran támad le minket korán reggel, de ezúttal sikerült elérnie, hogy furán nézzünk rá, ugyanis Petőfi-bajuszt viselt.

– Úgy tudtam, nem kaptad meg a főszerepet – csodálkoztam. Kinga mérgesen fújtatott.

– Senkinek nincs joga megfosztani a főszereptől.

– Végül neked adták? – mosolyodtam el.

– Ezt így nem mondanám – legyintett, aztán meglátott valakit, akire rá akart kiabálni, úgyhogy elsietett.

Hogy mit értett azon, hogy nem teljesen adták neki a főszerepet, hamarosan kiderült. Felültünk a tornaterem lelátójára (Zsolti kiosztotta a nasst ☺), és vártuk, hogy elkezdődjön a március 15-i ünnepség. Borrel igazgató mondott egy beszédet (hosszabbat, mint szerettük volna), aztán a könyvtárosnő bejelentette, hogy kezdődik a műsor.

Arnold mellettem a telefonja kijelzőjével világította meg a regénye lapját, másik oldalamon Virág egyenletes ritmusban mozgatta a fejét (közösen hallgatták Ricsi iPodját). Zsolti csörgött valami joghurtos dobozzal, Andris és Robi PSP-ztek, Cortez a telefonját nyomkodta (ha jól láttam, a Facebookon volt), Dave a bigyoshopról rendelt pókfogóval(?) piszkálta az előtte ülő Karcsi haját. Jacques és Gábor izgatottan várták az előadást. Aztán Máday sorban fejbe csapta „a rendetlenkedőket” a vonalzójával, és suttogva ránk förmedt, hogy figyeljünk oda.

A színpadra megérkezett Petőfi. Rá tíz másodpercre pedig még egy… Petőfi. Arnolddal kérdőn összenéztünk.

– Jól látom, hogy két…? – kezdtem.

– Igen – bólintott, és nem sokszor van ilyen, de Arnold összecsukta a könyvét és érdeklődve nézte az előadást.

Kinga kiharcolta, hogy ha már nem neki adták a főszerepet, legalább osztott szereposztásban játsszák. Ez több volt, mint érdekes, mi, Arnolddal kifejezetten jól szórakoztunk ezen a megoldáson, de azt hiszem, a többiek észre sem vették. A legtöbb diák bealudt az előadás kezdetén, és csak a végén riadtak fel, amikor felhangzott a gyér taps.

Ünnepség után (valóban érdekes volt) a diákok csordaként vonultak át az udvaron, és a legtöbben a hosszú hétvégét tervezgették.

– És akkor átmegyek és viszek filmet is – mosolygott rám Virág, aki ma és holnap az apukájánál lesz, de vasárnap ott alszik nálam.

– Jó, de ne valami vámpírosat nézzünk – kértem, mire Virág újra átgondolta a lehetőségeket. Gyanítom, hogy beletrafáltam, és megint *Vámpírnaplók*at akart nézetni velem.

Kiértünk a suli elé, és még nagyban beszélgettünk, amikor Virág megtorpant. Dorián és egy rakás emós fiatal ácsorgott a suli előtt. Látásból ismertem őket, Dorián régi sulijába járnak, és valamennyien ott voltak az ominózus szilveszteri koncerten.

– Nyugi – szorítottam meg Virág kezét, és folyamatosan hátralestem, hogy hol vannak Ricsiék. Még a büfénél álltak sorba. – Visszamenjünk? – kérdeztem, mire Arnold is kérdőn fordult Virághoz.

– Ühüm – bólintott.

A kifelé igyekező diákok közt visszanyomultunk az épületbe, Virág pedig azonnal odasietett Ricsihez. Nem hallottam őket, de láttam Ricsin, hogy idegesen a kijárat felé fordul, aztán Cortez is. Virág biztonságban volt, rám pedig már nem volt szükség, úgyhogy messziről odaintettem neki, és mutattam, hogy majd hívjon, aztán Arnolddal újra kimentünk a suliból.

Némán sétáltunk el Doriánék mellett, akik szerintem direkt ácsorogtak ott, csak hogy mutassák magukat, vagy hogy megrémítsék Virágot. Azért Ricsiéket sem kell félteni, úgyhogy nyugodtan hagytam ott őket.

Mivel semmi programom nem volt (honnan lenne?), megbeszéltük Arnolddal, hogy találkozunk egy óra múlva. Otthon gyorsan megszabadultam az ünneplőmtől (végre), felkaptam egy kötött pulcsit meg egy farmert, aztán gyorsan megebédeltem, és már indultam is. Az egyik pláza kétemeletes Librijébe mentünk, és sikerült késő délutánig böngésznünk. ☺

Március 15-i ünnepség: 5/5* – Kinga feledhetetlenné tette. ☺

Cortez: 5/1 – brühü ☹

Virág: 5/4 – este üzent, hogy minden oké volt suli után, ahogy kiértek, Dorián és a csapata szépen elhúzott… Részben Cortezék miatt, részben pedig, mert Máday kiment a suli elé „körbeszaglászni".

Könyvesbolt: 5/5* – Arnolddal nagyon jól éreztem magam, és megvettem Luisa May Alcott-tól a *Kisasszonyok*at. Megyek is olvasni. ☺

Március 16., kedd

A hosszú hétvége után ma már vártam, hogy suliba menjek. Jó, pénteken Arnolddal könyvesboltban voltam, vasárnap anyuval a meteorológiai intézetbe mentem, aztán este jött Virág, hogy ott aludjon nálam (megnéztünk két romantikus filmet Drew Barrymore-ral), és nagyon későig beszélgettünk. Hétfőn tanultam (meg unatkoztam), úgyhogy összességében vártam már, hogy suli legyen. Ennek ellenére a mai napot, ha tehetném, simán kitörölném az emlékezetemből. Soha, de soha nem akarok emlékezni rá!!!

– Készültetek irodalomra? – kérdeztem reggel a többiektől. Jól kiröhögtek. Mindegy. – Csak mert Kardos biztosan feleltet…

És igazam volt. Negyedik óra előtt éppen őrültekháza volt a teremben, Andris és Robi Led Zeppelint üvöltetett a tévében,

Kinga Olivérrel beszélt telefonon, de mivel nem hallotta a lármában, a tolltartójával csapkodta Andris hátát. A sulirádióból Kesha *TiK-ToK*ja szólt, Virág AFC-t énekelt, amit a telefonjában hallgatott, Ricsi pedig könyörgött neki, hogy hagyja már abba. Így telt a szünetünk, aztán csengetéskor Kardos becsapta az ajtót, és ledobta a naplót az asztalra.

– Antai-Kelemen a táblához, a többi csendben olvas – közölte, mire Arnold fellapozta a regényét. – Neményi, a szöveggyűjteményre gondoltam – szólt rá.

– Már kiolvastam – válaszolta Arnold. A többiek halkan „húúú”-ztak egy sort, kifejezve nemtetszésüket, a tanár pedig legyintett.

Cortez feltápászkodott, és lazán, mintha csak szívességet tenne, kisétált a táblához. Kardos kérdezett tőle, mire megvonta a vállát.

– Nem tudom – felelte.

– Azonnal köpd ki a rágót! – förmedt rá Kardos.

Cortez unottan a kukához sétált, kidobta, aztán ugyanolyan ráérős tempóban visszaállt a tanár elé. Oké, szörnyen menő volt, csakhogy totál bukásra áll irodalomból. Kardos megint kérdezett, én pedig kihúztam magam, és erősen koncentráltam, hogy Cortez figyeljen rám. Odapillantott, leolvasta a számról a választ, aztán a tanárra nézett, és azt mondta… Juj, azt felelte, hogy „fogalmam sincs”. Kardos legalább fél percig bámulta Cortezt, aztán magához tért a döbbenetből, és ráüvöltött.

– Antai-Kelemen, biztosra veheted, hogy találkozunk a nyár végén. Elegem van belőled!

Cortezt annyira nem viselték meg a hallottak, mint, mondjuk, engem. Ennek elment az esze! Itt súgok, érti is a választ, és direkt nem mondja! Komolyan, csak engem érdekel, hogy tervei vannak a nyárra? A pótvizsga-felkészülésbe nem fér bele Brazília!!! Erre miért nem gondol, amikor menőzik? Jaj. ☹

Ebédszünetben még mindig ezzel voltam elfoglalva, miközben Arnold olvasott, Virág pedig a gyér napsütést élvezte.

– Meg fog bukni – ráztam a fejem idegesen.

– Ugye tudod, hogy ez az ő hibája? Ne őrlődj rajta – tanácsolta Arnold.

– Igen, tudom, de akkor is – sóhajtottam, és már a gondolattól is kikészültem, hogy esetleg Cortez pótvizsgázik, nem megy át… Jaj nekem!

– Hagyd rá, ha érdekli, akkor átmegy. Ha nem érdekli, akkor nem akar tizenegyedikes lenni – vonogatta a vállát Arnold.

– Az oan rossz lenne, ha valaki megbukna – nyöszörgött Virág. – Tökre szeretem ezt az osztályt, jó lenne, ha így végeznénk majd. Mindannyian – mondta ábrándozva, mi pedig Arnolddal összenéztünk. Nem, így már nem fogunk végezni. Arnold már nem lesz itt. Ilyen vidám gondolatokkal telt az ebédszünet. ☹

Törin Barka maratonit diktált, és óra végén úgy éreztem, tuti, hogy izomláz lesz a csuklómban. A törifüzetem már így is vastagabb, mint az összes többi együtt.

A napom addig sem volt túl vidám, de elviselhető lett volna. Ha úgy marad. Hazaérve azonban hiába csináltam meg a leckéimet, hiába tanultam holnapra, és hiába akartam haladni a *Kisasszonyok*kal, egyszerűen nem tudtam lenyugodni. Cortez nem lehet ennyire felelőtlen! Jó, hogy haragszik rám, meg most kifejezetten rosszban vagyunk, de ez még nem ok arra, hogy totál bukásra álljon irodalomból, miközben Kardos csak arra vár, hogy pótvizsgán visszaadja Cortez második éve tartó flegmázását. Akárhogy számolgattam, nem szabadna hármasnál (!) rosszabb jegyet kapnia, hogy az év vége ne legyen kérdés. Mivel a neten tuti nem válaszol, a telefon pedig bizonytalan, hirtelen felindulásból felkaptam a kabátom, és mondtam anyuéknak, hogy átmegyek beszélni a fejével.

– Reni, nagyon kedves tőled, hogy aggódsz a kis barátaid jegyei miatt, de kétlem, hogy ez a te dolgod lenne.

– Tudom, de egy próbát megér. Nekem mindenképp – néztem anyura, aztán, miután sóhajtva bólintott, elindultam.

Útközben sikeresen felidegesítettem magam, mert ez az egész már kezdett úgy tűnni, mintha rám haragudna, ezért kiakasztja Kardost. És ha miattam bukik… azt nem bírnám elviselni.

Mikor becsöngettem, Cortez nagymamája beengedett, kedvesen üdvözölt, váltottunk pár szót, aztán Cortez lesietett a lépcsőn. Ő legalább annyira meg volt döbbenve azon, hogy mit keresek ott, mint én.

– Jó, csak azért jöttem, hogy ne csináld már! – kezdtem mindenfajta bevezetés nélkül.

– Mit? – kérdezte pár pillanat múlva, mivel abszolút nem értette, miről beszélek.

– Nem kell, hogy jóban legyünk. Nem kell, hogy beszéljünk egymással. Nem érdekel! – mondtam. – De ha súgok órán, akkor legalább fogadd el a segítségem! – förmedtem rá.

– Nem kell a segítséged – tárta szét a karját, én pedig ezzel a válasszal meg voltam lőve.

– Rendben – bólintottam, és mivel amúgy is a bejárati ajtóban álltam, gondoltam, akkor ideje távozni.

– Miért jöttél? – kérdezte, én pedig megtorpantam.

– Mert nem akarom, hogy megbukj. Mert terveid vannak a nyárra. Mert ha pótvizsgáznod kell, akkor nem tudsz elutazni, hanem végig korrepetálásra kell majd járnod! És akkor hiába tanulsz portugálul, nem fogsz tudni elmenni, vagy ha igen, akkor évet ismételsz – hadartam. Cortez velem szemben állt és hallgatott.

– Nem kell ezzel foglalkoznod – közölte végül.

– Igen, tudom! És tudod, mit? Mindenkinek igaza van! Miért is akarok segíteni? – sóhajtottam tehetetlenül.

– Ki mindenkinek? Neményinek? – kérdezte gúnyosan mosolyogva.

– Például neki! – vágtam rá, és már azt is megbántam, hogy átmentem. Cortez bunkó!

– Akkor hallgass rá. Egyébként senki nem kérte, hogy ide gyere – mondta durván.

Ez annyira fájt, hogy nem szóltam semmit, csak lenyomtam a kilincset.

– Reni, várj – szólt utánam, én pedig megálltam és hátrafordultam –, bocs.

Cortez még mondani akart valamit, de közben hátulról csörömpölés hallatszott, ezért feltette a kezét, hogy várjak egy pillanatot, és besietett a házba.

A könnyeimmel küszködve ácsorogtam a kocsibeállón, és azon töprengtem, hogy mennyire szánalmas vagyok, amiért idejöttem, és már indulni akartam haza, amikor Cortez a nevemet kiáltotta. Ösztönösen összerezzentem, és ész nélkül berohantam a házba. Mert a kiáltása nem olyan volt, mint ha csak úgy mondani akarna valamit. Olyan volt, mintha nagy baj lenne. És volt.

A nappali felől jött a hang, én pedig megtorpantam. Cortez nagymamája a fotelben ült, előtte Cortez a fél térdén támaszkodott, és folyamatosan beszélt hozzá. A földön egy széttört pohár szilánkjai hevertek millió darabban.

– Mi történt? – kérdeztem vékony hangon.

– Hívd a mentőket! – kiáltott rám ijedten, én pedig remegő kézzel előkaptam a mobilom (majdnem elejtettem) és tárcsáztam.

Az adrenalinszintem az egekbe szökött, és annyira hadartam a telefonba, hogy a diszpécser visszakérdezte a címet, mert elsőre nem értette. Nagyjából el tudtam mondani, hogy mi történt, már amennyit tudtunk a dologról, vagyis annyit, hogy Cortez nagymamája elég összefüggéstelenül beszél, szédülésre panaszkodik, és nincs erő a jobb kezében, el is ejtett egy poharat. A diszpécser mondta, hogy úton vannak, én pedig letettem a telefont, és csak néztem. Cortez kérte, hogy hozzak vizet, úgyhogy sietve megkerestem a konyhát, aztán kikaptam a hűtőből egy üveg szénsavmentes ásványvizet, nem törődve azzal, hogy mennyire udvariatlan dolog másnál a hűtőben turkálni. Bevittem a szobába a vizet, aztán Cortez megkért, hogy küldjek egy sms-t a nagypapájának. Láttam, hogy képtelen kezelni a telefonját, mert túlságosan remeg a keze.

Fogalmam sincs, hogy csináltam, de sikerült eligazodnom a BlackBerry menüjében, és elküldtem az üzenetet, amit Cortez diktált, vagyis hogy a nagypapája amilyen gyorsan csak tud, jöjjön. Közben csöngettek, és mivel Cortez nem mozdult el a nagymamája mellől, kirohantam, hogy beengedjem a mentősöket. Kedvesek voltak, látták, mennyire riadt vagyok, úgyhogy

próbáltak nyugtatni, és kérték, hogy igyak valamit, mert szörnyen fehér a színem. Ameddig Cortez nagymamáját vizsgálták, mi a szoba előtt várakoztunk. Cortez olyan feszült volt, hogy szinte vibrált körülötte a levegő, úgyhogy jobbnak láttam, ha nem szólok hozzá. A falnak dőlve állt, és a keze még mindig remegett. A mentősök körülbelül tíz perc múlva jöttek ki a szobából, és mondták, hogy azonnal beviszik a nagymamáját a kórházba, úgyhogy pakoljon össze pár dolgot. Cortez némán bólintott, én pedig azonnal felajánlottam, hogy segítek. Amíg a mentősök kikísérték Cortez nagymamáját, mi ész nélkül pakoltunk. Cortez túlságosan ideges volt ahhoz, hogy összehajtogassa a ruhákat, így ő csak odaszórta elém a dolgokat, én pedig kapkodva eltettem a táskába.

– Indulnunk kell – jött vissza az egyik mentős, Cortez pedig behúzta a táska cipzárját, és felkapta.

Mindhárman kisiettünk a házból, Cortez már a mentőkocsi felé indult, amikor rákiáltottam, hogy nem zárta be az ajtót. Sietve visszajött, majd amikor nem tudta betenni a kulcsot a zárba, átvettem tőle, és ráfordítottam.

– Kösz – motyogta, aztán előkapta a telefonját, és felvette. Gyanítom, hogy a nagypapájával beszélt, mert a kórházba hívta.

A mentőkocsi ajtaja becsukódott, én pedig megsemmisülve álltam az úton. Még akkor is a távolba meredtem, amikor a villogó kocsi (benne Cortezzel) kifordult az utcából. Aztán rohanni kezdtem.

Szinte beestem az ajtón, olyan hévvel érkeztem haza. Anyu és apu először össze-, majd újra rám néztek, amikor meglátták, milyen állapotban vagyok.

– Mi történt? – lépett hozzám anyu azonnal, és látta rajtam, hogy most nagyobb gond van, mint hogy átmentem rábeszélni Cortezt a javításra.

Lerogytam a székre, és sikerült azelőtt elmesélnem, hogy mi történt, mielőtt kitört belőlem a zokogás.

– Te jó ég! – kapta a kezét a szájához anyu, apu pedig idegesen kapkodta a fejét.

Semmitől nem sikerült lenyugodnom, körülbelül félpercenként néztem rá a telefonomra, és az agyam folyamatosan kattogott. Annyira rémült voltam, mint még soha.

Ittam egy kakaót (jó hányingerem lett tőle), meg bámultam a tévét, de sok mindent nem fogtam fel belőle, inkább csak meredtem magam elé. Este hétkor, amikor még mindig a nappaliban gubbasztottam, csöngettek. Anyu ment ki, majd pár pillanat múlva visszajött, és mondta, hogy Cortez van itt. Azonnal felpattantam.

– Nem akar bejönni, inkább kint megvár – mondta anyu, én pedig bólintottam, és felkaptam az akasztón lógó kabátomat.

Kiléptem az ajtón, és lenéztem a ház előtti két lépcsőfokra. Cortez lehajtott fejjel ült a lépcsőn, összekulcsolt kezét az ölébe ejtette. Egy pillanatig haboztam, aztán magam alá húztam a kabátom, és leültem mellé a lépcsőre. Nem tudtam, mit mondhatnék, Cortez pedig csak bámult maga elé. Már legalább öt perce ültünk csendben egymás mellett, amikor kinyílt mögöttünk az ajtó, és anyu két pokrócot hozott ki, hogy terítsük legalább a hátunkra, mielőtt megfagyunk. Én halvány mosolyt erőltetve az arcomra bólintottam, és rátekertem magamra az egyiket. A másik Cortez mellett hevert a lépcsőn; oda sem nézett. Anyu sóhajtva megsimította a vállát, majd visszament a házba.

– Nem tudtam, hová menjek – szólalt meg hosszas hallgatás után, és csak lefelé nézett. Némán bólintottam, remélve, hogy tudja, abszolút megértem, és örülök neki, hogy hozzám jött. Cortez a tenyerébe temette az arcát, és idegesen megdörzsölte a fejét. – Azt mondták, enyhébb szélütés – suttogta, én pedig fájdalmasan lehunytam a szemem. – Rendbe fog jönni – tette hozzá, és azt hiszem, inkább magát akarta nyugtatni, mint engem.

– Biztos – mondtam halkan. – Minden rendben lesz – bólintottam, és igyekeztem erősnek látszani, de nem igazán voltam az. Cortez féloldalasan rám nézett, és halványan elmosolyodott. Olyan elgyötörtnek és fáradtnak tűnt, hogy rossz volt látni.

Úgy tűnt, hogy Cortez nem nagyon akar beszélgetni, úgyhogy inkább csak ültünk egymás mellett a hidegben, és gondolkoztunk.

Egy idő után (amikor már vacogtam) Cortez sóhajtva felém fordult.

– Megtennél nekem valamit?

– Persze – feleltem, de a sok hallgatástól berekedtem.

– Szólnál Hallernek, hogy nem megyek a héten?

– Persze. Csak neki? – kérdeztem.

– Meg Ricsinek. Mondd, hogy majd hívom.

– Jó, átadom – bólintottam.

– Itt a telefonod?

Kihalásztam a zsebemből, és odanyomtam a kezébe. Cortez pötyögött a billentyűzeten, aztán visszaadta.

– Az utolsó hívás a számom. Ezen tudsz hívni. A másikat kikapcsolom egy időre – magyarázta, én pedig némán bólintottam. Persze, érthető, hogy senkivel nem akar beszélni, ezért kikapcsolja a telefonját. Mondjuk, azt nem tudtam, hogy van másik száma. És, mint kiderült, senki, mert Cortez megkért, hogy ne szóljak erről.

– Dehogy – ígértem meg.

– Azt hiszem, megyek – mondta, és felállt. A lehető leggyorsabban én is felpattantam, és hirtelen megborzongtam. – Remélem, nem fáztál meg – mosolyodott el, én pedig megráztam a fejem. – Szia – intett, és már a kapu felé sétált.

– Szia! – szóltam utána erőtlenül, és miután elment, a hidegtől remegve bementem a házba.

– Hogy van a nagymamája? – érdeklődött anyu. Elmondtam, amit tudtam, mire a szüleim szörnyülködve rázták a fejüket. – És Cortez?

– Hát… A körülményekhez képest, azt hiszem, jól – feleltem, és felmentem a szobámba.

Lehuppantam a babzsák fotelembe, és fáradtan lehunytam a szemem. Aztán elővettem a telefonom, és küldtem egy üzenetet. Csak annyit, hogy ne idegeskedjen, minden rendben lesz, és hogy azért pihenjen, meg ilyesmi. Alig egy percen belül jött a válasz. Másolom:

„Kösz. Mindent. Tényleg.”

A mai napom: 5/1* – No comment. ☹☹☹

Március 17., szerda

Egy rémes éjszaka után (végig forgolódtam) reggel fáradtan és nyúzottan ébredtem. Készülődés közben próbáltam elviselhető külsőt ölteni, de természetesen nem sikerült.

– Mi? – döbbent le Ricsi, és azonnal a mobiljáért nyúlt. Mellette Virág idegesen egyik lábáról a másikra állt, és türelmetlenül nézte Ricsit. – Ki van kapcsolva – ejtette vissza a zsebébe a mobilját.

– Azt mondta, majd felhív – mondtam halkan.

– És jól van a nagymamája? – kérdezte Virág lebiggyesztett szájjal.

– Nem tudom – ráztam meg a fejem, miközben apu kigurult mellénk, és beszálltunk a kocsiba.

A Szent Johanna előtt Viki odakiáltott Ricsinek.

– Cortezzel mi van? Reggel óta próbálom elérni… – szólt idegesen.

Ricsi nagyjából elmondta, hogy mi történt, mire elsőre mindenki szörnyülködve rázta a fejét, aztán előszedték a mobilokat, és egyszerre emelték a fülükhöz. Aha, szóval ezért nem kapcsolja be magát Cortez. Így már érthető.

– De nem értem – rázta a fejét Viki, és dühösen újra nyomkodni kezdte a billentyűgombokat. – Mikor történt?

– Tegnap délután – mondta Ricsi, ügyelve arra, hogy ne nézzen rám, még véletlenül se.

– Azért felhívhatott volna. Most akkor mikor lesz próba? – tűnődött, én pedig hitetlenül meredtem rá. Ez most komoly? Cortez nagymamája infúziót kap, Cortez egész héten nem jön suliba, csak hogy a kórházban lehessen, Viki pedig a próbák miatt ideges? Te jó ég!

– Mit tudom én – tárta szét a karját Ricsi.

– Te beszéltél vele? – kérdezte Viki, és egyenesen Ricsire nézett, aki zavartan megtekerte az egyik raszta tincsét.

– Nem, én még nem. Majd hív – hadarta. Ekkor jött el az a pillanat, amikor már nem tudtuk tovább titkolni, hogy én voltam ott tegnap.

Oké, nem volt könnyű állni Viki tekintetét. Egy ideig bírtam, de aztán inkább a földet pásztáztam, miközben ő folyamatosan azt kérdezgette tőlem, hogy „mégis mi a fenét kerestem ott?”.

– Az irodalom miatt mentem – mondtam, és vártam, mikor ugrik nekem.

– Az irodalom miatt, he? – rágózott idegesen, én meg azon agyaltam, hogy nem túl szép vég, ha Cortez barátnője kinyír reggel a suli előtt, miközben annyit készültem föcire. ☹

– Igen – feleltem, és nagy nehezen felemeltem a fejem, hogy a szemébe tudjak nézni.

– Mert van az a beadandó dolog. Amit közösen kell megírniuk – szólt bele Dave, én pedig csodálkozva néztem rá.

– Igen? – fintorgott Viki.

– Aha – kontrázott rögtön Ricsi is, és hozzátette, hogy „kiselőadás arról a híres íróról”…

– Ja, aha – biccentett Viki. Szerencsére nem egy észlény, úgyhogy simán bevette, hogy Cortezzel közösen kell beadandót írnom, ami egyébként hülyeség, de mindegy.

A többiek rendesek voltak, és azért, hogy Viki leakadjon rólam, füllentettek. Miattam. Normál esetben ez még meg is hatott volna, de ahogy Viki elment (merthogy így is elkésett az első órájáról), mindannyian kérdőn néztek felém.

– Most komolyan, Ren – csóválta a fejét Ricsi. – Hogyhogy pont ott voltál?

– Véletlenül – legyintettem.

– Ez annyira durva. Cortez még Facebookon sem volt. Remélem, azért rendben lesz. Hagytam üzenetet a mobilján – mondta Dave szomorúan.

– Ez szívás – értett egyet Zsolti is, aztán felsétáltak a lépcsőn. Én is utánuk indultam, de Ricsi megragadta a karom, és visszahúzott.

– Ha nagyon akarsz vele beszélni – suttogta –, van egy másik száma, de azt senki nem tudja. A szülei szokták azon hívni… – magyarázta.

– Tudom – ismertem be, mire Ricsinek felszaladt a szemöldöke. Piercinggel együtt.

– Megadta neked? – döbbent le totálisan.

– Igen – bólintottam.

– Hű – röhögött. – Oké. Akkor mindegy. Ne add meg senkinek…

– Dehogy – ráztam meg a fejem. – Te felhívod? – kérdeztem, miközben felmentünk a lépcsőn.

– Nem, ha azt mondta neked, hogy majd ő hív, akkor megvárom – vonta meg a vállát. Közben Virág visszajött hozzánk, és szemmel láthatóan boldog volt, mert megvette a büfében az utolsó nyalókát, amihez lemosható tetkó is jár.

Szóltam a többieknek, hogy majd utánuk megyek, aztán a tanáriban megkerestem Hallert, és elmondtam neki, hogy Cortez miért nem jön suliba. Az ofő aggódva vette tudomásul, és megkért, hogy ha beszélnék vele, akkor szóljak Corteznek, hogy telefonáljon be a suliba. Óriási, nagyon rövid időn belül én lettem az összekötő Cortez és a Szent Johanna között. Jó, azt senki nem tudta, hogy nekem van „titkos számom”, viszont mindenki Ricsivel akart üzengetni, aki meg rám ömlesztette a jókívánságokat. Ebédszünetre tele volt a fejem a Corteznek átadandó üzenetekkel. Az udvaron ácsorogtunk, és amíg én kétpercenként a telefonomat ellenőriztem, Virág zenét hallgatott, Arnold pedig csendben olvasott mellettünk. Ugyan ő nem igazán kedveli Cortezt, de természetesen egy ilyen esemény után ő is várta, hogy Cortez suliba jöjjön és személyesen jobbulást kívánhasson.

– Miért nem írsz a Facebookon a falára? – nézett fel Virág a zenelejátszójából.

– Ennek számos oka van, de leginkább azért nem, mert nem fogom virtuális szívecskék és idétlen képek közt kifejezni az együttérzésem, arról nem is beszélve, hogy nem vagyok híve a virtuális kommunikációnak, főleg nem közösségi üzenőfalon. A mondandóm privát és személyes, nem tartozik azokra a tagokra, akik ráragadtak a „tetszik” gombra, és ész nélkül, energiát nem sajnálva, éjt nappallá téve lógnak az interneten – magyarázta Arnold. Én megértően bólintottam, Virág azonban már rég

elvesztette a fonalat, és csak „aházott” egyet. – Egyébként – fordult hozzám Arnold. – Mit csináltál ott?

– Hol? – kérdeztem, mert gondolatban még a netes üzengetésnél tartottam.

– Corteznél.

– Ja – bólintottam. – Átmentem beszélni vele az irodalomról.

– Pontosabban? – fonta össze a karját Arnold. Na, itt kellett volna valamit rögtönöznöm. Azonban a barátság az őszinteségen alapszik, így kénytelen voltam bevallani, hogy átmentem megkérni Cortezt, legyen szíves és javítson, mert meg fog bukni. Igen, ez így elég bénán hangzik, nem csodálom, hogy Arnold kiakadt.

– Tehát összefoglalva – ráncolta a szemöldökét. – Azok után, hogy rád haragudott, amiért téged nem hívtak meg a születésnapi őrjöngésére, és azok után, hogy te próbáltál súgni neki, ő pedig nem vette a fáradságot, hogy felhasználja… Te elmentél hozzá könyörögni, hogy tanuljon, mert megbukik? – csodálkozott. Jó, ez így, kimondva tényleg rémes, de nem teljesen így volt. Vagyis de. Mindegy.

– Hát, igen – suttogtam.

– Gratulálok – biccentett Arnold, és elég megvető volt a tekintete.

Most erre mit mondhattam volna? Igaza van. Szánalmas vagyok.

Föcin témazárót írtunk, ezért az előtte lévő szünetben mindenki a teremben volt. Elég komoly puskagyártás zajlott. Zsolti a bal alkarjára írta a válaszokat, de miután betelt a „felhasználható felület”, megpróbált a jobb karjára firkantani. Bal kézzel. ☺ Dave a telefonját tapogatta, az érintőképernyős „ezermillió gigás, hiperokos, többfunkciós, mindentlehetcsinálnivele” mobil klassz dolog, csak éppen becsengetésig sem találta meg a sok fájl között a feltöltött puskáját. Virág a klasszikus „padra firkálom” technikát alkalmazta, Kinga átnézte még egyszer a jegyzeteit, Ricsi öntapadós cetliket ragasztott az előtte ülő Virág pulcsijára, hogy óra közben le tudja olvasni a válaszokat. Mi, Jacques-kal egész

szünetben kikérdeztük egymást, Gábor csendben hallgatott minket, Arnold pedig a helyén olvasott. Mármint a regényét, nem a föcit. ☺ Andris és Robi a táblára írtak. Vastagon, jól rányomva a krétát, ráírták az összes választ, aztán finoman letörölték, hogy látszólag üres legyen, azonban a padokból simán le lehetett olvasni a feliratokat.

– Na? Ki a legokosabb? – hajolt meg Andris büszkén, Aztán Robival magukat ünnepelve tapsoltatták az osztályt. Igen, a tervük zseniális volt, egész addig, amíg Farkas tanárnő be nem jött órára, és a tézé kérdéseit fel nem írta. A táblára. ☺

– A fenébe – dünnyögött Robi, és ész nélkül lapozgatta a füzetét.

– Haraszti, van valami probléma? – kérdezte a tanárnő.

– Semmi, semmi – olvasta gyorsan a füzetét, ami egyébként szinte üres volt. Most komolyan. A többiek mit csinálnak az órákon?

Farkas mindenkit megkért, hogy most már tegyék el a könyveket, füzeteket, telefonokat meg úgy általában, egy tollon kívül mindent, aztán kezdődhetett a tézé.

Én viszonylag hamar kész lettem, miután leellenőriztem, be is adtam (Kingával egy időben), aztán a helyemen ülve figyeltem. Virág a padján lévő írást elemezte, sajnos túl feltűnően, úgyhogy a tanárnő kérte, hogy vigye ki a dogáját. Miközben a tanári asztalhoz igyekezett, leestek a hátáról a post-itek, úgyhogy Ricsi is kénytelen volt feladni. Andris és Robi a pad alatt a könyvből próbáltak puskázni, de olyan szinten új volt nekik az egész téma, hogy egy idő után abbahagyták, és a vállukat vonogatva beadták üresen a dogát, mondván, majd kijavítják. Zsolti sem járt sok sikerrel, a bal karjáról még le tudta olvasni a válaszokat, viszont a jobbra olyan bénán írt, hogy erősen koncentrálva, hosszú percekig bámulta a saját karját, végül megkérte a tanárt (!), hogy segítsen eligazodni a firkák között. Azonnal elvették a dogáját. ☺ Dave majdnem az óra feléig nyomkodta a mobilját, hátha megtalálja benne a puskát, de egyszerűen túl sok minden volt a telefonban (előnyben a buta, de egyszerűen kezelhető telefonok, mint az enyém).

– Felmayer, azonnal tedd el a telefonod! Ne szóljak még egyszer! – förmedt rá a tanárnő, mivel Dave nem zavartatta magát, és idegesen, mindenki számára jól láthatóan nyomkodta a készüléket.

– Mindjárt – legyintett Dave. Azt hiszem, a dolgozat már nem is igazán érdekelte, sokkal inkább bosszantotta, hogy kifog rajta a technika.

– Most!

– Jé, itt egy múlt havi sms. Mit keres a függő mappában? – töprengett.

– Na, elég volt, most már add ide – lépett oda hozzá Farkas, és dühösen felvette a papírt. Dave ügyet sem vetett rá, teljesen lekötötte a talált üzenet.

– Akkor ez nem is ment el? – kérdezte hangosan.

– Ne zavard az órát! Mások még dolgoznak – közölte a tanárnő, és Gábor felé biccentett, aki a lapja fölé görnyedve írt.

– Te, Ricsi, kaptál tőlem olyan sms-t, hogy találkozzunk a Media Marktban? – üvöltötte Dave.

– Én nem – vonta meg a vállát Ricsi, és tovább hallgatta a zenelejátszóját.

– Akkor azért vártalak hiába! Vajon van még függő sms-em? – töprengett.

– De én kaptam olyat. Ott is voltam! – szólt bele Zsolti.

– Igen, de csoportos üzenetküldés volt – felelte Dave.

Egy pillanat múlva Andris és Robi is közbeavatkozott, miszerint Dave „bénázik ezekkel a kütyükkel”, és hogy ne „villogjon, hanem inkább tanulja meg kezelni”… Na, ezen Dave felháborodott és kikérte magának, a két kocka vihogott, Zsolti megkereste a saját mobiljában a bejövőit, Ricsihez hátrafordult Virág, és együtt hallgattak zenét, Kinga pedig dühöngött, mert ellenőrizte a könyvben a válaszokat, és rájött, hogy elrontotta a kettes kérdést. Mindeközben pedig óra volt, éppen témazáró.

– Elég legyen! – üvöltötte el magát a tanárnő. A kiáltása inkább mosolyt csalt az arcokra, mintsem hogy komolyan vettük volna. Szegény föcitanár. ☺ – Felmayer, hallgass el, Ricsi, tedd el a zenelejátszód, Virág, fordulj vissza, Nagy Zsolt, pakold el az

ebéded, még óra van! – rázta a fejét, aztán dühösen Andrisék felé nézett. – Ki kapcsolta be a tévét?

– Én – lóbálta meg a kezét Robi.

– És miért? – csodálkozott a tanárnő.

– Mert *Lost*ot adnak – felelte egyszerűen.

– Na, ebből elég lesz. Mindenki beadja a dolgozatát, most! Szegény Jacques gyorsan firkált még egy sort, de az utolsó szavak elcsúsztak, mert a tanárnő kirángatta a kezei közül. Gábor sóhajtva hátradőlt, Arnold pedig (aki a kétoldalas dogát öt dupla oldalra bővítette) unottan nyújtotta Farkas felé.

– Köszönjétek a többieknek! – szólt sértetten Farkas, és az volt a célja, hogy most majd jól szemrehányást tesznek azok, akik még dolgoztak. Hát, ez nem történt meg, Jacques csak mosolygott, Gábor mondta, hogy úgyis csak leellenőrizte, Arnold pedig közölte, hogy ő „senkinek nem köszön semmit, mivel hidegen hagyja a többiek viselkedése”.

– Megvan! – kiáltotta Dave boldogan. Azt hiszem, megtalálta a puskáját a telefonjában. – Tanárnőő – nyújtogatta a kezét.

– Tessék?

– Visszakérhetném a lapom? Elfelejtettem valamit beleírni.

– Ezt nem gondolhatod komolyan – csóválta a fejét szomorúan a tanárnő.

– Dehogynem – vigyorgott Dave.

– Még mit nem! Ha tudni akarod, azért, mert idiótán viselkedtek, összekevertem a kettes választ. Én sem javíthattam ki! – üvöltött rá Kinga.

– Nyughass már, akkor nem maximum pontszámot kapsz. Nagy ügy, úgyis ötös lesz! – vágott vissza Dave.

– De nekem igenis fontos, hogy maximum legyen!

Egy pillanat alatt újabb parázs vita robbant ki, mindenki keresztbe üvöltött, Farkas pedig egy idő után egyszerűen kiment. De tényleg.

– Éljen! – pattant fel Robi, és azonnal beüzemelte a tévét. Repkedett pár alufólia labda (Jacques volt a célszemély), Zsolti a padján dobolt, a tévé üvöltött, Kinga üvöltött, Dave üvöltött.

Tulajdonképpen csak én ültem csendben a padomban, és próbáltam felfogni ésszel a káoszt, ami kialakult.

Gábor az ajtóban őrködött, aztán rémülten visszaugrott a terembe, és vadul hadonászott a karjával.

– Máday – nyögte ki végül.

Oké, egy pillanat alatt olyan csend lett, hogy kicsit csengett a fülem a hirtelen nyugalomtól. Mindenki visszaült a helyére, kezek a padon, tekintetek a táblára függesztve, akár a kisangyalok.

– Mi folyik itt? – lépett be Máday szigorúan.

– Itt? – nézett körül Ricsi értetlenül.

– Igen, itt.

– Témazárót írtunk – közölte Dave, és arcán kedves, „jól viselkedtem” mosoly jelent meg.

– A tanárnő azt mondja, nem tud fegyelmezni titeket!

– Minket? De hát… – pislogott Andris.

– Nincs de hát. Zengett a folyosó tőletek! – kiáltott ránk Máday.

– Az a-sok teremből jött a zaj – mondta Zsolti. – Borzasztó egy társaság az. Alig tudtam koncentrálni a dolgozatomra, olyan lármásak. Remélem, azért jól sikerült – sóhajtott erőltetetten, és a plafon felé pislogott. Máday csípőre tett kézzel, hunyorogva nézett végig rajtunk.

– Rendben van, 10/b. Rendben van – fenyegetőzött, mi pedig ösztönösen feszengeni kezdtünk. Ez sosem jelent jót. – Ha még egy panasz érkezik rátok, rendkívüli szülői értekezletet tartunk.

Nos, ez annyira nem volt ijesztő, ennél azért sokkal durvábbra számítottunk. Teremfogság, tanulószoba, állandó igazgatóhelyettesi felügyelet… Egy rendkívüli szülői? Nem nagy ügy. Máday azonban elégedettnek látszott. Csengetéskor mindenki felpattant a helyéről, és folytatták az óra közben kialakult vitát. Mintha mi sem történt volna.

Hazaérve segítettem anyunak vacsorát csinálni, illetve inkább csak ültem a konyhapulton, és a telefonomat ellenőriztem. Már megint.

– Reni, komolyan beszélni szeretnék veled – állt meg hirtelen anyu előttem, én pedig riadtan néztem rá. Jaj, ne. Olvasott valamit a kamaszkezelőben, és tesztelni akar? – Apádról van szó.

– Ó – könnyebbültem meg.

– Aggódom érte. Hiába főzök egészségesen, hízik – jelentette ki aggódva, én pedig a szám szélét harapdálva bólintottam. – Szerinted mi lehet a gond? – kérdezte.

– Öööö – színleltem a tűnődést. Most mégsem válaszolhattam, hogy a pótvacsorák alkalmával apu előszeretettel habzsol be minden édességet, ami csak a házban van… – Nem tudom – füllentettem.

Anyu tovább motyogott magában, én pedig némán agyaltam. Oké, hiába eszünk vacsorára undorító zöldségeket meg kalóriaszegény izéket, ha az esti titkos találkozások alkalmával apu gond nélkül elfogyasztja a vaníliás croissant-t. Kettesével.

Vacsora után felnéztem a netre. Cortez falán megszámlálhatatlan „mi van veled”, „jobbulást”, „hívj már vissza” üzenet sorakozott, de egyre sem válaszolt. Némi gondolkodás után írtam neki egy sms-t, hogy nem akarom zavarni, csak az érdekel, hogy van a nagymamája. Egy percen belül jött a válasz, hogy nem zavarom, és hogy a körülményekhez képest jól van. Erre visszaírtam, hogy nagyon örülök, és remélem, hamarosan kiengedik a kórházból. Azt írta, ő is reméli. Ezek után már tényleg nem akartam zavarni, de akkor újra rezgett a telefonom. Azt kérdezte, mi volt a suliban. Írtam, hogy mindenki nagyon hiányolta, meg hogy lesz pár üzenete és nem fogadott hívása… Erre azt válaszolta, nem nagyon érdekli.

Tulajdonképpen több mint egy órát sms-eztünk, írta, hogy egész nap a kórházban volt, meg hogy beszélt Ricsivel, de mással nem akar… Ez vajon mit jelent? Hogy Vikivel sem? De velem meg sms-ezik. Akkor most tulajdonképpen mi van?

Még nagyban sms-eztünk, amikor lementem a konyhába inni. Aput félig a hűtőben találtam. Gondoltam, akkor most ideje szólni.

– Veszélyben vagyunk – suttogtam, mire apu megkérdezte, hogy mekkora a baj. – Tudja, hogy valami nem stimmel –

bólintottam, utalva arra, hogy anyu előbb-utóbb rajtaütést tart, és akkor nekünk annyi.

– Jó, majd óvatosabb leszek – ígérte meg apu, aztán felém nyújtotta a kezét. – Kókuszgolyót?

– Nem, köszönöm – nevettem el magam. A kezemben lévő mobilom megrezzent, úgyhogy zavartan a kijelzőre néztem.

– Titkos esti sms-ek? – vonta fel apu a szemöldökét afféle „ahha, a lányom lebukott!" nézéssel.

– Cortez írt, kérdeztem, hogy van a nagymamája… – magyaráztam, és már fel is mentem a szobámba. Ez egyébként részben igaz volt, valóban erről sms-eztünk. Először. Aztán már arról, hogy mi történt a suliban, és most éppen azt írta, hogy mit néz a tévében, én meg odakapcsoltam, és én is nézem a… Mi lehet ez? Sorozat? Na, mindegy, meglátjuk.

Cortez: 5/5 – örülök, hogy jobban van a nagymamája. És annak is, hogy folyamatosan rezeg a telefonom. Hűűűű.

Föcióra: 5/2 – Farkas most tényleg berágott ránk.

Virág: 5/3 – este üzent, hogy batikolt pólót csinál egy pink felsőjéből, és már összehipózott mindent. Csak tudnám, Virág mikor tanul. Vagy mikor készül. Vagy egyáltalán van-e fogalma arról, hogy suliba járunk. ☺

Viki: 5/1* – nem mondanám, hogy valaha legjobb barátnők leszünk…

Kisasszonyok: 5/5* – nagyon-nagyon tetszik. ☺

Március 18., csütörtök

Boldogan ébredtem. A nap előbújt, kellemes, hűvös kora tavaszi idő volt, orkán erejű széllel és letört ágú fákkal, de attól még olyan szép nap volt. Legalábbis szerintem. Anyu a kettős frontra panaszkodott, apu késésben volt, Virág a foltos farmerét tanulmányozta (mindent összebatikolt), Ricsi pedig dühöngött, mert a neten kiválasztott „járművét" eladták. Csak én vigyorogtam, mint a vadalma. Ennek egyébként egyszerű oka

volt. Teljesen feldobott, hogy Cortezzel egy csomót sms-eztem! Apró örömök, de azért én megbecsülöm őket.

Vladár pontosan érkezett, én meg a helyemen ülve vártam, hogy megalázzon. Jó program.

– A mai órán a jövő heti képzőművészeti hétre készítünk kerámiát – mondta. Én meg pislogás nélkül meredtem rá. Hogy mire mit? Kérdőn forgolódtam, a többiek elvileg vagy értették a feladatot, és azért néztek értelmes arccal, vagy csak szimplán nyitott szemmel aludtak. – Rentai, a feladat melyik részét nem érted? – förmedt rám a tanár.

– Elnézést, én csak… – legyintettem.

– Igen, tudom. Te mindig csak… – csúfolt ki Vladár, az osztály pedig jót derült.

A feladat tehát egyszerűnek tűnt. Kapunk egy sárdarabot (na jó, agyagot), azt megformáljuk, a rajzszakkörösök meg hétfőn kiégetik, és akkor lesz belőle kiállítás. Wow. Elképesztő ötlet.

– Párban dolgozunk, mindenki üljön át a társához, és nekifoghattok a munkának – tapsolt kettőt Vladár. Hátrafordultam, Ricsi fájdalmas arccal nézett rám. Nem csodálom, ha mi ketten agyagozni fogunk… Gábor éppen vizet hozott a kis edénykékben, Kinga már egy lófejet (!!!) próbált megformálni, Vladár pedig Zsoltival üvöltött, hogy azonnal köpje ki az agyagot, merthogy öt év felett már nem szoktuk megkóstolni a tananyagot, amikor Virág feltette a kezét.

'- Tessék – szólította fel Vladár.

– Tanár úúúr – nyávogta Virág. – Nekem nincs párom – nézett szomorúan Cortez üres asztala felé.

– Mi van Antai-Kelemennel? – csodálkozott a tanár. Körülbelül hatan ordították be, hogy beteg a nagymamája, mire Vladár sajnálatát fejezte ki, majd Virágra nézett. – Akkor válassz egy csoportot, és dolgozz velük.

– Oki – bólintott Virág.

– Hogyan? – nézett rá szúrós szemmel a tanár.

– Elnézést – nevetgélt Virág behúzott nyakkal, aztán odaült hozzám és Ricsihez.

– Igeen! – sóhajtottam megkönnyebbülten, és Ricsi is felszabadultan dőlt hátra. Megmenekültünk. Virág művészlélek, egyáltalán nem féltem, hogy nem gyurmázik össze pikkpakk egy miniatűr Pete Wentzet. ☺

– Na, mit csináljunk? – vizezte be Virág a kezét, és az agyagdarabot kezdte gyürködni.

– Hát, én egy köcsögre gondoltam – közölte Ricsi, mire elnevettem magam.

– Aha, az jó. De izé. Úúúú, tök jó lenne, ha csinálnánk egy állatot. Mondjuk, macit – nézett ránk csillogó szemmel.

– Virág – kezdtem visszatartott nevetéssel –, ha te ebből a tömbből – csaptam rá az agyagra – csinálsz egy medvét… – kezdtem.

– Neeem, nem nehéz. Figyi, itt benyomom – kezdte formálni a sarat vagy mit, és onnantól kezdve elvolt vele.

Mi, Ricsivel összeráncolt szemöldökkel néztük, ahogyan Virág keze közt formálódik az agyag, és úgy döntöttünk, inkább nem szólunk bele. Csak néha nyúltunk hozzá, akkor is többnyire csak rátettük a kezünket, mert Vladár időnként felállt és körbejárt a teremben.

– Nagyon szép – mosolygott Virágra, aztán ránk nézett (az agyagmedve fülét fogtuk éppen), és a fejét csóválva ránk vicsorgott.

Mivel mindenki nyakig sáros (bocsánat, agyagos) volt, nem mentünk ki szünetre, hanem végigdolgoztuk a duplaórát. Az eredmény elképesztő lett, komolyan, hihetetlen, hogy mik kerültek a tanári asztalra. Vladár is elégedettnek tűnt. Kinga és Gábor lófeje (tényleg megformáltak egy lovat) csillagos ötöst kapott, Arnold és Zsolti vázája (Zsoltinak nem sok köze volt hozzá) szintén ötöst ért. Dave és Robi közös megegyezéssel egy távirányítót készített, a téglalap alakú táblába belekarcolták a gombokat. Nos, ők csak hármast kaptak, de örültek neki. ☺ Andris és Jacques hamutartót csináltak, amit Vladár négyesre értékelt. Aztán jöttünk mi. Virág ment előre, mögötte mi, Ricsivel.

– Nos – forgatta a keze között Vladár a medvénket, amibe Ricsi belenyomkodott pár tollat, amitől funkciója is lett. Miénk volt a tolltartó medve. Mondjuk, elég ijesztő, ahogyan a fejéből állnak ki a tollak, de mindegy –, ez rendkívül jól sikerült, gratulálok, Virág – biccentett elismerően Vladár.

– Közösen csináltuk – mosolygott Virág.

– Hogyne – dünnyögött Vladár. – Az osztályzat… – húzta el a száját – jeles.

Leesett az állam, a döbbenettől hirtelen meg sem tudtam szólalni.

– Mármint mindannyian? – kérdezte Ricsi.

– Legnagyobb sajnálatomra igen – válaszolta Vladár.

– Zsír – bólintott Ricsi, és elismerően hátba vert. Nem csodálom. Ötöst kaptam rajzon! Vááá!

Csengetéskor örömömben Virág nyakába borultam, és ugráltunk egy sort.

– Te jó ég! Fel kell hívnom anyut! – rohantam ki a folyosóra, és ujjongva elújságoltam a hírt. Mondjuk, hozzátartozik a történethez, hogy anyu az egész beszélgetés alatt azt kérdezte, hogy „mégis hogyan?”, de összességében örült neki. És ami a legdurvább. Majdnem hármasra állok rajzból! Hah!

Kémia előtt a laborban ültünk, és kulturáltan töltöttük a szünetet. Én az *IPM* rejtvényét próbáltam megfejteni, Ricsi pedig közben együttesneveket firkált a karomra. Értékeltem, de tényleg.

– Rendben, ki hiányzik? – lépett be a hátsó, titkos ajtón Gondos. Rossz nyelvek szerint az ott egy időkapu, és Gondos egyenesen egy futurisztikus világból érkezik az órákra. ☺

– Cortez – üvöltötte be Zsolti.

– És az ki? – csodálkozott Gondos.

– Antai-Kelemen Ádám – szólt Kinga.

– Még így sem tudom, de érthetőbb… – pufogott Gondos, aztán felpillantott a naplóból. – Az első padban ülő, állandóan rágózó?

– Igen – kiáltották páran.

– Jó. Mondjátok meg neki, hogy javítania kell – legyintett, aztán fellapozta a könyvet. – Nyissátok ki a tankönyvet a nyolcadik fejezetnél.

– Tanárnő, még csak a hatosnál tartunk – jelentkezett Kinga.

– Mondd, muszáj állandóan beleszólnod az órába? Gyere a táblához! – förmedt rá Gondos. Igen, azt hiszem, az ilyen kirohanásai miatt hívják a háta mögött egyszerűen csak „őrültnek”.

Kinga ötösre felelt, de igazán megszenvedett érte, aztán továbbmentünk az anyaggal. A nyolcassal, úgyhogy otthon tanulhatom meg magamtól azt a kettőt, amin egész egyszerűen átléptünk. Ki érti ezt?

Hazaérve totál fel voltam dobva a rajzjegyem miatt, és legszívesebben kitettem volna a falamra, hogy mindenki lássa. Csak sajnos egyrészt kevés ismerősöm van a Facebookon, másrészt aki kommentálná, az jelen volt ma órán, úgyhogy inkább hagytam. Helyette Arnolddal Honfoglalóztam, meg megetettem a tevém (majdnem éhen halt), aztán írtam Justine-nek. Végül webkameráztam Virággal, de csak pár percet, mert kezdődött valami kedvenc műsora a Disney csatornán (Selena Gomez játssza, vagy nem is tudom), úgyhogy lelépett.

Vacsora után a szobámban olvastam, amikor jött egy üzenetem. A szívem azonnal a torkomba ugrott, és amikor megnyitottam, ösztönösen elmosolyodtam. Cortez írt. Rögtön visszaírtam, megkérdeztem, hogy van a nagymamája. Erre írta, hogy a dokik szerint jól, és hogy ettől nagyon megkönnyebbült. Alighogy elküldtem a válaszom, rögtön jött egy sms. Túl gyors volt ahhoz, hogy Cortez legyen. Hah. A szolgáltató volt, lemerült a kártyám. Jaj. Gyorsan írtam még egy üzenetet Corteznek, hogy nincs kimenőm, úgyhogy majd máskor írok. Fél percen belül csörgött a telefonom, én pedig vigyorogva vettem fel.

– Gondolom, az elmúlt évben elhasználtad az egyenleged… – mondta arra célozva, hogy az én feltöltésem tuti nem merül le olyan hamar.

– Nagyon vicces – vágtam rá. – Szoktam sms-ezni – tettem hozzá, remélve, hogy ezzel bizonyítom, hogy vagyok akkora lúzer.

– Persze, persze – nevetett, és erre én is elröhögtem magam. Jó, tényleg ritkán telefonálok meg üzenek, nem nagyon van kinek. Virággal és Arnolddal ritkán, de inkább a neten beszélünk, más meg szerintem nem is nagyon tudja a számom.

– Hogy vagy? – kérdeztem, komolyra fordítva a szót.

– Kösz, egész jól – mondta őszintén.

– Örülök.

– És te? – kérdezett vissza.

– Hát. Kaptam egy ötöst.

– Most ezen lepődjek meg? – kérdezte furán.

– Igen. Mert rajzból! – vágtam rá.

– Mi? – döbbent le teljesen, én meg nevetve elmeséltem, hogy pontosan mi volt. Nehezen hitte el, de ezen nem csodálkozom.

– Mikor jössz suliba?

– A jövő héten. Holnap még van pár vizsgálat, akkor ott akarok lenni a kórházban, de a jövő héten már csak infúziót kap, és a hét vége felé haza is engedik – magyarázta.

– Ez jó hír – könnyebbültem meg.

– Figyelj – kezdte, miután pár másodpercig mindketten csendben voltunk. – Még meg sem köszöntem.

– Nem is kell – vágtam közbe.

– Oké. De azért kösz – mondta ki végül, én pedig a szám szélét rágva bólintottam.

– Véletlenül voltam ott – ismertem be, célozva arra, hogy a baj nélkülem is megtörtént volna, az, hogy pont ott voltam, az így jött ki.

– Tudom. De utána. Szóval rendes voltál – nyögte ki, én pedig csodálkozva néztem magam elé. Cortez még sosem volt velem ennyire nyílt. Ez új.

– Igazán nincs mit – mondtam mosolyogva. – Vikivel beszéltél már? – kérdeztem hirtelen felindulásból. A válasz rögtön magamhoz térített, és minden reményem szertefoszlott.

– Aha, hívtam.

Hát, ennyit arról, hogy én vagyok Cortez lelki társa. A fenét. Nem vagyok én senkije. ☹

Peti: 5/4 – írt a Facebookon, hogy elém jön a jövő héten a sulihoz. ☺

Andris és Robi: 5/3 – ma pontozták a suliban a lányokat egytől tízig. Elég megalázó volt, mondjuk, Arnold csúnyán nézett rájuk, ezért az én pontjaim nem publikusak, Ricsi miatt Virág sem kapott pontot, Kingát azonban erős hatosra értékelték. Amint a fülébe jutott, dührohamot kapott, és „nőellenesnek" nevezte az egész pontozást, majd addig ütötte őket a tolltartójával, amíg befejezték az egész játékot. Nyugis nap volt. ☺

Rajzjegy: 5/5* – Ötöst kaptam, ötöst kaptam, ötöst kaptam!!! ☺ És elmúltam ötéves, úgyhogy nem mondogatom ezt tovább.

Március 19., péntek

Laza nap. A suliban hamar eltelt az idő, duplaangolon *Szép remények*et néztünk Mr. O'Realyvel (angolul, angol felirattal, szóval csak azért értettem, mert már olvastam), aztán ofőn a jövő heti osztályfényképezésről volt szó. Mondjuk, mire ezen túljutottunk (mikor, milyen háttérrel, ki hova álljon), addigra ki is csöngettek, úgyhogy szegény Haller minden más megbeszélnivalót kénytelen volt elnapolni. Tesin Korponay úgy döntött, hogy tavasz van (pedig nem is), és sulikörözni futtatott velünk. Olyan szél volt, hogy Virágot majdnem elvitte, és engem is csak a vaskos vádlim tartott a talajon. Az a-sok és Kinga persze ügyet sem vetettek a zord körülményekre, szökkentek, bevették a kanyart, és rekordidő alatt teljesítették az öt kört. Mi, Virággal óra végéig próbáltuk teljesíteni, végül lerogytunk a nyirkos fűbe, és úgy döntöttünk, végünk van. Ezek után az irodalom már tényleg elrepült. Mármint nekem.

Suli után a többiek a lépcsőnél ácsorogtak, és a hétvégét tervezték. Mivel Arnold beszaladt a könyvtárba, addig odasétáltam Dave-ékhez, és a (Kingától kapott) sálam gondosan a nyakam köré tekertem.

– Jő, akkor majd eszel salátát – bólogatott Dave. Hamar kiderült, hogy miről van szó. Mekizni készültek, és Zsolti kifogásolta a programot, mivel durván üti a diétáját.

– Mi vagyok én, kecske? – kérdezte felháborodottan.

– Pedig a mai terv szerint – mondta Dave – még ehetsz délután egy almát, és kora este egy natúr csirkemellet két krokettel.

– Aha – fintorgott Zsolti, aki bár folyamatosan méltatlankodik, elismerésre méltóan betartja a diétát.

– Ren, jössz velünk? – kérdezte Ricsi, és a mellette ácsorgó Virág is mosolyogva bólogatott.

– Láthatatlan kiállításra megyek – feleltem. A többiek úgy néztek rám, mintha ufó lennék.

– Hogy mire? – kérdezte Dave mosolyogva.

– Kiállítás – egyszerűsítettem le.

– De az kit érdekel? – értetlenkedett Ricsi.

– Engem. Miért? – csodálkoztam.

– Tök fura vagy – mondta Dave. A „tök fura vagy” egyébként burkoltan azt jelenti: „iszonyúan unalmas vagy”.

– Mindegy – vontam meg a vállam, aztán témát váltottam, és megkérdeztem, ki mit tervez a hétvégére.

Igen, több mint valószínű, hogy a mekizés, a FIFA-bajnokság (Dave, Andris és Robi), a gördeszkázás (Virág elkíséri Ricsit gyakorolni) vagy éppen a fekve nyomás (Zsolti új kedvenc időtöltése) izgalmasabb, mint a láthatatlan kiállítás, de ilyen az élet. Nekik ahhoz van kedvük, nekem meg ehhez.

– Mehetünk? – sietett le a lépcsőn Arnold.

– Persze – mondtam, aztán visszafordultam a többiekhez. – Jó hétvégét. Virág, beszélünk – intettem.

– Neked is. Aztán majd mondd, hogy mit láttál. Vagyis hogy mit nem – röhögött Zsolti, és szerinte ez fergeteges poén volt. Merthogy láthatatlan kiállítás. Ha-ha.

Arnold hazakísért, aztán megbeszéltük, hogy másfél óra múlva értem jön. Otthon anyu nagy készülődésben volt (spenótos lasagnét készített), aztán mondta, hogy apu kollégája meg a felesége hamarosan jönnek. Óriási. Még jó, hogy volt programom, máskülönben pénteken a szüleimmel és a

kollégáikkal ülnék otthon, és hallgatnám a számomra egyáltalán nem érdekes (és nem is aktuális) eszmecseréjüket. Készülődés közben gyorsan csekkoltam a netet. Sehol senki, péntek délután kiürül a virtuális tér, és helyet kap a valóság, ami egyébként nem baj. Viszont Cortez nem jelentkezett. Még sms-t sem írt. ☹

Mire Arnold megérkezett, addigra apu kollégái is. Muszáj volt köszönnöm (egyébként kisurrantam volna, de anyu megállított). Arnold a nappaliban várakozott, és állta apu kollégája meg a felesége fürkésző tekintetét.

– Reni, hogy megnőttél! – dicsért meg apu munkatársa.

– Igen, már kétszáznégy centi vagyok – vágtam rá, mire apu elnevette magát, anyu azonban csúnyán nézett rám, és sziszegett valami olyasmit, hogy „ne szemtelenkedjek". Jó, tényleg nem volt valami kedves válasz, de miért olyan nagy téma a magasságom? Átlagos, tizenhat éves kornak megfelelő méretűre nőttem. Nagyjából.

– Na és, hová mentek, fiatalok? Házibuli? Esetleg romkocsma? Diszkó? – vigyorgott a feleség. Mi, Arnolddal pislogás nélkül meredtünk rá. Ez most komoly?

– A láthatatlan kiállításra megyünk – feleltem, mert Arnoldnak nem volt kedve válaszolni.

– Ó – néztek egymásra a felnőttek, afféle „de fura gyerekek" pillantással.

– Érezzétek jól magatokat. Arnold, ugye hazakíséred Renit?

– Természetesen – bólintott Arnold, közben pedig apu munkatársa odahajolt hozzám, és halkan megkérdezte, hogy „most komolyan, hová megyünk".

– A kiállításra – suttogtam, mert most olyan titkosra vettük a beszélgetésünket. Hát, egy legyintést kaptam összesen, aztán indulhattunk is.

Amúgy tényleg nagyon klassz volt a kiállítás, én tökre élveztem, ráadásul Arnolddal töltöttem az időm, ami mindig jó. Rengeteget beszélgettünk, főleg a sulijáról, hogy már várja, és hogy érdekes lesz, meg hogy azért ne szomorodjak el, mert tartjuk a kapcsolatot.

– Szerinted akkor is barátok leszünk? – kérdeztem szomorúan, miközben a dombon felfelé sétáltunk.

– Szerinted van akadálya? – kérdezett vissza, és bár nem láttam, mert a földet bámultam, biztosan mosolygott.

– Hát, messze leszel.

– Igen, igazad van. Emiatt többet nem beszélhetünk – mondta, belőlem meg kitört a nevetés.

– Tudom, tudom hogy ott a telefon, a net, a skype, az msn, a Facebook… – kezdtem, de Arnold közbeszólt, hogy nem kell mindent felsorolnom, ahol tartani tudjuk a kapcsolatot… – Oké, szóval tudom, hogy millió módon beszélhetünk. De az ugyanolyan?

– Nem – felelte. – Semmi nem lesz már ugyanolyan – mondta.

– Tudom – bólintottam alig láthatóan.

Csendben sétáltunk tovább, aztán Arnold átölelte a vállam, és nyomott egy puszit a fejemre. Azt hiszem, értettem, nem is kellett semmit mondania. Lesz net és webkamera, és lesz sms. Ott az e-mail, a rengeteg közösségi meg a szünetek, amikor biztosan hazajön, és találkozunk. Ez mind adva lesz. De az, hogy így sétáljunk hazafelé, csak úgy, egy sima pénteken. Ilyen nem lesz. És talán ez az, ami pótolhatatlan.

Láthatatlan kiállítás: 5/5* – nagyon jóóó volt.

Cortez: 5/? – nem üzent, nem hívott, nem írt. Azért remélem, minden oké. ☹

Spenótos lasagne: 5/1 – hát, hogy zöld volt, az biztos. ☺

Sulirádió: 5/5* – ma The Grenma nap volt. Virág tökre szereti. Én ma hallottam először.

Dave: 5/4 – feltöltötte Twitterre a mekis vacsorájának a képét. Szerintem ennyire részletesen nem kell megosztani a világgal mindent.

Smileyk: 5/5* – de jó, este Jacques msn-en elmagyarázta, hogy mit jelent ez: :S Most már tudom!

Március 22., hétfő

Izgatottan ébredtem. Na persze, hiszen tudtam, hogy Cortez ma jön suliba. Egy csomót görcsöltem azon, hogy mit vegyek fel, végül maradt a farmer-kötött garbó-farmerdzseki kombináció, a hajam pedig egyszerűen hátrafogtam. A tükörképemet elnézve majdnem elaludtam, annyira unalmasan festettem. Hát, éljen a hétfő reggel.

A kapunkban Ricsi és Virág épp valamin nevettek. Amikor megkérdeztem, min, akkor elmesélték, hogy Virág születendő kisöccsének keresnek neveket.

– Mindenképp Pete Wentznek kell, hogy hívják – közölte Virág. És komolyan gondolta.

– Mondom, hogy ez hülyeség – rázta meg a raszta fejét Ricsi. – Legyen inkább Bence.

– Akkor Bencze Bence lenne a neve – tűnődtem, és szerintem ennél még az is jobb lenne, ha valóban a FOB gitárosáról neveznék el.

– Ja, az poén lenne – bólogatott Ricsi.

– Szerintem ezt semmiképp ne ti döntsétek el – tanácsoltam, miközben beszálltunk a kocsiba.

A dombon lefelé haladva éreztem, hogy azok az átkozott lepkék felébredtek a gyomromban. Olyan régóta tartanak velem reggelenként, hogy ideje lenne elneveznem őket. Apu megállt, mi pedig kipattantunk a kocsiból, és hirtelen szembetaláltam magam a valósággal. Ott állt, széldzsekiben, menő, sötétkék farmerben és deszkás cipőben. A haja egészen sötétbarnának tűnt a gyér napsütésben, lazán ácsorgott a társaság középpontjaként, oldalán vele. A barátnőjével. Hirtelen eluralkodott rajtam a szomorúság, miszerint teljesen mindegy, hogy vele voltam, amikor baj történt, teljesen mindegy, hogy utána velem beszélte meg az érzéseit. Én továbbra sem vagyok senki az életében. Bezzeg Viki.

– Sziasztok – ugrált Virág, miközben Ricsi kezét fogta, aki próbálta visszatartani, mert neki egyáltalán nem volt kedve szökdécselni.

– Emó, ne rángass már – húzta vissza maga mellé Virágot. – Minden oké? – kérdezte Corteztől, aki finoman bólintott.

Én csak némán álltam a társaságukban, és igyekeztem úgy tenni, mintha nem szakadna meg a szívem, miközben Dave a mobilját mutogatta felém, hogy csekkoljak valamit. Azt hiszem, egy háttérképet.

– Nagyon klassz – erőlködtem ki a választ, pedig agyban nagyon nem ott jártam. Közben egy csomóan odajöttek, hogy váltsanak pár szót Cortezzel, úgyhogy amit kérdezni akartam (a nagymamája állapotáról), azt megtették millióan.

Viki mindeközben persze úgy lógott rajta, mintha címlapfotózásra várna, egy pillanatra sem engedte el, ölelgette meg puszilgatta, de olyan feltűnően, hogy már nekem volt kellemetlen. Ráadásul Cortez nem törte magát túlságosan, hogy viszonozza, inkább csak néha idegesen odamosolygott rá, egyébként pedig beszélgetett. Na, hát ekkor úgy döntöttem, hogy feltűnés nélkül bemegyek a suliba. Sikerült is. A kutya nem vette észre.

Az aulában Máday azonnal rám förmedt, hogy menjek a suliújság termébe. Kinga már ott volt, éppen dühöngött.

– Mi történt? – kérdeztem halkan az a-s Krisztiánt, miközben felültem egy padra.

– A szokásos. Visszadobták Kinga riportötletét, mert senkit nem érdekel… – vigyorgott.

– Értem.

Csendben hallgattam, ahogyan Timi és Kinga vitatkoznak. Kinga Gondossal akart interjút, Timi közölte, hogy felejtse el, egy interjú a kémiatanárnővel maximum arra lenne jó, hogy kidekorálják a fotóját.

– Igenis, érdekes lehet egy mély és értelmes kérdéssor… – próbálkozott Kinga.

– Nem – rázta meg a fejét Timi, és a hangsúlya ellentmondást nem tűrő volt.

– Mint riporternek, jogom van kiválasztani a riportalanyom – érvelt Kinga.

– Mint főszerkesztőnek, jogom van elutasítani.

Hát, ez így ment egy darabig, és csak azt sajnáltam, hogy Arnold nem volt jelen (szokásos késés), amikor ennyiszer

dobálóztak a jogaikkal. ☺ Közben a többi suliújságos velem próbált egyeztetni. Rájöttem állandó fotósként, hogy nem fogok unatkozni, ugyanis hirtelen mindenkinek szüksége lett tőlem tanácsra, képre és segítségre. Összességében jól telt a megbeszélés, csak egyszer szorult össze a torkom. Amikor az ajánlókat egyeztették. Egy pillanatig révetegen bámultam magam elé, és nosztalgiáztam egy kicsit, hogy tavaly mit írtam az áprilisi számba. Sajna a meghitt pillanataimat elrontotta Kinga, aki hirtelen elém állt, és rám ordított.

– Délután szükségem lesz rád!

– Olvasókör van – feleltem gondolkozás nélkül.

– Na és?

– Oda járok.

– Nem halsz bele, ha egyszer kihagyod. A tizenkettedikes Leventével lesz az interjú, csinálnod kell róla fotót!

– Nem hagyom ki az olvasókört! – ráztam meg a fejem idegesen.

– Renáta, ezért vagy te überlúzer! Akkor menj a nyavalyás olvasókörödre, mit bánom én! – förmedt rám, aztán szólt Timinek, hogy „összeférhetetlenség miatt” kér egy új fotóst.

– Milyen összeférhetetlenség? – csodálkoztam.

– Milyen új fotóst? – csodálkozott Timi.

– Ahh! – morgott ránk Kinga, aztán sarkon fordult és kiviharzott a teremből.

Óriási. Ebédszünetben Arnolddal és Virággal ácsorogtunk az udvaron, aztán odajött hozzánk Ricsi is, és megállt Virág mellett. Az udvaron lévő összes lány fürkésző tekintettel nézte a jelenetet. Már minden fogadás megbukott, Virág és Ricsi szemmel láthatóan tök jól elvannak, és erre senki nem számított.

– Ricsi, melyik az a Levente? – kérdeztem.

– Levi? – kérdezett vissza.

– Gondolom – vonogattam a vállam. – Végzős.

– Jó arc, ott áll – mutatott Cortezék felé, akik az árkádok alatt bandáztak. – Mer’?

– Beszélnem kéne vele – feleltem kurtán.

– Oké – biccentett, aztán megfordult, és elüvöltötte magát, hogy „Leviii, gyere már ide!!!”

– Kösz – sziszegtem zavartan, amikor is a hangos társaságból egy magas, szőke srác röhögve elindult felénk.

– Legközelebb megtennéd, hogy jelzed az ordítási szándékod? – lapozott egyet Arnold a könyvében.

– Nem – vágta rá Ricsi, aztán kezet fogott az éppen odaérkező sráccal. Arnold csak lenézően megrázta a fejét, és tovább olvasott, Virág pedig mosolyogva köszönt Levinek. Vagy kinek.

– Mi van? – kérdezte a fiú, értetlenül nézve a társaságunkra. Nem csodálom. Ráadásul nekiütközött Karcsinak, aki éppen akkor ért oda. Szegény hebegett valami bocsánatfélét, és a szemüvegét törölgetve megállt a biztonságot jelentő Arnold mellett.

– Ren akar tőled valamit – vonta meg a vállát Ricsi.

– És az ki? – kérdezte a fiú. Annyira laza volt, hogy attól féltem, mindjárt szétesik.

– Én lennék – köszörültem meg a torkom, és zavartan néztem fel a majd fél fejjel magasabb fiúra.

– Mi van? – ismételte meg kulturált kérdését, és kezdtem rádöbbenni, hogy a menő Levi nem egy IQ-bajnok.

– Oké, szóval én vagyok a suliújság fotósa – kezdtem, mire elismerően bólintott. Még nem fejeztem be, úgyhogy figyelmen kívül hagytam a reakcióját. – Mivel te leszel az interjúalany az áprilisi számban, szeretném egyeztetni veled a címlapfotót.

– Ez mekkora szám! – fülelt, és a sulirádióból szóló Prodigy-szám ütemére kezdett bólogatni.

– Aha, tényleg – néztem rá furán. – Szóval a fotó…

– Ja, oké. Dobj rám egy sms-t, és egyeztetünk – legyintett, aztán már meg is fordult, és elindult visszafelé.

– De nem tudom a számod – szóltam utána. Levi megtorpant, aztán afféle „ez igaz” tekintettel meredt rám.

– Akkor mi legyen? – kérdezte. Döbbenten néztem rá. Ez a srác ultrasötét!

– Szerintem add meg, ha azt akarod, hogy sms-t írjak – tanácsoltam.

– Aha, jó – bólogatott, és úgy érzem, megértette. Lazán visszasétált, elkérte a mobilom, nyomkodta egy darabig, aztán a kezembe nyomta.

Ahogyan távolodott, az udvaron lévő lányok mind követték a tekintetükkel, én pedig lenéztem a mobilomra. Nem bírtam, elnevettem magam.

– Mi az? – mosolygott Virág is.

– Reméltem, hogy nem kerül sor erre, de hát ez van. Van egy Y végű név a telefonomban – mondtam, mire Arnold leengedte a könyvét, és hitetlenül meredt rám. Hát igen, így történt, hogy Levy (Y!!!) száma bekerült a mobilomba. Éljen, éljen. ☺

Csengetéskor az a-s lányok mentek előttünk fel a lépcsőn, aztán a folyosón nem bírták tovább, és hátrafordultak hozzám. Meglepődtem.

– Reni – kezdte Edina, akivel egyáltalán nincs jó kapcsolatom. Mondhatni, semmilyen nincs.

– Igen?

– Mit akart Levi? – kérdezte sárga arccal.

– Csak a suliújságba bekerülő fotójáról beszéltünk – mondtam egyszerűen. Az a-sok összenéztek, és amolyan „hát persze, mi mást akarna egy ilyen fiú egy ilyen lánytól” bólintással nyugtázták, hogy ártalmatlan vagyok. – Miért? – kérdeztem vissza.

– Ó, semmi – legyintett Dina, és vihogva besiettek a termükbe. Kinga gúnyosan összefonta a karját, és felém fordult.

– Tami bele van esve – árulta el simán az egyik a-s lányt.

– Leventébe? – csodálkoztam.

– Persze. Menő, végzős, magas, szőke, sötét, mint az éjszaka. Az a-sok az ilyenekre buknak – vigyorgott.

Kinga maga a jóindulat. ☹ Olvasókör után az aulában Arnolddal és Karcsival Virágot vártuk, közben pedig a szakkörön elhangzottakról beszélgettünk (Voltaire).

– Reniii – futott oda hozzánk Virág. – Kész lett, kiégettük a macit, kerámia lett belőle! – mesélte csillogó szemmel. – El is neveztem!

– Tényleg? – nevettem el magam.

– Ühüm. Úgy hívják, hogy Jared Leto.

– Mindenképpen előnyös név egy kerámiamedvének – töprengett Arnold.

– Sziasztok – köszönt oda Cortez, és már ki is került minket.

– Szia – szóltam utána szomorúan.

Még be sem csukódott az ajtó, mi is kiléptünk és a hideg márciusi szélben be kellett ismernem, hogy a suli előtt várakozó Viki mennyire, de mennyire nagyon menő. A szőke haját csak úgy fújta a szél. Idilli.

– Hogy sikerült a beadandód? – nyomott egy gyors csókot Corteznek, aki kérdőn nézett rá.

– Mi?

– A beadandód. Ricsiék mondták, hogy Renivel a beadandón dolgoztatok… amikor nálad volt – hadarta Viki, én pedig szerettem volna kicsit gyorsabban menni, de sajna Virág elejtette a kulcsát, úgyhogy meg kellett várnom.

– Fogalmam sincs, miről van szó – ismerte be Cortez, én pedig lesütöttem a szemem. Viki kérdőn felénk fordult, és a tekintetéből áradt valami. Valami egészen elképesztő mértékű gyűlölet.

Virág végre felkapta a kulcsát, és elindultunk hazafelé. Húzós helyzet volt. Azon már meg sem lepődök, hogy amikor este bekapcsoltam a gépem, várt egy üzenet a Facebookon. Vikitől jött. Azt írta, jó lenne, ha nem szórakoznék vele. Nos, eszem ágában sincs. De tényleg.

Levy: 5/2 – nem egy észlény, de este küldtem neki egy üzenetet, hogy holnap jöjjön be előbb a suliba. Nem válaszolt… ☺☺☺

Francia: 5/5* – feleltem, ötöst kaptam.

Kerámiamedve: 5/5 – wow, még neve is van. ☺

Cortez: 5/1 – mintha mi sem történt volna. Az sms-ek, hogy nála voltam, hogy milyen sokat beszéltünk telefonon… csak álmodtam. Most olyan, mint volt. Újra a régi.

Viki: 5/1* – hagyjuk az egészet. ☹

Március 23., kedd

Mivel tegnap Levi nem válaszolt az üzenetemre, gondoltam, akkor nem megyek be előbb a suliba, mert hiába várnék rá. Úgyhogy normálisan indultam, a szokott időben. Erre amikor kiszálltunk apu kocsijából, Levi már messziről integetett. Megismertem a szőke fejét.

– Hallod! – üvöltött oda, és úgy tűnt, ezt köszönésnek szánta. – Itt várok már félórája!

– De – ráztam meg a fejem értetlenül – nem üzentél vissza.

– Nem szoktam – tárta szét a karját.

– Jó, de nekem azt honnan kéne tudnom? – csodálkoztam.

– Ez igaz – töprengett. – Akkor most jó?

– Öööö, persze. Akkor csináljuk meg most – mosolyodtam el, és előhalásztam a táskámból az ősrégi digitális gépem.

Amíg én Levivel beszéltem (legalábbis próbáltam), a fiúk kérdőn pillantgattak felénk, sőt, Dave oda is jött hozzánk, hogy megtudja, miről van szó. Igen, Dave belebetegszik, ha lemarad valamiről.

– A riporthoz fotózok – magyaráztam.

– Aha – bólintott Dave. – Segítsek valamiben? – ajánlotta fel.

– Hát, ha van kedved – vontam meg a vállam, de nem is nagyon figyeltem rá, mert közben Levi azt kérdezte, hogy így jó-e az arckifejezése. Aztán megmerevedett, és a távolba bámult.

– Persze, de most még nem csinálom a fotót, szóval nyugodtan lazíts – tanácsoltam.

– Ja, jó – bólintott.

Te jó ég! A helyszínen töprengtem, hogy hol kéne fotóznom, miközben Dave szomorúan nézett rám.

– Mi a gond? – kérdeztem.

– Tudod, most, hogy Cortez délutánonként a nagymamájával van és nincsenek Jalapeno-próbák… nem nagyon van dolgom.

– Na és Zsolti edzése? – mosolyodtam el.

– Már magától is megy neki.

Aha. Szóval Dave tétlennek érzi magát. Márpedig Dave számára az a legrosszabb, ha nem fontoskodhat. Elvégre zakóban jár suliba. ☺

– Hát figyelj. Ha van kedved, akkor segíthetsz nekem.

– Tényleg? Én leszek az asszisztensed?

– Öööö. Ha szeretnéd – válaszoltam zavartan. Dave szeret asszisztálni.

– Oké. Benne lesz a nevem a suliújságban?

– Megpróbálhatom elintézni – ígértem meg.

– Jó. Mi a feladatom? – kapta elő a mobilját.

– Kéne egy jó helyszín a fotózáshoz. Én a tesiteremre gondoltam, merthogy Levi úgyis focizik…

– Elintézem – biccentett Dave határozottan, aztán berohant a suliba.

Én nem gondoltam nagy felhajtásra, de Dave az első szünetre kiürítette a tornatermet, az éppen bemelegítő 11-eseket egyszerűen kirakta, és közölte, hogy lezárta a helyszínt. Tényleg jó asszisztens. Nemcsak a termet intézte el, hanem hozta a táskám, és állíttatott a fényeken is. Sőt, Karcsival feltartatott egy fehér ponyvát, és nem engedte, hogy lerakja, egészen addig, amíg fotóztam.

– Oké, akkor szerintem csak ülj fel a lelátóra – tanácsoltam Levinek, aki nem értette pontosan. Harmadszorra összejött.

Csináltunk olyan képet, amin a távolba mered, amin belenéz a gépbe, az ölébe ejti a kezét és „tűnődik” vagy éppen mosolyog. Szóval egy rakás fotót. Reméltem, hogy Kinga ki tud választani belőle párat.

Föcin Farkas tanárnő hozta a témazárókat, és legalább negyedórán keresztül szemrehányásokat zúdított ránk, amiért „csapnivaló” eredmények születtek. Az osztály úgy tett, mintha bánná. Amúgy meg senki nem foglalkozott nagyon vele. Ebédszünetben Andris és Robi Wii-zett, én meg néztem, mivel nem igazán volt kedvem lemenni az udvarra. Minek? Cortez rám se néz (micsoda újdonság), Virág nem akart kimenni a teremből, mert Dorián ma feltűnően sokat járkált a folyosón, Arnold pedig ott volt, ahol én. Szóval maradtunk.

Hazaérve feltöltöttem a fotókat a gépemre (egészen jól sikerültek), aztán átküldtem Kingának az egész mappát, hogy válasszon kedvére. Felnéztem msn-re, Dave rögtön rám is írt, úgyhogy vele beszélgettem arról, hogy az új „munkája” milyen

érdekes. Mármint amit én adtam neki. Gyorsan átfutottam a listát, de mindenki elvolt. Virág (Luv Ricsiiiiiii) – állapota elfoglalt, Arnold (The Doors – *Riders on the Storm)* – állapota nincs a gépnél, Jacques (jojatek) – állapota elérhető, Zsolti (papa-paparazzi LoooL) – állapota elfoglalt. Dave (twitter: Mr.Dave) – állapota elérhető, Kinga (skype) – állapota nincs a gépnél, Andris *(Mafia Wars)* – állapota elfoglalt, Robi *(Highway to Hell)* – állapota elfoglalt. Gábor (Dopit sétáltatja) – állapota nincs a gépnél, Ricsi *(Faith No More)* – állapota elfoglalt, és Cortez. Offline.

Angol: 5/4 – Mr. O'Realyvel összefoglaltunk. Juj.

Kisasszonyok: 5/5* – Beth. ☹☹☹

Vacsora: 5/2 – fűszeres csirkeszárnyak. Még mindig tüsszögök a borstól.

Facebook: 5/3 – Levi ismerősnek jelölt. Csoda, hogy tudja, hogyan kell. ☺

Chasing Cars: 5/5* – ezt a Snow Patrol-számot választottam a „reménytelenül szeretem Cortezt, és ő reménytelenül nem vesz észre" dalnak. Az ágyamon fekve egymás után hétszer meghallgattam. Hű, de jól vagyok.

Március 24., szerda

Éjjel sikerült úgy kimennem a mosdóba, hogy belerúgtam az ágyam sarkába. Miután rájöttem, hogy nem tört el a sípcsontom, csak lehorzsolódott a bőr, nyugodtan, bár kissé könnyezve aludtam vissza. Reggel boldogan vettem tudomásul, hogy a homlokom tiszta pattanás, ráadásul megint zsíros a bőröm, egyszerűen nem használ a krém, amit becsülettel kenek. Pedig a reklámban a lány este felkeni, reggel meg szép, sima arccal ébred. Na, persze. Hát, ilyen vidáman indultam suliba. Virág és Ricsi sem tudtak feldobni, pedig arról meséltek, hogy Ricsi milyen ügyesen dobálja az ördögbotot. Merthogy tegnap kutyasétáltatás közben azt gyakorolta. Igaz, szegény R. P. a repkedő botot látva folyamatosan ugrált, de persze nem tudta

elkapni. Ricsi beszámolója alapján a kiskutya „majdnem kinyúlt, annyira kifáradt”. Azt hiszem, jól telt a tegnap estéjük. ☺

A sulihoz érve meg sem álltam a lépcsőnél, mert a punk Barbie (Viki) kockás gatyában, menő bakancsban és fekete pulcsiban (szegecses díszekkel) ott menőzött Cortez mellett.

Ricsi persze leszakadt tőlünk, ő csatlakozott a többiekhez, mi pedig Virággal bementünk a suliba. Vettünk a büfében minyont meg baracklevet, aztán felballagtunk a terembe. A folyosón Doriánba botlottunk (szó szerint), úgyhogy zavartan hebegtünk valami „bocs” félét, és már ki is kerültük. Az emós fiú egy pillanatig szórakozott: arra indult, amerre mi, aztán amikor irányt változtattunk, ő is, így lehetetlen volt kikerülni.

– Bocs, de szeretnénk menni – szóltam rá kissé idegesen, és megragadva Virág karját, újra jobbra húztam. Dorián ellépett, úgyhogy megint az utunkban állt. Virág folyamatosan a földet bámulta, fel sem mert nézni, én meg totál tanácstalan voltam, nem tudtam, hogy miért szórakoztatja Doriánt, ha feltart minket. Szerencsére jött a felmentő sereg.

– Menj már arrébb, mamlasz – kiáltott rá Kinga, és meglökte Doriánt, aki a korlátnak esett. – Na – fújtatott Kinga idegesen, mi meg kihasználva a lehetőséget azonnal utánasiettünk.

– Hű, köszi – motyogta Virág, és megtörölte a szemüvegét a pulcsija aljába.

– Nem miattatok csináltam. Szerettem volna haladni – felelte Kinga kíméletlen őszinteséggel.

– Mindegy, akkor is jókor jöttél – vontam meg a vállam. – Figyelj csak – jutott hirtelen eszembe –, megkaptad a képeket?

– Nem, tegnap este sokáig a konditeremben voltam, nem neteztem. Tudod, van, akinek nincs tengernyi ideje, hogy idiótaságokat lájkoljon a Facebookon – gúnyolódott, aztán megtorpant és gondolkozni kezdett.

– Mi a baj? – kérdeztem.

– Majd pont veled fogom megbeszélni – vágta rá.

– Bocs, csak kérdeztem – mondtam zavartan.

– Ha tudni akarod – vette elő a telefonját –, tegnap elfelejtettem skype-olni.

– Elfelejtettél? – kerekedett el a szemem. Elfelejtett felmenni a skype-ra? De hát Olivér! A barátja?

– Igen, képzeld!

– Hogy felejthetted el? – fújt egy hatalmas rágólufit Virág.

– Egyszerűen kiment a fejemből, jó? Én sem tarthatok mindent észben! – méltatlankodott idegesen, aztán már nyomkodta is a mobilját.

– Fura – jegyeztem meg.

– Ühüm – bólintott Virág.

Bioszon Baranyai összefoglalt, és jelezte, hogy a következő órán témazárót írunk. Én végig figyeltem, és kihúzófilccel jelöltem a fontos részeket a füzetemben, de úgy láttam, a többiek inkább csak örültek a „laza” órának, és csendben elfoglalták magukat.

Duplamatekon Gazdag tanárnő a rosszul állókat (sajnos sokan vannak) feleltette. Virág húsz percet szenvedett a táblánál egyetlen egyenlettel, és hiába súgtam ész nélkül, nem tudta megmagyarázni, hogy jött ki az eredmény. Egyest kapott, úgyhogy szomorúan ült le a padjába.

– Nem készültél? – kérdeztem, mire teljesen természetesen megrázta a fejét. Gondolhattam volna.

Ebédszünetben Karcsival és Arnolddal lementünk az udvarra (Virág Ricsit untatta a folyosókra kirakott kerámiákkal), és miközben beszélgettünk, hirtelen Levi jött oda hozzánk.

– Szia – köszöntem csodálkozva, remélve, hogy kiderül, mit akar. Egy ideig csak csendben ácsorgott, mi pedig tovább beszélgettünk, gondolva, hogy ha akar, akkor majd csak megszólal. Nem tette. Fura egy srác, az biztos. Ráadásul, azért, mert odacsapódott hozzánk, mindenki kérdőn figyelt minket. Klassz.

Utolsó óra után Virággal a suliboxunkba pakoltunk, és megvártam, hogy felragasszon egy képet Ricsiről a szekrényajtajára.

– Ugye milyen szuper lett? – kérdezte boldogan.

– Aha – feleltem a lehető legmeggyőzőbben, miközben a fotót bámultam, amin Ricsi belefejel a kamerába. Tényleg remek kép.

Arnold az aulában várt minket, aztán együtt mentünk ki a suliból. A lépcső előtt Dave, Zsolti, Ricsi, Cortez és Viki álltak, néhány felsőbb évfolyamba járó, menő diákkal (Levi is ott bambult köztük). Ahogy kiértünk, Levi odaintett nekünk, én meg előbb körbenéztem, aztán mikor meggyőződtem róla, hogy tényleg nekünk int, bénán odabiccentettem. Aztán hirtelen észrevettem, hogy a társaságuktól pár méterre egy sötét alak várakozik. Már ami a ruházatát illeti.

– Bocs – szóltam Virágnak, Arnoldnak és Karcsinak, majd mosolyogva lefutottam a lépcsőn, és egyenesen Petihez léptem.

– Beatles-lány – hajolt oda hozzám, hogy adjon két puszit. Zavartan hagytam, aztán megkérdeztem, hogy van.

– Gondoltam, megnézlek, mielőtt megint elnyel a föld – viccelt arra utalva, hogy időnként „elérhetetlen” vagyok.

– Örülök! – mondtam őszintén, mert tényleg feldobott, hogy látom.

– Hazakísérlek, oké?

– Ööö, persze, csak szólok a többieknek – kértem egy pillanatot, aztán visszasiettem Arnoldhoz, aki pislogás nélkül meredt rám.

– Figyelj csak. Nem gond, ha… – kezdtem.

– Nem – vágott közbe. – Nem gond.

Kikerült, és szó nélkül elindult.

– Este beszélünk? – kérdeztem utána. Hátra sem fordult, csak feltette a kezét és legyintett. Hm. Ez akkor mit is jelent?

– Mindjárt jövök, csak odaköszönök Petinek – szólt Virág Ricsiék felé (igazából Ricsinek), mire a fiúk valami olyasmin röhögtek, hogy „a Tokio Hotel mit keres a II. kerületben”. Nagyon vicces, nem értem, miért ilyen felszínesek. Peti emós, de engem egyáltalán nem zavar, hogy kicsit furán néz ki, mert különben tökre jó fej.

– Sziaaa – köszöntötte Virág kedvesen.

– Nahát – bólintott Peti furán, aztán elnevette magát.

– Ugye? Már nem emózok – nézett végig magán Virág, és büszkén húzta fel a farmere szárát, hogy megmutassa a napocskás bakancsát.

– Klassz – ismerte el Peti. – Doriánnal minden oké? – kérdezte aggódva.

– Többé-kevésbé – feleltem, Virág pedig bánatosan bólogatott. Még váltottunk pár szót hárman, aztán Virág mondta, hogy visszamegy, mert várja Ricsi.

– Melyik az? – mosolygott Peti, és Cortezék felé nézett.

– A raszta – vörösödött el Virág, aztán gyorsan elköszönt és visszasietett.

– Mehetünk?

– Igen – feleltem.

Lassan elindultunk, mire Peti elém tartotta a kezét, hogy megállítson. Megvártuk, amíg elmegy az autó, aztán átmentünk az úton, és a dombon felfelé gyalogoltunk.

– Szóval Virágnak új barátja van.

– Igen – feleltem. – Jól elvannak. Virág boldog. Nagyon – tettem hozzá.

– Azt látom. Először azt hittem, hogy nem a raszta a barátja. Hanem a másik.

– Melyik? – csodálkoztam.

– A fekete hajú, aki középen állt a szőke lánnyal…

– Cortez?

– Én nem tudom – vonta meg a vállát. – De úgy tűnt, nem igazán kedvel.

– Nem is ismer – ráztam meg a fejem.

– Hát, ha így folytatjuk, nem is fog – vágta rá, én meg felnevettem. – Na, mutasd.

– Mit?

– A zenelejátszód! – vigyorgott.

– Neeem! Nem fair, hogy időnként eljössz elém, hogy jól kiszórakozd magad az ízlésemen!

– Miért? Olyan jót derülök. Szerinted hány lánynak van Beatles és Oasis az iPodján?

– Van más is – közöltem sértetten.

– Mondd, hogy valami új.

– Hát, a kilencvenes évek újnak számít? – néztem rá félve, mire hangosan felnevetett.

Hazáig a zenéimet cikizte, de annyira kedvesen, hogy eszemben sem volt megharagudni, aztán beírt a telefonomba pár indie zenekart, akiket szerinte érdemes lenne csekkolnom. A házunk előtt még legalább háromnegyed órát beszélgettünk, aztán abban maradtunk, hogy majd valamikor elmegyünk moziba.

– De nem nézek vámpíros filmet! – jelentettem ki.

– Jó, akkor elmegyünk együtt, de külön terembe…

– Mindenképp – nevettem fel, aztán megköszöntem még egyszer, hogy elém jött.

Anyu persze látta az ablakból, hogy nem vagyok egyedül, úgyhogy ahogy beléptem az ajtón, rögtön megkérdezte, hogy Peti miért nem jött be, és hogy miért jött elém, és hogy miért… Egyáltalán miért.

– Csak egy barát – vonogattam a vállam.

– Hogyne. Arnold kedveli?

– Nem kifejezetten – ismertem be.

– Cortez?

– Ő sem.

– Sejtettem – sóhajtotta anyu, és lapozott egyet a konyhapultra kirakott kamaszkezelő könyvben. Miközben megmostam egy almát, felnézett rám. – Deviánsnak gondolod a viselkedésed?

– Mi? Dehogy – ráztam meg a fejem, és majdnem félrenyeltem a gyümölcsöt.

– Rendben, csak kérdeztem – lapozott tovább, és belemerült a következő fejezetbe. Úgy látszik, a deviancia téma lezárva.☺

Vacsora után felnéztem a netre. A Facebookon pörgött az élet, mindenki magához adott vagy húsz ismerőst, lájkolt harminc oldalt (a legtöbb értelmetlen), meg úgy általában kommentálgattak. Én gondoztam kicsit a farmom, aztán, miután Virág átküldött egy rakás applikációt, kitöltöttem néhány tesztet. Csupa okos eredmény. 60%-ban jókedvű vagyok (tényleg, pff), akit szeretek, viszontszeret (hogyne), Justin Bieber lesz a férjem (mivaaan?), és a mai zenedobozomban egy Lionel Richie-dal volt. Na, azt átadom anyunak, amúgy meg kiléptem, megyek olvasni.

Cortez: 5/1 – szép, csendes kapcsolat a miénk. Ááá.

Francia: 5/5 – Andrisnak és Robinak sikerült rávennie Monsieur Durand-t, hogy beszéljen nekünk kicsit Párizsról. Ők csak a tanórát akarták megúszni, ami sikerült is. Viszont én figyeltem a tanárra, és nagyon sok érdekes dolgot mesélt, nagyon élveztem az órát.

Peti: 5/5* – örülök, hogy jóban vagyunk. Tényleg, tök rendes.

Honfoglaló: 5/3 – hiába vártam Arnoldot a külön szobában, nem jött. ☹

Levi: 5/? – most lájkolta a Facebookon, hogy találtam egy csirkét a farmomon. Nem is játszik vele. Vajon ő érti ennek az oldalnak a lényegét? ☺

Március 26., péntek

Laza nap, a suliban minden oké volt. Mármint a körülményekhez képest. Cortez egy árva szót sem szólt hozzám, sőt, első két órában dupla angolon tézét írtunk, és eszében sem volt segíteni. Pedig elég sok helyen megakadtam. Arnold sem segített, ő éppen tökre be van rám rágva (csak nem Peti miatt?), óra végéig olvasta a könyvét, miközben száztíz százalékosra írta meg a dogáját, alig fél óra alatt. Óriási. Egyedül szenvedtem a tézével, a fordításnál egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy jól értem-e. Végül a Virág mellett ülő Jacques pisszegett, és odasúgta, hogy mi az a szó, ami miatt az egész fordításom elakadt. Nagyon megköszöntem neki, és így végül (majdnem) teljesen egyedül oldottam meg. Kérdés, hogy milyen lesz. ☹ Ofőn aztán mindenki felvette a Szent Johannás zakóját (lányok blézert), és átmentünk a tesiterembe, ahol a fotós már várt minket.

– Na, akkor mondom, ki hová menjen – kezdte, de már itt megakadt, ugyanis mindenki azt mondta, hogy majd mi tudjuk. – Gyerekek, ez nem így megy – rázta a fejét a fotós. Haller ránk szólt vagy háromszor, hogy maradjunk csendben, aztán végül csak elhallgattunk.

– Te! Raszta! Az első sorba – ültette le Ricsit a lelátó első sorába. Virág automatikusan ment vele. – Nem, nem, te ne oda.

– Ajj már! – sóhajtotta Virág, és közölte, hogy „márpedig de”.

– Jó, nem bánom, ülj le mellé. De egy hangot se?

– Kikérem magamnak ezt a durva hangnemet – tiltakozott Dave. A fotós unottan a plafonra nézett, és látszott rajta, hogy mára már nagyon elege van a Szent Johannásokból (előttünk a végzősök fotózkodtak).

Még negyedórát vett el az, hogy Andris és Robi közé beültették Zsoltit, aki fájlalta, hogy nem fog látszani az „izmos karja”.

– Úgyis zakóban vagy! – nézett rá Kinga.

– De átüt a bicepszem.

– Az agyad üt át – sóhajtotta gúnyosan, aztán leült Gábor mellé. – Vágnál egy kicsit vidámabb arcot? – förmedt rá. Gábor ijedtében azonnal elvigyorodott, és úgy is maradt.

– Rendben, akkor te fel, oda – mutatott a fotós Cortezre, majd a lelátó harmadik sorára. – Mellé pedig te – küldte Arnoldot.

– Az kizárt – torpant meg Cortez, mire Arnold is összefonta a karját, és „egy tapodtat sem” nézéssel meredt az egyre türelmetlenebb emberre.

– Mi bajotok van nektek? Menjetek már! – sziszegte az ofő, aki kissé kellemetlenül érezte magát, hogy olyan osztálya van, akik egy fotó erejéig sem tudnak nyugton maradni.

– Nem – közölte Cortez határozottan.

– Most miattatok nem fogok mindenkit átrendezni – masszírozta az orrnyergét a fotós, és azt hiszem, pár ősz hajszállal gazdagabb lett estére. – Jól van – csapta össze a tenyerét. – Te, ott – bökött felém.

– Igen? – csodálkoztam. Nem arról van szó, hogy nem hallgatok a „hé”, „te, ott”, „hallod” megszólításokra, de azért mégis.

– Ülj be közéjük. Indíts – szólt rám barátságosan, én pedig a számat húzva azon tanakodtam, hogy ez mennyire jó ötlet.

Átléptem Kingán (ráütött a lábamra, mondván, hogy „ne tapossam meg”), aztán Dave segített, és fellökött a harmadik sorba. Se Arnold, se Cortez nem kapott el, úgyhogy szinte

beestem közéjük. Mindketten némán és mozdulatlanul nézték végig a szenvedésem. No comment.

– Oké – suttogtam, amikor rendbe szedtem magam, és leültem. Jobb oldalamon Arnold, bal oldalamon Cortez, én pedig a fotó közepén. Jaj, ne.

– Na jó, háromig számolok – állt meg velünk szemben a fotós. – Egy.

Félrepillantottam, Cortez kissé lehajtott fejjel várta, hogy végre mehessen. – Kettő.

Odanéztem Arnoldra, aki meredten bámult előre.

– Három – kiáltotta a fotós, mire előrefordultam, aztán belevakuztak a szemembe. – Nagyszerű. Most mindenki azt csinál, amit akar – legyintett a fotós, én pedig felpattantam, és lesiettem Virághoz.

A „tombolós” kép már flottul ment, Virág szorosan átölelt, a többiek meg mögöttünk „ölték” egymást. Ricsi Jacques-ot fojtogatta, Andris és Robi verekedtek, Kinga Gáborral ordított, Zsolti a bicepszét mutogatta, Dave a telefonját az arca mellé emelve mosolygott. A felső sorban pedig Arnold és Cortez ültek, egy hely maradt ki köztük (ahol az előbb voltam). Arnold lehajtott fejjel, a combján támaszkodott, Cortez pedig feltette a lábát az előtte lévő székre, és a szemét lehunyva hátradőlt. Nekik nem volt kedvük „bulis” képet csinálni.

Hazaérve megcsináltam a házijaimat hétfőre (de menő vagyok péntek délután), aztán anyu körül legyeskedtem, aki készülődött.

– Biztosan nem jössz velünk? Jól meggondoltad? – kérdezte, azt hiszem, ezredszerre.

– Igen, biztosan – feleltem. Ezredszerre.

Jó, hogy majdnem tizenhat évesen már nem rángatnak el apu céges partijára, ahol halálra unnám magam és értelmetlen kérdésekre válaszolnék, hanem választhatom azt, hogy itthon maradok és olvasok. Jó, ez sem túl kúl dolog, de mégis jobb, mint a felnőttek uncsi beszélgetését hallgatni és fura kis dolgokat enni.

– Jó. Ha bármi van, akkor hívj! Amúgy pedig melegítsd meg a spagettit. És ne egyél összevissza.

– Anyu! – tártam szét a karom. – Csak egy estére mentek el.

– Igaz – sóhajtotta idegesen. – De éjfél körül itthon vagyunk.

– Tudom. Hidd el, elleszek.

– Zárd be az ajtót.

– Bezárom.

– És ne nyisd ki idegennek.

– Anyuuu! – néztem furán, remélve, hogy azért feltételezik rólam, hogy nem vagyok hülye.

Szóval még párszor (sokszor) megígértem anyuéknak, hogy nem csinálok semmit, csak a szobámban netezek meg olvasok, esetleg kirúgok a hámból és zenét hallgatok. Aztán végre elindultak.

Bezártam az ajtót (gondosan), felmentem a szobámba, és azt tettem, amihez kedvem volt. Olvastam, közben pedig Muse-t hallgattam. Teljesen jól elvoltam egészen addig, amíg kábé fél nyolc körül, a két szám közötti csendben nem hallottam valamit. Lentről. Felpattantam a babzsák fotelemből, és kikapcsoltam a zenét. Aztán füleltem. Kilestem az ablakon, az utca sötét volt, csak a lámpák világították meg gyéren, amúgy nem láttam semmit. Az ajtómhoz álltam, és kiléptem. Hiba volt, hogy nem kapcsoltam fel a lámpákat, miután anyuék elmentek. Így az egész ház sötét volt, kivéve a szobámat. Megint kattant valami, amitől hátraugrottam, és becsuktam a szobaajtóm. Te jó ég! Oké, egyedül vagyok otthon, péntek este, sötét van. Hangokat hallok. Ez őrület, máskor sose hallok semmit. Miért csak akkor, amikor véletlenül egyedül vagyok? Jaaaj. Gondoltam, összeszedem minden bátorságom, és lemegyek. Felkapcsolom a villanyokat, kiveszek a hűtőből egy Túró Rudit, és nyugodtan, akár a felnőttek, visszajövök a szobámba. Még csak futni sem fogok. Igen, így terveztem, csak aztán kinyitottam az ajtóm, és akkor eszembe jutott minden *Odaát*-rész, amit Virág nézetett velem, minden King- és Poe-mű, amiről Arnold beszélt, úgyhogy pár pillanat múlva azzal a gondolattal csuktam be az ajtóm, hogy minden bizonnyal valami szörnyűség vár lent. Sikerült annyira beparáztatnom magam, hogy szinte sírógörccsel gondoltam át a lehetőségeimet. Felhívom anyuékat, hogy félek. Nem, az nem jó, egyrészt, mert elrontanám a partijukat, másrészt pedig soha

többet nem hagynának egyedül. Aaaaaaj. De még olyan soká jönnek. Hirtelen felindulásból előkaptam a telefonom, és küldtem egy S. O. S. üzenetet Virágnak. Amikor fél perc múlva megrezzent, szinte felsikoltottam. Azt hiszem, kikészültek az idegeim. Virág annyit írt, hogy 6 perc. Olyan soknak tűnt.

Egyre jobban bepánikoltam, hiába próbáltam olvasni vagy netezni, nem kötött le. Folyamatosan a lenti rémségek jártak a fejemben. Már majdnem becsavarodtam, éppen azon agyaltam, hogy tudnám elbarikádozni az ajtómat, amikor végre csengettek. Oké, de ahhoz le kellett mennem. Kinyitottam az ajtóm, és a következő taktikát választottam. Kirohantam, felkapcsoltam a lépcsőnél lévő villanyt, aztán visszarohantam. Vártam, hogy mi történik. Semmi. Ekkor kirontottam, leszaladtam a lépcsőn, és szinte felkenődtem a bejárati ajtóra.

– Igen? – lihegtem bele a kaputelefonba.

– Itt a mumus – szólt bele Ricsi, aztán rögtön hallottam Virág hangját, aki rászólt, hogy „ne máár”.

– Itt vagyunk – mondta Virág.

– Oké, kimegyek – rohantam ki a kertbe, és megkönnyebbülten felsóhajtottam.

Ahogy megláttam őket, hirtelen nagyon elszégyelltem magam. Hogy lehetek ennyire buta? Mitől ijedtem meg ennyire?

– Bocs, hogy áthívtalak titeket, csak… – túrtam bele a hajamba.

– Ne viccelj – mosolygott Virág, és kedvesen megsimította a karom. – Mikor jönnek meg anyudék?

– Éjfél körül – feleltem.

– Akkor hazaszólok, hogy addig itt leszek, oki? – kérdezte, én meg hálásan bólintottam.

– Honnan hallottál hangokat? – lépett be Ricsi a házba. – A konyhából. Azt hiszem – feleltem.

– Nem lehet, hogy valami kaja akar kijönni a hűtőből? – nézett rám, aztán elröhögte magát.

– Vicces – fintorogtam. – Tudom, tök béna vagyok, de tényleg megijedtem. Bocs, hogy elrontottam a péntek estéteket – mondtam, őszintén megbánva az egészet.

– Jajj, ne már. Semmi gond – vigyorgott Virág.

– Na, nézünk valamit? – kérdezte Ricsi.

Miután felmentünk a szobámba, Ricsi megállapította, hogy „tökre béna” filmjeim vannak.

– Hát, ezeket szoktam nézni – vonogattam a vállam.

– Hátha megy valami a tévében – ragadta meg a távirányítóm, aztán elhelyezkedett az egyik babzsák fotelemben, és kapcsolgatni kezdett. Pár pillanat múlva lelkesen tudatta velünk, hogy éppen *Szökés* megy.

– Hurrá – néztem a képernyőre.

Virággal lementünk, és csináltunk popcornt, meg előszedtünk üdítőt és csokit, aztán „feltankolva” visszamentünk a szobámba. Virág éppen letette a popcornos tálat a földre, én meg beléptem az ajtón, amikor hirtelen elejtettem az üdítőt. A kóla azonnal felrázódott, és a szénsav elborította az üveget. Szerencsére még nem nyitottam ki. Ricsi az íróasztalom feletti tükör előtt állt, és a képeket nézegette. Ott felejtettem. A Cortez-mangát. Te jó ég!

Elfehéredve vártam a reakciót, Ricsi megfordult, és rám nézett.

– Azt ne nyisd ki. Szétfröcsköl – mutatott a földön heverő flakonra.

– Oké – bólintottam. – Figyelj csak – hebegtem. – Lehet róla szó, hogy ez köztünk marad? – kérdeztem, és úgy éreztem, le kell ülnöm, mert összerogynak a lábaim.

– Mi? – kérdezett vissza, én pedig megkönnyebbülten elmosolyodtam. Nem jött rá. Nem ismerte fel. De jóóó!

Virággal összenéztünk, megráztam a fejem, és felvettem az üdítőt.

– Nem akarok *Szökés*t nézni – nyávogott Virág.

– Mindjárt vége – csitította Ricsi.

– Nem is. Most kezdődött.

– Hidd el, rohan az idő, ha nézed – röhögött Ricsi, és hát néztük. A *Szökés*t. ☺

Tökre rendesek voltak, végig maradtak, egészen addig, amíg anyuék haza nem értek.

– Gyerekek, vacsoráztatok rendesen? – kérdezte anyu, amikor Virágék éppen kifelé indultak.

– Persze – feleltem. Részben igaz volt. Vacsoráztunk. A popcorn is étel. Végül is.

Kikísértem Virágékat a kapuig, és még egyszer megköszöntem, hogy átjöttek. Néztem utánuk, ahogyan a sötét, kihalt utcában sétálnak, és igazán hálás voltam nekik. Tök jó péntek estét szereztek nekem. Akkor is, ha a *Szökés* után Virág addig nyafogott, hogy Disney csatornát néztünk. Ricsivel jót röhögtünk a fura, színes, kapkodós sorozatokon, aztán a zenecsatornákon szörföztünk, és egymás után lehúztuk a dalokat. Jó volt. ☺

A mai este: 5/5* – úgy örülök, hogy átjöttek.
Féltem: 5/1 – de béna vagyok. ☹
Osztálykép: 5/4 – fura volt. Nagyon fura.
Álmos vagyok: 5/3 – megyek aludni.

Március 29., hétfő

A hétvége klasszul telt, szombaton tétlenkedtem (kiolvastam a *Kisasszonyok*at), aztán vasárnap anyu kitalálta, hogy takarítsuk ki a garázst, merthogy éppen ideje. Beöltöztem pókhálóbiztos ruhába (elnyűtt, hosszú ujjú, kockás ing, kertészfarmer, fejkendő), aztán amíg anyu porolt, én a dobozokban pakolásztam. Hihetetlen, hogy már másfél éve itt lakunk, és még mindig vannak a költözéskor lerakott és jól ottfelejtett holmik a garázsban. Miután eltörtem egy lámpát (huppsz), egy másik dobozba néztem bele, ami azonnal felkeltette az érdeklődésem, ugyanis régi könyvekkel volt tele. Úgyhogy anyu kénytelen volt körbesöpörni, mivel levágtam magam törökülésbe, és beleolvastam Claire Kenneth *Neonfény a Nílus felett* című könyvébe. Aztán azon kaptam magam, hogy kábé az ötvenedik oldalnál tartok, és imáádom. Anyu mosolyogva mondta, hogy amikor ő kamaszlány volt, ő is ezeket a könyveket bújta, úgyhogy jól széttúrtam minden dobozt, és rábukkantam a trilógia másik két

részére is. Nem vagyok lektűrrajongó, de ez a könyv teljesen elvarázsolt, úgyhogy tulajdonképpen lefekvésig faltam az oldalakat.

Ma elkezdődött a tavaszi szünet előtti utolsó hét a Szent Johannában. A diákok totál be voltak zsongva. Sajna, a tanárok nem tolerálták a „süt a nap, mindjárt itt a tavasz, megőrültünk” viselkedésünket, elég keményen teltek az órák, mindenből vagy feleltünk, vagy összefoglaltunk, vagy ellenőriztük a kiosztott dogákat. (Négyes lett az angolom. Wow.) A suliboxok ajtajából szórólap lógott ki, miszerint pénteken tanítás nélküli munkanap lesz, mivel a Szent Johannában tavaszi fesztivált rendeznek. Nem tudtam, hogy ez pontosan mit jelent, de órák után, az olvasókörön Kardos ezzel várt minket.

– Rendben – kezdte, amikor látta, hogy mindannyian ott vagyunk. Az egész kis csoport, akiket érdekel az irodalom. Mind a hatan. No comment. – A tavaszi fesztivál pénteken lesz, amire mi, az olvasókörösök is készülünk.

– Mivel? – pislogott Karcsi értetlenül.

Kiderült, hogy a tavaszi fesztivál az udvaron lesz, kis csoportok tartanak különböző előadásokat és produkciókat (főleg a szakkörösök), a többi diák pedig nézelődik, leragad ott, ami érdekli, meg ilyesmi. Ez tök jól hangzik, meg eléggé felkeltette az érdeklődésemet, és reméltem, hogy valami irodalmi előadást tartunk, mondjuk, a fűben ülve, amikor Kardos közölte, hogy ő nem csak erre gondolt.

– Nem csak erre? – kérdezte Móni, a szalmahajú lány. Legalábbis szalmaszerű. ☺

– Nem. Szeretném, ha a hat főből három előadással készülne, a másik három pedig valami sokkal különlegesebbel… – nézett ránk izgatottan. Na most, amikor Kardos izgatott, akkor az azt jelenti, hogy nem szigorúan néz, hanem komoran. Nem semmi különbség. – Szeretném, ha az idei tavaszi fesztiválon néhányan élő szobrok lennétek – mondta ki. Mi pedig kérdőn néztünk rá. Reméltük, hogy viccel. De nem.

Hát, ezt megkaptuk. Egyáltalán nem tiltakozhattunk, Kardos nagyszerű ötletnek tartotta, hogy arany vagy ezüst színűre

befestve meredten álljunk, és csak bizonyos időközönként mozduljunk meg. Állítása szerint egy tavaszi fesztivál hangulatához tökéletesen illik az élő szobor, ráadásul, mivel mindig mindenki a színjátszósok produkciójára kíváncsi, így kicsit „megszorongathatnánk” őket.

– Ki vállalná az élő szobor szerepét? – nézett végig rajtunk. Mindenki lapított, aztán, mivel senki nem akarta vállalni, Arnold feltette a kezét.

– Köszönöm – biccentett Kardos, mire Karcsi is óvatosan jelentkezni kezdett. – Nagyszerű. Akkor már csak egy emberre várunk.

Na és ki lehetett az? Ott volt Arnold és Karcsi. Mindketten bevállalták. Persze hogy én jelentkeztem harmadiknak.

– Köszönöm, Reni, igazán kedves tőled, hogy elvállalod – mondta a tanár, én pedig halványan elmosolyodtam.

A többiek megkapták feladatul, hogy készüljenek könyvajánlókkal meg irodalmi kiselőadással, én meg szomorúan néztem, ahogyan kifelé menet tervezgetni kezdenek arról, hogy Shakespeare vígjátékai pont passzolnának a fesztiválra.

– Jó buli lesz, nem? – mosolygott rám Karcsi, én meg visszazökkentem a bambulásból. Nos, igazán nem láthatott még „jó bulit”, ha attól vár pozitív élményeket, hogy mozdulatlanul szobrozunk az udvaron. Szó szerint.

Az aulában beszélgettünk, amikor Virág végzett a rajzon, és vidáman odasietett hozzánk.

– Úúúúú – kezdte. – Tudod, mit csinálok a tavaszi fesztiválon? – kérdezte, én pedig megráztam a fejem, jelezve, hogy fogalmam sincs. Merthogy honnan tudnám? Virág látta, hogy nem fogok találgatni, úgyhogy mosolyogva folytatta. – Karikatúrákat készítek!!!

– Hűű – bólintottam elismerően. – Az szuper!

– Na és ti? – kérdezte.

– Élő szobrok leszünk – feleltem egy grimasszal.

– Az miaz? – töprengett.

– Élő szobor – felelte Arnold, és úgy gondolta, hogy ez kellő magyarázat Virágnak. Hát, nem teljesen, úgyhogy a suliból

kilépve még azt ecseteltem, mi is pontosan a feladatunk, Virág pedig nagyokat bólintva hallgatta.

A lépcső előtt Ricsi várakozott Viki társaságában, aztán amikor meglátott minket, rögtön odajött.

– Mi újság? – kérdezte, miközben átölelte Virágot.

– Karikatúrát rajzolok, Reni meg szobor lesz! – mesélte izgatottan.

Ricsi kérdőn nézett rám, mire én csak legyintettem. Arnolddal és Karcsival hazafelé indultunk, közben egyszer hátrapillantottam. Virág és Ricsi mögöttünk beszélgettek, a domb alján, az út túloldalán pedig Cortez és Viki ácsorogtak. Nem zavarnak. Tényleg. Nem érdekel. Felőlem szerethetik egymást ennyire nyilvánosan. Sőt, akár meg is fojthatják egymást a szerelmükkel. Bah!

Hazaérve a gépemet az ölembe véve böngésztem, élő szobrokat csekkoltam, amikor Virág videóhívást indított, és bevallotta, hogy hosszas töprengés után sem tudja, miről van szó. Nevetve átlinkeltem neki egy YouTube videót, ahol a Temze partján élő szobrok szórakoztatják a közönséget, mire Virág hatalmasat bólintott a kamerába. Na. Megértette. Még nagyban beszéltünk, amikor még egy videóhívás-felkérésem érkezett.

– Várj egy kicsit, mindjárt jövök – köszöntem el Virágtól, és rányomtam a másikra.

Hátrahőköltem, ugyanis Kinga egészen ijesztően közelről nézett rám a kis ablakban.

– Jó ég, megijesztesz – szóltam rémülten.

– Mivel készültök a fesztiválra?

– Miért? – kérdeztem gyanakodva.

– Valami olyasmit hallottam, hogy élő szobrok lesztek… Igaz ez? Hm? – fürkészett, egyre jobban belemászva a kamerába.

– Lehet – vontam meg a vállam. – Miért?

– Mert olvasókörösök vagytok. Olvassatok fel baromi unalmas dolgokat, és hagyjátok a színművészetet azokra, akik értenek hozzá!

– Nem! – ráztam meg a fejem dühösen. – Mi is készülhetünk akármivel. Nincs kikötve sehol, hogy csak regényekről tarthatunk előadást…

– Na jó. Legyen – húzta meg a copfját idegesen. – Majd meglátjuk, kinek lesz nagyobb sikere!

– Persze, meglátjuk. De szerintem megfér több produkció is egy helyen, hiszen a tavaszi fesztiválnak ez a lényege…

– Szerinted – fújtatott, aztán kilépett. Hurrá, már megint egy dolog, amin Kinga kiakadhat.

Visszahívtam Virágot, de már csak hét perc volt az egyórás netidőmből, úgyhogy hamar elköszöntünk, és kinyomtam a gépet. Amúgy is baromira untam, senki nem írt rám, senki nem keresett, összesen egy ajándékot kaptam Jacques-tól a farmomra. Éljen a népszerűség.

Tavaszi fesztivál: 5/5* – anyu szerint tök jó ötlet, és már rendelt nekem valami sprayt a netről, amivel tervei szerint majd lefúj. Klassz.

Sulirádió: 5/4 – Ma Ramones ment egész nap. A fiúk örültek…

Cortez: 5/2 – Jó, nem érdekel, fogalmam sincs, mi baja, nem is foglalkozom vele, ő se velem. Azért elég helyes volt ma a hokifelsőjében. Meg menő. De nem érdekel!!!

Neonfény a Nílus felett: 5/5* – imádom! És én vagyok Cynthia. Cortez pedig nem lehet Charles, mert most nem szeretem. Most Charles-t szeretem.

Március 31., szerda

Első órában biosz témazárót írtunk, Baranyai az egész negyvenöt percet végigjárkálta, és minden mozdulatra odakapta a fejét. Úgyhogy alig tudtam súgni Virágnak, aki természetesen nem tanult. Duplamatekon Gazdag tanárnővel laza órát tartottunk, úgy döntött, hogy a szünet előtt már nem kezdünk bele az új anyagba, ezért megnéztük a *Good Will Hunting*ot. ☺

Ebédszünetben az aulában lévő hirdetőtábla előtt egészen sokan ácsorogtak. A tavaszi szünetben megrendezendő programokra iratkoztak fel.

– Mész valamire? – kérdeztem Virágot.

– Ühüm – bólogatott. – Elkísérem Ricsit a focira – bökött a táblára. – Ő meg eljön velem Vladár csoportjával egy galériába, ahol kortárs festők képei vannak kiállítva – mosolygott. – Sajna többre nincs időm, mert apuéknál leszek…

– Értem.

– Na és te? – pislogott nagyokat.

– Én… – sóhajtottam, miközben sikerült odanyomulnom a táblához és átfutnom a neveket. Láttam, hogy Gábor az Iparművészeti Múzeumba megy Gazdag tanárnő csoportjával, Kinga és Zsolti pedig a Margitszigetre jelentkezett futásra (népszerű program, a fél a osztály is feliratkozott). Sem Arnold, sem pedig Cortez nevét nem láttam, amitől megkönnyebbültem.

– Azt hiszem, néhány program ígéretesnek tűnik… – ragadtam meg a filctollat, és nyugodt szívvel firkantottam a nevem közvetlenül Dave alá, hogy sajtófotó-kiállításra menjek Mádayval (nem túl népszerű program, az ig. helyettes neve elrettentőnek bizonyult), aztán feliratkoztam oda is, ahol láttam Jacques-ot (valami sajtboltba látogatnak el Monsieur Durand-nal, mindegy, megnézzük). Ezenkívül beírtam magam még Kardoshoz, mert a Fővárosi Szabó Ervint semmiképp nem hagynám ki, és amúgy is láttam Karcsi nevét…

– Arnoldot nem hívod? – csodálkozott Virág.

– Nem. Azt mondta, dolga van a szünetben. – vontam meg a vállam. – Még mindig dühös rám, amiért Peti elém jött meg ráadásul moziba is elhívott. Nem értem, miért olyan nagy baj neki, hogy másokkal is barátkozom. Egyáltalán nem vagyok népszerű, összesen ha pár barátom van, erre berág… Nem fogok ezért bocsánatot kérni, mert nem csináltam semmit! – fakadtam ki, Virág pedig egyetértően bólogatott.

– Na és AKÁ? – kérdezte a titkos, rövidített nevén hívva Cortezt, mert elég sokan bámulták körülöttünk a táblát.

– Na, hát szerintem pont jót fog tenni, ha nem látom a szünetben. Őszintén – ráztam meg a fejem –, most az lesz a legjobb, ha mindenki békén hagy – mondtam fáradtan.

– Úgy sajnálom, hogy nem vagy jól – biggyesztette le a száját Virág, mire halványan elmosolyodtam.

– Semmi gond – legyintettem –, csak, tudod, kicsit belefáradtam, hogy mások gondolatait próbáljam meg kitalálni, amikor a sajátjaimmal sem vagyok tisztában. Komolyan, jól jön ez a szünet.

– Figyi. Nem jössz el velem a galériába? – ajánlotta Virág, én pedig tényleg szívesen mentem volna, csak hát, a táblát elnézve…

– Az a helyzet, hogy nem állok bukásra rajzból, úgyhogy szerintem jobb, ha elkerülöm Vladárt. Nem kísértem a sorsot – tettem hozzá, aztán kitört belőlünk a nevetés.

Fizikán Gondos Zsoltit feleltette, aki próbált úgy tenni, mintha nem először hallana a nyomás szerepéről a halmazállapot-változásokban. Pedig nagyon úgy festett, hogy még soha nem találkozott ezzel az anyaggal. Bár tudnám, a többiek mit csinálnak az órákon!

Ricsi mint Gondos személyes kedvence, unottan ücsörgött mellettem, és valamit nagyon írogatott. Egy ideig tényleg elhittem, hogy a fizikával kapcsolatos gondolatait veti papírra, de természetesen nem erről volt szó.

– Te, Ren – nézett fel a lapból, és elém tolta –, szerinted ez így milyen?

– Mi ez? – kérdeztem, miközben megpróbáltam elolvasni a borzalmasan csúnya kézírását. – Mi? – néztem fel döbbenten, amikor végre sikerült. Elolvastam.

– Mehet ez így hirdetésnek? Nem béna?

– Nem, ez oké, de – ráztam meg a fejem értetlenül – miért keresel új együttest?

Mint kiderült, Ricsi egy netes hirdetés szövegét fogalmazta meg fizikán (!), pontosabban, hogy „basszgitáros bandát keres, ilyen meg ilyen stílusút”…

– Mert zenélni akarok – közölte. Jó, ezt gondoltam. De miért? Mi van a bandájukkal? Egyáltalán nem értettem semmit.

– És a Jalapeno? – néztem rá teljesen ledöbbenve.

– Annak lassan vége – vonta meg a vállát.

– Mi történt? – kaptam a szám elé a kezem.

– Nyugi – röhögött fel. – Csak arról van szó, hogy baromira nincs időnk. Most ez így nem megy, keresek mást.

– Hogyhogy nincs időtök?

– Figy – nézett rám tárgyilagosan. – Zsolti jó dobos, de sose jön próbára, mert gyúr, és ha odatolja a képét, akkor is inkább a tükörképét nézi…

– Jó, kicsit nárcisztikus újabban – mosolyodtam el.

– Ja. Cortez hétfőn kezdi a nyelvsulit, ha ő nincs ott, a többieket nem érdeklik a próbák. Meg aztán ő a gitáros-énekes, nélküle mit próbáljunk??? – tárta szét a kezét.

– Beiratkozott a nyelviskolába? – dobbant meg a szívem.

– Aha. Heti ötször, vagy mittomén'. Intenzív dolog, a délutánjainak annyi.

– Hű – csodálkoztam.

– Hát, ja. Dave feladta a menedzserkedést, merthogy nincs kit összefognia, ha Cortez lép, akkor mi is…

– Na és Viki? – kérdeztem halkan. Ricsi a vállát vonogatta. – Hát, ő dühöng, de mondtam neki, hogy álljon le. Most ez van. Én is másik bandát keresek, keressen ő is.

Csendben hallgattam, ahogyan Ricsi arról magyaráz, hogy amúgy is jobban jönne neki egy olyan banda, ami nem punk és ska, hanem valami metál, meg ilyesmi… Úgy bólogattam, mintha tudnám, hogy miről beszél, közben pedig folyamatosan kattogott az agyam. Cortez beiratkozott a nyelviskolába. Milyen kár, hogy nem vagyunk olyan kapcsolatban, hogy, mondjuk, elmesélje nekem. Á, a fenébe az egésszel.

– Ha Kornt játszanánk vagy Rage Againstet… az szerintem kúl – folytatta Ricsi, én meg rájöttem, hogy eddig egyáltalán nem figyeltem rá.

– Aha – bólintottam, hogy szerintem is tök jó lenne. Csak tudnám, mi.

– Renáta, megkérdezhetem, hogy miért nem hagyod Richárdot figyelni? Örülnék, ha nem rontanád le a jegyeit! – nyújtogatta a nyakát Gondos, mire mindenki felénk fordult.

– Elnézést, tanárnő – sziszegtem. Igen, rendszerint elvonom Ricsi figyelmét, aki egyébként egy zseni. Pff. ☺

Otthon anyu boldogan mutatta, hogy megérkezett az arany bőrfesték, amit a netről rendelt, és hozzá a hajspray is.

– Nagyszerű – mondtam, nem túl lelkesen.

– És várj! A ruhádat még nem is láttad – vigyorgott izgatottan, és tény, őt sokkal jobban feldobta a tavaszi fesztivál, mint engem. Miután kellően „kicsodálkoztam" magam a száradó, befestett göncökön, anyu vette az adást, és megkérdezte, hogy miért vagyok ilyen „jókedvű".

– Elegem van mindenből – fakadtam ki. Anyu megértően bólogatott, és olyasmikkel vigasztalt, hogy „kamasznak lenni szörnyen nehéz", meg hogy tudja, „legszívesebben ráüvöltenék az emberekre, hogy hahó, itt vagyok"…

– Nem, azért ennyire nem vészes a helyzet – ráztam meg a fejem.

– Ó, akkor jó – könnyebbült meg. – Szeretnél esetleg a szobádban dühöngeni, valami kemény zenét hallgatva? Mert odaadom a Blondie-CD-m – ajánlotta fel. Pislogás nélkül meredtem rá. Oké, az én Beatles-mániám sem túl menő, de ha anyu „kemény" zenének tartja a Blondie-t… Menthetetlenül reménytelen helyzetben vagyok.

Vacsora után összefutottam apuval a konyhában. Megpróbáltam elvenni tőle a túrógombócot, de erősebb nálam. Mármint apu, nem a gombóc. De legalább a porcukrot lenyúltam, és inkább felvittem magammal a szobámba. Szerencsémre nem jött utána. Ennek egyébként szerintem az az oka, hogy talált másikat. Na, mindegy. Benyomtam a gépem, én miközben az online antikváriumon keresgéltem további Claire Kenneth-könyveket, betöltődött az msn. Összesen hárman voltak online. Gábor (Monthy Python *Repülő cirkusz*a) – állapota nincs a gépnél, Kinga (hagyjatok már, úgysem válaszolok!) – állapota elfoglalt, és Cortez (Nirvana *About a girl)* – állapota elfoglalt.

Hát, gondoltam, akkor oké, én is kilépek, amikor hirtelen beugrott egy ablak. Kérdőn néztem. Azért másolom.

Cortez üzenete: Szia.

Reni üzenete: Szia.

Cortez üzenete: Van valami holnap?

Reni üzenete: Tanítás.

Cortez üzenete: De vicces vagy. Most komolyan.

Reni üzenete: Nem vagyok órarend, nem tudom fejből.

Cortez üzenete: ???

Reni üzenete: Na jó. Van sejtésem.

Cortez üzenete: :DD

Reni üzenete: Felelünk a Toldiból.

Cortez üzenete: Thx.

Reni üzenete: Nincs mit…

Cortez üzenete: Amúgy mit csinálsz?

Reni üzenete: Amúgy online antikváriumban keresgélek…

Cortez üzenete: Nem gondoltam volna… ☺

Reni üzenete: Jó.

Cortez üzenete: Vicces, ha ideges vagy.

Reni üzenete: Örülök, hogy jól szórakozol.

Cortez üzenete: Mi a baj?

Reni üzenete: Semmi.

Cortez üzenete: Figy. Játsszuk azt, hogy tízszer megkérdeztem, tízszer azt mondtad, „semmi”, és akkor most mondd el.

Ezen muszáj volt elmosolyodnom. Na jó, most azt hiszi, annyira okos? Hát, nem! Na jó, kicsit.

Reni üzenete: Hogy van a nagymamád?

Cortez üzenete: Kösz, sokkal jobban. Gyógytornász jár hozzá, meg visszük kontrollra, de már minden oké.

Reni üzenete: Örülök.

Cortez üzenete: So. Mi a bajod?

Reni üzenete: Nem is mondtad, hogy beiratkoztál portugálra.

Cortez üzenete: Mondtam, hogy be fogok.

Reni üzenete: Jó, de nem mondtad, mikor.

Cortez üzenete: ? Átküldjem a mailt a beiratkozásról??

Reni üzenete: Neeem. Dehogy. ☺

Cortez üzenete: Ez a bajod? Mert akkor egyáltalán nem értem.

Reni üzenete: Nem.

Aztán eltöprengtem. Tulajdonképpen mi is a bajom? Jaa! Hogy szeretem. És hogy barátnője van. És hogy egyszer kedves velem (mint most), aztán levegőnek néz. De ezt mégsem írhattam. Megelőzött, mire kitaláltam volna valamit, már jött az üzenete.

Cortez üzenete: Ha nem tudod, mi bajod, akkor majd írok később. Hátha addigra rájössz…

Reni üzenete: Ha-ha

Cortez üzenete: :DDD sejtettem.

Reni üzenete: Igenis van bajom!

Cortez üzenete: Pl?

Reni üzenete: Nem találom, amit keresek.

Cortez üzenete: LoL. Mi az?

Reni üzenete: Claire Kenneth-könyvek.

Cortez üzenete: Majd csekkolom, biztos bénázol megint.

Reni üzenete: Nem szoktam bénázni.

Cortez üzenete: Aha. Láttalak infón. Te vagy az, aki a google toolbarba beírod, hogy google.hu. :DDD

Reni üzenete: Az egyszer volt!!!

Cortez üzenete: ☺

Reni üzenete: ☺

Cortez üzenete: Pill, telefon…

És akkor, amikor ezt láttam, lehervadt az arcomról a mosoly. Nem tudom, valami eltört bennem, ami a napokban amúgy is megrepedt. Most viszont millió darabokra tört, és úgy döntöttem, nem fogom megpróbálni összeragasztani. Itt jópofizik velem msn-en, aztán hívja a barátnője, aki mellesleg nekem írogat, hogy szálljak le Cortezről. Pár pillanatig meredten bámultam az írott sorokra, a smileykra, az egészre. Aztán egy hang (az ép elméjű énem) valahol belül megkongatott egy harangot. Elég volt. Nem fogok mások kedvében járni és alkalmazkodni a hangulatukhoz. Arnold és Cortez is folyamatosan ezt csinálja velem. Hirtelen felindulásból annyit írtam, hogy „mentem”, aztán meg sem várva

a választ, kiléptem. Cortez beszélgessen csak a barátnőjével, Arnold pedig duzzogjon kedvére. Én kiszálltam.

Biosz tézé: 5/? – szerintem jól sikerült, mindenre válaszoltam. ☺

Karcsi: 5/4 – ma biciklivel jött suliba.

Good Will Hunting: 5/5* – juj de jó film. És luv Matt Damon. ☺

Dave: 5/5* – mivel nekem szerepem van, ő fog fotózni helyettem a fesztiválon. Mint „asszisztens", boldogan vállalta.

Kvízpart: 5/5 – új csúcsom van irodalom kategóriában. ☺

Cortez: 5/1 – ma volt kedve velem beszélgetni. És hol marad az éljenzés? Mekkora egy balek vagyok!

Arnold: 5/1 – ha baja van, majd mondja. Nem vagyok gondolatolvasó.

Peti: 5/5* – igen. Visszaírtam neki, hogy szívesen megyek vele moziba a szünetben. Miért ne???

Április 2., péntek

Izgatottan ébredtem. Ma volt a Szent Johannában a tavaszi fesztivál. Anyu már korán reggel biztosított róla, hogy nagyon szép, enyhe időnk lesz (éljen a meteorológiai protekció), aztán elkezdtem készülődni. Több mint egy órán keresztül festette anyu az arcomat és a karjaimat, aztán befújta a hajam is kimosható hajsprayvel. A tükörképemet nézegetve rájöttem, hogy úgy nézek ki, mint egy régi James Bond-film szereplője *(Goldfinger).* Már ami az arany festéket illeti. Felvettem az élőszobor-ruhámat, majd mielőtt leültem volna a fotelbe, anyu kiparancsolt a házból, mondván, hogy összefogok mindent.

Arnold fél kilencre jött át, ő fehér élő szobornak öltözött, ami egyébként logikusabb, mert a szobrok általában fehérek, de anyu valamiért ragaszkodott az én arany felszerelésemhez. Bár újabban eléggé fura a kapcsolatom Arnolddal, azért amikor megláttuk egymást, mindketten elmosolyodtunk.

– Tuti, hogy útközben őrültnek fognak nézni – jegyeztem meg.

– Mit számít, ki mit gondol? – tárta szét a karját, én pedig bólintottam. Igaz.

Mivel apu nem vitt el minket (nehogy a kocsi kárpitja festékes legyen), csendben sétáltunk le az utcán. A mellettünk elhaladó autósok kicsit lassítottak, és csodálkozva méregettek, mi azonban nem figyeltünk rájuk, csak beszélgettünk.

– Elmondod végre? – kérdeztem, amikor már túltárgyaltuk az időjárást, és kezdett kényelmetlen lenni a beszélgetés.

– Mit? – fordult felém Arnold. Hófehérre mázolt arcáról semmit nem tudtam leolvasni.

– Hogy mi bajod? Miért akadtál ki annyira azon, hogy az egyik barátom elém jött?

– Nem „akadtam ki” – felelte, és elég idegenül hangzott a szájából ez a kifejezés. – Csak érdekelne, hogy mik a szándékai Dorián barátjának…

– Peti nem Dorián barátja. Csak egy suliba jártak. A szándékai pedig… – néztem furán magam elé –, szerintem megkéri a kezem, aztán megszöktet – mondtam ki végül. Arnold nem tartotta humorosnak, pedig szerintem egészen jó poén volt. – Ugyan már – legyintettem, miközben a ruhámról szállt az arany por. – Csak egy haver, aki elhívott moziba.

– Haver – bólintott, és láttam rajta, hogy továbbra sem tetszik neki az egész dolog.

– Aha. Olyasmi – mosolyodtam el.

– És ez a haver mikor visz moziba?

– Nem tudom, valamikor a jövő héten.

– A szülinapodon? – kérdezett rá, én pedig meglepődtem.

– Dehogy. Miért hívna akkor?

– Rendben – kutatott Arnold a zsebében. – Normál körülmények között nem adok oda ajándékot előre, de most nem vagyok benne biztos, hogy nem húzzák keresztbe a számításaimat, szóval…

– Mi? – ráztam meg a fejem.

– Reméltem, hogy örülni fogsz – nyomott a kezembe egy borítékot, amin az egyik jegyiroda neve és címe szerepelt.

– De a szülinapom jövő hét végén lesz! – döbbentem le, aztán izgatottan felbontottam.

– Tudom – biccentett, és fürkészően nézett, hogy lássa a reakcióm. A borítékban két koncertjegy volt, egy szimfonikus Beatles-estre!!! Woooow.

A döbbenettől hirtelen megszólalni sem tudtam, csak Arnold nyakába ugrottam. Ez a világ legjobb ajándéka!

– Köszönöm! Hű. Elképesztően örülök! – ugráltam a járdán, folyamatosan a jegyet bámulva.

– Reméltem. Három este van a koncert, sikerült a szülinapodra vennem jegyeket. Hívtam Virágot is, de ő nem tud jönni…

– Nem baj, ez így is szuper! – örültem tovább. – De elég lett volna akkor odaadnod.

– Félő, hogy nem – mondta, én pedig hirtelen megértettem, mi volt a baja. Félt, hogy a szülinapomat mással töltöm, ő pedig hiába rendelte meg előre a jegyeket. De ez hülyeség. A szülinapom így is a szünetre esik, csoda, ha valakinek eszébe jut…

Hihetetlenül boldog voltam, a suliig be sem állt a szám, mindent tudni akartam a koncertről, ráadásul Arnold újra olyan volt, mint régen. ☺

A Szent Johannához közeledve már nem is volt fura, hogy élő szobroknak öltöztünk. A lépcső előtt Ricsi ördögbotot dobált, Cortez az akusztikus gitárját hangolta, Kinga pedig pantomimosnak öltözött, és éppen az őrületbe kergette Zsoltit, aki egy műanyag flakonból ivott, Kinga mellette utánozta a mozdulatait, a levegőbe emelte az üres kezét, és úgy tett, mintha kortyolna. Mikor Zsolti abbahagyta, Kinga is.

– Most már elegem van belőled! Hagyd abba! – üvöltötte le Kingát, aki fehér kesztyűs kezét a szája elé emelte, és „riadt” arcot vágott.

– Fogd fel a jó oldalát – vonta meg a vállát Dave. – Legalább ma nem szólal meg.

Ezen mindenki jót röhögött, Kinga pedig egy láthatatlan kalapáccsal „fejbe verte” Dave-et.

– Hé, itt jön Reni meg a lisztember – nézett ránk Zsolti, mire a többiek is odafordultak.

– Élő szobor – javította ki Arnold.

– Felőlem.

– Hű, Reni, marha jó a szerkód – lépett oda hozzám Virág, és rögtön tanulmányozni kezdte az aranyra festett ruhámat.

– Ez tényleg marha jó – ragadta meg Ricsi a kezem, aztán miután rájött, hogy „fogok”, kért egy kis arany színt az ördögbotjára.

Egy pillanat alatt mindenki velem kezdett el foglalkozni, amitől én feszengtem, Kinga meg dührohamot kapott. Elfeledkezve az „egy pantomimos nem beszél” szabályról, hirtelen ránk förmedt.

– Nagy ügy, rákentek egy flakon arany festéket. Hol ebben a művészet?

– Maradj már, ez tök jó. Reni, állj meg mozdulatlanul, fotózok – kapta elő Dave a „szuperprofi” gépét.

Megálltam a lépcső legalsó fokán, és egyenesen előrenéztem, miközben igyekeztem mozdulatlan maradni. Dave bólintott, aztán a kijelzőre meredt és körbemutatta.

– Azta, mint egy igazi szobor! – csodálkozott Virág.

– Jaj, de nagy szám! – fújtatott Kinga. Nem bírta elviselni, hogy nagyobb sikerem van, mint neki.

Hirtelen Máday jött ki a suliból, és összecsapta a tenyerét.

– Gyerünk, a fesztivál az udvaron van! Mindenki befelé!

– Igenis, igazgatóhelyettes asszony – nyávogta Zsolti, mire elnevettük magunkat. Máday unottan forgatta a szemét, és azt hiszem, nagyon várta, hogy jöjjön az a szünet. ☺

– Na, menjünk. Úgy van, hogy csináltam pár karikatúrát próbának. Megnézed? – nyomta a kezembe Virág a rajztömbjét. A lépcsőn felfelé gyalogolva átnéztem az első három oldalt, amit Ricsiről készített. Döbbenetesen jól sikerült rajzok voltak, úgyhogy biztosítottam Virágot, hogy nagyon nagy sikere lesz.

– Ren, elejtetted a… – szólt rám Ricsi, mire megtorpantam, és hátrafordultam. A koncertjegyemet fogta, ami kiesett a zsebemből. Jaj.

– Hú, kösz! – szaladtam vissza érte, de mielőtt elvehettem volna, Ricsi visszarántotta a kezét, és megnézte, mi az. Rögtön Dave is csatlakozott hozzá.

– Koncertjegy?

– Aha – bólintottam, újra a jegy felé nyúlva.

A fiúk kérdőn néztek rám, úgyhogy motyogtam valami olyasmit, hogy Arnoldtól kaptam a szülinapomra.

– A szülinapod jövő hét pénteken lesz – nézett rám Cortez.

– Tudom, de előbb megkaptam – vontam meg a vállam.

– Szimfonikus koncert? Pff – röhögött Zsolti, mert a jegyeim már az ő kezében voltak.

– Engem érdekel – mondtam megbántva, aztán újra kinyújtottam a kezem.

– Elteszem neked. Összefestékezed – ajánlotta fel Ricsi.

– Köszi – mosolyodtam el, aztán Máday rám üvöltött, hogy „élő szobor, azonnal az udvarra", úgyhogy megfordultam, és sietve ott hagytam őket.

Az udvarra kiérve azonnal tudtam, hogy merre kell mennem, mert egy végzős fiú éppen azt közölte, hogy „ott a kilencedikes, szobornak öltözve, köpőcsövezzük le". Tehát követtem őket, és egy pillanat alatt odaértem Karcsihoz és Arnoldhoz. Előbbi ezüst színű szobor volt, és egy ládán állt, éppen fél lábon, mert a köré gyűlt tömeg ezt kérte. ☺

– Reni, állj be gyorsan – siettetett Kardos, én pedig még beleszúrtam a szívószálam a kis dobozos baracklébe, és ittam pár kortyot, mielőtt szobrozni kezdtem volna.

Felálltam a saját rekeszemre, Kardos megigazította a köpenyem, aztán kezdődhetett a mozdulatlanság. Klassz helyen álltunk, beláttam az egész udvart, és hirtelen ráébredtem, hogy mennyire hangulatos ez az egész. A sulirádióból Kispál és a Borz *Ha az életben* című dala szólt halkan, a színjátszósok az egyik fa alatt felállított kis amatőr színpadon adtak elő valami kosztümös darabot. Pár diák a fűben ülve figyelte. Mellettük a színjátszósok másik fele pantomimot adott elő, nekik nagy sikerük volt, egészen sokan megálltak, hogy nézzék. Három kihozott asztalnál álltak a konyhakultúrások, éppen a sütiket pakolták ki. Jacques

oda is intett nekem, de sajna nem mozdulhattam meg, így csak elmosolyodtam. A rajzosok népes csoportja a másik oldalon kapott helyet. Ricsi felállította Virágnak a festőállványt, aztán ott hagyta, és ment dobálni az ördögbotot. A szakkörösök szórakoztattak, a diákok pedig szórakoztak. Hömpölygött a tömeg, ha az egyik előadástól elment egy társaság, akkor rögtön a helyükre jött egy másik csapat. Rengetegen járkáltak ki-be, üdítőket, sütit hoztak a büféből. Cortez leült a fűbe, maga elé húzta a gitárját, és pengetett párat. Tulajdonképpen még csak hangolt, de olyan tapsvihar fogadta a két pengetését, hogy még ő is megdöbbent. Azonnal köré gyűlt egy nagyon nagy csoport, és csendben hallgatták az akusztikus dalokat. Annyira sokan voltak kíváncsiak rá, hogy nem messze tőlük, a fűben ülő három olvasóköröst (akik viszont senkit sem érdekeltek) nagyon hamar elüldözték. Szegények, kénytelenek voltak odébb cuccolni.

– Ez állati. Tapsra változnak? – állt meg mellettünk egy tizenegyedikes fiú.

– Igen, amelyik élő szobrot szeretnéd, hogy megmozduljon, az elé állva tapsolj egyet – mosolygott Kardos. A tizenegyedikes srác bólintott, aztán megállt előttem, és tapsolt. Akkor lassan félig meghajoltam, és úgy maradtam, egyenes háttal, kezemet előre kinyújtva. Közben meg imádkoztam, hogy valaki tapsoljon egyet, mielőtt beáll a derekam. ☺

– Aztaaa! – nézett rám hitetlenül a srác. És eszébe sem volt tapsolni. Jaj, ne.

Levi sétált elénk, és fürkészve nézte a produkciónkat.

– Tapsolj – suttogtam alig hallhatóan.

– He? – nézett rám furán.

– Az élő szobor nem válaszol, Levente – rázta meg a fejét Kardos.

– Ó, oké – bólintott Levi.

– Tap-solj – tátogtam. Levi még mindig nem értette. Lehajolt hozzám, mintha csak közelről akarna megnézni. – Tapsolj már – sziszegtem.

– Jaaa. Jóó – egyenesedett fel hirtelen. Aztán végre tapsolt. Én meg megmozdultam.

– Aúúú – nyöszörögtem.

– Az élő szobor nem beszél – nézett rám Kardos. Jó, na. Tudom. De lehet, hogy el kell mennem gerincröntgenre. Aúú.

Éppen Arnold váltott pózt, mert egy kilencedikes lány neki tapsolt egyet, én meg újra kiegyenesedve ácsorogtam. Levi még mindig ott állt, és folyamatosan beszélt hozzám. Mivel nem válaszolhattam, csak pislogás nélkül meredtem előre, és azt hallgattam, hogy a suliújság címlapfotója mennyire „dögös” lett és hogy mindenki tökre odavan érte. Örülök, hogy tetszik neki a saját képe, de nem volt szándékomban ezt hosszú percekig hallgatni.

– Felnyomtam a face-re, most az az alapértelmezettem, lájkolták is vagy ötvenen, meg jött rá iszonyat sok komment – mesélte tovább. Könyörgő tekintettel meredtem rá, de nem hagyta abba. Úgy döntött, elmeséli azt is, hogy a másik képét (ami az interjúhoz készült) is feltette… blablabla.

– Ez nem igaz! – lépett le a rekeszről Arnold hirtelen. – Tudományosan bizonyították, hogy haltak már meg unalmukban emberek! – förmedt ránk.

– Arnold, az élő szobor nem dühöng! – szólt rá Kardos.

– Elnézést – lökte félre az éppen odaérkező Dave-et, aki folyamatosan fotózott.

Oké, még jó, hogy nem mozdulhattam, mert a döbbenettől teljesen lemerevedtem. Arnold dühkitörését nem igazán tudtam hová tenni, ráadásul otthagyott kettőnket (Karcsit és engem), amikor éppen ráéreztek a diákok a tapsolásra, és folyamatosan ugráltattak minket. Mindig úgy mozdultam, hogy rálássak Cortezre, aki éppen befejezett egy dalt, és őrületes ováció kísérte.

– Na, még egyet. Fogadjunk, hogy fejen találom – emelte fel a köpőcsövet Zsolti, és célba vette Karcsit.

– Nem köpködjük az élő szobrot – szólt rá unottan Kardos. Nem igazán foglalkoztak vele.

– Na, most akkor együtt, oké? Menj arrébb – lökött meg Dave úgy, hogy majdnem leestem a rekeszről, aztán felállt mellém, és egy „magunkat fotózzuk” típusú képet készített. – Nem jó,

pislogok – mondta, úgyhogy csinált egy újat. Nekem mindegy volt, egy szobor végül is ráér.

Ott ácsorogtam a rekeszen, amikor tapsoltak, megmozdultam, amúgy meg csak álltam. Mikor Levi elment „kajálni" a konyhakultúrásokhoz, Arnold visszajött. Felállt a rekeszére, de közölte Kardossal, hogy „passzív-agresszív", úgyhogy többet nem mozdult meg, akár tapsoltak, akár nem. Karcsi tiszta nyálas papírfecni volt, nekem meg kezdett elegem lenni a dologból.

– Rendben, Reni, tíz perc szünet – mondta Kardos, mert reggel óta álltam a rekeszen, és lassan már leszédültem az éhségtől.

Vettem a büfében egy sajtos szendvicset, aztán óvatosan (hogy ne töröljem le vele az arany sminkem) enni kezdtem. Sétáltam az udvaron, meg-megálltam mindenhol egy kicsit. Virág karikatúrái hatalmas sikert arattak, egészen hosszú sor állt előtte, úgyhogy csak mosolyogva intettem neki, és továbbmentem. Elhaladtam az olvasókörösök mellett, akiket egy ember hallgatott (az ofő), váltottam pár szót Jacques-kal (kaptam tőle egy minyont), aztán már nem bírtam tovább állni, és lerogytam a fűbe Ricsi elé. Ő dobott még párat az ördögbotjával, aztán levágta magát mellém.

– Hogy megy a szobrozás? – kérdezte.

– Jól. Csak elfáradtam – görnyedtem rá a felhúzott térdemre, és igyekeztem nem foglalkozni azzal, hogy mindjárt végem. – Ügyes vagy – vettem el az ördögbotokat, és alaposan megnéztem.

– Várd ki a végét – röhögött. – Jössz este? – kérdezte, a tavaszi bulira célozva.

– Igen, benézek – legyintettem. Ricsi felvonta a piercinges szemöldökét.

– Kivel?

– Egyedül – nevettem el magam zavartan.

– Miért nem Neményivel?

– Mert ő nem jön.

– Miért nem Zsákkal?

– Mert ő sem jön.

– És akkor miért nem mással? – nézett végül a szemembe.

– Mert más nem hívott – mosolyodtam el halványan. Ricsi még mondott volna valamit, de aztán elkapta a fejét, én meg

követtem a mozdulatát. Virághoz éppen akkor ült le Dorián, hogy kapjon egy karikatúrát.

Ricsi egy pillanat alatt felpattant, és mint az őrült, villámgyorsan indult el feléjük. Én is felálltam, és messziről figyeltem az eseményeket.

– Na, tűnés – ragadta meg Dorián karját, és felhúzta a székről. Virág meredten bámult maga elé, nem tudta, mit tegyen, rajzoljon vagy ne…

– Csak egy karikatúráért jöttem – állt fel Dorián, és lerázta magáról Ricsi kezét.

– Te a saját magad karikatúrája vagy – közölte Ricsi, mire többen tapssal és füttyel díjazták a frappáns megjegyzését. Dorián pár pillanatig állta a tekintetét, végül megrázta a fejét, és hátrált pár lépést. Aztán hirtelen megfordult, és elment a színjátszósok felé.

Néztem, ahogyan Ricsi megsimogatja Virág vállát, aztán nyom a fejére egy puszit. Elmosolyodtam, és odaintettem nekik, majd visszasétáltam Arnoldhoz és Karcsihoz. Beálltam közéjük a szabad rekeszre. Levi és a haverjai éppen Karcsit bökdösték. Aztán megállt mellettem egy pantomimos. Na, már csak ez hiányzott. Kinga. Egyikünk sem beszélhetett, úgyhogy álltunk egymással szemben. Amikor nekem tapsoltak, pózt váltottam, Kinga pedig engem utánzott. Kezdett az agyamra menni. Délután fél négykor ért véget a fesztivál, addigra olyan dögfáradt lettem, hogy kedvem lett volna ezer évig aludni. Ráadásul kiborított a sok tapsoló, meg Kinga és Cortez. Aki bár nem csinált semmit, elég volt egész nap látnom, ahogyan gitározik a hosszú ujjú felsőjére rávett The Clash pólójában és pilóta fazonú napszemüvegében, miközben körbeülik és áhítattal figyelik még azt is, amikor akkordot vált. ☹

Arnold már leszállt a rekeszről, és nyújtotta a kezét, hogy lesegítsen engem is, amikor a nap utolsó produkciója még hátravolt. Ricsi hirtelen meggyújtotta az ördögbot végét, és úgy kezdte dobálni. Az egész udvar egyszerre fordult oda, mindenki ámulattal nézte, majd a diákok tapsviharban és huhogásban törtek ki. Baromi jól nézett ki az egész (sötétben jobb lett volna), aztán

hirtelen vége lett a bulinak, ugyanis Máday elordította magát, hogy „Pósa Piromán Richárd, azonnal oltsd el a tüzet!” Hát, ez volt a tavaszi fesztivál.

Hazaérve gyorsan lefürödtem (a hajamból nem teljesen jött ki az arany spray), aztán átöltöztem. Totál késésben voltam (nem olyan könnyű lemosni azt az izét), úgyhogy mire lerohantam a lépcsőn, apu már az ajtóban várt rám.

– Egyedül? – kérdezte, és azt hiszem, kicsit szomorú volt.

– Bizony – bólintottam.

Szerettem volna erősnek látszani, de nem igazán sikerült. Tizedikesként egyedül érkezni egy iskolai bulira… Hát, több mint ciki. Viszont mentségemre szól, hogy a kezemben az ősrégi digitális gépemmel léptem be a suli épületébe mint az iskolaújság fotósa. Így elfogadhatóbb, bár a tényen nem változtat, miszerint „überlúzer” vagyok. Nagyszerű. Átmentem az udvaron, aztán a tesiterembe lépve megpróbáltam büszkén bevonulni a kétszárnyú ajtón. Néhányan felém fordultak, de a többség nem foglalkozott velem, úgyhogy elslisszoltam a lelátó előtt, aztán gyorsan felmentem a lépcsőn.

– Na, végre – huppantam le Virág mellé, aki kókuszkockát evett.

– Sziaa. Kérsz? – nyújtotta felém.

– Köszi – törtem le egy darabot. – A többiek?

– Ricsiék mindjárt kezdik a koncertet, Andrisék a büfében, mást nem láttam.

– Értem. Viki is itt van? – kérdeztem.

Virág a kókuszkockával előrebökött, le, a színpad elé. Viki ott állt, szemtelenül rövid szoknyában (Máday tuti kikészült), bakancsban, ujjatlan pólóban és nyakkendőben. Tökéletes, füstös sminkben, hullámcsattal feltűzött szőke tincsekkel. Akár Avril a *Girlfriend*-klipben… Minden utálatomtól függetlenül Viki nagyon menőn festett. És nem mellesleg a legszebb kiegészítőt viselte a világon. Cortezt. ☹

– Asszem’, ez az uccsó koncertjük – mondta Virág.

– Hallottam – bólintottam.

– Szerinted akkor szakítanak? – nézett rám hatalmas, csodálkozó szemmel. Igen, ez már nekem is megfordult a fejemben. Hogy Cortez és Viki kapcsolatával mi lesz, ha már nem zenélnek együtt.

– Nem tudom – sóhajtottam –, de nem érdekel – tettem hozzá gyorsan, mert minden erőmmel azon voltam, hogy ne érdekeljen. Nehogy már ki kelljen várnom, hogy Cortez szabad legyen… Ugyan. Lúzer vagyok, de ennyire nem.

A stúdiósok bejelentették, hogy kezdődik a koncert, Virág pedig felpattant.

– Lejössz?

– Nem, menj csak nyugodtan. Én majd innen nézem.

– Oki – mosolygott, aztán leszaladt a lépcsőn. Rengeteg diák követte, a nézőtér fele rögtön megtelt.

Ott ücsörögtem a lelátón, egyedül, és a színpadot bámultam. Cortez és Viki váltottak még két szót, aztán a lány fogta a trombitáját, és kissé hátrébb állt. Zsolti a dob mögött számolni kezdett, majd Cortez elkezdett énekelni egy ska számot.

A térdemen könyökölve figyeltem a koncertet, amikor Kinga leült mellém. Nem hiányzott, de nem küldhettem el. Egyrészt, mert nem illik, másrészt meg, mert ő Kinga. Őt egyszerűen nem lehet.

– Engem harmincan dicsértek meg ma a pantomim-előadásom miatt – kezdte. – Téged?

– Nem számoltam – feleltem unottan.

– Jó, de körülbelül. Ahogy elnéztelek, nem lehetett több húsznál.

– Kinga, őszintén nem tudom, és őszintén nem érdekel.

– Elhiszem, mivel nekem nagyobb sikerem volt – folytatta.

Kezdett idegesíteni.

– Igen. És hidd el, hogy nem bánom.

– Mi van veled? – ráncolta a szemöldökét.

– Semmi.

Kinga követte a szemével, hogy merrefelé nézek, aztán, amikor meglátta a színpadot, fájdalmasan felnyögött. – Renáta, ne mondd, hogy még mindig…

– Nem, dehogy – vágtam közbe.

– Na, persze. Menthetetlenül béna vagy.

– Tudom.

– Mit akarsz még? Levi egészen sokszor keresi a társaságod. Fogalmam sincs, hogy miért, számomra érthetetlen, de akkor is beszélget veled. Ha nem tűnt volna fel, ő az egyik legmenőbb végzős! Végre nemcsak észrevett téged a többi diák, hanem már utálnak is! – próbált felvidítani.

– Hurrá – nevettem fel hitetlenül.

– Ez a népszerűség kezdete. Rajtad áll, hogy tudsz-e vele mit kezdeni.

– Nem akarok népszerű lenni – ráztam meg a fejem.

– Mindenki népszerű akar lenni – kontrázott.

– Meghallgatnál egyszer? – förmedtem rá.

– Parancsolj.

– Köszönöm – bólintottam idegesen. – Mi van benne, ami bennem nincs? – néztem újra a színpad felé, ahol Viki ugrált. Kinga gúnyosan elnevette magát.

– Rosszul tetted fel a kérdést. Mi van benned, ami benne nincs?

– Semmi – mondtam őszintén.

– Akkor gratulálok, ostobább vagy, mint gondoltam. Viktória egyáltalán nem nagy szám.

– Ő Cortez barátnője – közöltem, mintha csak nem tudná.

– Aha. Egy két lábon járó sminkkészlet, némi punk vadsággal és erőltetett stílussal. Vedd ezt el tőle, és egy nulla marad – mondta.

– Odavannak érte.

– Nem – nevette el magát. – Vége az együtt zenélésnek, Viktória eltűnik. Zsolti mással foglalkozik, Ricsi állandóan Virággal lóg, Dave meg úgyis feléd húz, amióta gyerekesen fotózgattok.

– Nem gyerekes, nekem segít! És belekerült a neve a suliújságba!

– Nagy ügy – forgatta a szemét Kinga. – Renáta, ahelyett, hogy Viktóriával foglalkoznál, inkább kicsit figyelj oda magadra!

– Hogy érted?

– Egy hét múlva tizenhat leszel! Meddig szeretnél még a kedves, természetes lány lenni?

– Mi van? – csodálkoztam.

– Kezdj valamit magaddal!

– Hogy érted?

– Nézd meg a hajad! Középen elválasztott, lógó frizura? Már bocsánat, de úgy nézel ki, mint egy spániel!

– Mi??? – akadtam ki, és ösztönösen a hajamat kezdtem piszkálni. – Neked meg mindig össze van fogva!

– Mert nekem ez áll jól! – felelte. Nos, neki nincs önértékelési zavara. Éljen.

– Mit kéne csinálni a hajammal? – kérdeztem zavartan.

– Őszintén? Bármit.

– Oké.

– Egyébként pedig olyan, hogy szájfény… nem ártana.

– Máday nem is engedi a sminket – töprengtem.

– Ne viccelj! Máday a Viktória-féle „vakolat van a fejemen” stílust nem engedi, valamint Doriánét. Mert ő elvileg fiú. Elvileg – tűnődött.

– Mit akarsz mondani? – kérdeztem végül.

– Hogy ahelyett, hogy Cortez után sírnál, éld a saját életed… „Jaj, Cortez nem szeret!” Jaj, Corteznek barátnője van!” Jaaaj, Cortez” – csúfolt ki, mire közbeszóltam:

– Oké, értem. És amúgy én nem is így beszélek – mondtam sértődötten. Kinga legyintett, aztán a szemembe nézett.

– Állj a sarkadra, Renáta! Ott van Levi. Ott van Neményi! Ott van az a kifestett haverod!

– Peti, a neve Peti.

– Kit érdekel? – rázta meg a fejét. – Utoljára mondom el, ha most sem érted meg, akkor egész egyszerűen gyengeelméjű vagy! Hagyd, hogy észrevegyen. Menj másokkal, szállj le róla, nézd levegőnek!

– Rendben – ígértem meg. Kinga fejmosásai után mindig úgy érzem, hogy femme fatale vagyok. Pedig abszolút nem. ☺

– És kezdj valamit a külsőddel. Tizedik év vége van mindjárt – állt fel.

– Kinga – szóltam utána, miközben lefelé indult a lépcsőn. – Kösz – mondtam, már ki tudja, hányadszor….

– Mondanám, hogy szívesen, ha végre egyszer megfogadnád. De így csak feleslegesen beszélek. Nézd, ott van Tami – mutatott a tánctérre, ahonnan az a-s lány ridegen méregetett. – Na, látod, hogy mennyire utál? Jól haladsz – mutatta felém a hüvelykujját. Kingát fura dolgok dobják fel.

A koncert végét meg sem vártam, lesiettem a lépcsőn és megkerestem Virágot. Az első sorban ugrabugrált. Megragadtam a karját, és félrehúztam.

– Megyek. Beszélünk.

– Máris? Ijjj, de kár.

– Majd hívlak – intettem, aztán az ajtó felé siettem. Levi éppen befelé igyekezett, két üdítővel a kezében.

– Hé, hozzád jövök – mosolygott. Ó.

– Az a helyzet, hogy haza kell mennem. De azért köszi – mosolyodtam el.

– Hát jó. Majd írj, hogy mizu.

– Mindenképp. Jó szünetet – köszöntem el, aztán kilöktem az ajtót. Még egy pillanatra visszanéztem. Cortez a mikrofon előtt állt, éppen Joey Ramone *What a Wonderful World*jét énekelte, mire sóhajtva elkaptam a fejem, és hazaindultam.

Anyu meglepődött, amikor megérkeztem.

– Nincs még korán? Nem sikerült jól a buli? – kérdezte aggódva, amikor ledobtam a farmerdzsekim.

– Spániel vagyok! – vágtam rá köszönés nélkül. A szüleim gondterhelten néztek össze. Azt hitték, hogy ez valami új szleng, amit ők nem érthetnek.

– Hogyan? – ráncolta a szemöldökét apu.

– A hajam – dobtam hátra a vállam felett. – Utálom. És szeretnék szájfényt. Nem nagyon, csak azért mégis. És le akarom vágatni a hajam. És van pár cuccom, ami annyira förtelmes, hogy borzalom. És… – hadartam. – És amúgy is – fejeztem be, szerintem érthetően.

A szüleim riadtan néztek rám, aztán anyu megállapította, hogy „kezdődnek a problémák”. Szentül meg volt győződve róla, hogy most aztán itt az apokalipszis. Éppen egy-egy kamaszkezelő könyvet lapoztak fel őrült tempóban, amikor felmentem a szobámba. Lerogytam a babzsák fotelembe, és benyomtam a Beatles CD-m. Éppen a *Penny Lane*-t hallgattam, amikor kopogtak az ajtómon.

Anyu leült a másik babzsák fotelembe, és némán méregetett. Ez az, amikor fogalmam sincs, mit gondol, de tudom, hogy rólam van szó.

– Frufrut szeretnél? – kérdezte, mire felragyogott a szemem.

– Igen.

– Bejelentelek holnap.

– Köszönöm – dobódtam fel teljesen. Egy kamaszlányt néha lehetetlen felvidítani. Néha azonban túl könnyű. ☺

Tavaszi fesztivál: 5/5* – nagyon-nagyon klassz volt.

Karcsi: 5/2 – szegény, Dave lelökte a rekeszről.

Anyu: 5/4 – azt mondta, hogy a tavaszi szünetben kicsit változtatunk rajtam. Mondjuk, ő mindenképp Cindy Laupert akar hozzá hallgatni. Nem bánom, csak lehessen más a hajam.

Facebook: 5/2 – csak egy pillanatra néztem be. Sok-sok poszt, tavaszi szünet üzenet, Cortez fala persze pörög… én meg kinyomtam. Most nem érdekel a net.

Koncertjegy: 5/5* – Úúgy örülök neki. És Ricsi délután visszaadta, úgyhogy felragasztottam a tükrömre. Vááárom. ☺

Május Manhattanben: 5/5 – most kezdem olvasni. Juj, de jóó.

Kispál és a borz: 5/5* – „Énekeljük el azt, hogy vége…”

Április 9., péntek

Szülinaaap! ☺ Őrülten klassz volt a napom. Sőt, az egész hetem is. Például új a hajam. Jó, mondjuk, mindig elalszom, és külön meg kell tanulnom beszárítani, de amúgy tökre tetszik, mert lett frufrum, ami végre eltakarja a „szerintem” hatalmas homlokom (meg a patikat is). Meg aztán kedden anyuval voltunk

drogériában, és vettünk nekem pár dolgot. Például vízálló szempillaspirált (anyu szerint fontos, hogy vízálló legyen, hátha esik az eső, meteorológus, nem vitatkozom) meg gyümölcsös szájfényt. Szerdán megjött a dobozom a Kanadában élő nagyszüleimtől (csomó jó cuccot küldtek), aztán sajna tegnap a másik nagyszüleimhez mentünk. Akik közel laknak, és akiktől ölelést kaptam ajándékba. Köszi. Na, mindegy. Szóval tök sok jó dolog történt, mert voltam suliprogramon is, az nagyon klassz volt, Petivel elmentem moziba (egy animációs filmet néztünk), kiolvastam a Claire Kenneth-könyv harmadik részét (*Holdfény Hawaiiban*, woow) és egész szünetben alig gondoltam Cortezre. Inkább csak elalvás előtt. Jó, tegnap este egy kicsit többet. Amúgy is későig voltam fenn, mert megvártam az éjfélt, hogy szülinapom legyen és kívánhassak. Nem mondom meg, mit. Na, mégis mit? ☺

Ma arra ébredtem, hogy tizenhat éves lettem. Nem csináltam volna belőle nagy ügyet, de a szüleim nem hagyták, hogy közömbös legyek ezzel a nappal kapcsolatban. Mivel este Arnolddal volt programom, anyuék ebédelni vittek el, Pizzériába mentünk, a szülinapos (én ☺) calzonét rendelt, aztán, megkaptam az ajándékom is. Tisztára izgatott voltam, és az izgatottságom átragadt a környező asztalokra is, mert elég gyakran pillantottak felém meg az előttem lévő, becsomagolt dobozra. Mielőtt kibontottam volna, apu közölte, hogy ő egészen mást szeretett volna nekem venni. (Ha jól értettem, akkor valami rém ciki, hatalmas plüsst, amin szerinte jót nevettünk volna. Hála a jó égnek, anyu döntött az ajándékommal kapcsolatban.) Miközben bontogattam a csomagolást, a pincér elvitte előlem a maradék profiterolt, anyu pedig arról magyarázott, hogy az eladó szerint ez megfelelő egy kezdő számára, sőt… És akkor megláttam a fényképezőgépet! Áááá! Na jó, nem kellett volna sikoltoznom az étteremben, de szerencsére a többi asztalnál jó fej emberek ültek, és mosolyogva figyelték, ahogyan ujjongok. Az új gépem csodaszép és okos, és tud nagyon sok mindent, és húúú. Totál odavoltam. Természetesen azonnal ki akartam próbálni, és a továbbiakban semmi más nem kötött le, csak a gépemhez kapott

kézikönyv, amit hazáig böngésztem. Ez a legszuperebb ajándék a világon!

Otthon azonnal felmentem a netre, és meg akartam nézni a böngészőben, hogy miket írnak erről a típusról, amikor betöltött az msn. Azonnal beugrált egy halom ablak, boldog szülinapot kívánt Virág (még éjjel, negyed egykor), Zsolti, Ricsi, Dave, Karcsi, Jacques… szóval mindenki. Kivéve egy embert. Cortez. Ő offline volt, és nem is hagyott üzenetet. Hurrá. Gyorsan videóhívást indítottam Dave-vel, aki miután megjegyezte, hogy „de klassz a hajam", azonnal látni akarta a gépem. Majdnem félórán keresztül beszéltünk, állítása szerint az új gépem „pöpi", meg elküldött egy csomó infót róla, aztán kiléptem. Kora estig a kertben fotóztam, csináltam képet a felhőkről, a napról, a fűszálakról, a fáról. Csupa értelmetlen kép, de próbálkozásnak megtette, aztán készülődni kezdtem, mert Arnoldot fél hétre vártam. A hajamat sikerült tök jól beszárítani, persze anyu segített, aztán kiválasztottam a ruhám. Farmert vettem fel az egyik új blúzommal (a nagyiék küldték, szép), aztán felkaptam a bordó kardigánom, és kész is voltam. Még az étkezőasztalnál nyomkodtam a fényképezőgépem menüjét, amikor a táskámból ordítani kezdett egy Paramore-szám. A mobilom kijelzőjén Virág mosolygott, úgyhogy azonnal felkaptam.

– Boldog szülinapoooot! – kiáltotta.

– Köszönöm! – nevettem el magam.

– Beengedsz minket? – kérdezte, én meg döbbenten siettem ki a kapuhoz.

– Mit kerestek itt? – csodálkoztam, miközben beengedtem Virágot és Ricsit.

– Apu most hozott haza, moziba megyünk, de gondoltam, beugrok pár percre. Meg hoztam valamit – vigyorgott, és hullámos haját folyton a füle mögé próbálta simítani. – Annyira jóó a hajad – lelkendezett, és megpróbálta kirángatni a békejeles válltáskájából a… a nem tudom mit.

– Köszi – igazítottam meg zavartan a frufrum, és mosolyogva Ricsire néztem, remélve, hogy ő is reagál valamit. Ő azonban csak némán rágózott, és kérdőn nézett rám.

– Na, végre. Megvan! – rángatott ki Virág a táskájából egy nyakláncot. Döbbenten néztem, amikor közölte, hogy egész héten ezzel szenvedett. Ő csinálta nekem! Annyira, de annyira szép ajándék!!!

Miközben feltettem a gyöngyből fűzött darabot, megmutattam a fényképezőgépem, meg úgy általában, egymás szavába vágva magyaráztunk a szünetről.

– Mennünk kell – szólt Ricsi, az órájára nézve.

– Oki – biccentett Virág. – Jó koncertet! Kikísértem őket a kapuig, aztán Ricsi felém fordult.

– Boldog szülinapot.

– Köszi – mosolyodtam el.

– Ezt majdnem elfelejtettem – húzta maga elé az oldaltáskáját, és kivett belőle egy könyv alakú csomagot.

– Ez mi? – csodálkoztam, amikor a kezembe nyomta.

– Majd meglátod – felelte titokzatosan, aztán hirtelen előkapta a mobilját. – Álljatok egymás mellé.

– Nee, van új gépem, csináljuk azzal! – szóltam hirtelen.

– Jó a mobilommal – legyintett, és meg sem várva a reakciónkat, már le is fotózott minket.

– Sziasztok – lépett hozzánk Arnold.

– Sziaaa – vigyorgott Virág, Ricsi meg csak biccentett.

– Mehetünk? – kérdezte.

– Persze, csak beviszem – mutattam fel a kezemben tartott csomagot, aztán berohantam a házba, hogy elköszönjek anyuéktól. Mire kiértem, Arnold egyedül volt, Virágék leléptek.

– Boldog szülinapot – mosolyodott el Arnold, és nyomott egy puszit a fejemre.

– Köszönöm – biccentettem visszafojtott mosollyal, igyekezve nem tudomást venni arról, hogy Arnold mennyire fürkészőn méreget.

Tőle megszokott módon azonban csak a koncert végén jegyezte meg, hogy nagyon jó a hajam. Ügy mellékesen. ☺ Majdnem este tizenegy volt, mire hazaértem. Anyuék a nappaliban vártak, és úgy csináltak, mintha olvasnának. Persze tudtam, hogy nem, mert mindketten az alibikönyv első oldalát

lapozták fel. Elég nehéz elhinni, hogy órák alatt is csak pár mondatig jutottak… ☺

– Milyen volt a koncert? – érdeklődött apu.

– Óriási! – kezdtem, majd legalább negyedórán keresztül áradoztam arról, hogy melyik szám után mi jött és hogy a szimfonikus feldolgozás mennyire lenyűgözött, és hogy Arnold mekkora örömet szerzett ezzel az estével, és egyébként is… Amikor a szüleim már szinte elaludtak a szerintem nagyon is élvezetes beszámolóm alatt, gondoltam, felmegyek a szobámba.

Benyomtam a gépem, a Facebook-falamra összesen három Boldog szülinapot! üzenet érkezett. „Bon anniversaire!" Justine-től, egy „Mizu? BSZ!" Levitől (?), és egy igazán megmosolyogtató üzenet Petitől: „Börszdéjgörl, ezt neked küldöm!" Megnyitottam a csatolt videót, és meghallgattam a Muse-számot.

– Ezt lent felejtetted – nyitott be anyu a szobámba, és a kezembe adta a Ricsitől kapott csomagot.

A *Butterflies&Hurricaines*-t hallgatva kibontottam a csomagolást, aztán a szám elé kaptam a kezem. Egy antikvár Claire Kenneth-könyv volt benne *(Minden tavasz véget ér)*. Gyorsan fellapoztam az első oldalt, és dobogó szívvel olvastam az ismerős kézírást. „Boldog szülinapot! C."

A könyvet magamhoz szorítva dőltem hátra az ágyamon, és végighallgattam a Muse-számot.

Szülinapooom: 5/5* – ☺

Koncert: 5/5* – Wow.

Virág és Ricsi: 5/5* – olyan kedvesek, hogy elugrottak hozzám.

Msn: 5/5* – mindenki írt! ☺

Fényképezőgép: 5/5* – annyira szuper!

Cortez: 5/5* – nem felejtette el, hogy kerestem ezt a könyvet. Elküldette Ricsivel. Woooow!!!

Kinga: 5/5*** – az egész napom szuper volt, de este, amikor megnyitottam az e-mailem, szembetaláltam magam a világ legeredetibb szülinapi ajándékával. Kinga üzenete rövid volt és rá olyan nagyon jellemző: „Tessék, nézegesd! Ne köszönd. Tavalyi.

Ui: megvannak a módszereim, ne kérdezd, honnan van! Na.” Alatta pedig egy fénykép. Vikiről. Smink nélkül, punk szerkó nélkül, piercing és szőke hajfesték nélkül. A képen egy átlagos tizenhat éves lány látható, átlagos barna hajjal, átlagos ruhában, egy átlagos napon. Nem, nem kezdtem vihogni, nem kezdtem éljenezni, és még rosszindulatú gondolataim sem támadtak. A képet látva csak szimplán megnyugodtam. A jelmez nélkül Viki sem szuperhős. Csak egy átlagos lány, mint bárki más.

Április 12., hétfő

Végre megint suli! És egy őrületes nap! Na, de kezdjük az elején.

Reggel sikerült viszonylag normálisan beszárítani a hajam, aztán felöltöztem, gyorsan felkaptam a reggelim az asztalról, és beszálltam apu kocsijába.

– Virágék? – érdeklődött.

– Ricsi a hétvégén megvette a „járművét”, úgyhogy ma már külön jönnek – újságoltam izgatottan.

– Értem – bólintott apu furán, és hiába kérdezgette, hogy milyen „járműről” van szó, én sem tudtam többet, mint amennyit Virág sms-ben, csupa rövidítéssel megírt.

A suli előtt kiszálltam, aztán mély levegőt vettem, és elindultam. Átmentem az úton, és a lépcső előtt ácsorgó hármashoz léptem. Zsolti, Dave és Cortez valami filmről beszélgettek, aztán amikor odaértem, mindannyian felém fordultak.

– Na, ki csini ma? – ölelte át a vállam Dave.

– Nem tudom, ki? – kérdeztem vissza, mire elnevette magát. Ja, hogy rám gondolt? Kedves. Csak sajna az a tapasztalat, hogy a tizenhat éves fiúk egy asztalt is „csininek” látnak. De azért rendes volt.

Cortez csak egy pillantást vetett rám, nem jegyzett meg semmit a hajammal kapcsolatban, de lehet, hogy azt sem vette észre, hogy megváltozott. Én hülye, pedig 5:50-kor keltem, hogy jól be tudjam szárítani, meg legyen időm kiválasztani a ruhám.

Az idegbeteg énem hirtelen rám ordított, hogy „szedjem össze magam”. Azon kívül, hogy megijesztett, nem sokat ért el, de mindegy.

– Köszönöm a könyvet – mondtam halkan, mire Cortez rágózva rám nézett, és biccentett.

– Milyen volt a koncert? – érdeklődött.

– Nagyszerű. Tényleg, annyira, de annyira… – kezdtem, de úgy tűnt, ennyire részletesen nem érdekli, mert közbebólintott. Ó. Szuper.

– Hé, ott jönnek! – mutatott fel a domb felé Zsolti, mire odakaptam a fejem.

Egy kis fekete robogó közeledett az iskola felé, rajta két bukósisakos ember ült. A sofőrön fekete, a hátsó alakon pedig sárga sisak volt, kis virágokkal(!) díszítve. Megérkezett a „jármű”.

Ricsi odakanyarodott elénk, lazán levette a sisakját, és a hóna alá kapta.

– Na? – kérdezte.

– Mi ez? Elemmel megy? – röhögött fel Dave.

– Hé, akarsz vele menni? Mert akkor válogasd meg a szavaidat! – mondta Ricsi nevetve, mire Dave azonnal disztingvált, és már kérlelte is, hogy engedjék felülni. Virág leszenvedte magát a robogóról, és kibújt a sisakból.

– Na, mit szóltok? – adta át a helyet Ricsi Dave-nek, aki azonnal felpattant a robogóra.

– Nagyon klassz – dicsértem meg, és segítettem Virágnak megfogni a sisakját.

A sulihoz érkező diákok egyre nagyobb tömegben gyűltek körénk, és röhögve meg mosolyogva figyelték, ahogyan Ricsi menőzik a robogó mellett.

– És mennyit eszik? – méregette Zsolti a járművet, mintha csak értene hozzá.

– Mittudom’ én – vonta meg a vállát Ricsi.

– Jó, mert egyébként nem érdekel, csak szoktak ilyet kérdezni – tette hozzá Zsolti.. Ezen mindenki jót derült.

– Viszel egy kört suli után? – nyávogta Edina, aki természetesen jelen volt. Ahol három embernél több ácsorog és néz valamit, ő ott megjelenik.

– Persze hogy nem – felelte egyszerűen Ricsi, mire mindenkiből kitört a röhögés. Ricsi vigyorogva odakacsintott Virág felé, aki zavartan mosolygott. A jelen lévő lányok elszontyolodva figyelték a jelenetet.

Nos, igen. Azok, akik Ricsi és Virág kapcsolata ellen fogadtak a Facebookon, már mind veszítettek. A tavaszi szünet volt az utolsó tippjük, de így, hogy Ricsiék együtt érkeztek (ráadásul Ricsi Virágnak is vett sisakot, ami „csak az övé"), kénytelenek lesznek feladni. Amilyen furcsán indult az egész, mára, majdnem három hónappal később bebizonyosodott, Ricsi és Virág nem tévedés. Jelenleg ők a legstabilabb pár a suliban. Hű. ☺

Még percekig nézegették Ricsi menő robogóját (kicsit lepattogzott a festék egy helyen, ahol az előző tulaj meghúzta), aztán lassan mindenki lelépett, miután Dave közölte, hogy suli után csak ő „mocizhat".

– Na, látom, a hülyegyerek talált magának játékot – lépett hozzánk Kinga, és fitymálva meredt a kis robogóra.

– Mondja ezt az, aki még lóval jár – bólogatott Ricsi. Mindenki dőlt a nevetéstől, Kinga meg idegesen megrázta a fejét. – Van egy hírem – váltott témát hirtelen, és kis hatásszünet után kibökte, hogy valamelyik végzős lány elment valami buliba a szünetben, ahol csúnyán lejáratta magát. Nos, ez csak Kinga szerint volt hír, mindannyian meredten bámultunk rá, aztán legyintve nyugtáztuk, hogy „oké".

– Ez nem hír – rázta a fejét Zsolti.

– De, igenis hír! Ha láttad volna, hogy mennyire ciki helyzetbe került…

– Ló, minket nem érdekelnek a pletykák. Tartsd meg magadnak! – szólt rá Zsolti.

– Hírt akarsz? – vonta fel a szemöldökét Ricsi. – Tessék. A szünetben hallottam Borreltől, hogy valaki lép évvégén… – folytatta Ricsi lazán, nekem pedig összerándult a gyomrom.

– Miért találkoztál az igazgatóval a szünetben? – kérdezte Dave.

– Besegítettem a suliban pakolni, akkor hallottam – legyintett mellékesen.

– Hogy érted, hogy valaki lép? – lépett közelebb Kinga.

– Elmegy – bólintott Ricsi.

– Az osztályból??? – kerekedett el Kinga szeme.

– Bingó – csettintett Ricsi röhögve.

– Ki? – csodálkozott Zsolti. – Zsák?

– Nem hinném – rázta a fejét Kinga. – Inkább Zsidák – tippelt.

– Úúú, remélem, nem én – ijedt meg Virág.

– Emó, ha te lennél, arról tudnál – mondta Ricsi.

– Gondolod? De mi van, ha nem??? Ijjjj, nem akarok elmenni a suliból!!!

– Nem fogsz – ölelte át a vállát Ricsi nevetve. Virág nem nyugodott meg teljesen, mindenféle utalásokat keresett, amit esetleg a szülei elejthettek… A többiek egymás szavába vágva tippeltek, hogy vajon ki és miért megy el a suliból, én meg csak álltam, némán, összeszorult torokkal, a sírógörcs határán.

– Bocs, be kell mennem, mert elfelejtettem valamit… – hebegtem, aztán felszaladtam a lépcsőn, és berohantam az aulába.

Az egész napra rányomta a bélyegét, hogy Ricsi megtudta, valaki elmegy. A többiek egyöntetűen Gáborra tippeltek, kérdezgették, hogy mik a tervei jövőre, meg ilyesmi. Szegény Gábor csak azt ismételgette, hogy ő nem tud semmilyen „tervről”, de Kinga a padjára támaszkodva leüvöltötte a fejét, hogy „ne hazudjon”. Alig vártam, hogy az első szünetben beszélhessek Arnolddal.

– Gyere – ragadtam meg a karját, és kicibáltam a teremből. A suliboxok mellett suttogva elmondtam, hogy kiderült. Hogy vége, tudják. Arnold visszafojtott mosollyal hallgatott, aztán amikor rémült arccal befejeztem, végre megszólalt.

– Az, hogy tudják, valaki elmegy, az egy dolog. Csak találgatnak. Ha Gáborról kiderül, hogy marad, majd találnak mást. Mindegy, hogy mit gondolnak – nyugtatott meg.

– Oké – sóhajtottam. – Nem vagy ideges?

– Miért lennék?

– Mert előbb-utóbb rád is fognak gondolni…

– Gondoljanak – bólintott. – Csak feltételezések.

– Igaz.

Hatalmasat sóhajtottam, elfogott a megkönnyebbülés érzése, és a fejemet nekidöntöttem a suliboxom ajtajának.

Az osztály állandó botrányai miatt ma rendkívüli szülőit tartottak, úgyhogy ebédszünet után már csak ez volt a téma. Szerencsére Kinga leszállt Gáborról, akit addig diktafonnal követett. Utolsó óra után bepakoltam a szekrényembe, aztán gondoltam, olvasókör előtt kimegyek a suli elé, ahol a többiek Ricsi robogójával voltak elfoglalva. Amikor kiértem, éppen Dave jött vissza, állítása szerint roppant veszélyes „sulikörön” volt túl.

– Jól van, na, szállj le róla. Elhiszem, hogy veszélyes vagy – röhögött Ricsi, Dave pedig a leszállást követően is azt bizonygatta, hogy „a kanyarban látta az alagút végén a fényt”.

– Hússzal mentél, max a napot láttad… – röhögött Zsolti.

– Szörnyen gyerekesek – rázta a fejét Arnold, aki egy kávéspohárral a kezében ácsorgott, és csak azért jött ki a suli elé, mert én kimentem.

– Rohantam rajzra. Cortez, jössz? – nézett rá Virág csillogó szemmel.

– Egy perc. Csak megyek egy kört – ült fel a robogóra, és a térdének támasztotta a bukósisakot.

– Oki, bent találkozunk – sietett be Virág.

– Menjünk mi is – ragadta meg a karom Arnold, és megfordult, hogy belépjen a kapun. Még egy pillanatra a robogón ülő Cortezre pillantottam, aki mosolyogva rágózott, és fél szemöldökét felvonva engem nézett. Kicsit menő volt. Kicsit…

– Reni? – kérdezte.

– Igen? – kérdeztem vissza döbbenten.

– Jössz velem?

– Nem! – szólt vissza Arnold helyettem, mire mindenki kérdőn felé fordult.

– Neményi, majd szólok, ha hozzád beszélek – mondta Cortez, és újra rám nézett.

– Kezdődik az olvasókör… – hebegtem, de ez nem tűnt túl népszerű válasznak, egy csomóan „húúú”-zni kezdtek.

– Oké – tette fel a kezét Cortez, és röhögve odafordult egy csoport végzőshöz.

– Jó – mondtam hirtelen, mire Arnold megpördült a tengelye körül, és visszanézett rám.

– Reni, ne menj el! Kardos vár. Fogalmad sincs, hogy tud-e egyáltalán vezetni. Veszélyes!

– Csak egy sulikör! – indultam le a lépcsőn, és közben kivettem Ricsi kezéből Virág sisakját, amit direkt nekem nyújtott oda.

– Reni! – kiáltott rám Arnold újra.

– Mindjárt jövök – közöltem egyszerűen, feltettem a sisakot, aztán felültem Cortez mögé. Átöleltem a derekát, amitől a régi ismerőseim (pillangó barátaim) mind feléledtek a gyomromban, és elindultunk.

Már akkor tudtam, hogy hülyeséget csinálok, és komolyan, nem tudnám megmagyarázni, hogy miért mentem el vele. Arnoldot nagyon megbántottam, az olvasókör elkezdődött, ráadásul haragszom Cortezre, és ezzel a húzásommal a „nem érdekel többet” projekt is értelmét vesztette. Arról nem beszélve, hogy a sulikör helyett Cortez elkanyarodott az utcában, és egyenesen a hegynek felfelé indultunk.

– Hová mész? – kiáltottam, de vagy nem hallotta a sisaktól, vagy pedig nem akart válaszolni.

Az agyam minden pillanatban vészjeleket küldött, miszerint ez nagyon, de nagyon nem helyes, de akkor nem érdekelt. Őszintén. Ki ne szeretne legalább egyszer úgy motorozni, hogy az teljességgel tilos, hogy büntetés lesz belőle, hogy lekéssük miatta az olvasókört, hogy senki nem tudja, hová mentünk… Őrülten izgalmas volt az egész, és a továbbiakban egyszer sem kérdeztem meg, hogy hová megyünk. Nem ütögettem a vállát, hogy azonnal álljon meg. Bíztam benne. És tudtam, ha lenyúl engem az olvasókörről, nem megy rajzra, ráadásul barátnője van, akkor valamit mondani akar. Majdnem negyedórát tartott az út felfelé a hegyen, és bár itt lakunk lassan két éve, még sosem jártam

errefelé. A kacskaringós kis utcákban egyre feljebb jutottunk, a fák lombjai árnyékot vetettek ránk, én meg csak szorosan öleltem Cortez derekát, és a bukósisak alatt lehunyt szemmel mosolyogtam. Mikor megálltunk, már biztossá vált, hogy nem érek be az olvasókörre. Uppsz.

Cortez levette a sisakot, aztán elsétált a robogó mellől. Követtem a példáját, lerángattam a fejemről Virág sárga bukóját, és igyekeztem az ujjaimmal eligazítani a hajam.

– Oké, ebből baromi nagy balhé lesz. Ha nem zavar, éppen most van rendkívüli szülői… – kezdtem, mert azért szerettem volna, ha tudja, engem nem lehet csak úgy elvinni. Vagyis a jelek szerint de, viszont attól még nem díjazom (nyilvánosan).

– Ma egész nap mindenki azt találgatta, hogy ki megy el év végén – szólalt meg, ügyet sem vetve arra, hogy én másról kezdtem beszélni.

– Igen – motyogtam zavartan.

– Egyszer sem szóltál…

– Nem.

– Miért nem? – lépett közelebb hozzám. Elnéztem mellette, hogy ne kelljen állnom a tekintetét, és akkor jöttem rá, hogy egy kilátónál vagyunk.

– Hű, de szép! – csodálkoztam el, mert éppen ráláttam az egész városra.

– Szóval? – tért vissza az eredeti témára.

– Szóval mi? – kérdeztem vissza. – Mi ez a hely? Megmutatnám anyuéknak – töprengtem.

– Értem – biccentett Cortez. – Nem fogsz beszélni róla…

– Nem – ismertem be, mert nem tudtam többször témát váltani. Illetve felesleges lett volna.

– De tudod, hogy ki megy el – húzta ki belőlem.

– Igen, tudom – hagytam rá idegesen.

– Oké – túrt bele a hajába. – Lehet, hogy te? – nézett mélyen a szemembe. És akkor megértettem. Cortez egész nap azon agyalt, hogy vajon azért hallgatok-e, mert rólam van szó. Wow. Ez eszembe se jutott. Hűha. Viszont ha azt mondom, hogy nem, akkor rögtön rájön, hogy Arnold. Okosan kellett felelnem, ami

azért a körülményeket figyelembe véve nem volt olyan egyszerű feladat.

– Igen, lehet, hogy én. De lehet, hogy nem – mondtam lassan, jól átgondolva.

– Lehet, hogy te… – ismételte és kínosan elröhögte magát.

– Cortez, nem mondhatok többet, ez már így is sokkal több, mint amennyit szabadott volna. Valaki elmegy. Ennyi…

– Megértettem – biccentett. – És az a valaki jól átgondolta?

– Igen – vágtam rá rögtön. Mert én Arnoldról beszéltem.

– Oké – közölte. Ő biztosan nem Arnoldra gondolt. – Visszaviszlek a sulihoz, még beérsz az olvasókörre – legyintett.

– Várj, legalább körülnézhetek? Ha már egyszer itt vagyok – jelentettem ki, és a betonozott parkolótól elsétáltam a padig, ami a füvön állt. Felültem a tetejére, és miközben a Converse-emmel tapostam az ülőrészt, a várost bámultam. Cortez pár pillanat habozás után felült mellém, és együtt néztünk magunk elé.

– Szép ez a hely – mondtam halkan.

– Régen sokat jártam ide egyedül, esténként, tudod, átgondolni a dolgokat – mondta komolyan.

– Tényleg? – fordítottam felé a fejem.

– Nem – közölte, aztán elröhögte magát. – Igazából fogalmam sincs, hol vagyunk – tette hozzá, mire kitört belőlem a nevetés. – Komolyan. Azt hiszem, életemben először járok erre.

– Azt hittem, ez valami bevált hely…

– Igen, mindig ide hozok lányokat olvasókör helyett, hogy vallják be, elmennek-e a suliból – mondta mosolyogva.

– Sejtettem – nevettem el magam megint.

– Az a helyzet, hogy miközben jöttünk felfelé, nem is figyeltem, csak gondolkoztam.

– Ezt jó tudni, tekintettel arra, hogy te vezettél – bólintottam. – Viszont tényleg szép hely – fordultam ismét a panoráma felé.

– Az – biccentett.

Még pár percig ültünk csendben, aztán Cortez szólt, hogy vissza kéne menni. Már nem tartottam annyira jó ötletnek. Sejtettem, hogy mi vár rám.

Felültem mögé a robogóra, átöleltem, és lehunytam a szemem. Igyekeztem megörökíteni a pillanatot, amikor ketten voltunk, átölelhettem, és nem volt ott Viki… Akkor nem is létezett. Legalábbis számomra. Amúgy meg nagyon is létezett, mert a sulihoz visszaérve ott állt. És nem volt barátságos. De simán elviseltem volna Vikit még hat éhes, habzó szájú rottweilerrel, csak ne állt volna ott Arnold. Kardos. És anyu. A mesterhármas. Áááá.

– Renáta, neked teljesen elment az eszed? – indult el felém anyu. Hű, ezek szerint vége a szülőinek? De jó!

– Bocsánat, hogy lekéstem az olvasókört – néztem Kardosra összeszorított fogakkal. A tanár csak a fejét ingatta, és gyilkos tekintettel meredt Cortezre, aki éppen Vikihez lépett oda. De szép is az élet.

– Elmész motorozni egy rutintalan sofőrrel, amikor iskolai programon a helyed? Renáta, nem ismerek rád! – kiabált anyu.

– Mi lenne, ha ezt otthon… – próbálkoztam, mert elég sokan voltunk, és anyu rémesen hangos volt. Találkozott a tekintetem Virágéval, aki elhúzta a száját, és szomorúan széttárta a karját. Sejthette, hogy egy darabig nem leszek msn-en.

– Megjöttek? – lépett ki az ajtón Vladár. – Teee – fordult felém. – Nem elég, hogy a tanóráimat pokollá teszed, még a szakkörömről is elhívod a diákokat? – förmedt rám, mire Kardos és anyu megütközve fordult felé.

– Na, azért álljon meg a menet. Antai-Kelemen nem egy angyal… – védett meg Kardos.

Mindenki vitatkozott, Viki Cortezzel üvöltött, Ricsi meg Vikivel, hogy „ne szóljon bele”. Arnold szótlanul állt, összefont karral, és esze ágában sem volt rám nézni. Karcsi zavartan mesélte, hogy mit vettek olvasókörön, bár akkor az tényleg nem nagyon érdekelt. A többi diák, akik szakkörök után bekapcsolódtak a balhéba, meg csak vigyorogva kapkodták a fejüket, és örültek, hogy részesei lehetnek. Hurrá. A legnagyobb zűrzavar közepette, amikor anyu velem üvöltött, Viki meg Cortezzel, aznap utoljára egymásra néztünk. Cortez komolynak tűnt, de a szeme körüli apró ráncokból láttam, hogy valójában

nevet. Én is halványan elmosolyodtam. Csak elmentünk egy órára Ricsi robogójával. Ennyi történt. Hogy ezt ki hogyan éli meg… Az már nem a mi dolgunk. És akkor kijött Máday.

– Rentai, Antai-Kelemen, ellenőrzőket. Most – parancsolt ránk.

– Mit kapnak? – kérdezte Dave, aki természetesen végig Twitterezte az egészet.

– Az iskolából engedély nélküli távozásért igazgatói figyelmeztetés jár – szólt Máday, én meg leblokkoltam. Kaptam egy igazgatóit? Te jó ég!!!

– Elnézést – tette fel a kezét Cortez. – Én mondtam, hogy visszahozom időben, Reni nem tudta, hogy lekési az olvasókört…

– Engem ez egy cseppet sem érdekel. Nem szólt a szaktanárnak, hogy elmegy.

– Persze, védd csak – morogta Viki és olyan dühösen méregetett, hogy kedvem lett volna elbújni.

Előhalásztam az ellenőrzőmet, és odaadtam. Virágnak már volt egy hasonló húzása, amikor lelépett rajzról, úgyhogy ismertem a folyamatot. Erre igazán berágnak a Szent Johannában.

Szó nélkül ültem be anyu kocsijába, csak Virágnak intettem oda, meg Ricsire mosolyogtam, aki folyamatosan vihogott, és a feltartott hüvelykujját mutogatta felém. Naná, hogy ők odavannak a sztoriért.

– Arnold, elvihetünk? – kérdezte anyu a lehúzott ablakon át.

– Köszönöm, nem – felelte, aztán lassan elindult gyalog. Anyu gázt adott, és reméltem, hogy szótlanul telik az út hazáig. Tévedtem. Már ott elkezdődött.

Megkaptam a „Mi a frászt képzelsz magadról?”, „És ha bajod esik?”, ;,Miért van köze minden rossznak Cortezhez?”, „Hatalmasat csalódtunk benned” szemrehányásokat. Ráadásul a többes szám akkor is ér, ha a szülők egyedül szidnak. Ez alap.

Mire hazaértünk, már tele volt a fejem anyu szidalmaival. Apu rögtön bekapcsolódott a sztoriba, és miután anyu elég nyersen felvázolta, kábé két mondatban, hogy mit tettem, apu is elkezdte ingatni a fejét. A szülők néha olyanok, mint azok a régi órák.

Csak ingatják a fejüket, ingatják… Komolyan, időnként elszédülök tőle.

– Renáta, tudod, milyen érzés, amikor éppen rendkívüli szülői értekezleten ülök, és hallgatom, hogy mennyi probléma van az osztályotokkal, erre belép Kardos tanár úr, és közli, hogy engedély nélkül elhagytad az iskolát?

– Velem nincs gond a suliban – szóltam bele, mert tényleg nem miattam kellett a rendkívüli szülői.

– Valóban, nincs gond veled. Csak éppen Cortezzel motorozol szakkör helyett! Szerinted ez nem gond? Hm?

– De – ismertem el kelletlenül. Éljen a szülői érvelés. Megtámadhatatlan.

– Tudod, hogy…

– Igen. Nincs net, tévé, zenehallgatás, kijárási tilalom lép életbe… – soroltam szomorúan.

– Pontosan. Ráadásul az igazgatóhelyettes komolyan fontolóra veszi, hogy elengedi-e az osztályotokat Párizsba a nyáron, mert ami a magatartásotokat illeti… – kezdte anyu, de megakadtam egy résznél. Párizs. PÁRIZS!!!

– Milyen Párizs? – szóltam közbe.

– A Szent Johannás cserediák program. A testvériskolával régóta szokás, hogy a levelezőtársak meglátogatják egymást egy-egy hétre a nyáron…

– Justine? Justine-hez megyek??? – kezdtem ujjongani.

– Elvileg! – lombozott le anyu. Illetve csak szeretett volna, de teljesen bezsongtam. Szóval ezért van levelezőtársunk a Szent Johanna párizsi testvériskolájából? Haller mondta, hogy ápoljunk jó kapcsolatot, de sose gondoltam volna, hogy ezért. Anyu tovább riogatott, hogy Máday még átgondolja, a mi osztályunk megérdemli-e, engem azonban nem érdekelt. Csak a Champs Elysées lebegett a szemem előtt és a Szajna, és a Louvre és, és… Párizs!!!

– Írhatok Justine-nek? Kíváncsi vagyok, ő tudja-e…

– Nem, nem – csóválta a fejét anyu. Már megint ez az ingatás. Ó, a netkorlátozásom.

– Rendben. Akkor most felmegyek a szobámba, és elgondolkozom a dolgokon – mondtam, amit érzésem szerint hallani szerettek volna.

– Nagyszerű ötlet. Felmennék veled, hogy lehozzam a notebookod – indult el anyu. Hát, ez nem jött be.

A szobámba érve lerogytam a babzsák fotelembe, és szomorúan néztem, ahogyan anyu felpakolja a gépem, és elindul vele kifelé.

– Szeretném, ha tudnád… – fordult vissza hozzám.

– Tudom, magamba szállok – sóhajtottam.

– Nem, nem ezt – rázta meg a fejét, én pedig kérdőn néztem.

– Arnoldot nagyon megbántottad ma.

– Neki akartam jót – válaszoltam rögtön.

– Akármi is volt a terv, nem sikerült.

– Mindjárt felhívom – bólintottam.

– Ó, jut eszembe – nyújtotta anyu a kezét. Óriási. Adhattam oda a mobilom is. Viszlát, külvilág. Megint.

Arnold: 5/1 – ijjj. ☹

Ricsi: 5/5* – nagyon menő a robogója.

A hajam: 5/4 – mindenki megdicsért. Majdnem. ☺

Kardos: 5/2 – azt hiszem, hivatalosan is ki nem állhatja Cortezt.

Viki: 5/1 – még jó, hogy nincs netem. Képzelem, miket írhatott… Juj.

Cortez: 5/5* – érzem az illatát, ahogyan átöleltem a robogón, és… brühühü. ☹

Április 13., kedd

Egész éjjel forgolódtam, alig aludtam valamit. Ezerszer megfogalmaztam, hogy mit mondok majd Arnoldnak, de a végén mindig belezavarodtam. Már fél hatkor felkeltem, egyszerűen nem bírtam tovább szenvedni. Mire anyu álmosan megnézte a felhőtérképet, addigra én készen álltam az indulásra.

– Kissé korán van, nem?

– Arnoldhoz megyek. Beszélnem kell vele.

– Rendben – bólintott.

Kiléptem az ajtón, és az utcában sétálva megcsapott a tavasz illata. Amikor még hűvös van, de a nap már kezd előbújni, és reggel még fázunk, délután viszont már melegünk van. Ilyen gondolatokkal és egy friss brióssal értem át Arnoldhoz, aztán, mivel elég korán volt, elkezdtem dobálni az ablakát. Nos, tesin figyelhetnék jobban is, de végül sikerült eltalálnom párszor, mire kinézett. Idegesen nyitotta ki az ablakot.

– Mit keresel itt? – kérdezte.

– Beszélnünk kell.

– Nem hinném – rázta meg a fejét.

– Tudom, tudom. Szörnyen viselkedtem, de hidd el, meg tudom magyarázni…

– Nem biztos, hogy hallani akarom.

– Kérlek, csak pár perc! A suliig elmondom, utána haragudhatsz rám! – kérleltem. Arnold az órájára nézett. –Én ilyenkor még nem megyek be – közölte.

– Tudom. Akkor én se – vontam meg a vállam. – Kések veled, és addig megbeszéljük, oké?

– Látod, ez a különbség köztem és Cortez között. Én sose kérném, hogy tegyél értem ilyesmit, mert figyelembe veszem, hogy neked mi a jó – mondta, mire elgondolkoztam.

– Értem – motyogtam. – Azt hiszi, én megyek el a suliból.

– Jó – mondta közömbösen.

– Jó? Ennyi, hogy jó? Én magamra vállaltam, nehogy rájöjjön, hogy te mész el! – fakadtam ki.

– Mondtam tegnap. Feltételezések. Azt gondol, amit akar. Nem kellett volna magadra vállalni. Feltéve, ha neked az úgy nem jobb.

– Hogy érted? – csodálkoztam.

– Most év végéig játszhatjátok, hogy ő sajnálja, hogy elmész, te pedig sajnálod, hogy úgy tudja, elmész…

– Nem, nem erről van szó! – ráztam meg a fejem dühösen.

– Ugyan – mosolyodott el. Nem tetszett a stílusa.

– Tudod mit? Felejtsd el. Kár volt idejönnöm – legyintettem.

– Most megsértettelek? – kérdezte hitetlenül.

– Nem. Hagyjuk. Később találkozunk – intettem.

– Reni, várj! – kiáltotta, mire megtorpantam. Két perc múlva Arnold kilépett a kapun, vállán a táskájával. – Újabban lógós lettél, inkább bekísérlek az iskolába.

– Nagyon vicces – mosolyodtam el. – Ha már ilyenkor kész vagy, miért késel mindig? – csodálkoztam.

– Mert nekem így felel meg – válaszolta.

– Értem – biccentettem. Elindultunk a járdán, le a lejtős utcán. Szótlanul sétáltunk, mindketten merengtünk. – Tényleg sajnálom. Ne haragudj – suttogtam végül.

– Semmi baj – mondta.

– Sokáig vártál tegnap? – kérdeztem, remélve, hogy a válasza nemleges lesz.

– Igen. Azt mondtad, mindjárt jössz. Elhittem – felelte, nekem pedig összeszorult a torkom.

– Bocsánat – suttogtam, és könnybe lábadt a szemem. Mekkora egy dög tudok lenni.

– Felejtsük el, nem te tehetsz róla – ölelte át a vállam, én pedig sóhajtva bólintottam. Felejtsük.

– Hoztam neked briót – nyújtottam át a papírzacskót, ami átmelegedett.

– Korán keltél – nézett rám.

– Nem aludtam jól – feleltem halkan. Arnold némán biccentett, aztán a briót tanulmányozva megkérdezte, hogy én keltettem-e a péket. Ezen elnevettük magunkat. Szent a béke. Hurrá.

Az iskolához érve Cortezék csodálkozva nézték, ahogyan Arnolddal sétálok.

– Sziasztok – köszöntem kurtán.

– Neményi, még nincs fél nyolc – szólt oda Ricsi szórakozottan.

– Örülök, hogy ismered az órát. Még egy dolog, amit nem feltételeztem volna rólad – bólintott Arnold.

A fiúk lesajnálóan nézték Arnoldot, Virág pedig hozzánk sietett.

– Minden oki? – kérdezte.

– Nincs netem. Meg mobilom – válaszoltam. – De amúgy igen.

– Nem jöttök oda? – pislogott nagyokat.

– Én nem – közölte Arnold. Nem lepődtem meg.

– Én sem – ráztam meg a fejem. Arnold miattam jött be a suliba idő előtt (jóval), nem tehettem meg, hogy lerázom.

Közben Karcsi gurult be a bringájával, lefékezett a lépcső előtt, és kitámasztotta.

– Sziasztok! – intett oda nekünk.

– Szia – mosolyogtam. Amint belépett a kapun, Dave és Zsolti azonnal a biciklijéhez léptek.

– Ne már! – néztem rájuk. – Most komolyan leengeditek a kerekét?

– Nanáá! – röhögtek. Nagyszerű.

Arnolddal bementünk a suliba. Miközben ő a portán felmutatta a belépőkártyáját, én lopva visszanéztem. A lépcső előtt Cortez a deszkáját tologatta a lábával, Virág mosolyogva bólogatott valamire, Ricsi pedig a robogóján ült és röhögött. Nem mehettem oda. Nem tehettem meg Arnolddal. Ááá.

– Kérsz valamit a büféből? – kérdezte.

– Aha, de majd én hozom – siettem előre. Bánatomban kértem két Túró Rudit és egy kólát. Nyolc előtt. Rekordot döntöttem.

Arnold pontos érkezése mindenkit meglepett, még az aulában ácsorgó Máday is odaszólt, hogy ez nem semmi teljesítmény.

Nekem meg, hogy mehetek az ellenőrzőmért. Ez se semmi teljesítmény.

Borrel igazgató az igazgatóiban volt, miután bekopogtam, bemehettem. Nem tett szemrehányást vagy ilyesmi, csak közölte, hogy vihetem mindkét ellenőrzőt. Átvettem a titkárnőtől a sajátomat meg Cortezét is, és kisiettem. A lépcsőn felfelé ballagva Arnoldnak megmutattam az igazgatóim. Hát, mi ilyet ritkán látunk, úgyhogy jól megnéztük.

– Gratulálok – biccentett cseppet sem elismerően.

Na, igen. Nem vagyok rá túl büszke, de megtörtént. Ez van.

Ahogy beléptünk a terembe, őrült nagy káosz fogadott minket. Andris és Robi Metallicát üvöltettek a tévéből. Amikor megláttak, hangos röhögésben törtek ki.

– Üdv a klubban.

– Melyikben? – kiáltottam, hogy hallják is.

– A „Nekem már van igazgatóim” csoportban. Lépj be a Facebookon. Nagyon menő – röhögött Robi.

– Mindenképp – bólintottam, és levágtam magam a padomba. Pechemre nem olvashattam csendben a helyemen, mert egy alak fölém tornyosult.

– Renáta, mégis mit képzelsz magadról? – kérdezte. Kinga.

– Miért?

– Teljesen elment az eszed? Igazgatói? Tudod, hogy ez mennyit ront az osztály hírnevén? Amikor így is meg vagyunk bélyegezve???

– Kinga, véletlen volt…

– Véletlenül nem mész el a szakkörről motorozni. Véletlenül megbotlani szoktak!

– Jó, oké. Kaptam elég fejmosást, nem kell még egy.

– Rendben – húzta ki magát, aztán körbenézett, és közelebb hajolt. – Mi volt?

– Mármint mivel?

– Cortezzel. Mit akart?

– Semmit.

– Ne csináld már, Renáta! Legalább egyszer legyél jó fej! Az egész iskola erről beszél, tudnom kell, mi van!!!

– Oké. Elmentünk beszélni.

– Miről?

– Arról, hogy ki megy el a suliból – ismertem be, aztán összeráncolt szemöldökkel megráztam a fejem. – Miért jegyzetelsz?

– Bocs, megszokás – csukta össze a noteszt, és újból rám figyelt.

– Miért akart erről beszélni veled?

– Mert azt hiszi, én megyek el – mondtam. Kinga szeme felcsillant.

– És? Te?

– Ne örülj, nem – vigyorodtam el erőltetetten.

– Jó, mindegy – legyintett.

– Oké, ennyi elég is – állt fel, és már indult is kifelé, amikor utánaszóltam. Mintha csak szívességet tenne, olyan fejjel jött vissza, és türelmetlenül nézett rám.

– Milyen lett a hajam? – kérdeztem félve, és tudom, tökre gyerekes, hogy így rákérdeztem, de tényleg számít a véleménye. Lenyelte, amit kapásból mondani akart, és alig láthatóan elmosolyodott.

– Jó. Tényleg – felelte.

– Kösz.

– Lassan úgy nézel ki, mint egy ember. – tette hozzá. Miért? Miért kell mindig elrontania egy plusz beszólással? Néha már olyan, mintha normális lenne. De csak mintha…

Csengetéskor mindenki bezuhant a terembe, és mire Monsieur Durand megérkezett, nagyjából sikerült a helyünkre kerülni. Eltettem a Victor Hugo-könyvem (nekikezdtem a *Kilencvenhárom*nak), és igyekeztem a tanárra figyelni. Szünetben még leírtam pár mondatot Jacques-ról, mert eléggé lemaradtam órán, közben meg Arnold odaállt mellém, és várt.

– Hé – szólított meg Cortez, mire összecsuktam a füzetem, és hátrafordultam hozzá. A padja mellett állt, gyönyörű, kék szemével fürkészően nézett. – Minden oké volt tegnap?

– Nagyjából – bólintottam, és nem terveztem beavatni a részletekbe, hogy igazából életem végéig büntiben vagyok, és hamarosan minden virtuális állatom feldobja a talpát.

– Akkor jó – mondta. Én itt lezártam volna a beszélgetést, de Arnold, aki rendszerint csendben van és megtartja magának a véleményét, hirtelen megszólalt.

– Tulajdonképpen miattad sehová nem mehet, kapott egy igazgatóit, amire normál körülmények között soha nem került volna sor, ezen kívül kivívta a szülei és az egész tanári kar haragját… De ha már így kérdezed, valóban minden „oké” – közölte Arnold, gúnyosan megnyújtva a mondata második felét.

– Nem hiszem, hogy kérdeztelek – rázta meg a fejét Cortez.

– Nem hiszem, hogy érdekel – vágta rá Arnold, és miközben mindenki lélegzet-visszafojtva figyelte a jelenetet, én lesütött szemmel álltam a padom mellett, és agyaltam. Nem szólalhattam meg. Mégis, kinek adtam volna igazat?

– Neményi, mit szeretnél mondani? – nézett unottan Cortez, és látszólag már ment volna szünetre.

Arnold kinyitotta a száját, aztán körbenézett. Mindenki őket figyelte, én pedig dobogó szívvel ácsorogtam köztük, és a cipőm orrát bámultam. Nem volt túl érdekes.

– Mindenkinek jobb, ha ezt négyszemközt beszéljük meg. Kijönnél egy percre? – kérdezte Arnold, mire felkaptam a fejem. Cortez mélyen a szemébe nézett, aztán mindenki legnagyobb döbbenetére bólintott, és kimentek a teremből.

– Nemáár! – kiáltotta Robi, aki élvezettel figyelte az eseményeket. Amíg lehetett.

Arnold és Cortez kimentek a teremből, mire mindenki utánuk rohant, és tömörülve megálltak az ajtóban.

– Mit látsz? – próbált nyomulni Dave, és a telefonját előredugva kinyújtotta a kezét Andris mellett, hogy legalább fotózhasson.

– Nincs bunyó, csak dumálnak – rázta meg a fejét csalódottan Robi, és visszajött a terembe. – A fenébe, azt hittem, legalább történik valami.

Mikor nagyjából szabad lett a kijárat, kiléptem az ajtón. Ricsi, Virág, Dave és Zsolti éppen lementek a lépcsőn, Kinga az a-s lányokat boldogította a suliboxok mellett, Cortez és Arnold pedig a folyosó közepén álltak és beszéltek. Akkora gombóc volt a torkomban, hogy azt hittem, megfulladok. Nem úgy tűnt, mintha vitatkoznának, néha az egyik szája mozgott, néha a másiké. Aztán mindketten egyszerre néztek el, a folyosó vége felé. Oda, ahol álltam. Egyedül. Földbe gyökerezett lábbal ácsorogtam, zavartan, értetlenül, míg végül Cortez bólintott, és elindult felém. Arnold egy pillanatig nézett utána, majd megfordult és lesietett a lépcsőn. Zakatoló szívvel vártam, hogy Cortez odaérjen, de mikor már azt hittem, hogy megáll előttem, lazán kikerült, és bement a terembe. Teljesen tanácstalan voltam, nem tudtam, hogy mit tegyek.

Menjek utána, és kérdezzem meg, hogy mi volt ez az egész? És akkor Arnold? De ha Arnold után megyek, akkor mi lesz Cortezzel? Ördögi kör. Idegesen beletúrtam a hajamba, és kérdőn néztem Kinga felé, aki még mindig a suliboxnál állt. Próbáltam leolvasni az arcáról, hogy mit gondol, de csak gúnyosan mosolygott. Nem segített. Végül kínomban fogtam magam, és elindultam a terembe. Az ajtóban azonban megtorpantam. Mi a fenét csinálok? Hirtelen elhatározásból megfordultam, és sietve végigmentem a folyosón, le a lépcsőn. Kilöktem az udvarra vezető ajtót. Virág, Ricsi, Dave és Zsolti az árkádok alatt ácsorogtak, mindannyian felém néztek. Arnold és Karcsi az udvar közepén lévő padunkon ültek, mindketten olvastak. Nagy levegőt vettem, és mosolyogva odamentem hozzájuk. Egy pillanatra találkozott a tekintetem Virágéval, aki alig láthatóan biccentett egyet, de elég szomorúnak tűnt.

Megálltam a pad előtt, mire Arnold hunyorogva felnézett rám. Nem mondott semmit, csak arrébb ült, hogy odaférjek. Felültem a pad támlájára, és a tornacipőmet nézegettem. Nem mintha olyan érdekes lenne, de nem tudtam máshova nézni.

– Nem fogod elmondani, hogy miről beszéltetek, ugye? – kérdeztem alig hallhatóan.

– Szeretnéd tudni? – kérdezett vissza, én pedig eltöprengtem. Valószínűleg Arnold elmondta Corteznek, hogy rossz hatással van rám, hogy csak a bajt hozza rám, hogy ha ő nincs a közelemben, akkor velem soha, semmi gond, meg ilyesmi. Legjobb barátomként csak jót akart nekem. Ezért nem haragudhatok. A másik oldal viszont… Mivel nem mentem Cortez után, ezzel azt mutatom, hogy egyetértek Arnolddal. Vagyis hogy én is úgy gondolom, ha Cortez nincs jelen az életemben, akkor minden rendben. Igen ám, de igaz ez? Szeretném nem szeretni, szeretném kerülni, szeretnék nem tudomást venni róla. Egyedül soha nem sikerült volna. Most Arnold pontot tett a végére. Cortez minden bizonnyal békén fog hagyni. Nagyon. Erre vártam. Ugye? Vagy nem? Lehunytam a szemem, és sóhajtva megráztam a fejem.

– Nem, nem akarom tudni. A ti dolgotok – mondtam, és azt hiszem, jól döntöttem.

Ha Arnold elmondja, miről beszéltek, akkor megvan az esélye, hogy ráförmedek. Pedig csak jót akart. A barátságunk nem biztos, hogy kibírna még egy veszekedést Cortez miatt. A Cortezzel való kapcsolatom viszont soha nem volt stabilnak nevezhető. Lehet, hogy így lesz a legjobb. Neki barátnője van, aki már így is pikkel rám. Ebben a fura helyzetben, úgy, hogy egyedül kellett döntenem, a nyugalmat választottam. Bízom benne, hogy jól tettem.

Csendben ültem a padon, és a fényképezőgépemet nézegettem, miközben Arnold és Karcsi olvastak mellettem. Hirtelen kinyílt az udvarra vezető ajtó, és Cortez lépett ki rajta. A torkom azonnal összeszorult, ahogy megláttam. Lazán odasétált Ricsiékhez, közben pedig egy pillanatra felénk nézett. Találkozott a tekintetünk, de csak egy másodpercre, ugyanis ahogy megállt a társaságban, hátat fordított nekem, és úgy is maradt. Ilyen az élet.

Infón végre géphez kerültem! Tölgyessy ugyan adott valami feladatot, de körülbelül negyedóra alatt végeztünk vele, úgyhogy elfoglalhattuk magunkat. Izgatottan léptem be a Facebookra, és gyorsan megírtam Petinek, hogy bünti van, úgyhogy megint eltűnök egy időre. Gondolom, ezen majd jót derül. Aztán beléptem az e-mailembe, hogy írjak Justine-nek, de megelőzött. Tisztára boldog levelet küldött arról, hogy szólt az ofője a cserediák programról, úgyhogy nagyon várja a nyarat, hogy találkozzunk. Visszaírtam, hogy én is, és ha minden jól megy, akkor összejön az utazás. Utóiratban odaírtam, hogy ez nagyban függ az osztályom viselkedésétől. ☺

A Facebookon még megnéztem, hogy ki mit posztolt (Virág lájkolt vagy ezer dolgot), aztán rendbe hoztam a farmom, és ránéztem a profilomra, hogy ki mit tett ki. Virág taggelt egy fényképen (amit Ricsi csinált rólunk a szülinapomon, a mobiljával), úgyhogy rákattintottam. A kép alatt a „Renivel a börszdéjén (☺)” kiírás volt, összesen hatan lájkolták. Rákattintottam a listára. Virág, Ricsi, Dave, Zsolti, Jacques és. És

Cortez. Zavartan néztem a kommentekre, összesen egy érkezett. Vikitől: „Diszlájk nincs? Pff”. No comment.

Suli után, ahogy Arnolddal és Virággal kimentünk a suliból, odaköszöntem a négy fiúnak.

Cortezen kívül mindenki visszaköszönt, ő azonban csak a telefonját nyomkodta, és fel sem nézett belőle. Nagyszerű.

Karcsi jött ki a suliból a gondnokkal, aki egy pumpát hozott magával.

– Tessék – adta oda, mire ő lehajolt a bringája mellé, és a fejét csóválva magyarázta, hogy nem érti, hogy ereszthetett le mindkét kereke.

– Néha megesik – veregette vállon a gondnok. A fiúk szakadtak a nevetéstől, Arnold pedig odament, hogy segítsen neki.

Megvártam, amíg Virág elköszön Ricsitől, aztán együtt indultunk el hazafelé. Arnold, Virág, Karcsi, a bringája meg én.

Cortez: 5/? – ☹

Arnold: 5/5 – jó barát. A legjobb.

Kilencvenhárom: 5/5* – még nagyon az elején tartok, de nagyon tetszik!!!

Vacsora: 5/2 – radíríze volt. Komolyan. ☺

Kételyek: 5/5* – hjajj!

Cortez ellenőrzője: 5/1 – nálam maradt. ☹

Április 14., szerda

Reggel a suli előtt Virág Ricsi robogóján ücsörgött, és a kormányt ide-oda rángatva úgy csinált, mintha vezetne.

– Nem fog elesni? – kérdeztem, mire Ricsi megrázta a fejét, és odamutatott a robogóra, ami ki volt támasztva. – Oké – mosolyodtam el. – Cortez? – érdeklődtem vékony hangon, mert természetesen azonnal feltűnt, hogy nincs reggel a szokott helyén.

– Nem jön. Kiíratta magát a hétre – közölte Ricsi.

– Beteg? – kérdeztem visszafojtott lélegzettel.

– Lóg – vonta meg a vállát Ricsi.

– Ó. Oké – bólintottam. Miért? Miért lóg? Viki miatt? Vajon együtt vannak? Ne máááár!

Teljesen tehetetlenül bambultam, aztán végül feladtam, és Dave-hez fordultam, hogy menjünk be, mert suliújság-megbeszélés van.

– Én is menjek? – döbbent le.

– Persze! – mosolyogtam rá bátorítóan.

– Hogyne. Egy pillanat – kapta elő a mobilját, és rögtön küldte Twitterre, hogy „szerkesztőségi megbeszélésre megy”. ☺

A suliújság termében már mindenki ott volt (Arnold kivételével, de ez, ugye, evidens), úgyhogy amikor beléptünk, Timi összecsapta a kezét, jelezve, hogy kezdhetjük.

– Mit keres itt Felmayer? – rázta meg a fejét Kinga.

– Mivel Reninek segít, része a csapatnak – mondta türelmetlenül Timi.

– Mi? Miért? Azért, mert lőtt néhány képet, még nem része az újságnak! – háborodott fel Kinga, szerinte jogosan. Szerintem meg nem.

– Kinga, állj le. Dave is részt vesz az újság készítésében, úgyhogy itt a helye! – védtem meg ösztönösen.

– Minden balek bekerülhet? Azt hittem, hogy az iskolaújság egy nívós… – kezdett hőbörögni, de Timi rákiabált. Kinga duzzogva összefonta a karját, és várta a májusi szám tervezetét.

– Rendben. A múlt hónapban óriási sikert aratott a címlapfotó, Reni, kitűnő munka volt – nézett rám Timi, én meg zavartan piszkálni kezdtem a hajam.

– Nagy ügy. A vezércikk vitt mindent – alázott le Kinga egy pillanat alatt, úgyhogy nem örülhettem sokáig, Timi rá is tért a feladatokra.

Kiosztotta az ajánlókat (búú), meg az eseményeket, aztán rátért az interjúra. A májusi számhoz természetesen a két végzős osztály montázsát szeretné a címlapra, a magazinban pedig négy oldalon (!) interjút és fotókat velük. Hú, ezzel lesz munka, az biztos. Dave a telefonján pötyögött, többen laptopon, én pedig klasszikus módon (technika hiányában) jegyzeteltem.

– Ennyi. Szedjétek össze magatokat! – tapsolt kettőt a főszerkesztő, mire mindenki elkezdett felkászálódni.

Többen kimentek már, amikor zavartan odaléptem Timihez, és kértem tőle két percet.

– Egy! – alkudta le rögtön a kért időt, úgyhogy igyekeznem kellett.

– Szóval az van, hogy kaptam szülinapomra egy új fényképezőgépet. .. – kezdtem, de Timi unta, úgyhogy kihagytam a „mennyire örülök neki” részt, és rátértem a lényegre. – A héten behoztam magammal, mármint amúgy is nálam van mindig, de…

– A lényeget – mosolyodott el türelmetlenül.

– Ó, igen. A lényeg, hogy csináltam egy halom képet, csak úgy, próbálgattam a gépet, meg ilyesmi.

– Igen??? – nézett az órájára.

– Megmutathatom? – kaptam elő gyorsan a pendrive-om, és bedugtam az asztalon lévő gépbe.

Timi türelmetlenül kattintgatott, tulajdonképpen alig bírta kivárni, hogy betöltsenek a képek, majd villámgyorsan elkezdte nézegetni.

– Mik ezek? – nézett rám, miközben egyre lassabban kattintgatott, és tőle szokatlan módon viszonylag nyugodtan nézte, hogy mik láthatók a fotókon.

– Életképek – mondtam félénken, és én is a monitort figyeltem. – Nem szóltam, hogy fotózok, úgyhogy tulajdonképpen ezek a fényképek hitelesen mutatják be a suli életét – folytattam, amikor már az udvaron készült fotóknál jártunk. Az árkádok alatt álló társaság, Kinga és az a-s lányok, a kilencedikesek csoportja a fűben ülve.

– Azt hiszem, tudom, mire akarsz kilyukadni – tűnődött Timi.

– Csak gondoltam, érdekes lehet…

– Az is. Kapsz két oldalt, válogasd össze a legjobb képeket.

– Komolyan? – döbbentem le teljesen.

– Általában várni szoktunk az új tanévig, ha új sorozatot indítunk, de ez jó. Mehet. Kipróbáljuk.

– Köszönöm! – néztem rá hálásan.

– Majd a visszajelzésekből meglátjuk, hogy mit szólnak. Ha szeretik, maradhat!

Még ujjongtam volna egy sort, de Timi kirántotta a pendrive-om a gépből (nem is távolította el rendesen…), aztán kitessékelt a teremből. Egy pillanatig csak néztem az előttem becsukódó ajtót, aztán boldogan megfordultam. Azonnal lehervadt az arcomról a mosoly, ugyanis Kinga csípőre tett kézzel állt velem szemben.

– Mi van, utolsóként jössz ki a szerkesztőség teréből? Talán csókos szeretnél lenni? – kérdezte gúnyosan.

– Nem. Egyáltalán nem – feleltem.

– Akkor?

– Egy ötletemet mondtam el. Ennyi.

– És?

– És kaptam két oldalt! – mondtam vigyorogva, és igazán élveztem, hogy Kinga színe az egészségesről kissé zöld árnyalatúvá vált.

– MI??? – ordította, mire többen odafordultak. Még a büfésnéni is kikukucskált az ablakon.

A vállamat vonogatva, mosolyogva elindultam, Kinga pedig berontott a terembe, valószínűleg azért, hogy kérdőre vonja Timit, mégis mit művel.

Az osztályban Dave az asztalomnál várt, és átbeszéltük, hogy segít megcsinálni a montázst a végzősökről. Szomorúan néztem hátra. A mögöttem lévő pad üres volt.

A nap ezután kábé úgy telt, hogy rohangáltam a végzősök után, mindenféle fényképekért könyörögve (a montázs mellett természetesen a Szent Johannás évkönyvek is nekem jutottak). Amúgy pedig Virág felelt bioszból, nagy nehezen kapott egy kettest (éljen), Kinga bedühödött, és egész nap engem fúrt az új rovatom miatt, francián Monsieur Durand házidogát adott fel, úgyhogy van mit csinálni… Utolsó óra után, ahogy kiléptünk a suliból, Viki állt a lépcső előtt.

– Csoki – köszönt neki Zsolti, és élvezettel harapott bele a rozskiflibe, amiért komoly harcot vívott a büfében.

Viki köszönt mindenkinek (nekem csak egy szikrázó pillantás jutott), aztán megkérdezte, hogy mi van Cortezzel.

– Passz – vonta meg a vállát Ricsi.

– Ki van kapcsolva – közölte idegesen.

– Ja, tudom. Valami dolga van – improvizált Ricsi, miközben ráült a robogójára, és Virágnak nyújtotta a sárga sisakot.

– Oké, akkor lépek nélküle ZP-be – mondta Viki mellékesen, mire a fiúk bólintottak. – Ha beszélsz vele, akkor mondd már, hogy csörögjön rám – tette hozzá, Ricsi pedig biztosította róla, hogy „mindenképp".

– Miért nem hívod a másik számán? – lépett oda hozzánk Kinga, akinek az arcán kárörvendő mosoly ült. Viki beletúrt a szőke hajába (a körömlakkja lepattogzott, csupán középen maradt egy szabálytalan, fekete lakkfolt), és értetlenül meredt Kingára.

– Milyen másik szám?

– Ja, hogy neked nem adta meg? Uppsz! – tette a szája elé a kezét, mintha csak „véletlenül" szólta volna el magát. – Na, sziasztok – rántott egyet a válltáskáján, és lesietett a lépcsőn az a-s lányok után. Viki kérdőn nézett a fiúkra, akik közül kettő (Zsolti és Dave) valóban nem tudott semmiről. Ricsi azonban a robogója kormányát törölgette, és elég feltűnően lapított.

– Komoly, hogy van másik száma?

– Nincs – füllentette Ricsi, és alig láthatóan rám nézett. Azt hiszem, azt akarta jelezni, hogy meg ne szólaljak. Nem, eszemben sem volt.

Viki azt kérdezgette, hogy akkor miről beszélt Kinga, mire a fiúk rögtön érvelni kezdtek, hogy „Kinga állandóan összevissza beszél". Szemmel láthatóan sikerült meggyőzni Vikit, úgyhogy el is köszönt, és ment, mert már várták a haverjai ZP-ben. Őszintén, egészen addig nem tudtam, hogy miről beszél, amíg Virág oda nem súgta, hogy Zöld Pardon. Oké, így sem volt világosabb, de mindegy. Dave és Zsolti még Karcsi után futottak, és dobálták valamivel (szegény) a bicaját, Arnold pedig a lépcső alján várt rám, amikor odafordultam Virágékhoz, hogy elköszönjek tőlük.

– Sziaa – integetett Virág vadul, és a bukósisak alól egészen torz hang hallatszott.

– Sziasztok – mosolyogtam, és megvártam, hogy Ricsi megforduljon a mocival. Amikor elém gurult, egy pillanatra megállt.

– Te se hívd fel – mondta. Hirtelen nem értettem, aztán rájöttem, hogy Cortezről beszél. Akinek, ugye, én tudom a másik számát.

– Nem fogom – ígértem meg. Nincs is mobilom… – Jó. Mert kérte – tette hozzá.

A döbbenettől teljesen lefagytam.

– Kérte? – kérdeztem vissza. – Mármint, hogy ne hívják vagy hogy én ne hívjam? – néztem könyörgően Ricsire, és folyamatosan imádkoztam, hogy az első verzió legyen. Tévedtem.

– Csak ketten tudjuk a másik számát – jelentette ki, és ezzel meg is magyarázott mindent. Tehát azt nem akarja, hogy én hívjam. Éljen.

Még azután is az utat néztem, miután Ricsi robogója elkanyarodott, és úgy éreztem, megfulladok. Mi a fene történt? Cortez minden bizonnyal utál, kiíratta magát a suliból, ejtette a barátnőjét délutánra, pedig menő ZP-s programjuk lett volna… Akármennyire is fájt bevallanom, ahogyan a rám váró Arnoldra néztem, szinte teljesen biztos voltam abban, hogy köze van a kettejük beszélgetéséhez.

– Mehetünk? – kérdezte Arnold, amikor odasétáltam hozzá.

– Igen – feleltem sóhajtva. – Figyelj csak – néztem rá, miközben mindketten megálltunk az út szélén, és körbenéztünk.

– Igen?

– Semmi – ráztam meg a fejem. Mit kérdezhettem volna? Hogy mi baja Corteznek? Hogy mégis mondja el, hogy pontosan mit beszéltek ketten? Felesleges lett volna. Cortez a jelek szerint totálisan megutált. Nem akartam, hogy Arnold is csatlakozzon hozzá. Az azért durva lenne, ha az lenne az egyetlen közös bennük, hogy mindketten összevesztek velem… Inkább hagytam az egészet.

Hazaérve megcsináltam a házim, aztán net, telefon és távirányító hiányában kiültem a kertbe, és olvastam. Felesleges

volt, egy mondatot nem tudtam felfogni, mert az agyam folyamatosan Cortez körül kattogott. És azon, amit Ricsi mondott. Ne hívjam fel. Én ne. ☹

Sulirádió: 5/4 – Gorillaz-nap. Klassz volt.
Föci: 5/5* – kaptam egy ötöst. Juhúú. ☺
Arnold: 5/5* – ebédszünetben könyvet cseréltünk, és ott folytattuk az olvasást, ahol a másik éppen tartott, aztán elmeséltük. Nagyon vicces volt, mert fogalmunk sem volt semmiről, viszont Kardos szerint klassz szövegértési gyakorlat.
Suliújság: 5/5 – hihetetlen, hogy kaptam egy új rovatot! ☺
Cortez: 5/? – ☹

Április 16., péntek

Ma duplaangollal kezdtünk, és Mr. O'Realy rögtön kiosztotta a feladatot, miszerint a következő órákon kiselőadásokat fogunk tartani, úgyhogy rendeződjünk hármas csoportokba. Mi, Virággal feltettük a kezünket, hogy mindenképp szeretnénk együtt részt venni a feladatban, mire a tanár kért még hozzánk egy főt.

– Majd én! – jelentkezett Kinga.

– Neem – ráztam meg a fejem. – Velünk Arnold lesz.

– És hol van most? Nem látom – húzta össze a szemét Kinga.

– Késik. Tudod, hogy mindig késik – magyaráztam idegesen.

– Szerinted hol vagyunk, az oviban? Nem stoppolhatsz le egy helyet! Ketten vagytok, beállok harmadiknak. Vita lezárva! – érvelt, én pedig csalódottan bólintottam.

Pillanatok alatt meglettek a csoportok, úgyhogy a legtöbben megállás nélkül beszélgettek, amikor Jacques feltette a kezét, és jelezte a tanárnak, hogy neki nem jutott csoport. Mr. O'Realy a naplót fürkészve bólintott, és mondta, hogy akkor Zsák a két hiányzó csoportjába kerül. Azaz Arnolddal és Cortezzel fog kiselőadást készíteni.

– Mon Dieu – kapott a fejéhez. Szegény. Az egészről Andris és Robi tehet, akik lenyúlták Gábort a saját előadásukhoz, remélve, hogy majd ő megcsinálja, nekik meg semmi dolguk…

– Na. Akkor az a csoport a „Renáta rajongói klub” – vigyorgott Kinga erőltetetten.

– Szörnyen vicces vagy. Már majdnem nevettem is – sziszegtem idegesen.

– Hé, Ren – bökte meg a vállam hátulról Ricsi, én meg hátrafordultam. – Mit kaptatok?

– Brit zene – mutattam meg a kis lapot, amit kiosztott a tanár.

– Ti?

– Brit irodalom – nyújtotta felém. – Cserélünk?

– Nem lehet. Felírta – ráztam a fejem.

– Mindegy, akkor majd Dave leszedi a netről – legyintett. Csengetés előtt pár perccel Arnold lépett be az ajtón. A tanár azonnal közölte, hogy Jacques-kal és Cortezzel készít kiselőadást „brit történelem” témakörben. Arnold azonnal vad tárgyalásba kezdett, hogy ő szeretne inkább egyedül dolgozni, de a tanár nem engedett a csapatmunkából. Nos, ez érdekes lesz. Főleg, mert Cortezt hétfőig el sem lehet érni. És szerintem Arnold nem is akarja.

Ofőórára Haller pontosan érkezett. Pontosan és szörnyen mérgesen.

– Reni! Komolyan mondom, az eszem megáll! – kezdte. Mindig jó, ha az ofő úgy kezdi az órát, hogy kiborult miattunk. Mivel kivételesen én is oka voltam az „idő előtti őszülésének”, bűnbánó arccal ültem a padomban. – Cortez még hagyján, tőle megszoktam, hogy azt csinál, amit akar – legyintett Haller. – Na de Reni! – csapta össze a tenyerét, afféle „ki hitte volna?” stílusban.

– Elnézést – motyogtam, sokadszorra.

– Gyerekek, ez elképesztő. A rendkívüli szülői értekezlet napján két igazgatói figyelmeztetés! Hallatlan – csóválta a fejét, és ez így ment még jó pár percig. Már úgy tűnt, sose hagyja abba a szemrehányást, amikor végül rátért arra, hogy Máday komolyan nem tudja, hogy megérdemeljük-e a cserediák programot.

– Ja, télleg’ – nézett fel Zsolti. – Apám említett valamit, de nem értettem.

– Én sem tudtam, hogy miről van szó. Most akkor elcserélnek? Nemááár! – háborodott fel Virág.

– Virág, olyan sötét vagy, hogy fizikai fájdalmat érzek, amikor hallgatlak – nézett rá Kinga.

– Nyughass, ló – szólt rá Ricsi a fejét rázva. Nem igazán engedi, hogy bántsák Virágot, ez annyira ari… ☺ Egy pillanat alatt mindenki üvöltözni kezdett, Haller pedig megrettenve nézett ránk.

– Pontosan erről beszélek! Miféle viselkedés ez?

– Elnézést – óbégatták be páran.

– Tehát. Akinek nem világos. A múlt év végén levelezőtársakat kaptatok a Szent Johanna párizsi testvériskolájából.

– Ja, aha! Rémlik valami – tűnődött Zsolti.

– Akkor kértelek titeket, hogy ápoljatok jó kapcsolatot velük.

– Még aznap elhagytam azt a fecnit – nyögte be Robi. A többiek jó poénnak tartották, röhögtek meg füttyögtek, Haller azonban a fejét rázta.

– Az nagy baj lenne, ugyanis a levelezőtársatokkal töltötök két hetet a nyári szünetből. Egy hetet itthon, amíg ti látjátok vendégül őket, egy hetet pedig Párizsban.

Na most, amikor ez leesett az osztály nagy részének, beordítottak egy halom „Ne már”, „Minek?” „Azt se tudom, ki az” szintű megjegyzést. Az ofő csitítóan feltette a kezét.

– Ugye mindannyian tartjátok a kapcsolatot a párizsi diákokkal?

– Perszeee! – kiáltották be.

– Nagyszerű. Akkor el lehet kezdeni egyeztetni, hogy kinek mikor jó a nyáron – mosolygott az ofő, aztán furcsálkodva körbenézett. – Na, most mi történt? Nagyon elcsendesedtetek.

– Semmi, csak figyelünk a tanár úrra – nyögte be Andris. Na, ez még Hallernek is gyanús volt.

Csengetéskor, amikor az ofő kiment (még egyszer zavartan visszanézett, hogy vajon mi történt velünk), mindenki egyszerre kezdett el beszélni.

– Ne már, ez komoly? Egyszer sem írtam annak a francia gyereknek – rázta a fejét Zsolti.

– Én követem az enyémet Twitteren – szólt Dave.

– És? Tudsz róla valamit?

– Nem, sose érdekel, amit ír – közölte, és a beszólásán mindenki nagyot nevetett.

– Ki tartja a kapcsolatot akármilyen szinten? – kérdezte Virág. Feltettem a kezem. Rajtam kívül Arnold, Gábor, Zsák és Kinga jelentkezett. A többiek már akkor elfelejtették, hogy levelezniük kéne, amikor megkaptuk a feladatot. Virág egy ideig tartotta a kapcsolatot a sajátjával, de amikor az ominózus „beleszerelmesedett Dorianba" eset megtörtént, onnantól kezdve egyszer sem írt vissza a lánynak.

– Nocsak. Egy páran megszívjátok – vigyorgott Kinga rosszindulatúan.

– Ez kötelező? – kapkodta a fejét Andris.

– Ha látogatnátok a suli weboldalát, akkor tudnátok, hogy igen. Tizedik év végén mindenki részt vesz a cserediák programban.

– Csak neked van ennyi időd – nézett unottan a plafonra Zsolti.

– Én majd kiviszem az enyémet Szigetre – tekergette az egyik raszta tincsét Ricsi.

– A cserediák program lényege, hogy bemutassuk a városunkat. Nem egy zenei fesztivált! – szólt bele Kinga.

– C'est la vie – tárta szét a karját Ricsi, én meg mosolyogva nyugtáztam, hogy elég menő. Mondjuk, a cserediákjának a facebookos képét látva kissé elbizonytalanodtam. A szőke, vékony, szemüveges srác szerintem frászt kap, ha Ricsi kimegy a reptérre érte a robogójával, aztán benyomja egy sátorba egy zenei fesztiválon, „nesze, szórakozz!" címszó alatt.

Úgyhogy ebédszünetben az egész osztályunk az infóterembe nyomult, és vadul kattintgattak, hogy S. O. S. megismerjék a cserediákokat, ha már egyszer így alakult. ☺ A többiek levelezőtársait látva azt hiszem, szerencsém van Justine-nel. Mondjuk, az is közrejátszik, hogy én tényleg tartom vele a

kapcsolatot, és a „muszáj” dologból fokozatosan virtuális barátság szövődött. Szóval nekem megérte. A többiek viszont megszívták.

Suli után Virág elbúcsúzott Ricsitől (a hétvégét nálam tölti, úgyhogy nem találkoznak), én pedig a lépcsőnél barackos levelet ettem és várakoztam. Zsolti és Edina az a-s lányok társaságában lelépett, Dave Andrissal és Robival indult el valami elektronikai üzletbe, hogy körülnézzenek, meg hogy a plázában „csekkolják a csajokat” (?).

– Oki, mehetünk – lépett oda hozzám Virág, aztán szomorúan Ricsi után fordult, aki a robogójával elhúzott a sulitól.

– Renáta, Virág!

– Kinga, péntek délután van, a megjegyzéseidet tartsd meg hétfőig, amikor hallja is valaki. Az úgy megalázóbb – tanácsoltam.

– Igen, az valóban vicces lenne, de most az angol beadandóról van szó – húzta meg a copfját. – Mikor csináljuk meg?

– Majd vasárnap – vontam meg a vállam.

– Miért nem ma? Mondjuk, most – nézett az órájára.

– Ajj, ma nem jó – rázta a fejét Virág. – Ma Renivel MÖLLB estét tartunk.

– Az mi? – ráncolta a szemöldökét Kinga. Jó tudni, hogy van, amiről neki sincs halvány elképzelése sem. Sajna, nekem sem volt, úgyhogy én is legalább annyira kérdőn néztem Virágra, mint Kinga.

– Mindörökké LegesLegjobb Barátnők – magyarázta, én pedig ösztönösen elmosolyodtam. Ez igazán aranyos volt.

– Aha – nézett furán Kinga. – És olyankor pontosan mit csináltok? Simseztek meg tinimagazint bújtok? – kérdezte gúnyosan, és sütött róla a rosszindulat.

– Neeem – vágta rá Virág. – Filmezünk meg beszélgetünk, meg minden…

– Szörnyen jól hangzik. Megyek, mert lekésem a MAEMAB programom…

– Az miaz? – csillant fel Virág szeme. Túl naiv. Én már akkor tudtam, hogy Kinga csak húzza.

– Az? Hát a Most Aztán Egyedül Megcsinálom A Beadandót est. Egyszer próbáld ki, talán hasznodra lenne…

Kinga ott hagyott minket, én meg hazáig vigasztaltam Virágot, és próbáltam megmagyarázni neki, hogy Kinga nem csak vele ilyen. Neki egyszerűen van egy stílusa. Egy elviselhetetlen, borzalmas, kifejezetten idegesítő stílusa…

Anyu tökre örült, hogy Virág nálunk „lóg" a hétvégén, aztán gondoltuk, szép tavaszi idő van, úgyhogy megpróbáltunk jógázni a kertben. Sajnos kudarcot vallottunk, mert Virág állandóan eldőlt, hiába próbáltam segíteni, nem találta meg az egyensúlyát, úgyhogy a fa pózt átneveztük „dől a fa" pózra. Összességében tökre sokat nevettünk, meg beszélgettünk mindenféléről. Például, hogy Virág anyukája mennyire szereti Ricsit, és hogy a szülei sok-sok idő után végre egyetértenek valamiben. Mármint abban, hogy Ricsi igazán jó hatással van rá, ami elég fura, tekintve, hogy erre senki nem számított, mégis, mióta együtt vannak, Virágot mintha kicserélték volna. Lenyugodott, megbékélt, és nagyon úgy tűnik, hogy megtalálta a helyét. Egy csomót csacsogott Ricsiről, R. P.–ről, akinek próbálja megtanítani, hogy ne egye meg a szobájában szétszóródott gyöngyöket (?), Krisztáról, akinek egyre nagyobb a hasa, mangákról, sorozatokról meg úgy általában mindenről. Cortezről viszont nem tudtam meg semmit, mert Virág szerint Ricsivel sem nagyon beszélt a héten, de szerinte eléggé kivan valami miatt.

– Mi lehet a baja? – kérdeztem, amikor mindketten lótuszülésben szenvedtünk a kiterített pokrócon.

– Hát, azt nem tudom. De az tuti, hogy szomorú – mondta, mire hagytam a lótusz izét, és a térdemet felhúzva rátámasztottam az állam. Cortez szomorú? Jaj.

– Miből gondolod?

– Ricsi azt mondta, hogy kikészült valami miatt…

– Szerinted ennek köze van ahhoz, hogy Arnold beszélt vele?

– Nemtom' – rázta meg a fejét. – Én sem tudok többet, csak amit Ricsi elmondott.

– Értem.

– Figyi – tápászkodott fel Virág, és a karját nyújtotta, hogy felhúzzon engem is. Mikor vele szemben álltam, Virág a szemembe nézett, és nagyon komolynak tűnt. – Ugye nem te mész el a suliból?

– Nem – mondtam, és összeszorult a szívem, ahogy láttam, Virág mennyire el van kenődve.

– Okés. Csak ezt akartam.

– Miért kérdezted?

– Csak mert hallottam ilyenről is…

– Értem – bólintottam. – De nem én. Komolyan nem.

Virág megkönnyebbülten sóhajtott, aztán megpróbálkozott még egyszer a mérleg pózzal. Kár, hogy nem vettem fel az esését. YouTube-sztárok lennénk. ☺

Vacsi után (töltött csirkecomb párolt káposztával, ami, mondjuk, odakozmált, és inkább volt fekete, mint lila) csináltunk popcornt, továbbá begyűjtöttünk a konyhából mindenféle üdítőt, dugicsokit és kis perecet, aztán felmentünk a szobámba, hogy elkezdődjön a film-maraton. Anyu megenyhült, és Virág miatt visszaadta a távirányítóm, ami klassz, mert így még filmet is tudtunk nézni, nem csak a kikapcsolt készüléket. Negatívum, hogy mobilom és gépem továbbra sincs. Hurrá.

Éppen azon tanakodtunk, hogy milyen filmmel kezdjünk (Virág már megint a *Hair*t akarta nézni), amikor kopogtak az ajtómon. Kérdőn néztem, azt hittem, hogy anyu jött rám szólni, hogy a popcorntól nem kifejezetten lesz szebb a bőröm, amikor Kinga nyitott be. Válltáskáját ledobta a földre, és csípőre tett kézzel nézett ránk.

– Jézus, már csak pizsiben kéne lennetek…

– Te tényleg eljöttél idáig, csak hogy ellődd ezt a poént? – tártam szét a karom hitetlenül.

– Nem – vágta rá, és kissé megenyhült az arcra. – Úgy döntöttem, csatlakozom.

– A MÖLLB-höz? – csillant fel Virág szeme. Kinga hátrahőkölt és vadul megrázta a fejét.

– Dehogy! A filmezéshez…

– Ó, oké. Hát akkor – mutattam körbe, jelezve, hogy leülhet – éppen most választunk filmet.

– Felejtsd el – ült le törökülésbe a földre, és maga elé húzta a táskáját. Kivett belőle három filmet, és elém csúsztatta. – Már régóta meg akarom nézni.

– Mik azok? – nyújtogatta a nyakát Virág.

– *Kötelező táncok, Rómeó és Júlia*, *Moulin Rouge* – soroltam fel, a tokokat egymás alá pakolva.

– Ha lányos bulit akartok, akkor csináljátok profi módon. Baz Luhrmann trilógiája alap az ilyen estékre. Tessék – vett ki két kis csomag zsebkendőt, és felénk dobta. Én elkaptam a levegőben, Virágot azonban homlokon találta.

– Ez minek?

– A második filmnél már kelleni fog. Na, akkor kezdhetjük. Ki akar béna sms-t várni valami nyomitól, remegve lesni, hogy észrevesz-e, és a péntek estéket azzal tölteni, hogy vajon mit csinál a hétvégén? A fiúk bénák! GirlPower! – mondta, mint valami rossz szónok.

– Nekem van barátom, de oké – mosolyodott el Virág.

– És neked is – néztem furán Kingára, aki felmarkolt egy adag popcornt, és idegesen rágni kezdte.

– Hogyne – bólintott Kinga. Na, most vagy túl sok feminista irodalmat olvasott, vagy komoly gondjai vannak Olivérrel. Mivel folyamatosan a tévét bámulta (még ki volt kapcsolva), úgy döntöttem, nem firtatom. Inkább benyomtam a filmet.

Cortez: 5/? – még mindig semmi.

Cserediák program: 5/5* – Éljen!

Arnold: 5/2 – a hétvégén a szüleinek segít, és mivel nincs semmilyen lehetőségünk a kommunikációra, csak hétfőn találkozunk.

Angol beadandó: 5/3 – érdekesnek tűnik, csak kár, hogy Kinga a harmadik a csoportunkban.

GirlPower: 5/5* – Oké, a *Kötelező táncok* után kibőgtem magam a másik két filmen, Virággal együtt. Kinga keményebb nálunk, ő csak összefont karral meredt a tévére, és száraz szemmel végig bírta. Elég erős.

Április 19., hétfő

A hétvége nagyon klasszul telt attól függetlenül, hogy Kinga egész időre ránk akaszkodott. Pénteken filmet nézetett velünk, szombaton eljött Virággal és velem vásárolni (Virág kicseréltette a papucsot a szemüvegén, én meg tokot néztem a fényképezőgépemhez), sőt, vasárnap reggel is megjelent az ajtónkban, azzal a szándékkal, hogy megírjuk a kiselőadást angolra. Azt leszámítva, hogy néha idegrohamot kaptam a beszólásaitól, egészen jól jött ki, hogy velünk volt. Néhány pillanatában, amikor nem fűzött semmihez gúnyos megjegyzést, és amikor nem minket sajnált le amiért „menthetetlenül bénák vagyunk", határozottan úgy éreztem, hogy valami baja van. De mivel nem mondott semmit, nem akartam erőltetni. Majd mondja, ha akarja.

Reggel egy borzalmasan nagy sóhaj kíséretében odasétáltam a lépcső előtt álló társasághoz. Zsolti valami vicces sztorin vihogott (ami a hétvégén történt), Ricsi és Virág egymással voltak elfoglalva (rég találkoztak), Viki Cortezzel beszélgetett, Dave pedig engem várt.

– Reni, ezt nézd – nyújtotta rögtön felém az iPadot, és a táblát összevissza húzogatva a végzősök fényképeit kezdte mutogatni, amiket átküldték neki.

– Klassz. Én is kértem tőlük, de csak a suliban tudom megnézni az e-mailem… – mondtam.

– Szerinted ezeket felhasználhatjuk?

– Egészen biztos – mosolyogtam a képeket nézve, aztán odafordultam a többiekhez.

– Megvan a matekházitok?

– Az előbb írtam le emóról – vigyorgott büszkén Ricsi.

– Mióta írsz te matekházit? – nézett csodálkozva Zsolti Virágra, aki nevetve elmesélte, hogy a hétvégét nálam töltötte, és

együtt csináltunk leckét. Az igazság az, hogy én csináltam, ő meg leírta, de mindegy.

A többiek azonnal sebes házi-másolásba kezdtek, én meg óvatosan Cortezre néztem. Sajnos mindig megvisel, amikor hosszú idő után (pár nap az hosszú, nem?) újra látom. Mindig helyesebb, mint emlékeztem, mindig kékebb a szeme, mint emlékeztem, és mindig sokkal jobban van barátnője, mint emlékeztem. Amúgy Viki a ragyogó tavaszi napsütésben pechemre szörnyen menőn nézett ki. Leggings, farmersort, színes, rövid ujjú póló, cipzáros kapucnis pulcsi, vasalt szőke haj. Ellenben én trapézfarmerben, tornacipőben, fehér ingben és kardigánban voltam. És nem, nem az álláshirdetésre jelentkeztem, én komolyan így járok suliba. Egyébként Cortez egy fél pillanatra, sőt, egy másodperc töredékére sem nézett rám, de még csak felém sem. Gondoltam, ezt a kivételes (pff) alkalmat majd később ünneplem meg, úgyhogy bementem a suliba.

A teremben Andris és Robi tomboltak (elkapták Karcsit a folyosón, és éppen a tanári székhez ültették, hogy célbadobóst játsszanak vele), úgyhogy kikerültem őket.

– Szia, Karcsi – köszöntem, amikor elhaladtam előtte.

– Szia, Reni – köszönt vissza.

– Nem beszél a céltábla! – szólt rá Andris. Karcsi bólintott, és csendben várta, hogy eltalálják a radírral. Pech, hogy azon túl, hogy ő volt az élő céltábla, még a pontokat is neki kellett számolnia.

Beültem a padomba, és hogy elnyomjam a teremben lévő zajt (a tévéből valami classic rock adó üvöltött), feltettem a zenelejátszómat, és maximum hangerőn hallgattam az Oasistól a *Whatever*t, miközben fellapoztam a könyvem. Csengetéskor mindenki bejött a terembe, amitől még nagyobb káosz keletkezett. Jacques a táblánál akasztófázott Gáborral, Kinga a hétvégi díjugratóversenyéről osztott ki saját gyártású szórólapokat, amin ő volt látható a lovon ülve, és amit Zsolti azonnal összegyűrt és megdobta vele a még mindig nálunk raboskodó Karcsit. Virág a hófehér tornacipőjét feltette az asztalra, és textilfilccel rajzolgatott rá mindenfélét, Ricsi Kornt

üvöltetett a telefonjából, Dave mobillal fotózta Karcsit, Andris és Robi headbangeltek (rázták a fejüket, ki tudja, miért), mögöttem pedig Cortez a padjára hajtotta a fejét, és a karjával eltakarta az arcát. Már oda akartam szólni, hogy minden oké-e, amikor láttam, hogy az egyik kezében a zenelejátszóját fogja. Csak zenét hallgatott.

– Hé! – nézett fel a faliórára Andris. – Már öt perce megy az óra. Nincs Kardos!!! – üvöltötte.

– De van – közölte Gábor.

– Mondom hogy nincs. Már rég megy az óra!!! Nincs Kardos! Nincs Kardos!

– Találkoztam vele a folyosón – motyogta Gábor.

A következő pillanatban a tanár becsapta az ajtót, mire mindenki abbahagyta, amit éppen csinált.

– Na jó. Mindenki a helyére. Karcsi, azonnal menj órára – fordult a kilencedikes felé, akit éppen Dave lökött át Zsoltinak. – Virág, nem tudom miért nincs rajtad cipő, de vedd vissza – mutatott a padon lévő Converse-re.

– Csak rajzoltam – nevetgélt Virág zavartan.

– Felmayer, elteszed a telefonod vagy én teszem el. Ezenkívül szöveggyűjteményt kinyitni, Antai-Kelemen pedig a táblához.

– De tanár úr, nem is volt múlt héten – lóbálta a kezét Robi.

– Köszönöm, Haraszti, tudok róla. Éppen ezért régebbi anyagból felel. Na, mozgás!

Hátrafordultam, Cortez még mindig a padján feküdt, valószínűleg nem hallotta, hogy szólították. Kardos odament hozzá, és megkopogtatta a padját. Cortez felnézett, és kirántotta a füléből a zenelejátszója fülhallgatóját. Lesütött szemmel hallgattam a felelését, de pár „nem tudom”, „fogalmam sincs”, „passz” (!!) válasz után már vissza is ült mögém.

– Nem okoztál csalódást – nyitotta ki a naplót Kardos. – Szép nyárnak nézel elébe…

– Igyekszem – biccentett Cortez, óvatos mosolyra húzva a száját.

Kardos elengedte a füle mellett a beszólást, aztán továbbmentünk az anyaggal. Negyedórás késéssel Arnold lépett be a terembe, és intett, hogy elnézést.

– Ülj a helyedre – szólt rá Kardos. Arnold hátrasétált a padjához, közben pedig átlépte Ricsi lábát, aki pont akkor tette ki, feltehetőleg azért, hogy elgáncsolja. Mi ütött a fiúkba? Mind megbolondultak?

Óra végén a tanár kérte az ellenőrzőjét azoknak, akik rosszul állnak. Amikor Cortezt szólította, eszembe jutott, hogy még mindig nálam van. Az igazgatói óta nem volt alkalmam visszaadni.

– Reni, nem a tiédet kértem – nézett rám Kardos, amikor kimentem a tanári asztalhoz.

– Tudom, ez… – tettem le, és inkább nem magyarázkodtam.

– Köszönöm. Ma olvasókör van. Megtisztelsz a jelenléteddel? – kérdezte, mire a szám szélét rágva bólintottam.

– Persze.

– Rendben. Ha mégis inkább motorozni van kedved, legalább szólj, hogy ne várjunk.

– Hogyne – sziszegtem, és lángvörös arccal a helyemre mentem. Ennyit a kedvenc tanárommal való jó viszonyomról.

Szünetben totál szomorúan mentem le a büfébe, Arnold próbált felvidítani, hogy ne akadjak ki, Kardos nem rám haragszik, hanem Cortezre. Ez nem igazán vigasztalt, az utóbbi időben összemosódott a nevem Cortezével. Akaratomon kívül. Na jó, volt benne egy kis szerepem, de ezt inkább hagyjuk.

Fizikán Gondos kísérletezni akart, de senki nem mert önként jelentkezni, úgyhogy a tanárnő választott. Mindenki behúzott nyakkal ült, végül Gondos rábökött a naplóban Jacques nevére, aki halálfélelemmel az arcán vonult ki a táblához. Az elektromos állapottal kapcsolatos kísérlethez először azt hittük, hogy a tanárnő kisüti Zsákot, de végül csak egy vonalzó segítségével mutatta be a feladatot. Jacques túlélését tapssal jutalmaztuk. Gondos persze azt hitte, hogy a kísérletnek szól az ováció, de természetesen nem. Még egy diák, akit Gondos nem robbantott fel. Ez azért nem semmi.

Otthon épp a házimat csináltam, amikor apu megállt előttem az étkezőasztalnál, és letett elém egy bérletet.

– Ez mi? – kérdeztem.

– Anyád fitneszbérletet vett nekem.

– Az jó! Mármint ott lehet mozogni, meg minden – mosolyogtam. Apu nem tűnt vidámnak, azonnal alkut akart kötni.

Becsuktam a bioszkönyvem, és csendben hallgattam a remek tervét, miszerint ha elmegyek helyette kondizni, akkor használhatom a laptopját. Na jó, először is. Nem szenvedek semmilyen függőségben, kibírom net nélkül, hiszen nem én vagyok az internetért, hanem az internet van értem, ergo nem áll meg a világ. Facebook helyett ott vannak az élő emberek, Wiki helyett pedig a könyvek. YouTube helyett a filmek és CD-k, skype és msn helyett… Na, ahelyett nincs telefonom. De mindegy. Másodszor pedig. Miért akar a rosszba belevinni? Engem, az ártatlan gyereket? ☺ Hihi. Közöltem apuval, hogy szó sem lehet róla.

– Akkor legalább gyere el velem!!! Egy óra! Kérlek – nézett rám apu könyörgően, mire sóhajtva megráztam a fejem.

– Éppen tanultam.

– Reni, olyan okos gyerek vagy! Túl sokat tanulsz…

– Rendben, megyek – álltam fel nevetve. Komolyan szüksége lehet rám, ha lebeszél a tanulásról.

Egy hátizsákba bedobáltam pár ősrégi cuccot, amiről úgy gondoltam, mindegy, hogy ciki. Egy póló, melegítőgatya és sportcipő jó arra, hogy fitneszeljek egyet, mit számít, mennyire divatos??? Gondoltam én. Aztán amikor kiléptem az öltözőből a felgumizott hajammal és hajpánttal, überciki göncökben, rájöttem, nemcsak az a gond, hogy a személyi edzők úgy néznek ki, mint a *Született feleségek*ben a kertész (tényleg!), hanem hogy a II. kerületi fitneszterem menő találkozóhelye kora esténként a Szent Johannás diákok szebbik csoportjának. Vagyis minimum húsz ismerős arcot láttam azonnal. Köztük volt Zsolti és az a-s lányok is. Azonnal igazgatni kezdtem magamon az elnyűtt, bordó Adidas gatyám, de hiába. Mindenki trendi, új sportcuccban volt, fejpántok, csuklóvédők, sortok és smink(!!!). Csalódottan

nyugtáztam magamban, hogy itt mindenki úgy fest, mintha divatbemutatóra készülne, úgyhogy hamar megdőlt az az elvem, miszerint „a konditerembe nem kell smink meg csini ruha, hiszen mindegy, hogy nézünk ki sport közben”… Éljen.

– Merre van a büfé? – kérdezte apu. Na jó. Mondtam, hogy fogalmam sincs, aztán beállítottam a futópadot, és megígértem, hogy majd visszajövök érte. – Reni, itt ne hagyj! – kiáltotta apu, aztán kocogni kezdett. Majd futni. Aztán rohanni. Oké, visszamentem, és állítottam a tempón.

– Te mit keresel itt? – kérdezte egy ismerős hang. Kinga. Tetőtől talpig Nike-ban, még pipás fejpánt is volt a szorosan összefogott hajára tolva.

– Apuval jöttem – mondtam, mire apu zihálva köszönt, aztán a szúró oldalára panaszkodott.

– Értem – biccentett Kinga komoran.

– És ha már itt vagyok… – néztem körbe. – Odaköszönök Zsoltinak.

– Megyek veled.

– Jó.

Átmentünk a gépek között, és már messziről integetni kezdtem. Zsolti ujjatlan fekete pólóban volt, és ahogy meglátott, leugrott a gépről és felém sietett.

– Reni, sziaaa – köszöntött boldogan.

– Szia – köszöntem vissza mosolyogva, és döbbenten vettem tudomásul, hogy a sok téli gönc meg pulóver totál eltakarta a tényt, miszerint Zsolti átkozottul sokat izmosodott december óta.

– Mit csinálsz itt? – kérdezte. Miért lepődik meg mindenki annyira azon, hogy edzeni akarok? Oké, hülye kérdés, fél sulikör után rendszerint összeesek…

– Csak elkísértem aput – fordultam hátra. – Ott… – mutattam, de a futópad üres volt – ...kéne lennie – fejeztem be. – Merre van a büfé?

– Megmutatom, mi is oda megyünk – mosolygott. Éppen akkor ért mellé Edina, és végigsimította Zsolti karját.

– Megyünk? – kérdezte. Totál leblokkoltam, és csak hebegtem valamit, aztán hagytam, hogy egymás kezét fogva előremenjenek.

– Ezek… – suttogtam Kingának – járnak?

– Igen – felelte szárazon.

– Mióta?

– Ha jól tudom, hivatalosan a hétvége óta. Már ami a Facebookot illeti, ott vasárnap hozták nyilvánosságra.

– Ez őrület – ráztam a fejem még mindig döbbenten.

– Kit érdekelnek? – nézett utánuk lenézően Kinga.

– Jó, de tudod, Zsolti. Nem hittem volna, hogy… Mert jó fej, de régebben nem… – kerestem a szavakat.

– Mit akarsz mondani, Renáta? – förmedt rám.

– Hogy nagyon máshogy néz ki.

– A vak is látja – duzzogott Kinga.

Aput, ahogy sejtettem, a büfében találtam. Próbáltam rávenni, hogy még egy kicsit használja a futópadot, mert az alatt a két perc alatt nem sok kalória égett el, de nem hallgatott rám, ropit akart venni. Leültem a kör alakú asztalhoz, ahol a Szent Johannás diákok egész nagy társaságot alkottak. Mindenféléről beszélgettek, suliról, bulikról, programokról, és ahogy hallgattam őket, rájöttem, hogy összeszokott brigádot alkotnak, akik suli után itt találkoznak. Jé, én azt hittem, más is otthon ül délutánonként, és tanul. Pfff. ☺

– Reni, szia – hajolt oda hozzám hirtelen Levi, és túlságosan közelről közölte, hogy örül, hogy lát, úgyhogy inkább hátrébb csúsztam a székemmel. Ráadásul apu is árgus szemekkel figyelte a jelenetet, plusz elég közel volt hozzá két súlyzó. Az akár fegyvernek is minősülhet.

Biztosítottam Levit, hogy én is tökre örülök, hogy itt vagyok, meg klassz, hogy találkoztunk, aztán leült mellém. Szénsavmentes ásványvizet kortyolgatva (fitt helyen azt illik, nem?) hallgattam a beszélgetést, és boldogan figyeltem, ahogyan Zsolti a társaság középpontjaként remekelt. Vicces volt és menő, a beszólásain mindenki nevetett (még a Chuck Norrisos dolgokon is, ami amúgy nem poén), mellette pedig ott ült Edina, a barátnője. Szőkén, rózsaszín keresztpántos topban, szürke gatyában, márkás csuklószorítóban és leizzadhatatlan szájfényben. Komolyan, jól mutattak együtt. Egy idő után

mindenki visszament edzeni, úgyhogy aput feltettem egy biciklire azzal az utasítással, hogy „tekerjen”.

Már éppen ki akartam próbálni valamit, hogy azért mégis legyen értelme a belépőmnek, amikor megláttam Kingát, aki egy bokszzsákot ütött, néha pedig rúgott. Megálltam mellette, aztán, mivel igen agresszívnek bizonyult, kissé hátráltam, és távolabbról figyeltem. Amikor kifulladva átölelte a zsákot, mosolyogva bólintottam.

– Nyertél. KO – mondtam kedvesen. Hát, mint egy veszett rottweiler, úgy nézett rám vissza. – Akkor én lépek öltözni – tettem hozzá, hátha érdekli. Tévedtem.

Még mentem egy kört, aztán levettem aput a bicikliről. Azt mondta, hét kilométert tekert, de állítólag abban volt lejtő is. Fogalmam sincs, hogy értette.

Az öltözőben Edináék csacsogtak, de ahogy beléptem, és megláttak, kicsit halkabbra fogták. Le akartam ülni a padra, de Tami odatette a sporttáskáját, jelezve, hogy foglalt. Hát, az a-sok sose voltak jó barátaim, úgyhogy nem vettem a szívemre, kerestem egy másik helyet. Átöltözés közben meghallgattam, hogy Zsolti mennyire, de mennyire, aztán kiderült, hogy annyira, meg annyira. Edina beszerelmesedett. Hát, ha azt vesszük, hogy Cortez egész baráti társaságát kezdi felélni (de tényleg), akkor itt volt az ideje, hogy lecsapjon Zsoltira. Kinga benyitott az ajtón, aztán közölte az a-sokkal, hogy ma „gyengék” voltak. Ez fitt nyelven biztosan jelent valamit, én csak pislogva néztem.

– Talán nem kéne órákig a büfében ülni, és laposabb lenne a hasad – nézett gúnyosan Edinára, aki ösztönösen maga elé kapta a karját.

Az a-sok végeztek, és kicsörtettek az öltözőből, Kinga pedig a tükörnél állt, és olyan agresszíven mosta az arcát, hogy már attól féltem, letépi a bőrét.

– Minden oké? – kérdeztem, biztos távolságban állva.

– Persze – vágta rá, és tovább sikálta a fejét.

– Kinga… elég lesz – ragadtam meg a karját, és óvatosan hátrébb húztam. Azért, csak úgy mellékesen, ez elég bátor tett

volt tőlem. – Bánt valami? – kérdeztem, amikor rájött, hogy eltávolodott a csaptól.

– Tudod – nézett a plafon felé –, ez annyira jellemző. Csak mert valaki lefogy egy kicsit, már rögtön körbeugrálják. Azelőtt észre sem vették, most meg ő a „jó fej”, meg a „vicces”, ő a „társaságban a jó arc” – mutogatott folyamatosan idézőjeleket a levegőbe, én pedig értetlenül meredtem rá.

– Miről beszélsz?

– Zsoltiról – közölte, mintha ez annyira egyértelmű lenne. – Jó, elismerem, a kitartása figyelemre méltó, és valóban leadott, vagy… sokat – bólogatott folyamatosan. – De azért ez nem olyan nagy dolog. Sportol, lefogyott…

– Tudod, hogy többről van szó – szóltam közbe. – Tartotta a diétát, egyszer sem szegte meg, Dave folyamatosan figyelte, komolyan, még csak kísértésbe sem esett. Nagyon akarta. Szerintem megérdemli, hogy elismerjék.

– Jó, és?

– Kinga, az bánt, hogy az egész miattad kezdődött? – suttogtam, attól félve, hogy beletrafáltam és mindjárt leüt.

– Tudom, tudom, hogy csúnyát mondtam rá, és hallotta. Tudom, egy barom voltam – roskadt le a padra. – Tudom, hogy miattam kezdett el fogyózni, mármint azért, mert megbántottam. Hidd el, ha tehetném, visszacsinálnám.

– De csak jót tettél! Hiszen neked köszönheti, hogy most jól érzi magát a bőrében – mosolyogtam.

– Kit érdekel? Én nem érzem jól magam a bőrömben!

– Mi? – ráztam meg a fejem hitetlenül.

– Oké, jól néz ki. Megkapta Edinát, nagy ügy, Edina mindenkire rámászik, aki egyszer rámosolyog…

– Jó, tudjuk, Edina milyen, de miért zavar, hogy járnak?

– Mert Edina. Most komolyan, Edina? Edina???

– Úgy tűnik, Edina – biccentettem.

– De miért? – feküdt le a padra, én meg hirtelen azt sem tudtam, hogy mit tegyek.

– Hát, ők most járnak. Ennyi – suttogtam, őszintén remélve, hogy nem kap megint dührohamot.

– Na, persze. Edina megvárta, hogy Zsolti jól nézzen ki, aztán lecsapott rá. Én meg a dög vagyok, aki lekövérezte, és azóta is utál. Holott az egész miattam van! Nekem köszönheti! Nekem volt nagy szerepem abban, hogy most menő! Nekem kéne járnom vele! – üvöltötte bele a padba, nekem meg, azt hiszem, leesett az állam. Hogy mi??? Kinga? Kingát érdekli Zsolti? Mármint úgy? Mint fiú? Na nee, ez nekem már sok.

– Kinga… – suttogtam, és leguggoltam a pad mellé. A levegőben megállt a kezem, és inkább meggondoltam magam, nem simítottam meg a haját. – Beleestél?

– Mi? – nézett fel. – A fenét. Van barátom. Zsolti nem érdekel. Azért még van ízlésem. Jó, lefogyott, szuper, de soha nem járnék vele. Soha!!!

– Oké, mert én is azt hittem, hogy utáljátok egymást…

– Utáljuk is. Gyűlölöm. Azt kívánom…

– Inkább ne! – tettem fel a kezem. – Inkább ne kívánj semmit.

– Nem is – ült fel, és idegesen beletúrt a hajába. – Utálom! – motyogta.

– Tudom – bólogattam. Mert gondoltam, hogy Zsoltiról beszél. Tévedtem.

– Utálom, hogy nem érdekel Olivér. Utálok vele skype-olni. Unom. Szerintem ő is unja magát. Annyira unalmas, hogy egyszer elaludtam, miközben skype-on beszéltünk. Utálom, hogy nem vicces. Hogy nem tud megnevettetni. Hogy még veszekedni sem tudok vele. Utálom, hogy találkozunk a hétvégén, és utálom, hogy annyira várja! Utálom, hogy ő nem… Hogy ő nem… – kereste a szavakat, én pedig óvatosan elmosolyodtam.

– …hogy ő nem Zsolti.

– Igen – roskadt újra össze Kinga, és lehajtott fejét eltakarta az előreboruló hajzuhatag.

Na most, azon túl, hogy úgy éreztem, Samarával beszélgetek a *Kör* című horrorból (juj, meg is ijedtem), teljesen ledöbbentem. Valamikor útközben, december és április között Kinga érzelmei az utálatból lassan átalakultak, és most ott ült előttem, összeroskadva, kétségbeesve, szerelmesen. Hah! Te jó ég!

– Ez annyira fura! – szólaltam meg végül.

– Nekem mondod? Én nem vagyok ilyen! Nem ábrándozom, nem kapok hányingert, nem figyelem, hogy mikor jön suliba… utálom magam! Argghhh – vicsorogta. Hm.

– De nem értem. Ha belezúgtál, akkor miért viselkedsz vele ugyanúgy? Így sejtése sincs…

– Nem is kell! Na, még csak az kéne, hogy kikosarazzon. Pont ő!

– Kinga, el kéne döntened, hogy most utálod vagy szereted.

– Fogalmam sincs. Is-is. Utálom, hogy szeretem – mondta, én pedig nevetve bólintottam.

– Értem.

– Figyelj rám. Erről egy szót se! Senkinek!

– Persze! Ne viccelj.

– Virágnak se!

– Ó – húztam el a számat.

– Komolyan, Renáta, elmondja Ricsinek, aki elmondja Zsoltinak, és mindenki rajtam fog röhögni…

– Oké, nem mondom neki se – bólintottam kelletlenül. Ez nem ér, Virágnak úúúgy el akartam mesélni.

– Jó. Amúgy meg nem érdekel – nézett rám hirtelen, és mintha kicserélték volna. Eltűnt az elgyötört arc, újra a régi önmaga lett. – Felőlem járjanak. Nekem is van barátom. Nagy ügy – állt fel büszkén. – Csak ne lenne ennyire unalmas… – tette hozzá.

– Meg kéne mondanod Olivérnek… Nem fair, hogy még mindig azt hiszi, minden rendben.

– Ő a tartalék. Mutogatni, tudod. Hogy van barátom.

– Kinga, nem tudom, hogy a fejedben ez hogy hangzott, de kimondva nagyon durva… – néztem rá kínosan. Átgondolta, végül megvonta a vállát. Nem hiszem, hogy nagyon érdekli az ilyesmi.

Együtt mentünk ki az öltözőből, aztán megkérdeztem, hogy hazavihetjük-e.

– Nem, a többiekkel megyek – közölte.

– Oké. Szia – intettem, aztán megvártam, míg sporttáskájával a vállán kimegy az üvegajtón, ami előtt egy kisebb csoport ácsorgott.

Hát. Maximálisan megérte elkísérnem aput. De tényleg.

Angol: 5/5* – Robiék kezdték az előadást, ötöst kaptak, szuper PowerPointos prezentációt mutattak be.

Cortez: 5/1 – semmi. Tényleg semmi.

Fittnes: 5/3 – hát, apu megpróbálta. Legalább. ☺

Zsolti és Edina: 5/2 – az egész sztorit ismerve már nem örülök. De azért klassz, hogy Zsolti menő.

Kinga: 5/5*** – OMG!!! Ez elképesztőőő.

Április 20., kedd

Reggel a sulihoz érve csak odaköszöntem a fiúknak, és már mentem is fel a lépcsőn, amikor Zsolti utánam kiáltott.

– Reni, ma este is jössz? – kérdezte.

– Igen, azt hiszem – szóltam vissza. Dave, Ricsi és Cortez kérdőn néztek, mire Zsolti magyarázni kezdett arról, hogy én is odajárok edzeni, ahová ők.

– Ren? Konditeremben? – nézett furán Ricsi. Jó, nem vagyok egy Sporty Spice, de azért nem kéne ennyire ledöbbenni, elvégre nem az derült ki rólam, hogy űrutazásra készülök.

– Hát, igen – vonogattam a vállam zavartan.

– Zsír, akkor lefoglalok estére egy squashpályát kettőnknek, okés? – mosolygott Zsolti.

– Ha muszáj – nevettem el magam idegesen. Még mindig a lépcsőn állva beszélgettünk, amikor megérkezett Kinga és az a-s lányok. Edina rögtön Zsolti nyakába ugrott, és feltűnően ölelgetni kezdte. Fél szemmel Cortezt fürkészte, vajon hogy reagál. Nos, semmit. De tényleg. Oda se figyelt, csak tovább nézte Dave telefonját, aki éppen valami nagyon érdekeset mutatott.

– Aztán vigyázz, Zsolti, mert a végén még Renáta is elver… – vigyorgott Kinga gúnyosan. Egyébként a beszólása rám nézve biztosan degradáló volt.

– Nem vertél el! – szólt rá mérgesen Zsolti. – Nekicsaptál a falnak!

– A játék része. Ha valaki puhány… – vonogatta a vállát Kinga, aztán karon ragadott, hogy „mennünk kell a suliújság termébe”, és berángatott a suliba.

– Nem is tudtam, hogy van ma megbeszélés… – töprengtem, miközben felmutattam a portán a belépőkártyám.

– Renáta, én ezt nem bírom! – fakadt ki Kinga, ahogy beértünk az aulába. Ekkor jöttem rá, hogy nincs semmiféle megbeszélés a suliújsággal kapcsolatban. Csupán beszélni akart velem.

– Mit? – kérdeztem és beálltam a büfébe, hogy kipótoljam kicsit anyu májkrémes szendvicsét valami… valami ehetőbbel.

– Én nem vagyok ilyen! Este tanulni akartam, de nem ment. Agyaltam. Megállás nélkül!

– Előfordul, ez még nem jelent semmit – vigasztaltam.

– Igen? És ahhoz mit szólsz, hogy elolvastam a horoszkópom valami ostoba női magazinban?

– Úúú – húztam el a számat.

– Vagy hogy zuhanyozás közben a szokásos napi koncentrálás helyett a *Nothing’s Gonna Change My Love For You*-t. dúdoltam? Azt hittem, elhányom magam, annyira szánalmas voltam!!! Mit csináljak??? – fordított maga felé, és mélyen a szemembe nézett.

– Kinga – mosolyodtam el halványan. – Nincs semmi bajod. Szerelmes vagy – suttogtam.

– Nem! Nem akarok az lenni! Utálom, hogy ilyen vagyok!

– De most is beszóltál Zsoltinak. Nem értelek.

– Persze hogy beszóltam. Nehogy már azt higgye, hogy érdekel!

– Biztosíthatlak róla, hogy nem hiszi – ráztam meg a fejem.

– Nagyszerű – felelte szárazon.

Fogtam a gyümölcslevem meg a kakaós csigám, és elindultam a lépcsőn, Kinga pedig a nyomomban volt, és olyanokkal fárasztott, mint például „liftezik a gyomra”, „zavarban van” és hogy „egyszer el is pirult”.

– Hát – tártam szét a karom. – Üdv a klubban.

– Nem! Nem akarok egy klubban lenni veled, mert az a lehető legrosszabbat jelenti.

– Kösz! – nevettem fel kínosan.

– Most komolyan. Kilencedik eleje óta a legnagyobb pancsernek tartalak a szenvedésed miatt! Nem lehetek én is ilyen.

– Hé! Nem vagyok pancser – szóltam közbe. Hiába. Igaza van. Az vagyok. Kinga kinyitotta a szekrényajtaját, és kivette belőle a franciakultúra-könyvét. Az ajtóról ott mosolygott Olivér, az „álomfiú”. Helyes, magas, szép szemű, lóbarát. Kinga tökéletes párja. Egy tökéletes világban. De a miénk cseppet sem tökéletes. Fintorogva visszacsapta az ajtót, és a homlokát megtámasztotta a szekrényen.

– Figyelj. Ma úgyis squash-olni fogok Zsoltival. Ott ketten leszünk. Megkérdezem, hogy mit gondol rólad.

– Eszedbe ne jusson! – förmedt rám.

– Nem akarod tudni, hogy egy tízes skálán mennyire utál?

– Gondolom, tíz – röhögött idegesen.

– Nem biztos.

– Jó, nem bánom. Kérdezd meg.

– Oké.

Ezután sikerült leráznom Kingát, aki egész nap idegbeteg volt. Üvöltött az osztállyal, a folyosón lévőkkel, az udvaron bandázókkal, de még a tanárokkal is. A többieknek nem tűnt fel semmi, így szokták meg Kingát. Én azonban néha elkaptam egy pillantását, amikor Edina és Zsolti után nézett. Kinga sose tartozott a legjeim közé, de összeszorult a szívem, ahogy szenvedni láttam. És nemcsak azért sajnáltam, mert érthetetlen módon pont vele történt meg. Hanem mert nálam jobban senki nem tudja, hogy milyen reménytelenül, kínlódva és fájdalmasan szeretni valakit, aki olykor emberszámba se vesz. Nos, igen. Az udvaron ülve az árkádok alatt álló Cortezre néztem, aki fehér kapucnis pólóban, farmerben és fehér deszkás cipőben menőzött a végzősök társaságában. Igyekeztem lenyelni a gombócot a torkomban, és ideges mosollyal Arnoldhoz fordultam, aki éppen hozzám beszélt.

– Hol jártál? – érdeklődött, látva, hogy nem is hallottam, amit mondott.

– Bocs, csak elbambultam.

– Értem – biccentett. – Csak azt mondtam, hogy ha átküldöd az *Életképek* rovat fotóit, akkor szívesen megszerkesztem neked.

– Köszönöm, de megpróbálom visszakunyerálni a gépem, ráadásul Dave már felajánlotta a segítségét – legyintettem.

– Ó, hogyne. Az asszisztensed – mosolyodott el.

– Tudod, milyen. Ragaszkodott hozzá, hogy legyen neve a munkakörének… – vontam meg a vállam. – Mit olvasol? – fogtam meg a kezében lévő könyvet, és leolvastam a borítóját. H. G. Wells: *Világok harca*. Hú. Csengetésig könyvekről beszélgettünk, elmeséltem, hogy milyen érdekes a *Kilencvenhárom*, meg hogy egészen jól haladok vele, pedig franciául olvasom. ☺

Suli után segítettem felpumpálni Karcsi biciklijének a kerekét, miközben a fiúk a lépcső előtt röhögve figyelték a bénázásomat. Arnold kilépett az ajtón, és a fejét csóválva indult el felénk.

– Vajon mikor unják meg? – hajolt le, és átvette tőlem a pumpát.

Hát, Dave-éket ismerve, soha. Szegény kilencedikes fiú minden áldott nap pumpál. Hazaérve anyut a konyhában találtam, éppen fasírtot csinált. Azt hiszem.

– Mi volt a suliban? – érdeklődött. Ügyesen elkerülve a „semmi”, „nem sok” és „szokásos” kifejezéseket, nagyjából elhadartam, hogy Andris és Robi kicserélték a teremben lévő plakátokat „dögös nőkre” (Angelina Jolie, Megan Fox, Scarlett Johansson stb.), meg hogy az angol előadásunkra ötöst kaptunk Kingával és Virággal, meg hogy Arnolddal ebédszünetben a könyvtárban lógtam… Anyu bólogatva hallgatott, aztán, remélve, hogy az utóbbi időben igazán „jó kislány vagyok”, szóvá tettem, hogy kéne a gépem.

– Nem is tudom – vacillált.

– Anya, tényleg a sulihoz kell. Nagyon el vagyok maradva a suliújsággal, ott vannak az évkönyvek, és az infóteremben Tölgyessyt már szinte zavarom, annyit járok be.

– Nem bánom. De remélem, tanultál az esetből – nézett rám szigorúan. Nem ijesztett meg nagyon a „fél szemöldököm felhúzom és mérgesen bámulok” tekintet, csak a vállamat

vonogatva közöltem, hogy valószínűsíthető, hogy többet nem lépek le Cortezzel motorozni. Na nem mintha nem akarnék. Csak éppen. Azt hiszem, többé nem szól hozzám. Wow.

Visszaszereztem a notebookom, úgyhogy azonnal bekapcsoltam, és csekkoltam a mailem. Nos, nem vagyok túl népszerű, hacsak a spamáradat nem számít érkezett levélnek. Összesen Justine írt. A Facebookom Virág kézben tartotta, a farmomon háromnapos búzát ültetett, úgyhogy az rendben van, amúgy függő kapcsolatom egy sincs, a falon pedig az elmúlt egy óra eseményei is annyira soknak tűntek, hogy egyáltalán nem volt kedvem visszanézni napokat… Aztán megakadt a szemem valamin. Zsolti lájkolt egy oldalt. Idegesen kattintottam rá, hogy megnézzem, mi ez az egész.

Az „Én nem írok házit, elkérem Renitől” csoportban harmincan voltak, köztük öt!!!) osztálytársam is. Könnybe lábadt a szemem, ahogyan olvastam a kommenteket. Egy rakás ember kérdezgette, hogy „milyen Reni?”, meg odaírogatták, hogy „nálunk is van nyomi, akiről másolunk, de az nem Reni…”. És ha ezt még mind pusztán véletlennek vettem volna, és tényleg megfordult volna a fejemben, hogy nem rólam van szó, ott volt a fényképek közt egy kép rólam. A tavalyi osztályfényképről ollózták ki. Zseniális. És hogy ki csinálta az oldalt? Egy admint láttam. Vikit. Hahaha, de vicces ez a lány.

Bezártam mindent, és kinyomtam a gépem. Nem akartam többet látni.

A konditerembe érve apu megígérte, hogy tekerni fog, én meg csak némán bólintottam. Nem voltam olyan hangulatban, hogy érdekeljen, úgyhogy szomorúan sétáltam a gépek között. Levinek is csak intettem, éppen bicepszerősítő gyakorlatot végzett a tükör előtt, és folyamatosan bámulta magát.

– Kész vagy? Hoztam neked ütőt – lépett elém Zsolti, én meg elvettem, és szó nélkül bementem a squash-terembe.

Bezártuk magunk mögött az üvegajtót, aztán Zsolti megmutatta a labdát.

– Ennek fel kéne melegednie játék közben, de persze, ha nem bírod, akkor szólj, és tartunk szünetet.

Némán kivettem a kezéből a labdát, és kedvem támadt kipróbálni. Megfogtam az ütőt, a levegőbe dobtam a labdát, és teljes erőmből eltaláltam. Természetesen Zsoltit, nem a falat.

– Auuu – húzta fel a térdét, és maga elé tartotta a karját, hogy védekezzen, én meg újra felkaptam a kis fekete labdát, és megint megdobtam. – Mi a…

– Szerinted vicces? – kérdeztem, miközben már hagytam a labdát, szimplán az ütővel püföltem Zsoltit, aki folyamatosan jajgatott.

– Micsoda?

– Hogy én írom a házitokat? Szerinted poén a Facebookon csatlakozni a csoporthoz, miközben nem is volt gépem, hogy megvédjem magam? Szerinted jó érzés látni, hogy te, Dave, Andris, Zsolti és Jacques beléptetek? Amúgy Zsák tutira nem tudja, hogy miről van szó, csak meghívtátok és jött. Na, mindegy.

– Jó, elég már – ragadta meg az ütőt, és kicsavarta a kezemből. – Küldték, hogy lépjek be, és mivel ez igaz, gondoltam, miért ne.

– Igen, megírom a házit, és én, barom, oda is adom nektek, de nem azért, hogy utána gúnyoljatok és röhögjetek rajtam!

– Ki röhög? – kérdezte a könyökét nézegetve, ami egészen piros lett egy találatomtól.

– Mondjuk, azok, akik beléptek, és azt sem tudják, hogy ki vagyok…

– Ó – húzta el a száját.

– Ó, bizony. És egyébként, Viki szörnyen vicces lány, kár, hogy semmi köze a sulinkhoz vagy hozzám.

– Milyen Viki?

– Cortez barátnője Viki…

– Mi köze ennek hozzá?

– Úgy, hogy ő csinálta az oldalt…

– Mi? – kerekedett el a szeme.

– Ő az admin.

– Pfff. Nem is néztem, csak beléptem, amikor küldték… Miért hozna létre egy ilyen csoportot, amikor már úgyis…? – rázta a fejét, én meg közbeszóltam.

– Mert kedvel – motyogtam, és a falnak dőlve lecsúsztam a földre. Felhúztam a térdem, és az ütőt tanulmányoztam, mintha csak olyan érdekes lenne.

– Ez kész – ült le mellém. – Hallod – bökött meg, mire odafordultam. – Azt hittem, poénnak veszed, de igazad van. Kitöröltetem a fenébe.

– Nem kell. Nem érdekel, csak az bántott, hogy beléptetek.

– Mindenhová belépünk, mindent lájkolunk.

– Igen, tudom – mosolyodtam el.

– Cortez tudja ezt? – kérdezte.

– Na, Cortezt aztán baromira érdekelheti… – vonogattam a vállam. Zsolti furán nézett rám, aztán hátrahajtotta a fejét a falnak, és a plafont bámulta.

Pár percig ültünk még a falnak dőlve, és töprengtünk.

– Nagyon fáj? – kérdeztem végül.

– Nem. De azért megleptél. Túl sokat vagy a lóval mostanában. Verekszel! – nevetett. Apropó, Kinga.

– Igen – bólintottam. – Elég sok időt töltök Kingával. A suliújság, meg minden…

– Nem irigyellek.

– Á, Kinga jó fej – vontam meg a vállam. Zsolti úgy nézett rám, mintha ufó lennék.

– Ugyanarról beszélünk? Arról a Kingáról, aki mindenkin átgázol, mindenkit kihasznál és megaláz? Akinek egyetlen vágya, hogy tönkretegye az életed, ráadásul mindenki szeme láttára? – hadarta. Hű. Nos, a tízes skálán valóban nem tíz Zsolti utálata. Hanem legalább száz. Konkrétan azt hiszi, Kinga az Antikrisztus.

– Azért nem ennyire vészes a helyzet. Vannak jó pillanatai – próbálkoztam, mire Zsolti feltápászkodott.

– Kizárt dolog.

– Pedig ha jobban belegondolsz, Kinga a maga módján segített neked. Tudod, akkor, amikor…

– Amikor megalázott? Kövérnek nevezett? Kiröhögött másokkal együtt?

– Igen, akkor… – sziszegtem.

– Igazad van. Tényleg segített. A gyűlölet motivál – vigyorgott, és szerintem arra várt, hogy csatlakozzak és nevessünk együtt egy jót. Sajnos én szomorúan ingattam a fejem, egyáltalán nem volt kedvem vihogni.

– Ne gyűlöld – mondtam, mire kérdőn nézett rám. – A gyűlölet sok erődet elveszi, és teljesen leszív – tettem hozzá, mert tényleg így gondolom.

– Igazad van. Elég, ha utálom?

– Kezdetnek megteszi – motyogtam, és én is felkászálódtam a földről.

Zsolti figyelembe vette, hogy nem vagyok túl erős a squash-ban, úgyhogy lájtosan játszottunk. Mondjuk, a labdánk jéghideg maradt a játék végére, de azért kitettem magamért, végig futottam, ugráltam, és még a vállam is kiment. Nagyszerű.

Ahogy az öltözőbe léptem, Kinga azonnal felpattant a padról, és elém ugrott. Frászt kaptam tőle.

– Mit tudtál meg?

– Nos… – kezdtem diplomatikusan, mire összehúzta a szemét és csípőre tett kézzel figyelt.

– Sejtettem. Gyűlöl – mondta felszegett állal. – Lealkudtam utálatra – jelentettem ki ünnepélyesen. Kinga nem örült a (szerintem) jó hírnek, leült a padra és idegesen fésülködni kezdett. Azt hiszem, ezer hajszála bánta a mozdulatot. – Figyelj – huppantam le mellé. – Ha ez segít, akkor megvertem.

– Squash-ban? – nézett rám csodálkozva.

– Nem. Az ütővel – tettem hozzá. Kinga pislogás nélkül meredt rám, aztán ritka pillanat következett. Elnevette magát. Hát, legalább ennyit tehettem érte. Nem sok, de bőven több mint a semmi.

Hazaérve felmentem msn-re, és elregéltem Virágnak, hogy Viki milyen kedves… Virág vadul magyarázott arról a webkamerába, hogy „ezt most nem igazán érti”, én meg igyekeztem figyelmen kívül hagyni, hogy egy vékony pánt van a homlokán. Vajon így utcára is megy?

Kinga: 5/2 – szegény ☹

Arnold: 5/5* – este hívott, hogy élek-e még. A squash-ra gondolt. ☺

Zsolti: 5/? – megértem, de azért jó lenne, ha máshogy gondolná. Fú, de fura helyzet.

Kvízpart: 5/5* – végre van netem és játszhatok!!!

Fasírt: 5/4 – nagyon-nagyon sós volt. Persze apu már vacsorázott, mivel utólag kiderült, hogy egészen jót bandázott a Szent Johannásokkal a büfében, miközben én egy kis fekete labdát kergettem. Nincs igazság.

Április 22., csütörtök

Éljen a pattanásos homlok, éljen az esős idő és borult égbolt, éljen a csütörtök, és éljen a duplarajz. Nos, keltem már vidámabban is.

A sulihoz érve besiettem a portára, és levettem az esőkabátom, aztán ellenőriztem a táskámban lévő notebookom, hogy nem ázott-e át. Amúgy normál körülmények között soha nem hordok számítógépet az iskolába, de hajnali hatkor (!) Dave küldött egy sms-t, hogy suli után menjek át hozzá képeket szerkeszteni, és gondoltam, akkor viszem a notebookom is. Egyébként külön örültem a programomnak, mert eszem ágában sem volt ma is kondizni, tekintettel arra, hogy a squash miatt nem tudom felemelni a karom.

Első óra előtt a helyemen ültem, és vártam a „kedvenc" tanáromat. Sajna Vladár ritkán tesz akkora szívességet, hogy hiányozzon, úgyhogy ma is időben jött órára.

Egy kartondobozt tett le a tanári asztalra, amiben mindenféle szemét volt. Nem, most komolyan mondom, hogy szemét, mármint ez nem a cinikus, gúnyos „szemét", hanem hulladékféle, igazi szemét.

– Ma a Föld napja van – kezdte. Óriási. Akkor, gondolom, meg is kell mentenünk. Jegyre. – A mai duplaórán hulladékból készítünk használati tárgyakat.

Amikor azt mondom, hogy túlértékeli a saját tárgyát, akkor nem túlzok. Már hozzá is kezdhettünk a munkához, mindenki

kiment a tanári asztalhoz, és a dobozban turkálva mindenféle „kincset” szerzett. Persze a többiek könnyen beszélnek, Kinga minden bizonnyal egy kidobott flakonból készít egy léghajót…

– Rentai – förmedt rám Vladár, én meg lehajtott fejjel kimentem az asztalhoz, és belenéztem a dobozba. Hű, egy kólásdoboz. Ez maradt nekem.

Visszakullogtam a helyemre, és óvatosan körbenéztem. Virág már nekikezdett, hogy a gemkapcsokkal csináljon valamit (?), Cortez egy kidobott CD-borítót szedett szét, Dave pedig megállás nélkül vihogott egy ősrégi floppy lemezen, ami szerinte iszonyat vicces. Hurrá.

Forgattam a kezem között a kólás dobozt, és fogalmam sem volt, hogy mit kezdjek vele. Szelektíven válogatom szét a hulladékot, mert környezetvédőnek tartom magam, de attól még kreatív nem lettem.

– Reni – hajolt le hozzám Arnold, és közben elvette az asztalomra kirakott ragasztót. – Vágd le a tetejét, és készíts ceruza-meg tolltartót – suttogta.

– Neményi! – kiáltott rá Vladár.

Mosolyogva néztem hátra Arnold után, aztán, találkozott a tekintetem Cortezével. Csak hűvösen rám nézett, és már el is kapta a fejét. Mindig megdobban a szívem, amikor ennyire jóban vagyunk. Éljen, éljen.

Kunyiztam Jacques-tól egy ollót, aztán, miután kicsorbítottam, sokszor elnézést kértem. Végül levágtam valahogy a kólásdoboz tetejét, és kész lett a remekművem. Afféle „én már tettem valamit a Föld napján”-mosoly ült a fejemen, és büszke voltam a munkámra, egészen addig, amíg kettest nem kaptam. Na, nem arról van szó, hogy nem örülök a kettesnek rajzból, vagy hogy nem elégszem meg maximálisan az év végi elégségessel, hanem Vladár megint kitett magáért. Konkrétan közölte, hogy egy majomnak több fantáziája van, mint nekem, és hogy az idei év legkönnyebb feladatát is képes vagyok elszúrni. Hát, mit tehettem volna, türelmesen hallgattam, és közben azon agyaltam, miért nincs vele közös képem. Tuti feltenném a Facebookra, mint „én és a világ legkedvesebb tanára”. A többiek mind ötöst kaptak,

mert készítettek nyakláncot (Virág), kulcstartót (Gábor), locsolókannát (Kinga), én meg szomorúan meredtem a béna kólás dobozomra. Ami egyébként óra után tíz másodpercig élt, ugyanis Robi elkérte, és a földre állítva egyszerűen páros lábbal ráugrott. Ennyit a Föld napjáról.

A harmadik óránk Kardossal volt, én éppen felengedtem Vladár duplaórája után, a többiek meg leamortizálódtak. A szünetben mindenki lázasan tanulta a verset, meg ilyesmi, Kinga pedig a székén állva írta össze, hogy ki jön a hétvégi díjugratóversenyére, ami szokás szerint Gödöllőn lesz.

– Én – tettem fel a kezem.

– Ez azért egyértelmű. Mi mást csinálnál szombaton? – nézett rám furán.

– Írj fel – kérte Arnold a padomon ülve.

– Milyen meglepő – motyogta Cortez, én meg csodálkozva ránéztem.

– Mi? – kérdeztem. Amolyan „hozzád meg ki szólt?” pillantással illetett, úgyhogy gyorsan elkaptam a fejem, és figyeltem, ahogyan Kinga és Zsolti üvöltözni kezdenek egymással.

– Gyerekek, nyugalom – szólt ránk Kardos, aki időközben bejött a terembe.

– Még tart a szünet! – ordított Andris.

– Tudom, tudom – biccentett a tanár, és félrehívta Arnoldot, hogy beszéljenek.

– Minket is írj fel! – lóbálta a kezét Virág, aztán megragadta Ricsi karját, és felemelte azt is.

– Nagyszerű – dünnyögte Kinga. – Gondolom, a játékmotorral jöttök. Odataláltok? – nézett unottan a plafonra.

– Ühüm, majd csekkolom a neten. De asszem’, az oroszlános hídon kell átmenni – mosolygott Virág.

– Emó, nem! Mondtam, hogy nem! – vágta rá Ricsi. – A zöld hídon megyünk.

Virág a vállát vonogatta, Ricsi pedig tovább érvelt, hogy márpedig ő pontosan tudja, hogy kell Gödöllőre menni. Csak azt vettem észre, hogy Kardos leesett állal bámul az osztályra.

– Miről beszéltek?

– Csak Kinga versenyéről, ami szombaton lesz – mosolygott Virág.

– Nem, nem – rázta a fejét a tanár. – Milyen oroszlános és zöld híd?

– Hát, azok – vonogatta a vállát Zsolti.

– Mélyen tisztelt 10/b – csapta össze a kezét Kardos, pont a csengő megszólalásakor. – Nem mondhatjátok komolyan, hogy tizenhat évesen, ketten tizenhét – nézett Ricsire és Cortezre –, nem tudjátok a budapesti hidak nevét!!!

Mindenki mélyen hallgatott.

– Na, tegye fel a kezét, aki fel tudja sorolni.

Gábor, Kinga, Arnold és én feltettük a kezünket, majd mindenki legnagyobb meglepetésére még Jacques jelentkezett.

– Szép – csóválta a fejét Kardos. – Mond nektek valamit az a kifejezés, hogy alapműveltség?

– Nekem nem – ordította be Zsolti.

– És én ezen nem is lepődöm meg – dünnyögte a tanár. – Rendben – masszírozta az orrnyergét. – Házi feladat a jövő hétre…

– Neméáár – kezdett szenvedni Andris.

– Mondom, házi feladat – üvöltött Kardos, mire mindenki megszeppenve elhallgatott – egy beadandó dolgozat, aminek a címe „Városlátogatás Budapesten”.

– Ajj már – nyöszörgött Virág.

– Használhatjátok az internetet, de jobban szeretném, ha csoportosan ellátogatnátok néhány helyre, hogy ihletet merítsetek…

Kardos kapott néhány „ja, persze”, „majd legközelebb” és „minden álmom” pillantást. Nekem, mondjuk, tetszett a feladat, úgyhogy Arnolddal óra végén meg is beszéltük, hogy holnap, suli után kirándulunk egyet. Persze nem úgy kirándulunk, hanem elmegyünk mindenfelé, és akkor könnyebben meg tudjuk írni a beadandót. Körbekérdeztem, hogy ki tart velünk.

– Sajna, nem mehetek. Krisztával megyek vásárolni, mert a terhesség miatt dagad a lába, és egyik cipőjét se tudja magára rángatni… – magyarázta Virág.

– Oké. Valaki?

A fiúk a fejüket rázták (kaptam pár lesajnáló pillantást), aztán végül Zsák szólt, hogy ha nem zavar, akkor ő tökre szívesen jönne velünk. Örültem, hogy csatlakozott. A többiek viszont hallani sem akartak róla.

Suli után Dave a lépcsőnél várt, én meg elköszöntem Arnoldtól, és odamentem a többiekhez. Viki kapucnis pulcsiban állt a társaság középpontjaként, és valamit nagyon mesélt.

– Mehetünk? – kérdeztem Dave-et, és begomboltam az esőkabátom.

– Várj, még ezt a sztorit megvárom. Úgysincs még itt apu – közölte, én meg kínosan ácsorogtam mellette, és hallgattam. Viki azt magyarázta, hogy a buszon valami „nyanya” le akart ülni, de ő nem adta át a helyet, az meg rászólt, és akkor megunta, felállt és jól félrelökte. A többiek mind jót derültek, főleg Viki előadásmódján, én meg lehajtott fejjel néztem a pocsolyát, aminek a felszíne hullámzott az apró esőcseppektól.

– Ez baromi vicces, nem? – lökött meg Zsolti, várva, hogy akkor most nevessek velük. Összenéztem Virággal, aki Ricsi robogóján ült, és a fiúra várt, aki még nem jött ki.

– Nem – feleltem őszintén. Egy pillanat alatt lehervadt a mosoly mindenki arcáról, Viki pedig hitetlenül meredt rám. Nem mindegy? Már úgysem leszünk soha barátnők.

– Mer’? – kérdezte intelligensen.

– Mert szerintem nem poén idős embereket lökdösni a buszon. Ráadásul tekintettel lehetnél Cortezre, akinek a nagymamája nemrégen kapott szélütést – mondtam egyszerűen, mire a többiek a fejüket csóválva néztek maguk elé.

– Tényleg – húzta el a száját Dave. A fergeteges poénból pillanatok alatt kínos csend lett, Viki pedig gyilkos tekintettel méregetett.

– Most mi van? Nem lett baja, leült a helyemre… – próbálta menteni a menthetőt, de már senki nem nevetett.

Cortez és Ricsi kiléptek az ajtón, mire Virág nyújtotta a bukót.

– Mi a pálya? – nézett körbe Ricsi, miközben raszta hajára ráerőltette a fekete sisakot. – Mi történt?

– Semmi – vágta rá Viki, mielőtt még bárki bármit mondhatott volna. Úgy tűnt, már nem szívesen vág fel a hatalmas sztorijával. Lehet, hogy szánalmas vagyok, de ő is. Csak másképp.

Dave apukájának a kocsija begurult a suli elé, úgyhogy intettem Virágnak, és elindultunk.

– Ren! – szólt utánam Ricsi a felhajtott bukója alól. – A franciakultúra-házi holnapra…

– Átküldöm – kiáltottam, aztán némi töprengés után hozzátettem. – De csak akkor, ha belépsz a Facebook-csoportba!

– Melyikbe? – kérdezte furán, mire a mögötte ülő Virág előrehajolt, és mondott neki valamit. – Ja, oké – röhögött Ricsi.

– Óvatosan a „járművel” – szóltam rájuk, mire intett, és lekanyarodott az útra.

Cortez kérdőn nézett körbe, hogy miről van szó, a mellette álló Zsolti pedig vigyorogva felém kacsintott. Elmosolyodtam.

– Csókolom – szálltam be a kocsi hátsó ajtaján. Dave apukája csak biccentett, aztán a háromperces út csendben telt.

Dave szobája oltári, egy csomó ideig csak bámultam körbe. Letisztult vonalak, minimál dizájn és kütyük, minden mennyiségben. Szerintem, ha egyenesen kihúznánk Dave kábeleit, körbeérné a földet. Kétszer. Különben meg úgy éreztem magam, mintha egy sci-fi filmben lennék, már csak azt vártam, hogy valaki beszóljon, hogy csatoljuk be magunkat, mert indulunk. Enyhén high-tech őrült.

– Nagyon klassz a szobád – forgolódtam, aztán a krómszínű polchoz léptem, és megnéztem, mik vannak rajta. Mindenféle bábu, felismertem egy *Star Wars*-figurát, a Predátort meg két tagot a *Mátrix*ból. Mielőtt megkérdezhettem volna, hogy Dave nem túlkoros-e az ilyen játékok gyűjtéséhez, hisztérikusan rám üvöltött, hogy „ne nyúljak Bobba Fetthez”. Hm. Gyermekded lélek.

Leültem egy székre (a gurulós főnöki bőrszékbe nem mertem, gyanítom, hogy Dave érzékeny rá), és az ölembe vettem a

notebookom. Dave a „vezérlőben” foglalt helyet (komolyan így hívja az asztala körüli területet), és benyomta a saját gépét. Mondjuk, egy elektronikai üzletben sem látok ennyi alma lógót, de mindegy. Percekig némán nyomkodtuk a gépünket, aztán Dave felajánlotta, hogy betesz valami zenét.

– Szabad? – suttogtam. – Mármint itt, a fedélzeten?

– Vicces – röhögte el magát Dave, aztán (láss csodát) az iPhone-ján benyomta a zenelejátszót.

– Köszi. Na, most azt kéne – kezdtem ismertetni a feladatot –, hogy amíg én a saját rovatomat szerkesztem, neked Photoshopolni kéne egy kicsit.

– Oké. Mit?

– Hát – túrtam bele a táskámba, és előszedtem a fecnit, amit a végzősök diktáltak le nekem. – Ezeket – adtam át neki.

Igen, az évkönyvekben mindenki jól akar kinézni, ez a Szent Johannából elballagók ajándéka a sulitól (és az újságtól). A négy évben készült fotók válogatása amúgy sem kis feladat (mindenkiről kábé ugyanannyit, vegyesen, ne csak a menők legyenek rajta…), ráadásul a lelkemre kötötték, hogy retusáljuk ki a pattanásokat, de volt olyan kérés is, hogy „vegyünk be” valakinek a csípőjéből, vagy éppen vágjuk le a képről a cipőjét mert akkor menőnek tűnt, de ma már überciki viselet. Ezeket a kívánságokat figyelembe véve kezdtünk el dolgozni. És három és fél kemény óra után sem jutottunk sokkal előbbre. Azt hiszem, a jövő hetünknek annyi. Dave apukája felajánlotta, hogy hazavisz. Dave nem jött velünk, mert megérkezett a bigyoshopos rendelése, és túlságosan lekötötte a kütyü, így elköszöntem tőle (szerintem nem is hallotta). Hazaérve mondtam anyunak, hogy nem vacsizok, mert ettem Dave-nél (teletömtem magam pászkával), úgyhogy felmentem a szobámba, és hullafáradtan még annyira benyomtam a gépem, hogy átküldjem Ricsinek a franciát.

Fotóválogatás: 5/2 – négyévnyi kép közül a legjobbakat kiválasztani… áááá.

Viki: 5/1* – mint mindig, most is olyan sztorival akart menőzni, amiben másokat bántott. Igazi egyéniség. No comment.

Sulirádió: 5/5* – The Strokes nap volt. Tök jó számokat adtak.

Kardos: 5/4 – ☺ Totál kiakadt, hogy „műveletlenek” vagyunk.

Peti: 5/5 – írt Facebookon, hogy szóljak, ha nem vagyok büntiben. ☺

Időjárás: 5/2 – esős. ☹

Áááálmos: 5/1 – leragad a szemem.

Április 23., péntek

Hosszú, hosszú nap.

Duplaangollal kezdtünk, ahol az utolsó csoport brit előadását kellett meghallgatnunk. Ez volt az úgynevezett „halálcsoport”. Arnold, Cortez és Jacques. Na most, szegény Jacques semmiről nem tehetett, csak kapkodta a fejét, ugyanis miután Mr. O’Realy kihívta őket a táblához, hogy együtt adják elő a feladatot, Arnold és Cortez is elővette a saját papírját. Gondoltam, hogy nem együtt fognak készülni, de legalább reméltem, hogy egyeztetnek arról, ki csinálja meg. Hát, tévedtem. Mindketten megcsinálták, külön, és mindketten arra vártak, hogy előadhassák. Mr. O’Realy hezitált, mit tegyen, végül közölte, hogy mindketten felolvashatják, és külön kapnak jegyet. Jacques elég kínos helyzetbe került, mert neki el kellett döntenie, hogy melyikőjük előadásához csatlakozik. Végül Arnold mellett döntött.

Mindketten húsz percet kaptak (Arnold esetében ez felér egy kínzással, csak húsz perc!), Cortez kezdhetett. Komolyan, még engem is meglepett, mert az amúgy iszonyat unalmas témát érthetően és szórakoztatóan adta elő, egy páran fel-felnevettek, meg mutogatott nyomtatott képeket hozzá, sőt, bevonta az osztályt is. A tanár elismerően bólintott, amikor befejezte, és természetesen hatalmas tapsot kapott. Arnold következett. Ő száraz tényeket közölt, rengeteg információt osztott meg nagyon rövid idő alatt, az előadása tele volt olyan szavakkal, amiket az osztály nem igazán értett, mert sokan vagyunk kezdők. Mikor befejezte, Mr. O’Realy tapsolni kezdett. Hozzá csatlakoztam én is, majd utánam Virág és Gábor. A többiek csak meredtek előre. Nem tapsoltak. A tanár megköszönte a dupla előadást, majd mindketten ötöst kaptak. Illetve mindhárman.

– Nagyon klassz volt – dicsértem meg Arnoldot, amikor leült mellém.

– Köszönöm – felelte, és fellapozta a könyvét. Mögöttünk Cortezék éppen röhögtek valamin, de nem néztem hátra. Nem akartam. Szünetben Ricsi odajött hozzám, és megköszönte a franciát.

– Nincs mit – bólintottam.

– De figyelj már, Ren – rázta meg a raszta haját. – Én nem találtam azt a Facebook-csoportot.

– Hogyhogy nem? – csodálkoztam.

– Asszem', törölték.

– Kár – mosolyodtam el. – Már egészen sokan voltak.

Hogy Viki miért törölte az oldalt? Fogalmam sincs. Őszintén? Nem is érdekel. Minden velük kapcsolatos dolog lepereg rólam. Illetve azon vagyok, hogy leperegjen.

Ofőórán, miközben citromos minyont ettem (szabad, Haller tényleg megengedi), a tanár büszkén mosolygott az osztályra.

– Alig érkezett rátok panasz! – pislogott meghatódva.

– Éljen! – állt fel Robi, és körbefordulva meghajolt.

– Azt mondtam, alig. Haraszti, rád pont érkezett. Ha még egyszer megtudom, hogy utánozod Gondos tanárnőt, figyelmeztetést kapsz!

Ja, igen. A két kocka legújabb heppje, hogy a kémiatanárnő után ismétel mindent. De mindent. Elég idegesítő. ☺ Az ofő rátért még a jövőheti ballagásra meg a közelgő osztálykirándulásra (érettségi szünetben lesz), mire mindenkinek felcsillant a szeme.

– Az igazgatóhelyettes kérésére a következő lehetőségetek van. Idén vagy nem megyünk kirándulni… – kezdte. Hangos morajlás és feltűnő fészkelődés vette kezdetét. – Vagy elfogadjátok a feltételeket, miszerint a két osztály együtt megy kirándulni, két napra, a Balatonra, négy kísérővel.

– Jóóó – ordították be többen.

– Kik a kísérők? – kérdezte Cortez. Az ofő mosolyogva bólintott.

– A két osztályfőnök, Tölgyessy tanár úr…

– Éljen! Éljen! – üvöltötte Robi.

– Valamint Máday Emília – fejezte be.

– Naaa – hőkölt hátra Ricsi, és hintázás közben kicsúszott alóla a szék, mire hátraesett. Az egész osztály szakadt a nevetéstől, Virág meg felsegítette.

– Mádayval kirándulni? Ez valami vicc? – forgolódott Zsolti.

– Nem, a magatartásotok miatt az igazgatóhelyettes asszony úgy döntött, elkísér minket.

– Éljen – tapsolt erőltetetten Dave.

– Sajnálom, döntsétek el, mit szeretnétek.

Naná, hogy bevállaltuk a kirándulást Mádayval. A fiúkat ismerve, simán kijátsszák. ☺

Ebédszünetben Arnold mellett ültem az udvaron, és azon tanakodtunk, hogy suli után először merre induljunk, amikor Levi odajött hozzám.

– Beszélhetünk? – kérdezte.

– Persze – mosolyogtam rá, mire a végzős fiú hozzátette, hogy négyszemközt. Felkászálódtam a padról, és odébb sétáltunk.

– Tudod, van a végzősök bálja. Vágod, nem? – nézett rám. Vágtam. Hogyne. – Eljönnél velem? – kérdezte kurtán, én pedig a döbbenettől hirtelen meg sem tudtam szólalni.

– Mármint én? – kérdeztem vissza, és igyekeztem elnyomni a „most először hívtak meg a végzősök bulijára, vááá” örömömet.

– Ja, te – bólintott.

Mosolyogva néztem a földet, miközben a tornacipőmmel egy fűcsomót tapostam. Elhívtak, ez tök jó. Meg „húú”. Meg „tejóég”. Tutira rólam beszélne mindenki, sokan megtudnák a nevemet, sőt, talán még az arcomat is megjegyeznék. Egy végzőssel bulizni tizedikben. A Szent Johannában ez nagy dolog. Másrészről viszont Levi aranyos meg kedves srác (az okos és hasonló jelzőket direkt likvidálom, hogy ne rontsam a képét), viszont ez nem lenne fair. Éppen egy egész tanévet felölelő, iszonyatos szenvedésen vagyok túl, végre tudok úgy gondolni Cortezre, hogy nem bőgöm el magam, és végre igazán kezdem értékelni, hogy egyedül vagyok. A végzősök bálján mindenképp ott leszek (fotósként alap), miért rontanám el valaki másnak az

örömét, aki annyira, de annyira lenne a helyemben! Valószínű, hogy ő soha nem tenné ezt meg értem, de nem számít. Én ilyen vagyok. Ha legalább egy kicsit tetszene Levi, akkor meggondolnám. De így, hogy semmilyen tekintetben nem az esetem, kár lenne elvenni más lehetőségét. Kosár. Tőlem. Te jó ég, mik vannak.

– Sajnálom – ráztam meg a fejem mosolyogva –, nem mehetek veled.

– A fotózás miatt? – kérdezte letörten.

– Nem – vallottam be őszintén.

– Oké, vágom – tette fel a kezét.

– Viszont, ha megfogadsz egy baráti tanácsot… – tettem hozzá.

Levi először nem értette, hogy kiről beszélek, aztán hatalmas „áhááá" bólintással megfordult, és egyenesen az a-sok felé indult. Tami totál elfehéredve bólogatott párat, aztán megvárta, hogy Levi bemenjen az épületbe, és csak azután kapott hisztérikus visítórohamot. Nekem is így kellett volna reagálnom a meghívásra. Ezért sem érdemeltem meg, hogy elmenjek vele. Ja, a sztorihoz hozzátartozik, hogy tesi után az öltözőben Tami megölelt. Életemben nem beszéltem vele két szót sem, de átölelt. Wow. Nem semmi.

Utolsó óra után Arnolddal és Jacques-kal indultunk el a suliból, hogy felfedezzük a várost. ☺

Majdnem este kilenc volt, mire hazaértem, úgyhogy dögfáradtan rogytam le a babzsák fotelembe, és ahhoz is erőt gyűjtöttem, hogy levegyem a cipőm. Ajj, és ahelyett, hogy alhatnék egy nagyot, mehetek holnap hajnalban lovakat nézni, ahogyan ugrálnak. ☹

Városnézés: 5/5* – szörnyen klassz volt, nagyon jól éreztem magam, és egész szép jegyzetet készítettem az irodalom beadandómhoz.

Levi: 5/4 – kicsit sajnálom, de azt hiszem, így a helyes.

TeveClub: 5/2 – te jó ég!!! Ezer éve! Meg kell néznem, remélem, nem nyúlt ki a virtuális állatom!

Arnold: 5/5* – sétáltunk és beszélgettünk, és nevettünk… És amíg Jacques a Várban fotózott, mi leültünk inni egy üdítőt, és a panorámát nézve Beatlest meg Oasist hallgattunk fél-fél fülhallgatóval. Azt hiszem, bekerül a „szép emlékek" gyűjteményembe ez a pár óra.

Virág: 5/5 – az előbb hívott, hogy rúgott a kistesója a cipőboltban. Woow! ☺

Április 30., péntek

Annyira, de annyira zsúfolt volt a hét, hogy egyszerűen nem volt időm írni. A legfontosabbak, időrendi sorrendben: Kinga második lett a versenyen, legyőzte Vass Angéla, az ősi riválisa. Még aznap, ott, Gödöllőn dobta Olivért, nem indokolta meg, csupán szakítottak. Azóta különböző időpontokban, mindenfajta ok nélkül kap dührohamot, és mindenért Zsoltit hibáztatja, mert szerinte miatta ment tönkre az élete. Hát, ki hogy éli meg, ha szerelmes.

Aztán azon túl, hogy tanultam, magoltam és készültem (ez mind ugyanaz, de így elfoglaltabbnak tűnök), a suliban minden percet Arnolddal töltöttem, suli után pedig minden percet Dave-vel. Igen, a fotózás miatt rengeteg időt voltunk együtt, délutánonként vagy náluk, vagy nálam szenvedtünk az évkönyvekkel, és amíg én sírógörccsel küszködve nyafogtam, hogy nem leszünk készen, ő végig nyugtatott, hogy de. És neki lett igaza, mára mindenki megkapta. ☺ Amúgy meg szabad perceimben aput kísértem kondizni, továbbá anyuval kerestem ruhát a végzősök báljára (igen, a fotósnak is van dress code), és tartottam a kapcsolatot Justine-nel, akivel esténként webkameráztam, továbbá Petivel, aki nehezen hitte el nekem, hogy nemhogy moziba menni nincs időm, de konkrétan a moziműsor csekkolása is hatalmas kihívás ezekben a napokban…

Úgyhogy mára végre minden lenyugodott, és elballagtak a végzőseink. Délelőtt valamennyi diák díszített (roppant érdekes elfoglaltság), aztán délután túlestünk az ünnepélyen. Ami pont annyira volt szép, mint a többi ballagás, érdekes, mint a többi

ballagás, és hosszú, mint a többi ballagás. De túléltük. És következett a várva várt este. A végzősök bálja.

Hozzátartozik a sztorihoz, hogy a végzősök bálja kizárólag meghívásos alapon működik, tehát senki nem teheti be a lábát, csak ha végzős hívta meg és együtt érkeznek. Na most, ez alól a szigorú szabály alól lóg ki négy ember az egész suliból. A két stúdiós (két tizenegyedikes fiú váltotta a héten elballagó két diákot), akik a zenéért felelősek. Továbbá a suliújság riportere és fotósa. Haha! Vagyis Kinga és én is mehettünk, sőt, vihettünk magunkkal plusz egy-egy főt. Mondanom sem kell, eléggé megnőtt irántunk az érdeklődés a héten, olyan fiúk is mosolyogva köszöntöttek, akiket eddig még csak nem is láttam. Ami Kingát illeti, ő dühös a világra, és „női egyenjogúság!" címszó alatt úgy döntött, totál egyedül megy a bulira, nincs szüksége kísérőre. Zsoltit úgysem merte volna elhívni (és nem is akarta). Ami pedig engem illet, hívhattam volna Arnoldot, de nem hívtam, és amúgy sem jött volna, szerintem. Jacques-ot, mert mindig ő a kísérőm. De nem hívtam. Karcsit, aki még sosem volt hasonló estén (és sokáig nem is lesz). De őt sem akartam magammal vinni. Cortezt, akit valamennyi végzős lány meghívott, és az összesnek nemet mondott. Nem, nem haltam volna bele egy újabb nemleges válaszba tőle, de eszembe se jutott meghívni. Csupán egy név ugrott be, akivel szívesen mennék. A „megszenvedtünk a héten, fotókkal álmodtunk és kihullott a hajunk az idegtől" társam. Dave. Örömmel mondott igent. Én meg örültem, hogy eljön velem.

Virág törökülésben ült az ágyamon, és vigyorogva nézett, miközben anyu kiszedte a csavarókat a hajamból. Próbáltam neki megmagyarázni, hogy nem akarok loknikat, de szerinte „édes". Vajon melyik tizenhat éves lány szeret „édesen" kinézni? Mindegy. Viszont a ruhám tökre klassz, sötétkék, és olyan hosszú, meg komoly, és bármennyire is szerettem volna hozzá tornacipőt húzni, anyu azt mondta, „szó sem lehet róla". Úgyhogy normális cipőben, szép ruhában, böngyör hajjal vártam James Bondot. Aki pontosan érkezett. Dave szmokingban! Ez külön megért egy nevetést.

– Csini vagy – dicsért meg, én meg zavartan végigsimítottam a ruhámon.

– Köszi – bólintottam. – Ugye nem akarsz egész este Twitterezni? – riadtam meg.

– Öööö – vakargatta az állát. – Mosolyogj – nyújtotta felém a kezét, és már le is fotózott a mobiljával. Klassz. Szerintem pislogtam.

A kistáskámba valahogy belegyömöszöltem a fényképezőgépem, aztán apu szólt, hogy indulhatunk, elvisz minket. Az ajtóban anyu és Virág mosolyogva integettek utánunk. Erről jut eszembe. Virág miért és meddig maradt nálunk?

A Szent Johannába érkező diákok mind nagyon kiöltöztek, ami nem csoda, Máday igen szigorú ellenőrzést tartott a kapuban. Két lányt is hazaküldött, mert „nem megfelelőnek” ítélte meg a ruhájukat. Oké, az egyikük tényleg úgy nézett ki, mint egy menyasszony. Ráadásul a *November Rain* klipből ismerős ruhában… ☺

A tesiterem elegánsan fel volt díszítve: virágok, halvány, színes fények és lufik. A színpad fölé húzott transzparens pedig a két végzős osztályt búcsúztatta. Amint megérkeztünk, rögtön fotózni kezdtem a táncoló párokat, a gyönyörű ruhákban pózoló lányokat, a szipogó ofőket… Aztán a lelátón megláttam Kingát, aki egyedül ücsörgött, piros ruhában, kiengedett, hullámos hajjal.

– Téged is játékbabának nézett az anyukád? – kérdeztem mosolyogva, és a saját hullámos sörényemre mutattam.

– Nem, ezt én csináltam – legyintett.

– Klassz. Leülhetek?

– Felőlem – vonogatta a vállát.

– Hát, a végzősök bálja messze a legmenőbb Szent Johannás program.

– Igen – bólintott unottan.

– Jót beszélgettünk – tápászkodtam fel, mert gondoltam, lelépek.

– Kivel jöttél? – nézett fel rám.

– Dave – mutattam le a tánctérre, ahol Dave… Na, azt nem tudom, mit csinált, ő táncnak nevezi, szerintem csak ijesztgette a többieket.

– Jó szórakozást – intett, és folytatta kedvenc tevékenységét: idegesen meredt maga elé.

– Az a helyzet – ültem vissza –, hogy nem nagyon van kedvem szórakozni.

– Üdv a klubban – bólintott, és felém nyújtott egy csomag mogyorót.

– Azt hittem, nem akarsz velem egy klubban lenni – mondtam halkan. Kinga felém fordult és halványan elmosolyodott. Igen, ez nem akarás kérdése. Ez csak így alakult.

Viszont pozitívum, hogy sikerült faarccal végignéznünk a végzősök szórakozását, mindenki boldogan táncolt, énekeltek, nosztalgiáztak, voltak, akik sírtak. Mi meg unottan rágcsáltuk a mogyorót, aztán, mikor már nem kértünk, egyszerűen szétdobáltuk. Éljen a deviancia! ☺

Levi és Tami: 5/5* – az estébe egy csók is belefért egy lassú szám közben. Ennek tudatában örülök, hogy nemet mondtam. ☺

Dave: 5/4 c – szuperül érezte magát, egy rakás képet töltött fel magáról Twitterre és Facebookra. Fura dolgok dobják fel.

Évkönyvek: 5/5* – nagyon profi munkát végeztünk, mindenki elégedett volt velünk.

Ballagás: 5/5 – már csak azért megérte, mert Cortezt láttam a Szent Johannás zakóban. Wow.

Kinga és én: 5/5** – ritka pillanat, de jól éreztem magam vele. Mi képviseltük a „na, és akkor mi van, ha mi nem örülünk?” csapatot a sok boldog, önfeledt bulizó között. Még a végén emósok leszünk. ☺

Május 2., vasárnap

Nem találom az elemlámpám! Pedig elemlámpa nélkül nem megyek osztálykirándulásra, mert az esti villanyoltás után nem

tudnék olvasni! Már szinte mindent bepakoltam, csak az a fránya elemlámpa nincs meg. Mindegy.

Amúgy a Facebookon őrültekháza van, mindenki kommentel valamit a kirándulásról, Zsolti csináltatott magának egy pólót, amin Máday képe van (juj), elvileg abban akar jönni. Andris állapota szerint focilabdát fúj, Dave tölti a kütyüjeit, hogy kibírja lemerülés nélkül, Virág jajgat, mert az ofő nem engedi, hogy hozza R. P-t. Hogy miért akarja hozni a kutyáját Kenesére? Passz. Egyedül Arnold nem írt semmit. Ő nem jön. Igazából szerintem kedve sem lett volna, de Borrel megkérte, hogy az érettségi szünetben intézzék el a maradék adminisztrációt, ami a végleges átiratkozáshoz kell. Őszintén sajnáltam, hogy kihagyja az (utolsó) közös kirándulást az osztállyal, de állítása szerint annyira nem lopták be magukat a szívébe a többiek, hogy búcsúkiránduláson vegyen részt. Arnold ma egészen sokáig nálam volt, amíg pakoltam, végig beszélgettünk, aztán elköszöntem tőle. Kikísértem a kapuba, és hosszasan megöleltem.

– Vigyázz magadra. És jó kirándulást – simogatta meg a hajam. – És – sóhajtotta – ne kerülj bajba.

– Oké – mosolyodtam el.

Hogy ezt pontosan mire értette, azt nem tudom. Juj, Virág videohívást indított. Mennem kell.

Kirándulás: 5/5*** – mindjárt kelnem kell, és még mindig nincs elemlámpám!!!

Május 4., kedd

Hullafáradtan, itthon, élményekkel tele és szörnyen álmosan. Na, akkor összefoglalva az elmúlt két napot.

Hétfőn reggel hajnali kelés, találkozás a pályaudvaron, reggelire szalámis szendvics fél paprikával, Máday edzőcipőben. Ez bizony egy kirándulás kezdete.

A vonatállomáson nem volt nehéz megtalálni a két tizedikes osztályt, egyrészt, mert borzalmasan hangosak voltak, másrészt, Robi messziről eltalált egy vízi… Nos, nem pisztollyal, inkább

puskával. Éljenek az érett tizenhat évesek. Már indulás előtt vizes lett a csíkos, galléros pólóm plusz a hajam bal oldala.

– Sziasztok – köszöntem, ahogyan odaértem a többiekhez.

– Haraszti, azonnal elnézést kérsz a jegyszedőtől, amiért lelocsoltad! És az ég szerelmére, add már ide azt a vacakot! – üvöltötte Máday, aztán kicsavarta Robi kezéből a vízipuskát.

– Látom, jó a hangulat – jegyeztem meg, aztán megálltam Virág mellett, és a többieket hallgattam, akik éppen Zsoltin röhögtek. Zsolti nem viccelt, a pulóvere alatt valóban egy fényképes póló volt, az ig. helyettes tablóképével. Igaza van, borítsuk ki Mádayt még indulás előtt.

Dave a telefonján pötyögött, Virág és Ricsi együtt hallgattak zenét, Edina és az a-s lányok csatlakoztak, Cortez pedig szemmel láthatóan nem vett tudomást a közelünkben lévő lánytársaság susogásáról, akik folyamatosan őt bámulták. Hogy mit néztek rajta? Nem is tudom. Clash pólóban, farmerben és deszkás cipőben lévő tizenhét éves srác, gitártokkal a hátán, menő fa nyaklánccal, szerteszét álló sötét, szinte fekete hajjal és a világ legszebb sötétkék szempárjával. Tényleg nem értem, miért bámulták… No comment. Igazán örültem, amikor végre összetereltek minket, és felszálltunk.

A vonaton természetesen mindenki kérdőn nézett ránk, ugyanis huszonhárom gyerekre négy felnőtt jutott. Nem, nem kiskorú bűnözők vagyunk, csupán egy kissé balhés osztály.

– Na, elég volt! Csendet! – üvöltötte Máday. – Üljetek már le! Nagy Zsolt, gyere be az ablakból, és hagyd abba az integetést!

– Igazgatóhelyettes asszony, csak elköszönök – vigyorgott Zsolti. Az állomáson maradt tizenéves lánycsoport vihogva visszaintegetett, mire Edina megrántotta Zsolti karját, aki a lendülettől lehuppant.

Máday utasítására mindenki elhelyezkedett. Cortez, Ricsi, Virág és Zsolti ültek le először, mindenki más pedig hozzájuk igazodott. A mellettük lévő üléseket természetesen az a-s lányok négyese foglalta le, egyrészt, hogy Edina közel legyen Zsoltihoz, másrészt meg, nehogy a nyomikkal kelljen utazniuk. Mögöttük Máday (direkt közel Cortezékhez, hogy rájuk lásson), Dave

Andrissal és Robival. Az ig. helyettes őket egészen közel akarta tudni magához, nem véletlenül: a három kocka már az indulás előtt előkapta a kütyüket (netbook, iPad, laptop), és pötyögni kezdtek. A két ofő és Tölgyessy is a „zűrös" társaság közelében akart lenni, úgyhogy az a-s fiúkkal együtt a Cortezék körüli üléseket foglalták el. A vagon végébe sétálva megtaláltam Jacques-ot és Gábort, ők csendesen keresztrejtvényt fejtettek, úgyhogy eldöntöttem, hozzájuk ülök le.

– Réni! – üdvözölt Jacques boldogan, és megkínált egy almával. Megköszöntem, aztán levágtam magam az ablak melletti ülésre. A vonat lassan elindult, én pedig bámultam az elsuhanó tájat, miközben a fülemből üvöltött a Pulp. (Arnold csomó mindent feltett a zenelejátszómra.)

– Remek – lépett oda hozzánk Kinga. – A nyomiknál van csak hely.

– Szia – intettem, figyelmen kívül hagyva a beszólását.

– Szuper kirándulás lesz – vágta le magát mellém. Úgy látszik, a fejébe vette, hogy pokollá teszi az életemet.

Virág időnként hátrajött hozzánk, hogy megnézze, mit csinálunk, de mivel nálunk nem volt olyan jó a hangulat, nem időzött sokat.

– Reni, csinálunk neked helyet, nem jössz?

– Nem, jó itt. De te menj csak – mosolyogtam rá. Virág szomorúan biccentett, aztán ott hagyott.

– Mit hallgatsz? – rántotta ki Kinga a fülemből a fél fülhallgatóm. Fél perc múlva fintorogva visszadobta. – Borzalom.

– Nekem tetszik.

– Kit érdekel? – fújtatott, és unottan a plafonra nézett.

Hát, így telt az utunk. Mi négyen néma csendben egy hátsó fülkében, miközben elölről odahallatszott egy-egy borzalmasan hangos röhögés, Cortez gitározása, Máday ordítása, az a-sok viháncolása… Igen. Ők úgy néztek ki, mint két tizedikes osztály, akik a Balatonra mennek. Mi meg, mintha valami nyomitáborba készülnénk.

Dögunalmas vonatút, megspékelve Kinga örökös megjegyzéseivel, Gábor és Jacques unalmasabbnál is unalmasabb

barkochbázásával, és végül megérkeztünk Kenesére. Konkrétan mi négyen annyira csendben voltunk, hogy simán otthagytak volna minket, ha nem tudjuk, hogy le kell szállni.

– Kettesével megálltok, és csendben maradtok, amíg számolok! – üvöltötte Máday. Annyira riasztó volt, hogy azok, akik velünk együtt szálltak le, kissé bizonytalanul néztek rá, és kis híján beálltak a sorunkba. Igen, Mádaynak van tekintélye.

Miután mind megvoltunk, elindultunk a szállás felé. Huszonhárom gyerek, elöl a „kemény mag”, középen Máday az a-s lányokkal, mögöttük mindenki más, végül mi, négyen meg az ofő.

– Nagyszerű kirándulás lesz – mosolygott Haller, és megveregette Gábor vállát. – Reni, anyukád nem mondta, milyen idő lesz?

– De, ki is nyomtatta – túrtam bele a hátizsákomba, majd odaadtam az ofőnek a részletes időjárás-előrejelzést.

– Ilyen lehet a pokol. Barkochbázó lúzerek és kinyomtatott időjárás-jelentés – bólogatott Kinga idegesen.

– Miért nem mész előre? – kérdeztem végül, mert őszintén nem értettem, hogy mit akar, ha egyszer annyira szörnyű velünk.

– Megtisztellek titeket a társaságommal – felelte, mintha csak örülnünk kéne ennek.

– Pompás – bólogattam.

A szállást hamar megtaláltuk, a fiúk iszonyat sokat nevettek rajta, mert szerintük „cellákban” helyeztek el minket. ☺

– Felmayer, ugye csendben van? – förmedt rá Máday. Dave behúzott nyakkal vihogott. – Szobaelosztás!

Na, ez majdnem egy óráig tartott. Máday közölte, hogy ő márpedig Cortezék szobája mellett alszik, szemben Andrisokkal, hogy mindenki „szem előtt legyen”.

– Bencze, te kivel leszel? – fordult Virághoz az igazgatóhelyettes.

– Renivel.

– És velem – tette hozzá Kinga.

– Jó. A három lány szobája a lehető legtávolabb legyen Pósától. Nincs éjszakai randevú! – tette fel az ujját szigorúan.

Ezt megkaptuk. Mi, hárman a folyosó legvégén, a dohos, áporodott szobában.

– Ez valami vicc? – hőkölt vissza Kinga, amikor benyitott. Jó, tényleg nem volt egy nagy durranás a szobánk, de úgy gondoltam, egy éjszaka semmi, úgyhogy kiválasztottam az ablak melletti ágyat, és rádobtam a táskám.

– Ott én alszom – közölte Kinga, mire sóhajtva felkaptam a sporttáskám, és átrángattam a fal melletti ágyhoz. – Megyek, fertőtlenítem a fürdőszobát – emelte ki a Domestost a táskájából, mi meg Virággal csak bámultunk. Mivel Kinga gumikesztyűben zuhanyzót takarított, kimentünk a folyosóra.

– Vízilufi!!! – ordította Andris, aztán szétcsattant rajtam egy vízzel töltött lufi.

– Kösz.

– A napon megszárad, egy perc alatt. Na, benne vagytok a csatában? – kérdezte, miközben elhajolt, mert Zsolti kilépett a szobájuk ajtaján, és teljes erőből eldobott egy lufit.

– Inkább nem – mondtam, aztán megragadtam Virágot, és behúzott nyakkal végigrohantunk a folyosón. A szállásban az volt a legjobb (vagy egyetlen jó), hogy közvetlenül a vízparton állt, úgyhogy a hátsó ajtón kilépve máris a Balcsi partjára értünk.

Az a-s fiúk a füvön fociztak, Ricsi ördögbotot dobált a parton, Cortez felhúzott térdekkel ücsörgött mellette, és a vizet bámulta. Mellettük a négy a-s lány hatalmas napszemüvegben, bikinifelsőben és apró sortban napozott. Hm. Azért annyira nem volt jó idő, de mindegy…

Leültünk Virággal a fűbe, és miközben ő Ricsit nézte, ahogyan dobál, én bedugtam a fülembe a zenelejátszómat, és azt hallgattam.

– Csajok fürdőruhában! – ordította el magát Andris, amikor Robival együtt kiléptek a hátsó ajtón.

– Aztaa! Pontozzunk – biccentett Robi, és nem túl diszkréten megtárgyalták, hogy az a-s lányok közül a tízes skálán ki hogy szerepel bikiniben.

Az a-sok meg csak vihorásztak rajtuk, aztán tovább tették az agyukat… Mi, Virággal pólóban, hosszú gatyában és

tornacipőben voltunk, és rájöttem, akkor se rohangálnék bikinifelsőben a srácok előtt, ha a természet „kegyesebb” lett volna hozzám. Valahogy feszélyezett volna a tudat, vagy nem is tudom. Mindenesetre Edináék nem zavartatták magukat. Éljen az egészséges énkép. Jó nekik.

– Na, ezek rendesen kivetkőztek magukból – huppant le mellém Kinga, és nyomott a tenyerembe egy adag naptejet. Nincs mese, követ, és mindent megtesz azért, hogy átragadjon rám a hangulata. – Ősi szabály. Ha nincs agyad, mutass mást. Pff – méregette gúnyos vigyorral a „napimádókat”. Aztán megakadt a szeme Cortezen. – Ennek meg mi baja? Elég szentimentális képet fest…

A vállamat vonogatva fordultam én is felé, aztán kivettem a fülhallgatót a fülemből. Azt hiszem, Kinga úgy döntött, hogy ma nem enged végighallgatni egy számot sem.

– Foci! – tapsolt az ofő, ahogy kilépett az ajtón. – Két csapat, a-sok a b-sek ellen. Ki száll be?

– Én! – pattant fel Kinga.

– Mi? – ráztam meg a fejem, mire Zsolti is csodálkozva nézett.

– Ló, lány vagy, közöd nincs a focihoz.

– Mi van, félsz, hogy elverlek? – húzta ismét gúnyos mosolyra a száját. Zsolti vette a lapot. Azonnal beállt. Az ő harcuk azért is érdekes, mert egy csapatban voltak.

A mi osztályunk csapata rögtön összejött, miután Ricsi, Zsolti, Andris, Robi, Kinga és végül Virág is jelentkezett focizni. Őt kapusnak állították be azzal az utasítással, hogy „ne csináljon semmit”. Az a-sok azonban húzták a szájukat, mert a fiúk közül sokan Dave gépe körül ácsorogtak, aki a parton ülve *Lost*ot nézett. ☺ Aztán Zsolti rájuk ordított, úgyhogy meglett a másik csapat is. Csodálkozva néztem, hogy amikor Cortezt hívták, ő csak intett, hogy nem megy. Félretettem minden fogadalmam (valóban mindet), és elhatároztam, megkérdezem, hogy jól van-e. Végül is abban nincsen semmi rossz. Ugye?

– Szia – köszöntem. Felnézett rám, és biccentett. – Leülhetek? – kérdeztem.

– Nem, Reni, nem ülhetsz le a Balaton partján, sehol – rázta meg a fejét, én pedig elmosolyodtam. Letelepedtem mellé, és egy ideig csak néztem a tavat, hirtelen nem is tudtam, hogy mit mondjak.

– Hogy megy a portugál? – érdeklődtem végül, mert nagyon úgy tűnt, Cortez az életben nem fog hozzám szólni. – Jól – felelte egyszerűen.

– Örülök – suttogtam, és a szám szélét rágva azon tanakodtam, hogy miért keresem magamnak a bajt. Mert újabban remekül elvagyok Cortez nélkül. Tényleg, minden oké. Csak látni, hogy baja van… hogy szomorú… hogy nem sokat mosolyog. Ááá, egyértelmű, hogy megdőlt minden, amit eddig olyan gondosan felépítettem. Hirtelen a köztünk lévő, összematricázott gitár felé nyúltam, és felemeltem.

– Mit csinálsz? – kérdezte. Na, csak felkelti valami az érdeklődését.

– Játszom valamit – vonogattam a vállam. – Nem is tudsz gitározni – suhant át az arcán egy halvány mosoly. Félsiker, éljen!

– Bocs, de karácsony óta tanulok gitározni. – néztem a szemébe, és ezzel elértem, hogy igazán meglepődjön. Hátradőlt és az alkarjára támaszkodva biccentett, afféle „lássuk” stílusban.

Oké, minden tudásom összeszedtem, gondolatban felelevenítettem a *Gitáriskola* könyvemben lévő tabokat, lehunytam a szemem, és lefogtam az akkordot. Lassan pengettem, erősen koncentráltam, még le is vert a víz, annyira görcsöltem, és igaz, hogy négyszer kezdtem neki újra, mert elrontottam, de sikerült!

– Ez mi volt? – kérdezte Cortez elkerekedett szemmel.

– *Megfogtam egy szúnyogot* – feleltem büszkén.

És akkor kész, megtört a jég, Cortez elröhögte magát. Őszintén, örültem volna, ha csak egy „haha” szakad ki belőle, mert a percekig tartó nevetése inkább kezdett megalázó lenni, de nem bántam. Lángvörös fejjel vártam, hogy abbahagyja. Mikor végre azt hittem, hogy ennyi, kinevette magát, újra rákezdett,

hátradőlt a fűbe, és a fejét fogva, hitetlenül röhögött. Rajtam. Éljen.

– Most miért? – kérdeztem zavartan.

– Öt hónap alatt ezt tanultad? – ült fel, és még mindig mosolyogva rázta a fejét.

– Igen! De teljesen egyedül! – közöltem, merthogy én büszke vagyok a teljesítményemre.

– Őstehetség vagy – bólogatott. Nem volt bántó, inkább aranyos. ☺

– Jó, de nem volt tanárom – érveltem, hogy azért ne tűnjek annyira bénának.

– Miért nem szóltál? – kérdezte a szemembe nézve, mire megvontam a vállam.

– Ha látod a felkészülés folyamatát, akkor nem lepődtél volna meg ennyire azon, hogy milyen ügyes vagyok.

– Igen, ez igaz – röhögött fel újra, aztán elkérte a gitárt, és az ölébe vette. Állítgatott rajta egy kicsit (ösztönösen elhangolok mindent…), aztán rákezdett egy dalra. Felvont szemöldökkel meredtem rá.

– Ez Killers – motyogtam.

– Aha. *Mr. Brightside* – biccentett, miközben tovább játszott.

– Szeretem ezt a számot – mondtam, és le sem tudtam venni a szemem a kezéről, annyira profin (és gyorsan) fogta le a húrokat.

Amikor abbahagyta, felém nyújtotta a gitárt.

– Tessék.

– Mit csináljak vele?

– Megtanítom.

– Komolyan? – kerekedett el a szemem.

– Komolyan – mosolygott rám. Üdv, lepkék, üdv, tavasz, üdv, „imádlak Cortez” érzés.

Több mint egy órán keresztül tanítgatott (türelmes volt, az biztos), végül a szám eleje már egészen jól ment, amikor Máday elordította magát, hogy mindenki hagyja abba, amit csinál, mert megyünk túrázni! Ennek természetesen senki nem örült, de a tanárok mind egyetértettek abban, hogy ki kell minket fárasztani ahhoz, hogy este aludjunk. Konkrétan egész Kenesét és környékét

bejártuk, gyalog, kettesével, fegyelmezett sorban. Mindent meg kellett néznünk, rövid szüneteket kaptunk, hogy igyunk meg együnk egy falatot, aztán már meneteltünk is tovább. Sajna, a nagy röhögésekről meg poénokról lemaradtam, mert én Kingával a sor elején mentem, a balhés társaság meg hátul. De azért hallottam, amikor Robi és Andris odaszólt egy-egy lánynak, hogy „szép a szemed, honnan van?", meg amikor Zsolti úgy döntött, énekeljünk közösen, és rákezdett a „Máday, Máday, a legjobb igazgatóhelyettes a világon" című saját szerzeményére. Máday annyira nem értékelte, égett a feje miattunk rendesen. Dave-nek köszönhetően az egész világ követhetett minket Twitteren, Virág és Ricsi kézen fogva sétáltak (amíg Máday rájuk nem szólt), Jacques pedig folyamatosan fotózott mindent. Még a fákat is.

Vacsorára értünk vissza a szállásra, és szinte összeestünk a fáradtságtól. A tanárok tényleg elhitték, hogy kikészítettek minket.

De a kamasz olyan fura dolgokra képes, mint gyors regenerálódás, úgyhogy mi simán kifújtuk magunkat 11 körülre (tábortűz, éneklés, vicces, cenzúrázott sztorik a tanárok előtt, blabla), úgyhogy a takarodó közeledtével egyre élénkebbek lettünk.

– Pósa, ha még egyszer meglátlak a lányok szobájában, velem alszol! – üvöltötte Máday, mire Ricsi nyomott egy gyors puszit Virág homlokára, és már ki is tűzött a folyosóra.

– Ez annyira romantikus, mindjárt hányok – morgott Kinga, és feltette a fejére a szemmaszkját. – Jó éjt.

És ezzel lekapcsolta a villanyt, pedig tudtam, hogy nem alszik. Az ágyamon ülve fellapoztam az *IPM*-et, és olvasni kezdtem, miközben odakintről hallottam, hogy a négy tanár megállás nélkül vitatkozik valakivel, hogy „menjen vissza a szobájába". Ez eltartott vagy éjfélig. Már épp lekapcsoltam volna a lámpát, hogy aludjak, amikor Virág telefonja rezegni kezdett.

– Mi az? – ültem fel.

– A fiúk egykor találkoznak kint. Megyünk? – suttogta. Erre gondolt Arnold, amikor azt mondta, ne kerüljek bajba?

– Persze – bólintottam. Na most, egy osztálykirándulás kilógás nélkül nem ér semmit.

Úgyhogy Virággal még egy órán keresztül felváltva rángattuk egymás vállát, hogy ne aludjunk el. A fehér Baby G órám csipogott kettőt egészkor, úgyhogy felpattantunk, és az ajtóhoz osontunk.

– Hová készültök? – kérdezte Kinga, aki a jelek szerint nem aludt, pedig régóta mozdulatlanul feküdt hanyatt az ágyában.

– Ki – susogtam. – A partra.

Kinga egy pillanat alatt lerúgta magáról a takarót, és felpattant. Persze hogy nem aludt. Farmerben és cipőben volt az ágyban. ☺ Résnyire nyitottam az ajtót, és kilestem. Sehol senki.

– Oké, mehetünk – néztem vissza, és lábujjhegyen, hang nélkül osontunk a folyosón. Kábé félúton jártunk, amikor Máday szobájának ajtaja nyílni kezdett.

– A fenébe – sziszegte Virág, és körbefordult, hogy visszaérünk-e, mielőtt kijön a folyosóra. Semmi esélyünk nem volt rá, úgyhogy Kinga fogta magát, és benyitott a legközelebbi ajtón, majd mindhárman benyomultunk.

A sötétben csak a szuszogásunk hallatszott, ahogyan a becsukott ajtóra nyomjuk a fülünket és hallgatózunk. A lépések elhalkultak, megszűntek, majd ismét erősödni kezdtek. Máday járőrözött egyet. Már éppen fellélegeztünk volna, hogy „ezt megúsztuk”, amikor hirtelen felkapcsolódott a szobában a villany. Mindhárman megperdültünk, és szemben találtuk magunkat Andrissal meg Robival, akik szintén felöltözve (Metallica póló, fekete farmer) feküdtek az ágyukban. A másik két fiú (két a-s) közben az igazak álmát aludták.

– Mit csináltok? – kérdezte Andris.

– Kilógunk.

– Zsír – biccentett Robi. És természetesen csatlakoztak. Végigsettenkedtünk a folyosón, aztán halkan lenyomultunk a lépcsőn. Viszonylag simán ment. A hátsó ajtón kiléptünk a sötétségbe. Az orrunkig nem láttunk, az egész part fekete volt.

– Pszt! Erre! – suttogta valaki, és egy mobilkijelzőt megnyomva mutatta, hogy merre vannak.

Egymás kezét fogva (mármint Kinga, Virág és én) botladoztunk a fűben, Andris és Robi pedig követtek minket. A parton Ricsi, Cortez, Dave, Zsolti és a négy a-s lány bandáztak. Naná, hogy ők is benne voltak a kilógásban. Leültünk a nyirkos fűre (amit anyu nem tud, az nem fáj), aztán természetesen elkezdődött a vihogás. Egy csapat diák éjjel, a Balaton-parton, tök sötétben ül, és néhány mobil kijelzővel világít. Ez igazán vicces. Igyekeztünk halkan dorbézolni, csak akkor némultunk el teljesen, amikor lépéseket hallottunk. A lebukás miatti félelemtől az adrenalinszintem az egekbe szökött, és lesütött szemmel vártam, hogy az egyik tanár ránk üvöltsön, amikor Jacques-ot pillantottuk meg. Hozott egy rakás pokrócot, majd mikor kiosztotta, leült közénk.

– Zsák, ez nagy ötlet volt – dicsérte meg Zsolti, aztán Jacques elmondta, hogy csak Gábor után jött ki.

– Nincs itt Zsidák – rázta meg a fejét Ricsi. Erre Jacques rávágta, hogy a szobában sincs.

Na, ez fura volt. Azonnal kezdetét vette a „Zsidák eltűnt, keressük meg” projekt, úgyhogy Dave, Andris és Robi visszamentek. Ricsi levette a pulcsiját, és odaadta Virágnak, aki a kapucnis Adidas felsőben úgy nézett ki, mint egy manó. ☺

– Mi a terv? – kérdezte Kinga.

– Megnézzük a napfelkeltét – közölte Zsolti, miközben átölelte Edinát, aki mindenképp oda akart bújni hozzá. Kinga szeme a sötétben is szikrázott.

– Okos. Fél kettő van, hol van még a napkelte? – csapott a homlokára, és rákulcsolta a karját a felhúzott térdére.

Kicsit vacogtam, úgyhogy összehúztam magamon a pokrócot. Egy órán keresztül beszélgettünk meg nevetgéltünk mindenfélén (Zsolti nem hagyta, hogy unatkozzunk), amikor is Andrisék visszajöttek azzal, hogy „Zsidák sehol nincs”.

– Körbenézünk a parton – mondta Dave, és járőrözni kezdtek a közelünkben.

Amíg ők *Helyszínelők*et játszottak, mi tovább ücsörögtünk, de olyan fél négy körül elérkezett a holtpont, eluralkodott rajtunk a fáradtság, átfáztunk, és már egyre kevesebbszer szólaltunk meg.

– Szerintem menjünk – mondtam halkan.

– Ne már! Ha eddig kibírtuk – ellenkezett Dave, aki ezúttal a vizet fürkészte (sötétben, a fekete vizet, tuti semmit nem látott).

– Én nem bírom, elalszom – nyöszörgött Virág.

– Oké, oké – biccentett Dave. – Akkor játsszunk. Ki bír tovább ébren maradni?

– Reggelig? – ásítottam.

– Nem. Amíg haza nem érünk. Na? Ki van benne?

– Felejtsd el, bealszom – szólt Ricsi.

– Én. Állom – szólalt meg hirtelen Kinga.

– Oké, én is – egyezett bele Zsolti és Cortez. Erre Edina is csatlakozott.

– Reni?

– Megpróbálom – vonogattam a vállam.

Az ötlet jó volt, a megvalósítása már annál nehezebb. Próbáltuk ébren tartani egymást, de először Virág aludt be, Ricsinek dőlve, aztán az a-s lányok sorban dőltek ki, egyszerűen elterültek a füvön.

– Mennyi az idő? – kérdezte Zsolti.

– Még mindig háromnegyed öt – feleltem.

– Mikor kel már ez a barom nap? – kérdezte idegesen, mire fáradt nevetésben törtünk ki.

Öt körül Dave, Andris és Robi újból kijöttek.

– A konyhán is megnéztük. Zsidákot elnyelte a föld! – rázta a fejét idegesen Dave. – Talán szólnunk kéne egy tanárnak.

– Sherlock, felhívtad már? – kérdezte Cortez. Mély csend következett, mindenki átgondolta a hallottakat. Dave türelmetlenül előkapta a mobilját, és hívni kezdte. Füleltünk, hátha a közelben csörög, de nem. Mikor felvette, Dave aggódva megkérdezte, hogy „hol a fenében van, tűvé tették érte a Balatont”.

– Igen? Igen? Aha. Értem. Jó, rendben – biccentett Dave és eltette a mobilt.

– Na? – mosolygott Cortez.

– Bogár volt az ágyában, átment Krisztiánékhoz aludni. Felkeltettem – mondta. Hajnali ötkor kitört belőlünk a röhögés.

– Valld be, Dave, jót játszottál – cukkolta Zsolti.

– Igenis komoly volt! Mi van, ha baja esik, érted – rázta a fejét, de már nem tudtuk komolyan venni. Ricsi tovább húzta, hogy „menjen, és analizálja a bogarat”, úgyhogy jót szórakoztunk.

Ezután viszont minden percben kidőlt valaki. Andris, Robi, Zsák, végül Ricsi és Edina sem bírta tovább. Amikor szürkülni kezdett az ég, már csak Zsolti, Kinga, Dave, Cortez és én maradtunk ébren.

– Na, mindjárt kel a nap. Mindjárt – türelmetlenkedett Dave.

A pokróc alatt vacogva néztem a tavat, aminek körvonalai egyre jobban kirajzolódtak. Pokoli hűvös volt, megcsípett egy szúnyog, és csípte a szemem az álmosság, de gondoltam, ha eddig kibírtam, akkor most már megvárom a reggelt.

– Zsoltinak is annyi – biccentett Dave. Kinga odanézett, és idegesen megrázta a fejét, miközben valami olyasmit motyogott, hogy „lúzer”.

– Na, hajrá, ki bírja ma estig? – kérdezte.

– Én nem vagyok fáradt – erősködött Dave.

– Renáta, élsz még? – fordult felém Kinga. Az összefogott haja tiszta kóc volt, és jó néhány tincs felpúposodott a fején. Eszelősen festett a hajnali órában.

– Nem igazán. Szétfagytam – ismertem be. Cortez felállt, felvett Zsák mellől egy pokrócot, és mellém lépve a hátamra terítette.

– Köszi – mosolyodtam el, de ráfagyott a fejemre a vigyor. Mármint tényleg. A hidegtől.

Cortez leült mellém, és mosolyogva nézte, ahogyan összegörnyedve remegek.

– Menj aludni – suttogta.

– Nem, még bírom – erőlködtem. – Csak lefagyott a kezem – bújtam ki a pokrócból, és megmozgattam az ujjaim. Tisztára elgémberedtek a hidegben. Cortez felém nyúlt, és megérintette a kezem.

– Tényleg megfagytál – nevette el magát halkan, aztán… Aztán hirtelen elég meleg lett.

Na, nem arra gondolok, hogy szélsőségesen megváltozott az időjárás, és minden előjel nélkül trópusi hőség szállt le a partra. A hőmérséklet nem változott. Csak éppen Cortez rákulcsolta az ujjait a kezemre, és leengedte a karját kettőnk közé.

Nem mertem ránézni, szigorúan előrebámultam, miközben egymás kezét fogva ültünk fél hatkor a Balaton partján. Olyan zavarban voltam, hogy szinte levegőt sem mertem venni. Körülöttünk mindenki pokrócba takarózva aludt, előttünk Kinga és Dave vitatkoztak azon, hogy ki az „éberebb", mi meg a fűben ülve fogtuk egymás kezét, és senki nem tudott róla. Nem, azt hiszem, Arnold erre mondta, hogy ne kerüljek bajba. Elkaphattam volna a kezem. Felállhattam volna, hogy berohanjak. Rászólhattam volna. De nem tettem. Mert tudtam, hogy alig van pár percünk, és vége. Mármint nem úgy, hogy mondjuk, napkeltekor véget ér minden, nem ilyen romantikus értelemben. Hanem ahogy a többiek ébredezni kezdenek, Kingáék hátrafordulnak vagy éppen Máday kiront, akkor elmúlik. Összesen négy percet fogtuk egymás kezét, a Balatont bámulva, felfrissülve a fénytől és a hajnal illatától, amikor Zsolti felébredt. Ösztönösen elengedtem, és bedugtam a kezem a pokrócom alá, Cortez pedig összekulcsolta a kezét a felhúzott térdén.

– Mondom, hogy csak egy pillanatra hunytam le a szemem – vitatkozott Zsolti.

– Ne hazudj, aludtál! – ordított rá Kinga.

– Mélyen tisztelt diákok – szólalt meg egy ismerős, szigorú hang mögöttünk, mire ösztönösen felpattantunk. Máday összefont karral nézett le ránk.

– Mi csak a naplementét jöttünk ki megnézni, már megyünk is aludni – magyarázta Zsolti, miközben Ricsi kinyitotta a szemét.

– Most álmodom, vagy tényleg Máday az? – dörzsölte a szemét álmosan.

– Nagyon is ébren vagy, fiam! – sziszegte az ig. helyettes.

– Ó, a fenébe. Emó, kelj fel – rángatta meg Virág vállát.

– Mi van, mi az? – ült fel Virág, de nem látott semmit, mert a kapucni belelógott a szemébe.

Máday könyörtelenül felkeltett mindenkit, aztán közölte, szerinte az a legnagyobb büntetés a lógósoknak (mármint a kint éjszakázóknak), ha nem engedi fel őket a szobákba.

– Aki éjjel aktív, az bizonyára a délelőttöket is bírja – vigyorgott gonoszul. Mi meg alig éltünk.

Reggelinél majdnem beleesett a fejem a rántottába. De nem volt menekvés, a kora délutáni indulásig Máday újabb programokat talált ki. Sétáltunk, túráztunk, gyalogoltunk… Tutira direkt csinálta. Az éjjel rendesen alvó diákok fitten és kipihenten járkáltak, mi meg a sor végén kullogtunk, és minden mondatunkban benne volt a „meghalok” valamilyen szinonimája.

A vonat indulásakor már minden bajom volt. Égett a szemem, rázott a hideg, folyamatosan ásítottam, és állva el tudtam volna aludni. Felszálláskor levágtam magam egy ülésre, az ölembe vettem a hátizsákom, átkaroltam, és álmosan néztem körbe. Velem szemben Ricsi és Virág foglaltak helyet, utóbbi behunyta a szemét, és egy pillanat alatt bealudt, az üvegnek döntve a fejét. Mosolyogva néztem rájuk. Hirtelen Cortez feldobta a táskáját a fejünk fölött lévő tartóra, aztán levágta magát mellém.

– Mi a pálya a többieknél? – kérdezte Ricsi lehunyt szemmel.

– Mindenki KO. Csak ők ketten idegesítik egymást – biccentett oldalra, mire Ricsivel átnéztünk a mellettünk lévő fülkébe. Kinga és Dave egymással szemben ültek és farkasszemet néztek. Ekkor úgy döntöttem, én kiszálltam a versenyből, nem bírtam tovább.

Úgy tűnt, csak pislogtam egyet, bár amikor legközelebb kinyitottam a szemem, kissé megváltoztak a körülmények. Cortez vállán ébredtem (jó lenne azt gondolni, hogy egy kanyarban esett rá a fejem), és pislogva, elgémberedett nyakkal néztem körül. Cortez ülve aludt, lábát feltette a szemben lévő ülésre, Ricsi mellé. Virág a vonat zakatolásának ütemére ütögette a fejét az ablaknak, mellette Ricsi azonban ébren volt. Mosolyogva nézett rám.

– Hol vagyunk? – kérdeztem álmosan, és előhalásztam egy rágót a zsebemből.

– Az előbb szólt az ofő. Mindjárt otthon – suttogta.

A vonat begördült az állomásra, úgyhogy mindenki ébredezni kezdett. Cortez kinyitotta a szemét, és találkozott a tekintetünk. Nem szólt semmit, csak halványan elmosolyodott, mire zavartan megigazítottam a hajam, ami überbénán állhatott.

– Gyerünk, gyerekek, ébresztő! – tapsolt az ofő, amikor megállt a szerelvény. Komótosan összeszedtük a cuccunkat, aztán lenyomultunk a vonatról.

A pályaudvaron kis csoportba tömörültünk, és elköszöntünk egymástól.

– Hogy mész haza? – kérdezte Cortez, aztán rántott egyet a táskája vállpántján, és körbenézett. – Oké, mindegy – legyintett, én meg odakaptam a fejem, amerre ő bámult.

Az induló és érkező szerelvények táblája alatt Arnold Doors pólóban ácsorgott, és óvatosan intett egyet.

– Sziasztok – köszöntem, és elindultam.

– Ren – szólt utánam Ricsi.

– Igen?

– Gyere velünk, mekizünk egyet. Mindenki dög éhes… – vigyorgott.

– Jól hangzik, de… – húztam el a számat, mire Ricsi csalódottan bólintott.

Ott hagytam őket a pályaudvaron, és Arnold elé siettem.

– Milyen volt? – érdeklődött, miközben elvette a táskám. Egy pillanatra visszanéztem. Cortez, Virág, Ricsi, Kinga, Dave, Zsolti, Andris, Robi és a négy a-s lány még mindig ott álltak és vihogtak valamin. Összeszorult a szívem, és visszafordultam. Erőltettem egy mosolyt az arcomra, és fáradtan bólintottam.

– Jó – mondtam. Az volt.

Osztálykirándulás: 5/5*** – ☺
Fáradt vagyok: 5/1 – ☹
Cortez: 5/? – …

Május 7., péntek

Az osztálykirándulást kipihenni kerek három napig tartott. Mind fizikailag megviselt, mind érzelmileg. Cortezzel kézen fogva ülni a parton? Olyan messzinek tűnik, mintha ezer év telt volna el azóta. Pedig nem történt más, csupán visszatértek a hétköznapok. A hétköznapokkal együtt pedig Viki, Arnold, dolgozatok, suliújság, fotózás meg úgy általában a Szent Johanna. Szerdán Ricsi átjött, hogy beszéljen velem. Sejtettem, hogy miről van szó. Virág szülinapja hétfőn lesz, és Ricsi akart neki csinálni egy igazi meglepetésbulit. Úgyhogy ezzel teltek a délutánjaim. Meglepetésbulit szervezni nem kis feladat, főleg úgy, hogy Virág ne szerezzen róla tudomást. Szórólapokat nyomtattunk, lefixáltuk a helyszínt (Zsoltiéknál ☺), e-maileket küldtünk, meg úgy általában, szervezkedtünk. Ez így még rendben is volt, de aztán Ricsi ma délután elrángatott magával ajándékot venni, hogy segítsek választani.

– Neményit meghívtad? – kérdezte, amikor a bizsuüzletben nézelődtünk az ékszerek között.

– Persze – bólintottam.

– És el is jön? – húzta a száját.

– Oké – tettem fel a kezem. – Tudom, hogy nem rajongtok Arnoldért, de Virágnak nagyon jó barátja kilencedik óta. Nem fog zavarni, csak benéz, kizárólag Virág miatt – hadartam.

– Jó, értve – bólintott kelletlenül. – De láttam a Facebookon, hogy az a barátnőd is jön…

– Peti. És barátom – javítottam ki. Mi bajuk van ezeknek az emós haverommal?

– Aha. De ő miért jön?

– Öööö – mosolyodtam el. – Mert ismeri Virágot, szívesen jönne a bulijára, és mert…

– Na? – vigyorgott Ricsi.

– Oké, még mielőtt tudtam volna, hogy Virágnak meglepetésbulit szervezel, megígértem neki, hogy szombaton találkozunk… Nem volt szívem lemondani…

– Ott randizol? Virág buliján?

– Nem randi!!! – ráztam meg a fejem. – Peti egy barátom.

– Aha – bólogatott gúnyosan. – Ehhez mit szólsz?

– Tetszene neki – vettem fel a békejeles nyakláncot. Virág stílusa. Megvette.

Hazaérve bekapcsoltam a gépem, és felnéztem az msn-re. Cortezzel napok óta nem tudtam beszélni, mert a suliban elég nagy a pörgés (minden órán hajtunk a közelgő lezárások miatt), délután meg állandóan nyelvsuliban van, szinte sosincs gépnél.

Megint offline volt az állapota, úgyhogy inkább ráírtam Arnoldra, hogy várom a Honfoglalón.

Virág ajándéka: 5/5* – Ricsivel élmény volt nézelődni. Két perc után megunta. Viszont klassz nyakláncot vett. ☺

Suliújság: 5/5 – a héten megjelent a májusi szám. Iszonyat nagy sikere volt az *Életképek* rovatomnak, egy csomóan gratuláltak hozzá. Timi elballagásával Arnold lett az ideiglenes főszerkesztő, az év utolsó számát teljesen rábízták. Kinga azóta is tombol. ☺

Cortez: 5/2 – hát, a kirándulás óta a *Mr. Brightside* lett a hivatalos „jobban beleestem Cortezbe, mint valaha” dalunk. Esténként arra alszom el. Éljen.

Tanulás: 5/4 – rajzból kettesre állok (juhúú), amúgy angolból, tesiből és bioszból megyek az ötösért, a többi rendben lesz. ☺

Kirándulás képek: 5/5* – taggeltek vagy ötven képen a Facebookon, mindenki lájkol, kommentel, sztorizgat, ráadásul Kinga és Dave beléptek valami „Harminchat órát nem aludtam” csoportba. ☺

Május 8., szombat

Remek kezdet, borzalmasan durva vég. Körülbelül így jellemezném a mai napot.

Virág buliját sikerült teljesen eltitkolnunk előle, bár ez egész héten nem volt egyszerű. Már kora délután átmentem Zsoltiékhoz, hogy segítsek a pakolásban. Csak félórával később érkeztem, mint Ricsiék, de a tortát a földön találtam.

– Mi történt? – szörnyülködtem.

– Tudod hogy mi az az amerikai foci? – kérdezte Zsolti.

– Igen – bólintottam.

– Én is. És tudod, hogy kell játszani? – nézett rám.

– Nem.

– Na. Én se – magyarázta meg, hogy mitől ment tönkre Virág rendelt tortája, amit az apukája és Kriszta csináltatott a bulira. Wow.

Minden igyekezetünk ellenére Virág tortáját nem sikerült eredeti formájába visszaállítani, viszont Dave még ép állapotban lefotózta, úgyhogy annyit megígért, hogy átküldi neki mailben.

– Biztosan örülni fog – mosolyogtam.

Zsoltiék házát kicsit átrendeztük (törékeny dolgok bezár, értékek elzár, bútorok eltol), kipakoltuk az üdítőket meg a műanyag poharakat, beállítottuk a laptopot Virág kedvenc számaira, csináltunk egy szabad asztalt az ajándékoknak, aztán mire lerogytunk volna egy kicsit pihenni, hét előtt megérkeztek az első vendégek. Akiket nekem kellett szórakoztatnom, amíg Ricsi elmocizott Virágért.

Éppen Cortezzel beszélgettem (Viki eltűnt valahová Dave-vel), és kértem, hogy szedje le Andrisékat a laptopról, mert senki nem akar Metallicát hallgatni, amikor Peti megérkezett.

– Szia! Örülök, hogy eljöttél – üdvözöltem, aztán adtam két puszit neki. Peti köszönt Corteznek is, aki megitta a kólás doboz alján lévő üdítőt, és a fiú kezébe adta.

– Kösz – biccentett. – Klassz smink – vigyorgott rá gúnyosan, aztán ott hagyott minket.

– Szimpi srác – vigyorgott Peti zavartan, és kérdőn nézett a kezében lévő dobozra.

– Add ide, kidobom – legyintettem.

Egyetlenegy üvegpoharat felejtettünk el eltenni, éppen annak a maradványait söpörtem össze (Robi játszott), amikor Arnold megállt az ajtóban.

– Segítsek valamit? – kérdezte mosolyogva.

– Nem, köszi, mindjárt végzek ezzel. Mi van kint? – érdeklődtem.

– Tömeg, hisztéria, káosz és a fél Szent Johanna.

– Ricsi így tervezte, úgyhogy klassz – nevettem fel.

– Oké, most kaptam az üzenetet, hogy jönnek – sietett be a konyhába Dave.

Arnolddal átmentünk a nappaliba, és megálltunk oldalt, ahol volt még hely. Amikor nyílt az ajtó, Virág lépett be elsőként, és a szája elé kapva a kezét, felsikoltott. Ösztönösen Ricsi nyakába ugrott, aztán zavartan nézett körbe. Megtalált, úgyhogy vigyorogva rohant hozzám, és úgy ugrott a nyakamba, hogy szinte hátraestünk.

– Boldog szülinapot – suttogtam. Szóhoz sem tudott jutni, csak a szemét törölgetve bólogatott.

Amikor elengedett, mosolyogva Arnoldra nézett, aki óvatosan megölelte.

– Tessék – nyújtotta át az ajándékot, Virág pedig izgatottan kibontotta. Egy Andy Warhol-könyvet kapott. Először értetlenül meredt rá, aztán, amikor Arnold mondta, hogy majd ráér átnézegetni, Virág szipogva bólogatott.

Mindenki fel akarta köszönteni Virágot, úgyhogy Arnolddal visszamentünk a konyhába. Úgy láttam, gondban van.

– Minden oké?

– Persze – rázta meg a fejét kínosan nevetve. – Virág születésnapja hivatalosan is a nyár eleje… – suttogta.

– Tudom – sziszegtem halkan. Értettem, hogy miről beszél. Virág szülinapja egyet jelent azzal, hogy mindjárt év vége van. Az év vége pedig egyet jelent azzal, hogy Arnold elmegy.

– Bocs, nem akarok zavarni – tette fel a kezét Peti, aki időközben bejött a konyhába, hogy vigyen ki üdítőt.

– Nem, nem zavarsz – ráztam meg a fejem, és őszintén hálás voltam, amiért bejött, mielőtt elbőgtem volna magam.

Peti és Arnold csendben nézték, ahogy pakolászok, aztán. Aztán bejött Cortez.

– Kéne még kóla – mondta.

– Szolgáld ki magad – vágta rá Arnold.

– Oké – tettem fel a kezem. – Adom – nyúltam be a hűtőbe, és kivettem egy hatos csomag dobozos kólát.

Cortez szó nélkül kikapta a kezemből. Nos. Nem ez volt életem legfelemelőbb pillanata.

– Na – állt meg Kinga az ajtóban, és gúnyosan elvigyorodott. – Ez aztán jó csoportkép lenne – nézett végig a társaságunkon.

– Kinga, ne most – túrtam bele a hajamba.

– Azt hiszem, én megyek – lökte el magát Arnold a faltól.

– Máris? – kérdeztem félve.

– Amiért jöttem, azon túl vagyok. Más keresnivalóm nincs itt – mondta kimérten.

– Szia – intett Cortez pofátlanul, mire Arnold a fejét csóválva kiment az ajtón.

– Mindjárt jövök, csak kikísérem – szóltam vissza. Peti értetlenül bólintott, Cortez a vállát vonogatta, Kinga pedig élvezte, hogy izzik a levegő a helyiségben. Neki ez felüdülés volt.

Átmentünk a nappalin, Virág éppen a Jacques-tól kapott párizsi útikönyvet nézegette, miközben francia osztálytársunk megállás nélkül magyarázott neki. Virág felemelte az ujját, afféle „egy pillanat” stílusban, és odaszaladt hozzánk.

– Ajj, már mész is?

– Mennem kell – hazudta Arnold. – De érezd jól magad. És még egyszer: boldog szülinapot.

– Köki – nevetgélt Virág, aztán megölelte.

Olyan búcsúzósra sikerült az ölelés (mármint Arnold részéről), hogy összeszorult a torkom. A kapuhoz kiérve Arnold megígérte, hogy este még felhív, aztán elindult.

Hosszasan néztem utána az utcában, majd letöröltem a szemem, és sóhajtottam egy nagyot. A házból éppen Fall Out Boy üvöltött, az ablakban megláttam Andrist és Robit, akik egymásnak ugrálva tomboltak. És a buli csak akkor kezdődött. Már csuktam volna vissza az ajtót, amikor hirtelen Dorián lépett elém, négy barátjával.

– Na, ez nagyon rossz ötlet – szakadt ki belőlem, és annyira megijedtem, hogy hirtelen remegni kezdett a kezem.

– Csak felköszöntjük, és lépünk. Ne parázz – indult befelé mellettem.

– Dorián, kérlek! – futottam utána. Mondtam! Mondtam Davenek, hogy ne tegye ki mindenhová, hogy Virág bulija hol és mikor lesz! Ááá!

Az emós csapat előtt sikerült benyomulnom az ajtón, és a tekintetemmel próbáltam megkeresni azt, aki megelőzheti a bajt.

– Cortez! – kiáltottam. Cortez megperdült a tengelye körül, és a bejárati ajtó felé nézett. Mögöttem akkor lépett be Dorián.

– Tűnés! – indult el felénk idegesen. A diákok többsége odafordult, és susogva, érdeklődve figyelték a jelenetet.

– Csak egy percre jöttünk – erősködött Dorián.

– Senki nem hívott titeket – cövekelt le előtte Cortez, elég közel. A kifestett szemű fiú állta a tekintetét, aztán félrekapta a fejét. Virág lesütött szemmel állt a laptop mellett, amiből még mindig üvöltött az *I Don't Care.*

– Jó. Egy perc. Csak utána… utána menjetek, el légyszi – kérte Virág, Cortez pedig amolyan „biztos?" pillantást vetett rá. Virág bólintott, és megvárta, hogy Dorián odamenjen hozzá.

Néztem Ricsi arcát, ahogy meg-megremegett a szája széle, és olyan gyilkos tekintettel figyelte Dorián minden mozdulatát, hogy én is megijedtem tőle.

– Boldog szülinapot, Virág – hajolt hozzá Dorián, és adott egy puszit az arcára. Ricsi egyik karját Zsolti fogta, a másikat Dave. – Na, ennyi volt! – fordult körbe az emós fiú, aztán vigyorogva Ricsire nézett. – Nyugi, a tiéd lehet. Amúgy… – igazította meg a szemébe lógó haját – van egy rágóm is. Ha kiköptem, szólok, úgy tűnik, szereted a megunt dolgaimat…

Aúúú, ez engem is szíven ütött. Virág leszegte a fejét, és nagyon a sírás határán volt, Ricsi pedig kiszabadította a karjait, és idegesen röhögve körbenézett.

– Ez jó volt – bólogatott elismerően, aztán széttárta a karját. Szinte éreztem, hogy mi következik, azért is indultam meg Cortezzel együtt, de már késő volt. Ricsi egy iszonyat gyors mozdulattal az emós fiú előtt termett, megragadta a tarkóját, és teljes erőből lefejelte.

A szám elé kaptam a kezem, de nem én voltam az egyetlen lány, aki így reagált, szinte mindenki felszisszent. Dorián

feltápászkodott a földről, és csuklójával megtörölte az orrát. Vérzett. Röhögve lenézett, aztán Ricsinek ugrott. Egy pillanatra megállt a levegő a szobában, aztán Robi feltartotta a kezében lévő fantás üveget, és elüvöltötte magát.

– Bunyóóóó!

Na, erre mindenki kapcsolt, Ricsi és Dorián a földön fetrengve ütötték egymást, Cortez és Zsolti odaugrott, hogy szétszedje őket, Dave pedig próbált a közelükben maradni, hogy mindent dokumentálni tudjon a kamerájával. Közben a laptopból Virág kedvenc dala, az *All The Right Moves* szólt.

– Ne kamerázz, segíts! – kiáltottam Dave-re, aki épp leguggolt, és totálba vette Dorián fejét, ahogy Ricsi üti.

Egy dolgot tehettem. Odasiettem Virág mellé, aki a tenyerébe temette az arcát, és sírt. Cortez végül egy határozott mozdulattal megragadta Dorián halálfejes kendőjét, és a nyakánál fogva felhúzta.

– Takarodj innen! – üvöltött rá. Az emós fiú zihálva megigazította a haját (az nagyon fontos volt), aztán hátrálni kezdett. A haverjai az ajtóban várták, és mindannyian elindultak kifelé.

– Te is! Meg ne lássalak többet! Hallod? – bökdöste a kijárat felé Zsolti Petit, aki, szegény, semmiről nem tehet.

– Ne, várj. Ő velem van! – rohantam oda. Zsolti közelebb hajolva szemügyre vette Petit, aztán elengedte a karját.

– Ja. Mind ugyanúgy néz ki. Bocs – veregette vállba.

– Semmi baj – legyintett. – Majdnem kidobtak – suttogta nekem.

– Tudom – nevettem el magam, mert ez azért vicces volt. Virág és Cortez felrángatta a földről Ricsit, akinek felrepedt a szemöldöke. (Igen, a piercing akadt bele valamibe. Ááá.)

– Hát – nézett körbe, és a homlokára csapta a zacskó jeget, amit Kinga nyújtott felé. – Legalább leütöttem – közölte. A nappaliban lévő összes diák füttyögve tapsolni kezdett, Ricsi pedig a szabad karjával magához ölelte Virágot, és nyomott egy puszit a fejére.

Ezután nagyjából visszaállt a rend, bár a takarítás kissé tovább fog tartani, mint terveztük. A konyhapultra felülve felbontottam egy doboz pralinét, és kiválogattam belőle a szimpi darabokat.

– Nincs gimis buli balhé nélkül – ült fel mellém Kinga.

– Hallottam a legendát – bólogattam. – Mi van kint?

– Edina és Zsolti, Cortez és Viki, Virág és Ricsi, Tami és Levi… – sorolta.

– Klassz – haraptam le a csokiszív felét, aztán Kinga elé tettem a dobozt. Unottan belenézett, és kivett belőle egy szemet.

– Az emós barátnőd téged keres.

– Barát. Barátom – javítottam ki, de már kezdtem unni, hogy mindenki Peti identitásával van elfoglalva. Fiú, ápolt körmökkel és szép sminkkel. Na, és akkor mi van?

– Tökmindegy.

Leugrottam a pultról, és megkérdeztem Kingát, hogy jól ellesz-e egyedül.

– Sose félts engem. Mindjárt visszamegyek, és megmutogatom Edina nyolcadikos képét, amit a Facebookon találtam.

– Ciki?

– Kenutáborban véletlenül kiverték az első fogát – húzta gúnyos mosolyra a száját. Ez Kinga. Mindig van valamije, amivel odacsaphat.

– Jó szórakozást – intettem.

Peti valóban engem keresett, jelezni akarta, hogy lassan lelép.

– Én is megyek, csak beköszönök Virágnak.

– Még korán van – furcsállotta. Igen, korán volt. De nem találtam a helyem.

Virág nem örült, hogy lelépek, de miután mélyen a szemembe nézett, bólintott. Megértett.

– Minden oké? – köszöntem el Ricsitől.

– Kiszakadt egy darab a fejemből. De amúgy ja. Kösz mindent – kacsintott rám, én meg visszamosolyogtam. Igen, nem kerülte el a figyelmemet Virág lánca, ami a nyakában lógott, és amihez ösztönösen, gondolkodás nélkül nyúlt oda kábé tíz másodpercenként.

– Sziasztok – intettem úgy általánosságban mindenkinek, aztán Petivel együtt kiléptünk az ajtón. Cortez éppen akkor jött vissza a kapuból.

Megállt előttünk, felvonta a szemöldökét, aztán röhögve kikerült, és visszament a házba.

– Hazakísérlek, jó? – kérdezte Peti.

– Köszi.

– Amúgy, ha megkaptad, átküldenéd a videót, ahol Doriánt leütik?

– Mindenképp.

– Jó. YouTube-on a helye.

– Ó, már ma este ott lesz, ne aggódj – nevettem el magam. Nem féltem Dave-et.

Virág bulija: 5/5* – nagyon örült.

Bunyó: 5/1 – úúú. Nagyon durva volt.

Peti: 5/4 – örültem, hogy ott volt.

Viki: 5/1 – feltűnően került, a közelembe se merészkedett. Fura.

Virág ajándéka: 5/5* – késő este hívott, hogy csak most bontotta ki. Sikongva magyarázta, hogy ez a legeslegjobb ajándék. ☺ Hát, szenvedtem vele egy darabig, de végül sikerült kinyomtatnom. Csak nekem volt olyan tavalyi képem Ricsiről és Virágról, ahol együtt vannak, ketten, és marhára fogalmuk sincs róla, hogy egy év múlva járni fognak. ☺

Május 10., hétfő

Virág tizenhatodik szülinapja. Ettől függetlenül erősen a „Ricsi leütötte Doriánt” sztorié volt ma a főszerep. Olyannyira, hogy reggel a suli előtt állva Máday kirontott, és egy elegáns „Pósa, azonnal az irodámba” utasítással jelezte, hogy ő is látta a neten. Nemcsak Dave tehet róla, a bulin mindenki fotózott, a Facebookon egy halom kép jelent meg a bunyóról, nem is volt kérdés, hogy mára minden tanár ráakadt.

Totál idegesen ültünk első órán, árgus szemekkel bámultuk az ajtót, és sajna még Kardos sem bírt velünk, egyszerűen senki nem tudott az irodalomra koncentrálni. Az óra felénél megérkezett Arnold. Mindenki félig feltápászkodva nézte a nyíló ajtót, aztán csalódott sóhajjal ült vissza. Ricsi csak öt perccel az óra vége előtt jött meg, és lehajtott fejjel kullogott el a tanári asztal előtt.

– Mondd már, hogy mi van! – sürgette izgatottan Dave. Kardos nem szólt rá, hogy maradjon csendben, csak kérdőn nézett Ricsire, aki hatalmasat sóhajtott.

– Az a helyzet… – kezdte –, hogy kaptam egy igazgatóit verekedésért és mert „rossz színben tüntettem fel az iskolánkat".

– Húú – bólogatott Andris, aki totál beleélte magát a sztoriba.

– És Dóri? – tette szét a karját Zsolti türelmetlenül.

– Nos – tekerte meg az egyik raszta tincsét Ricsi –, Borrel szerint ez volt az utolsó húzása. Jövőre már nem jár ide – mondta, mire mindenki tapsolni kezdett. Kardos próbált minket csitítani, de ránk csengettek.

Tehát eltanácsolták Doriánt. Az évet még végigjárhatja, aztán ennyi. Túl sok, túl aljas húzása volt, úgyhogy nagyon ért már ez a döntés. Attól függetlenül, hogy mindannyian szörnyen boldogok voltunk, igyekeztünk elkerülni az emós fiút a suliban. Van annyira szenya, hogy valamelyikünket megpróbált volna magával rántani. Virág szerint ennél szebb szülinapi ajándékot nem is kaphatott volna a sulitól. Megértem. ☺

Arnolddal és Karcsival ebédszünetben az udvaron ültünk, és a napsütésben olvastunk, miközben a sulirádióból Magna Cum Laude szólt halkan. Nem rosszak az új stúdiósok, de azért kicsit hiányoznak a régiek. A végzősök elballagásával a Szent Johanna amúgy is csendesebb lett, nagyon érződött a huszonnégy fő távozása.

– Mit olvasol? – kérdezte Arnold.

– *Bezzeg az én időmben* – mutattam fel a Fehér Klára-könyvet. Suli után elkéredzkedtem olvasókörről, mert anyu értem jött, hogy elkísérjem az éves mammográfiai vizsgálatra. Persze, a szülők totál felelőtlenek, ha anyun múlik, akkor ezt is elblicceli, de szerencsére felhívtam rá a figyelmét (tegnap úgy ötvenszer),

úgyhogy elmentünk. És mivel ügyes volt, és jó eredménye született, utána bementünk egy plázába fagyizni. A pisztáciakelyhemben turkáltam, amikor anyu megkérdezte, hogy mi van Vele.

– A szokásos – vonogattam a vállam. – Vagyis fogalmam sincs. De – nyomkodtam vissza a tejszínhabot a pohárba – nem baj. Most az a legfontosabb, hogy Arnold rendben legyen. Nem mondja, de néha látom rajta, hogy megviseli a suliváltás – magyaráztam.

– Ez érthető. Ide köti minden, ez nagy változás egy kamasz életében.

– Tudom.

– Én már azt is nehezen bírom, hogy elmész egy hétre. Képzelem, Arnold szülei mennyire kiborultak… – csóválta a fejét anyu.

– Arnold zseni, ezt a szülei is tudják. Amúgy meg – nevettem el magam. – én csak egy hétre megyek. És alig várom. Justine jó fej, jól megleszünk.

– Tudom – pislogott anyu sokat, szerintem a könnyeivel küszködött. Na persze! Arnoldot elengedik Párizsba tanulni, anyu meg siratja azt az egy nyomorult hetet, amit kaptam a nyáron. – Jó – legyezte az arcát a kezével. – Más téma!

– Rendben, más téma – bólintottam.

– Apád nem fogy! – dőlt hátra a széken, és afféle „én ezt nem értem” arckifejezéssel rázta a fejét.

Na, itt ideje volt behúznom a nyakam. Mert igen, hetente kétszer járok apuval kondizni. És én kondizok is. Apu azonban leginkább a büfében ücsörög, és mindenkivel beszélget, csak hogy ne kelljen visszamennie a terembe… A legártatlanabb arckifejezéssel néztem anyut, és esküdöztem, hogy fogalmam sincs, mi lehet a baj. Az asztal alatt azért keresztbe tettem az ujjaimat. Az úgy ér, nem?

Hazaérve megcsináltam a házim, aztán mivel csörgött a telefonom (Virág új csengőhangja, a *Let The Sunshine In, ő* állította be), felvettem. El kellett tartanom a fülemtől, ugyanis Virág folyamatosan sipákolt. Szülinapjára kapott az anyukájától

egy bohóchalat, amit azonnal meg kellett néznem. Illetve ő ragaszkodott hozzá, hogy csekkoljam. Úgyhogy átmentem. Nos. A hal aranyos, egymagában úszkál az akváriumban, és igyekszik nem megzavarodni attól, hogy Virág állandóan kopogtat az üvegen. A neve, merthogy Virág halának kell név (nem is akármilyen), végül Peace lett. Ha így folytatja szegény hal terrorizálását, akkor hamarosan Rest in Peace lesz a neve, de mindegy. Örül, hogy van hala. Én meg annak, hogy este kilencig néznem kellett, hétköznap, tanítási időben.

*Vidéki sanzon: 5/5**** – egész nap ez járt a fejemben a sulirádió miatt. „Hát evezz a part felé még párat, ha a világ fordít neked hátat…”

Dorián: 5/1 – ez van. Ő akarta így.

Tanítás: 5/2 – bekeményítettek a tanárok. Mindenből összefoglaló, tézé, felelés. Vááá.

Virág: 5/5* – 16 lett. Ezért csináltunk néhány „magunkat fotózzuk” stílusú LB-képet, vadul vigyorogva, egymáshoz szorított arccal, a háttérben Peace-szel, a bohóchallal. ☺

Cortez: 5/1 – miért? Miért esek mindig ugyanabba a hibába? Megfogta a kezem. Örültem. Nem szól hozzám. Nem örülök. Mindig ugyanaz, mindig, mindig… No comment.

Május 11., kedd

Reggel felkeltem. Ez minden, ami a mai napomban pozitívum. Utána pedig minden összeomlott. Életemben másodszor csókoltak meg, és teljességgel értelmét vesztette számomra a „barátság” kifejezés. Minden tekintetben. Pedig olyan jól indult a nap. Kivételesen jól szárítottam be a hajam, kivételesen megtaláltam a zöld rövid ujjú blúzom, és kivételesen még tetszett is magamon. A sulihoz érve odasétáltam a többiekhez. Virág és Ricsi velem egy időben gurultak be a robogóval, a nap szépen sütött, kellemes volt az idő… Még idáig is rendben. Aztán következett életem legszörnyűbb napja. Az egész irodalmon kezdődött, amikor is Kardos megkért minket, hogy segítsünk

ebédszünetben a könyvtárban pakolni, mert az elballagott végzősök leadtak egy rakás tankönyvet. Arnolddal persze jelentkeztünk a feladatra, aztán a tanár hozzátette, hogy a bukásra állókra is számít. Ez enyhe célzás volt. Úgyhogy ebédszünetben Arnold, Cortez, Dave és én mentünk a könyvtárba.

– Rendben, akkor a leadott könyveket tegyétek fel a helyükre. Menni fog? – kérdezte a tanár.

– Megpróbálhatom. Talán ismerem az ábécét – mosolygott Dave. – A jegyeidet elnézve nem vagyok benne biztos – vágta rá Kardos. Dave dünnyögött valamit, de nem lehetett kivenni egy értelmes szót sem, és azt hiszem, ez mindenkinek jobb volt így.

Felemeltem egy kartondobozt (illetve csak megpróbáltam), aztán segítségkérően körbenéztem, mire Cortez odapattant mellém.

– Köszi – mosolyodtam el.

– Add ide, majd én – lépett elé Arnold, és megragadta a könyvekkel teli dobozt. Cortez flegmán felemelte a karját, mire az egész kiesett a kezei közül, és az összes könyv a földre hullott.

– Antai-Kelemen, mi lenne, ha nem rombolnál? – szólt oda Kardos.

– Elnézést – felelte Cortez, miközben összefont karral állt, és. Arnoldot nézte, aki szó nélkül felemelt egy másik dobozt, és elvitte. Én meg leguggoltam, és segítettem összeszedni Corteznek a könyveket.

– Oké, viheted – mondtam. Cortez elindult a dobozzal, befordult a könyvespolchoz, és eltűnt Arnold mögött.

A következő, amit láttam, hogy Arnold előbukkan a polc mögül, és Kardoshoz megy.

– Elnézést, de én most inkább elmennék.

– Rendben, ez nem kötelező – bólintott a tanár. Feltápászkodtam a földről, és kérdőn néztem. Cortez kilépett a polc mellé, és megrázta a fejét.

– Neményi, ne csináld a fesztivált, majd én lépek. Ez úgysem az én világom – tette fel a kezét, majd megfordult, és kiment az ajtón.

Mindenki döbbenten nézett utána. Fogalmam sincs, hogy mi történhetett köztük a polc mögött, de láttam Arnold arcán, hogy valami baja van, úgyhogy gondolkodás nélkül kirontottam a könyvtárból, és a folyosón sétáló Cortez után szóltam. Egyszerűen betelt a pohár, elegem lett Cortez viselkedéséből!

– Hé, várj már meg! – rohantam, aztán, mikor utolértem, idegesen ráförmedtem. – Mi a bajod neked?

– Mi? Nekem? – röhögte el magát, és fél kézzel a falnak támaszkodott.

– Igen!

– Semmi – rázta meg a fejét.

– Oké, tudod mit? Nem érdekel – túrtam bele a hajamba idegesen. – De felejtsd el Arnoldot!

Cortez arcán gyorsan váltakozott döbbenet, szánalom és gúny.

– Minden erőmmel azon vagyok!

– Ez nem vicces! Állandóan szekálod, mindig kötözködsz vele, és folyamatosan megalázod!

– És most jöttél, hogy rám szólj? – döbbent le, az arcán pedig ott bujkált az a gúnyos mosoly.

– Igen! Hogy hagyd őt békén! – bólogattam vadul.

– Rendben. Még valami? – mosolygott továbbra is. És ekkor felidegesített a mosolya. Felidegesített a pökhendisége. Az egész elmúlt tanév feszültsége, idegessége és szenvedése eluralkodott rajtam.

– Igen. Engem is – mondtam ki, amit már olyan nagyon régen ki kellett volna mondanom.

– Hidd el, nekem nem gond – röhögte el magát. Oké. Akkor játsszunk így, nekem mindegy. Az elmúlt hetekben éppen eleget voltam Kingával, hogy tudjam, lehet úgy is durvát mondani, hogy közben egyáltalán nem gondoljuk komolyan.

– Jó, így még jobb – tapsoltam egyet idegesen. – Felejtsük el egymást, oké?

– Megtörtént – bólintott komolyan.

– Nagyszerű – sziszegtem, aztán megfordultam, és elindultam a folyosón.

– Vicces, hogy így reagálsz – szólt utánam, mire megtorpantam.

– Tessék?

– Azt hiszed, Neményi olyan nagyon jó barátod.

– Igen, az! – vágtam rá.

– Persze, hogyne – mosolygott újra gúnyosan, mire komolyan bepipultam. Az egy dolog, ha velem szórakozik, komolyan, megszoktam már, de Arnoldra nem mondhat egy rossz szót sem!

– Mit akarsz ezzel mondani? – sétáltam vissza hozzá, és dühösen fürkésztem az arcát.

– Tudod mit? Semmit – rázta meg a fejét.

– Na, mondd – tártam szét a karom, és komolyan, olyan ideges voltam, hogy szinte elbőgtem magam.

– Az, hogy mindketten olvastok, szeretitek a béna zenéket és az unalmas filmeket, meg tudományos magazint bújtok, még nem jelent semmit… Nem itt kezdődik a barátság – vetette oda durván.

– Hát hol kezdődik? – tettem csípőre a kezem.

– Talán ott, hogy nem kéne engednie, hogy elmenj! – vágta rá dühösen, én meg csodálkozva néztem.

– Tessék? – kérdeztem gombóccal a torkomban.

– A suliból – szólt halkan, nekem pedig hirtelen leesett minden. Cortez még mindig azt hiszi, hogy év végén én megyek el, és ezért haragszik Arnoldra. Mert mint legjobb barátomnak, Arnoldnak le kéne beszélnie róla. Szerinte. Ha tudná az igazat… De nem tudja.

– Ezzel nem kell foglalkoznod – suttogtam, mert nem jutott eszembe frappánsabb.

– Hogyne foglalkoznék vele! – kiáltotta mérgesen, mire megráztam a fejem.

– Fogalmad sincs semmiről – néztem a szemébe, és hátrálni kezdtem.

– Lehet – biccentett. – Akkor avass be – dőlt neki a falnak. – Most őszintén, mi van Neményiben, amitől annyira odavagy? – kérdezte gúnyosan. – Az olvasókör? Dickens? A Beatles? –

röhögte el magát kínosan, mire életemben először én néztem rá lesajnálóan.

– Nem – mondtam halkan. Cortez kérdőn pillantott rám, mire megvontam a vállam. – Ennél sokkal egyszerűbb.

– Na! – mosolyodott el.

– Ő soha nem bántana meg – mondtam ki. Cortez pár pillanatig a szemembe nézett, aztán a szája szélét rágva bólintott, és ellökte magát a faltól.

A könnyeimet törölgetve mentem vissza a könyvtárba, majd miután minden szempár rám szegeződött, bevonultam két polcsor közé, leültem és a hátamat a dráma sornak döntöttem.

– Mi történt? – guggolt le elém Arnold.

– Semmi. Tényleg.

– Nem úgy látom – simította meg a vállam, mire még keservesebben tört ki belőlem a zokogás. Időközben becsengetlek, de én még mindig a földön ülve bőgtem, a könyvek között. Idilli.

Szipogva elmagyaráztam Arnoldnak, hogy Cortez már megint mekkora szenya volt velem.

– Nem vagyok jó barát, csak mert egyszer sem mondtam neked, hogy ne menj el a suliból? – kérdeztem a szememet törölgetve, mert Cortez szavai ott kavarogtak a fejemben. Szerinte Arnold hibázik, ha engedi, hogy elmenjek a suliból. De igazából Arnold megy el. Akkor az az én hibám, hogy engedem, és nem tartom vissza?

– Reni – mosolyodott el Arnold, és kifésülte a homlokomból a hajam. – Ez nem igaz. Igenis jó barátom vagy.

– Tudom, és… – morzsoltam egy zsepit a kezemben – amikor megtudtam, hogy elmész, teljesen kiakadtam, de aztán rájöttem, hogy nem lehetek önző, mert az a fontos, hogy te mit akarsz. Kinőtted a Szent Johannát, minden tekintetben, muszáj tovább lépned. Ez így helyes – motyogtam, Arnold pedig bólintott.

– Hazudnék, ha azt mondanám, egyszer sem vártam, hogy marasztalj – kezdte, én pedig könnyezve néztem rá. – Volt, hogy szinte reménykedtem benne – folytatta. – Az osztálykirándulásig húztam a végleges átiratkozást, egészen addig nyitva hagytam

egy kiskaput. Hogy ha valamilyen csoda folytán megváltoznak a dolgok, akkor maradhassak… De nem változtak, én pedig elmegyek.

– Milyen dolgok? – kérdeztem, miközben patakokban folytak a könnyeim. Látni, hogy Arnold ennyire szomorú, olyan volt, mintha valaki ráülne a mellkasomra, amitől nem kapok levegőt.

– Reni – nézett mélyen a szemembe. – Szeretlek – mondta ki egyszerűen, bennem pedig megállt az ütő. Döbbenten nyitottam a számat, de Arnold megelőzött, és folytatta. – Normál körülmények között soha nem vallottam volna be, tekintettel arra, hogy maximálisan viszonzatlanok az érzéseim. Ezt tudom. Sokáig bíztam benne, hogy megváltozik, hogy rájössz, a megismerkedésünk óta sokkal több vagy nekem, mint egy barát. De ez a változás nem történt meg. Azonban úgy döntöttem, elmondom, mert ha úgy megyek el, hogy egyszer sem mondtam, talán örökre bánnám – mosolyodott el halványan, én pedig megtöröltem a szemem, és óvatosan bólintottam. Életemben először vallottak nekem szerelmet. Ó, csak ne így, és ne ő lett volna! – Nem akartalak sokkolni – tette hozzá. – Csak szeretném, ha tudnád. Hogy egy szavadba került volna, és maradok.

– Arnold… – szólaltam meg végre, de a hangom erőtlen és túlságosan vékony volt.

– Várj! – tette fel a kezét, én pedig lenyeltem, amit mondani akartam. – Nem tartozol magyarázattal, ne érezd tehernek, őszintén, csak azért mondtam, hogy tudd. Nem azért, mert célom van vele. Már nincs – fejezte be. Ismét rám tört a sírás, mire Arnold felém nyúlt, és az ujjaival óvatosan megtörölte az arcom. A szemébe nézve azonban összeszorult a szívem. Tiszta könny volt, és felfelé pislogva próbálta elkerülni, hogy sírni lássam. Így ültünk egymással szemben a két polcsor között, körülöttünk oszlopokba rendezett könyvek sorakoztak, mi meg szótlanul meredtünk magunk elé.

És akkor Arnold megfogta a kezem, magához húzott, és megcsókolt. Annyira ledöbbentem, hogy fel sem fogtam, csak az kattogott az agyamban folyamatosan, hogy most valami borzalmasan rosszat teszünk. Ettől függetlenül viszonoztam a

csókját, mert tudtam, valamilyen szinten ez a mi búcsúnk. Óvatosan eltoltam magamtól, aztán ránéztem. Nem tudtam, mit mondjak, és nem is kellett. Arnold kinyitotta a szemét, és szomorúan rám mosolygott.

– Bocs – szólalt meg hirtelen egy hang, mire odakaptam a fejem. Dave állt egy rakás könyvvel a kezében, és köztünk átlépve feltette a polcra. Ó, te jó ég! A szám elé kaptam a kezem, Arnold pedig fürkészve nézett rám, miközben nekem folyamatosan kattogott az agyam. Dave vajon mennyit látott?

Hamarosan kiderült. A könyvtárban maradt diákok óráját Kardos igazolta, úgyhogy némán pakolásztunk tovább, miközben igyekeztem elkapni Dave-et, hogy váltsak vele pár szót. Csengetéskor feltettem még két könyvet a polcra, aztán Arnoldhoz fordultam, aki mellettem pakolászott.

– Köszönöm, hogy elmondtad – suttogtam, aztán erősen megöleltem.

Nem kellett többet mondanom, nem kellett megmagyaráznom semmit, Arnold értette. Tudja, hogy mennyire fontos nekem, tudja, hogy bármit megtennék érte, viszont azt is pontosan tudja, hogy mit érzek. És ezen a csók sem változtatott, pedig őszintén szerettem volna. Azonban nem repkedtek lepkék a gyomromban, nem rogytak meg a térdeim, és nem kerülgetett az ájulás. Arnold csókja közben csupán egy dolgot éreztem. Intenzív, pokoli fájdalmat, amiért elveszítem a legjobb barátomat. Végleg.

A könyvtárból kilépve azonnal meg akartam keresni Virágot, hogy S. O. S. tanácsot kérjek tőle, de megelőzött, és szó szerint rohant felém a folyosón. Lefékezett előttem, és a karomat megragadva húzott be a lánymosdóba.

– Virág… – kezdtem, de közbeszólt.

– Jársz Arnolddal? – kerekedett el a szeme.

– Mi? – kérdeztem döbbenten. – Nem.

– De, de – ugrált Virág egyik lábáról a másikra. – Csókolóztatok! A könyvtárban!

Az adrenalinszintem az egekbe szökött, a halántékomnál lüktetett egy ér, és megfordult velem a világ.

– Ezt honnan tudod? – suttogtam.

– Dave… – legyintett. – De mi volt ez az egész? És akkor most mi van? Reni, szólalj már meg! – rángatta a karom.

– Dave? – köszörültem meg a torkom. – De ő végig a könyvtárban pakolt, még most is ott volt, amikor én kijöttem… – kezdtem, aztán lesütöttem a szemem. Ó te jó ég! Te jó ég! Dave tweetet küldött arról, hogy mit látott. A többieknek pedig infóórájuk volt. Végem van. – Virág, más is… – hebegtem.

– Mindenki. Csak nem értettük. Most mi van?

Idegesen kicsaptam az ajtót, és visszarohantam a könyvtárba.

Dave még mindig a könyvekkel szöszmötölt, szemmel láthatóan nagyon szerette volna, ha Kardos átengedi.

– Mi a fene bajod van? – üvöltöttem rá, mire elkerekedett szemmel nézett rám.

– Mi?

– Mondd, belehalnál, ha nem kürtölnéd világgá állandóan, hogy éppen mi történik körülötted? Vagy tudod mit? Felőlem oszd meg mindenkivel az összes unalmas percedet! De engem hagyj ki belőle!

– Nyugodj már le, akkor kitörlöm – förmedt rám megbántva.

– Most már mindegy! Fogalmad sincs semmiről, legalább kérdezz meg, mielőtt a hülye kütyüidnek esel! – üvöltöttem.

– Mi történik itt? – állt meg mellettünk Kardos.

– Semmi – legyintettem. – Azt hittem, barátok vagyunk – néztem Dave-re szemrehányóan, ő pedig lesütötte a szemét, és elővette a mobilját. Törölje ki, mit bánom én.

Ahogy az udvarra léptem, valamennyi jelen lévő osztálytársam felém fordult, én pedig igyekeztem emelt fővel odamenni a padunkhoz, ahol Arnold, Karcsi és Virág ücsörgött. Az árkádok alatt álló Ricsiék rosszallóan figyelték minden lépésem. Cortez háttal állt nekem. Nem fordult meg.

– Híresek lettünk – ültem le Arnold mellé, aki csak a fejét csóválva lapozott a könyvében.

– Renáta! – lépett hozzám Kinga, akinek természetesen virult a feje. Mindig feldobja, ha valaki éppen ideg-összeroppanást kap.

– Ne kímélj, mondd – sóhajtottam erőtlenül. Kinga csípőre tette a kezét, és elismerően méregetett.

– Őszintén megleptél. Van agyad! – csettintett, és még kacsintott is egyet. Remek, szóval akkor most mindenki azt hiszi, hogy Arnolddal járok.

Hazaérve anyunak elmeséltem az egész napom, és nem lepődtem meg azon, hogy a beszámolóm után vadul lapozgatni kezdte a kamaszkezelő könyveket. Felmentem a szobámba, és hanyatt feküdtem az ágyamon, miközben folyamatosan bőgtem. A visszakapott mobiltelefonomat szorosan az öklömbe zártam, és némán imádkoztam, hogy szólaljon meg. Nyolc után aztán megcsörrent. A szívem vadul zakatolt, de a *Basket Case* helyett a *Stand by Me* szólt emelkedő hangerővel. Arnold csengőhangja.

Arnold: 5/1 – Neki könnyebb, hogy bevallotta. Nekem nem.

Csók: 5/4 – Nem érdekel, hogy ki mit gondol, mi ketten Arnolddal tudjuk, hogy mit jelentett. És kész!

Dave: 5/1*** – soha többet nem akarok beszélni vele!

Virág: 5/5 – próbált feldobni, de nem sikerült neki. Totál kikészültem.

Vacsora: 5/3 – Lasagne. Hozzá se nyúltam.

Barátság: 5/1 – hármat veszítettem el ma. Arnoldot, aki bevallotta, hogy szeret, Cortezt, aki soha nem fogja megtudni, hogy szeretem, és Dave-et, aki tönkretette az életem. Éljen.

Elegem van: 5/1*** – megyek aludni. Fél kilenc van.

Mindegy, akkor is megpróbálom.

Május 24., hétfő

Az elmúlt két hetet átgondolva, talán jobb is, hogy nem írtam naplót. Az egész „Arnold megcsókolt, és Dave kiírta Twitterre, hogy járunk” dolog kezdett csitulni, mivel a Szent Johannások többsége amúgy is azt hitte, hogy együtt vagyunk, tekintettel arra, hogy folyamatosan együtt lógunk. Csak Virágnak és Kingának mondtam el, hogy pontosan mi történt (kihagytam azt a részt, hogy Arnold elmegy a suliból), akik vegyes érzelmekkel fogadták. Virág szerint kicsit színezve a sztorin el kéne mondanom a többieknek, hogy baráti puszit nézett Dave csóknak.

Kinga viszont pont az ellenkezője mellett érvelt, szerinte most végre Cortez úgy tudja, hogy járok valakivel, úgyhogy többé nem szórakozik velem. Miközben mindketten vadul magyaráztak, engem a legkevésbé sem érdekelt, hogy ki mit gondol. Főleg, hogy Cortez. Csak az lebegett a szemem előtt, hogy Arnold érzéseit ne bántsam meg, ezért végül úgy döntöttem, nem fogok felháborodottan védekezni, hogy „márpedig mi nem járunk”, mert azzal bántanám. Hagytam, hogy mindenki azt gondoljon, amit akar. Nem számít. Időközben elkezdődött az év végi hajtás, és lekötöttem magam a tanulással. Suli után rendszerint Arnolddal voltam, együtt készültünk a dogákra, meg kikérdezett, és segített felkészülni angolból. A netet pont annyira használtam, hogy válaszoljak az e-mailekre meg Peti üzeneteire, amúgy hagytam a közösségiket, az msn-t, a Facebookot, a farmot, a tevémet, meg úgy általában, mindent. A tanulás segített, hogy kiiktassak minden más gondolatot a fejemből, úgyhogy azon túl, hogy sikerült feltornáznom magam ötösre (csak a rajzom kettes), elértem, hogy egyáltalán nem volt időm mással foglalkozni. Nagy teljesítmény. Büszke is vagyok rá. Esténként, elalvás előtt azonban mégis rám törtek a fura gondolatok, amik nem hagytak aludni. Arnold, Cortez… Á, mindegy.

Reggelenként újabban egyáltalán nem állok meg a többiekkel beszélni. Három okból kifolyólag. Az első, hogy amióta ordítottam Dave-vel, és szóba sem állok vele, a fiúk eléggé kimérten viselkednek velem. A második, hogy Cortezzel sem beszéltem egy árva szót sem az óta a nap óta. A harmadik pedig Viki. Természetesen. Aki minden reggel ott lógott velük. Nem kértem belőlük, inkább Arnolddal és Kingával voltam a suliban, plusz szegény Virággal, aki szinte szétszakadt, mert sosem tudta eldönteni, hogy most velem legyen vagy Ricsivel. Merthogy mi ketten egymás közelébe se mentünk. Mármint Ricsi meg én.

A terembe lépve kikerültem Andrist és Robit (éppen a Wii-n bunyóztak), és leültem a helyemre. Elővettem a könyvem, és olvastam. Újabban ilyen izgik a reggeleim.

Csengetéskor Kardos becsukta maga mögött az ajtót, mire mindenki elcsendesedett.

– Rendben. Felmayer az első padba, Jacques pedig hátraül a helyére. Gyerünk, gyerünk – tapsolt kettőt Kardos, mire a két fiú felállt, és helyet cserélt. Kardos letett egy lapot Dave elé, és közölte, hogy „Jókai-életrajz”. – A többiek ugye csendben vannak?

– Hogyne – kiáltotta Zsolti, miközben felbontott egy joghurtot.

– Nagy Zsolt, lehet, hogy stabil a jegyed, de még leronthatod. Mégis, mit képzelsz magadról? Azonnal tedd el az ételt!

Néztem az előttem ülő Dave-et, aki a kettesért írt röpdogát. Meg sem mozdult a keze, csupán a toll végén nyomkodta a kupakot, és szerintem azon filózott, hogy miként tudna puskázni. Sóhajtva előhúztam a füzetem, aztán írni kezdtem, Kardos pedig a szöveggyűjteményből olvasott fel nekünk. A nyitott ablakban meglibbent a függöny, aztán Virág felsikoltott. Mindenki odakapta a fejét.

– Úúú, egy darázs! – kiáltotta, és felpattant a helyéről.

– Virág, ülj vissza, mindjárt kimegy.

– De meg fog csípni! – visította. A szegény darázs, aki nagyon rossz helyre tévedt be, azonnal a figyelem középpontjába került. Ricsi egy összetekert tankönyvvel kergette, Kinga ordított, hogy ki ne nyírja, Zsolti röhögött, Andris és Robi pedig azt skandálták, hogy „hajrá, darázs”.

A hirtelen kialakult káoszban előrehajoltam.

– Pszt.

Dave hátrafordult, és kérdőn nézett rám.

– Fogd. Gyorsan! – adtam át az összehajtott lapot. Először furcsán nézett, aztán kikapta a kezemből, és a pad alatt kinyitotta. Pár perc alatt sikerült leírnia. Mire Kinga kiterelte az ablakon a darazsat, és Virág is lenyugodott, Dave kész lett a dogájával.

Kardos elvette tőle a lapot, aztán átfutotta a sorokat.

– Gondolom, nem szeretnéd, hogy belekérdezzek – húzta fel a fél szemöldökét.

– Csak nyugodtan, tanár úr – blöffölt Dave, aki ezek szerint remek pókeres lenne. Kardos bevette, és a fejét rázva firkantotta az ötöst a naplóba. – Kettessel lezárlak. De idén egy hangot se!

– Köszönöm – tápászkodott fel Dave, hogy visszamenjen a helyére. Egy pillanatra megállt mellettem, és lenézett rám. Nem fordultam felé, csak a könyvembe meredtem, és úgy tettem, mintha olvasnék. Nem azért segítettem neki, mert már nem haragszom rá. Hanem mert nem akartam, hogy pótvizsgára menjen. Ennyi.

Szünetben Arnolddal a teremben maradtunk (ezer éve nem mentünk le az udvarra, mert nem akartam), és zenét hallgattunk. Dave oda akart jönni hozzám, legalábbis megindult felém, de látva, hogy nem vagyok egyedül, inkább megfordult, és kiment a teremből.

Hazaérve bepakoltam holnapra, aztán kimentem Virággal megsétáltatni R. P-t.

– Tudod, a fiúknak hiányzol – mondta, amikor pár perce csendben gyalogoltunk egymás mellett.

– A házi miatt? Mert odaadom, nem gond, év vége van, ne emiatt kapjanak egyest… – sóhajtottam.

– Nem, nem a házi miatt. Hanem, hogy tudod… Nem is beszéltek, sose jössz oda, meg ilyenek.

– Ez most így alakult – vonogattam a vállam.

– De most izé, nem értem. Ha nem jársz Arnolddal, akkor miért vagy mindig vele? Mármint tudod. Régebben is sokat voltatok együtt, de mostanában minden percet vele töltesz, senki mással nem beszélsz…

– Virág, ezt… Ezt nem mondhatom el – fordultam felé. A nagy, csillogó szemeivel megértően bólintott. A fenébe, két hét, és úgyis megtudja. – Arnold megy el a suliból – mondtam ki hirtelen, és a súlyos titok hirtelen könnyebb lett. Sokkal könnyebb.

– Mi? – kerekedett el Virág szeme, és hirtelen megállt, amitől a póráz is megakadt, és szegény R. P.-t a nyakánál fogva visszarántotta.

– Ő megy el, Párizsba. Átvették.

– Úúúristen! – döbbent le Virág. – Azt hittem, Gábor!

– Igen, tudom. Viszont kérlek, Ricsinek se mondd el!

– Nem, nem mondom. Amúgy is tele vagyok „ne mondd el” infókkal, már azt se tudom, mit beszélhetek, úgyhogy inkább nem mondok soha semmit – motyogta gondterhelten.

– Mi? Van, amit nekem sem mondhatsz el? – nevettem el magam.

– Ühüm – bólintott.

– De… – sziszegtem döbbenten.

– Tudom, ez olyan gáz. Te vagy az LB-m, Ricsi viszont a barátom. És állandóan engem traktáltok, aztán meg hogy ne mondjam el a másiknak.

– Van olyan, amiről Ricsi nem akarja, hogy tudjak? – csodálkoztam.

– Ühüm.

Furcsán néztem, aztán inkább hagytam szegény Virágot, mert már így is kezdett megzakkanni, annyira sok minden volt a fejében. Úgyhogy ejtettük a témát, a továbbiakban olyan értelmes és fontos dolgokról beszélgettünk, mint pl. „kipattogzott bőr szőrtelenítés után”, „spray kontra stift” vagy éppen a közelgő nyári szünet.

Sulirádió: 5/4 – egész nap Green Dayt adtak.

Gazdag: 5/2 – utolsó tézét írtunk matekból. Próbáltam súgni Virágnak, de nem nagyon lehetett. Azért remélem, írt egy kettest.

Arnold: 5/5 – az előbb üzent, hogy vár Honfoglalón.

Justine: 5/5*** – kora este felhívott, hogy megvan az időpont! Június 12-én utazom Párizsba!!! Éljen!!!

Május 25., kedd

Laza nap a suliban. A legtöbb tanár a kétes jegyre állókat feleltette (sokan voltak), úgyhogy leginkább olvastam az órákon. Már szinte minden oldalát bejelöltem a párizsi útikönyvemnek. A „mit szeretnék mindenképp megnézni” listám kicsit túlzás lett, mert bár csak egy hétre utazom el, összeszámolva körülbelül egy hónapig tartana bejárnom a felírtakat. Éppen Jacques-ot

kérdezgettem, hogy szerinte mit hagyjak ki, amikor Andris megállt mellettem.

– Miért van nálad törülköző? – kérdezte a táskámra bökve, aminek a vállpántjára egy kis kéztörlőt kötöttem reggel.

– Ez csak… – kezdtem.

– Törülköző-nap Douglas Adams tiszteletére – felelte helyettem Cortez, aki a padján ülve nyomkodta a zenelejátszóját. Csodálkozva néztem rá. – Láttam a Facebookon – tette hozzá, jelezve, hogy ennyire ne lepődjek meg, nem érdekli a dolog.

– És az mire jó? – röhögött Andris, aztán megtörölte a kezét a törcsimben. Ez kedves volt.

– Csak megemlékezés – legyintettem.

A többiek jól lesajnáltak, amiért Arnold és én is egész nap magunkkal hurcoltuk a törülközőnket, Kardos azonban megdicsért minket, szerinte nagyon szép gesztus. Szerintem is. Ráadásul csináltunk egy csomó fényképet is, amit feltöltöttünk a *Galaxis* Facebook-profiljára. ☺

Délután aput elkísértem a fitneszterembe, ahol egy ideje egyedül szenvedtem a futópadon, mivel Zsoltiék társaságához nem akartam csatlakozni.

– Renáta! – állt fel a mellettem lévő gépre Kinga, és beállította a sajátját gyorsabb tempóra, mint ahogyan én gyalogoltam. Hihetetlen, még egy futópadon is képes versenyezni. – Mi az, csak ennyit bírsz? – kezdett szekálni.

– Úgy tűnik – feleltem. Kinga unottan a plafonra meredt, aztán, amikor Zsolti és Edina kézen fogva elsétáltak előttünk, begőzölt, maximális tempóra állította a gépet, és ész nélkül rohanni kezdett. – Látom, még mindig jól viseled – közöltem szárazon.

– Á, nem érdekel – zihálta kipirosodott arccal.

– Hogyhogy? – vontam fel a szemöldököm, és reméltem, Kinga rájött valamire. Mondjuk, megfejtette, hogy miként lehet kiiktatni az érzéseinket, vagy valami. Legnagyobb sajnálatomra semmi ilyesmi nem történt.

– Mindjárt nyár, úgyis szakítanak.

– Gondolod?

– Ugyan, ne viccelj – lihegte. – Semmilyen kapcsolat nem bír ki két és fél hónap szünetet – magyarázta.

– Aha. És hogy jössz te a képbe? – kérdeztem, gondolva, hogy ha Zsoltiék esetleg szakítanak, akkor Kinga előtt szabad a pálya.

– Sehogy. Elmegyek Párizsba júni elején, aztán élvezem a nyarat, augusztusban pedig lovastáborba megyek. Lesz időm, hogy elfelejtsem. Ez a legjobb az egészben! Nem fogom látni! – vigyorgott boldogan.

Fura. Én pont azt utálom a nyárban, amiért Kinga rajong. Két és fél hónap nekem arra jó, hogy görcsösen számoljam a napokat sulikezdésig, remélve, hogy a következő évben minden máshogy alakul. Kinga ezek szerint kiélvezi, hogy egész szünetben nem hall felőle, ezáltal továbblép. És igen. Ő csinálja jól.

A szavai sokáig kavarogtak a fejemben. Cortez elmegy Brazíliába, és valószínű, hogy a Copacabana homokos strandján focizva eszébe sem fog jutni, hogy a világon vagyok. Talán még az se, hogy Viki létezik. Apropó, Viki. Vajon az ő kapcsolatuk kibír egy nyarat? Hm. Érdekes.

Törülközőnap: 5/5*** – akkor is tetszett, ha mindenki más kinevetett miatta. *Galaxis-fanoknak* kötelező, és hát mi, Arnolddal eléggé azok vagyunk. ☺

Vacsora: 5/2 – tonhalas tészta. Vagy tésztás tonhal. Mindegy.

Látnivalók Párizsban: 5/3 – jó, igaza van Jacques-nak, és kihúztam pár „mit akarsz ott?” lakóházat. Tényleg nincs ott semmi, de gondoltam, megnézem, hogy milyen egy „semmiről nem híres” párizsi épület. ☺

Biosz: 5/3 – Baranyai nem akarta megnézni tanóra helyett az *Egy bogár életé*t, pedig Robi erősen érvelt, hogy az animált hangya is kötődik a bioszhoz valamilyen szinten. ☺

Kinga: 5/5* – lenyűgöző, ahogyan kezeli a helyzetet. Példát kéne vennem róla. Na, majd igyekszem.

Virág: 5/5 – este webkameráztunk, közben átküldte a legújabb mangáját, amit Arnoldnak rajzolt. Búcsúajándéknak szánja. A képet egy tavalyi fényképről mintázta, ahogyan az udvaron ülünk, hárman. Hát, sírtam egy jót ma is. No comment.

Május 26., szerda

Korán reggel beértem a suliba, mert nem akartam lekésni az idei év utolsó megbeszéléséről. A suliújság termében már mindenki bent volt (Arnold kivételével), úgyhogy amint becsuktam magam mögött az ajtót, Máday neki is kezdett.

– Reni, az *Életképek* rovatod összeállt már?

– Igen – biccentettem.

– Nagyszerű. Ezen kívül Kardos tanár úr jelezte, hogy szeretné betetetni az utolsó számba az egyik dolgozatodat…

– Az enyémet? – csodálkoztam, és éreztem, hogy a mellettem ülő Kinga mindjárt felrobban.

– Igen, a „Városlátogatás Budapesten” című írásodat. A tizedik évfolyam amúgy is vendégül látja a cserediákokat, nem árt, ha van ötletük, mit mutassanak meg a városunkból.

– Rendben – bólintottam.

– Már nem azért – tette fel a kezét Kinga –, de én is írtam ilyen beadandót, és az enyém is ötös lett.

– Lehet, de Renátáét ajánlották, az övé kerül be – zárta le a vitát Máday, Kinga pedig duzzogva fonta össze a karját maga előtt.

– Az interjúval és címlappal kapcsolatban.

– Már kész van! – vágott közbe Kinga és fellapozta a jegyzeteit. – Az év tanárának választott Vladár Ervinnel készítettem riportot.

– Nos, igen. Azonban – rázta meg a fejét Máday – a rajztanár helyett a címlapra egy diákot szántam. Neményi Arnoldot – mondta.

– Miii? Miért? Ez lehetetlen – pattant fel Kinga mérgesen. Mádaynak csak egy pillantásába került, hogy Kinga disztingváljon és visszaüljön a helyére.

A megbeszélés végén mindketten elképedve mentünk ki a teremből.

– Hogy kerülhet Neményi címlapra? – kérdezte hitetlenül.

– Hogy lehet Vladár az év tanára? – néztem magam elé döbbenten.

Hát, akkor ezt megtárgyaltuk. Kinga tudomásul vette, hogy Arnoldot kell meginterjúvolnia, én meg tudomásul vettem, hogy rajtam kívül mindenki szereti a rajztanárt. ☺

Az ebédszünetben a könyvtárban találkoztunk, ahol Kinga különböző kérdéseket tett fel Arnoldnak, én meg fotóztam. Csináltam vagy harminc képet, mert gondoltam, abból választom ki azt, ami majd címlapra kerül.

Utolsó óránk fizika volt, de mivel minket, Ricsivel már lezártak (mindketten ötöst kaptunk), a helyünkön ülve elfoglalhattuk magunkat. Ez a jó az év végében! Ha év közben tanulsz, az utolsó hajrában már nem kell bizonyítanod. Az agyonolvasott Párizs-könyvemet böngésztem, Ricsi pedig a fingerboardjával játszott. Régóta nem beszéltünk egymással, és még magamnak is fájt bevallani, de hiányzott. Óvatosan felé fordultam, és már nyitottam volna a szám, hogy megkérdezzem, mi újság vele mostanában, aztán meggondoltam magam. Ők közösítettek ki, nem én fogok bocsánatot kérni. Ráadásul nem is nagyon értem a harag okát. Az, hogy Dave-vel nem beszélek, az egy dolog. Az, hogy Cortez rám se néz, az is egy dolog. De Ricsi és Zsolti? Velük nem volt konfliktusom. Mindegy, kiállnak egymás mellett, ami alapjában véve szép tőlük. Így viszont egyikükkel sincs semmilyen kapcsolatom. Wow. Pocsék egy évvége, az biztos.

Suli után Arnolddal mentem haza, aztán mivel nem volt házi (éljen), megnéztük a *Gyalog galopp*ot. ☺

Címlapfotó: 5/5* – jók lettek, amiket készítettem, de mégis egy régebbi képet választottam, amin Arnold a padján ülve olvas. Így láttuk szinte a legtöbbször, úgyhogy eldöntöttem, ez lesz az újság elején.

Cortez: 5/2 – Suli után Vikit láttam a suli előtt, tornacipőben, csíkos térdzokniban (?), rövid sortban és kinyújtott nyelvű Rolling Stones pólóban. Sajnos a punk lány nyári ruhatára is elég menő.

Monsieur Durand: 5/5*** – ma egész francián Párizsról néztünk útifilmet. A többiek eléggé unták, én azonban minden percét élveztem!

Gyalog galopp: 5/5* – ☺☺☺
Az élet: 5/1 – hivatalosan is igazságtalannak minősítem. Pont.

Május 28., péntek

Boldog nap! Nagyon-nagyon boldog nap!

Az egész ofőórán kezdődött, amikor is Haller kérte mindenkitől az utazás dátumát. Én azonnal kivittem az asztalhoz, megelőzve Kingát, ami azért nem kis teljesítmény.

– Június eleje, remek választás – biccentett felém, én meg mosolyogva hozzátettem, hogy számolom a napokat.

– Nagy ügy, én is akkor megyek – dünnyögte Kinga.

– Virág? – nyújtogatta a nyakát az ofő.

– Én augusztus harmadikán megyek. A cserediáknak akkor jó – kiáltotta, Haller pedig gondosan felírta.

– Jó, a többiekét is kérném. Arnold kivételével.

– Neményinek miért nem kell mennie? Ez nem ér! Én se akarok! – üvöltötte Robi. Túl hangosan hallgatta a fülébe dugott zenét, ezért ordított. Gondolom.

– Arnold nem vesz részt a cserediák programban, mivel… – akadt meg Haller, és valami egészen elfogadható magyarázatot próbált kitalálni.

– Nem lesz itthon – fejeztem be helyette. Az ofő kérdőn nézett rám, aztán a fejét csóválva Arnoldra meredt. Igen, ennyit a titokról.

– Pontosan. Arnold elutazik a nyárra – közölte végül Haller. – De Cortez is elutazik, neki mégis mennie kell valami Momóhoz! – üvöltötte Ricsi.

– Tudok róla, hogy Cortez Brazíliába megy a nyári szünetben, azonban a naplót nézve – lapozta fel Haller – úgy látom, augusztusban már itthon lesz.

– Benne van a naplóban, hogy mikor jön haza? – pislogott nagyokat Virág.

– Igen – biccentett az ofő. – A pótvizsgára.

Leesett állal fordultam hátra. Cortez egy tollat pörgetett az asztalán, azzal szórakoztatta magát.

– Miből? – kérdeztem halkan.

– Irodalom – felelte, rám sem nézve.

– Sajnálom – motyogtam szomorúan.

– Nem kell. Csak lerövidült a szünetem – vonogatta a vállát.

– Azért el tudsz utazni?

– Persze.

– Örülök – mosolyodtam el.

– Ha téged ez boldoggá tesz – nézett rám gúnyosan. Egy pillanatig álltam a tekintetét, aztán lesütöttem a szemem, és visszafordultam. Örülök, hogy Cortez újabban kedvesebb, mint valaha.

Az ofő éppen Zsoltival kiabált, amiért még mindig nem egyeztette az indulás dátumát a levelezőpartnerével (Zsolti azt sem tudja, ki az), amikor Virág felvette a telefonját.

– Bencze Virág, tudom, hogy az osztályfőnöki-óra elég laza szokott lenni, de azért mindennek van határa! Azonnal tedd le a mobiltelefont!

Virág csak feltartotta az ujját, jelezve, hogy „egy pillanat”; mire Haller szeme elkerekedett.

– Bocsánat – rázta meg a fejét Virág, és zavartan eltette a telefont.

– Megtudhatnám, hogy mi volt ilyen életbevágóan fontos? – förmedt rá az ofő.

– Apu hívott – motyogta. – Születik a kistesóm – nézett fel, mire a szám elé kaptam a kezem.

– Ó. Óó – bólintott Haller, aztán felfogta, és kinyitotta a naplót. – Szaladj. És gratulálok! – húzta be az igazolást egész napra.

Virág felpattant, és a padján lévő tollakat egy mozdulattal besöpörte a táskájába, aztán Ricsi felé fordult, aki már felállt.

– Pósa, hová készülsz? – nézett rá az ofő.

– Elviszem…

– Még mit nem! Szó sem lehet róla!

– Ne már, ezer év, mire odaér villamossal. A kertek alatt negyedóra alatt ott vagyunk – érvelt Ricsi.

– Nálad vannak a papírjaid?

– Hogyne – bólogatott Ricsi.

– Bukósisak?

– Kettő.

– Menjetek.

– Köszönjük!!! – visongott Virág, aztán kirohantak a teremből. Haller még Ricsi után szólt, hogy lassan vezessen, aztán izgatottan visszajött.

Az óra vége előtt Virág üzent, hogy odaértek, úgyhogy rohan megkeresni az apukáját. Szóltam Hallernek, hogy minden rendben, aztán a telefonomat a kezemben szorítva vártam, hogy hívjon. Utolsó órán, irodalmon csörrent meg a mobilom, mire Kardos szúrós szemmel nézett rám.

– Elnézést, csak Virág – motyogtam, és kinyomtam a telefont. Üzentem, hogy óra van, inkább küldjön sms-t. Annyit írt vissza, hogy megszületett Bencze Benjámin, és jött egy mms is a képpel. Mosolyogva körbeadtam a telefont.

– Még mindig óra van – kopogtatott az asztalán Kardos.

– Virág öccse! – emelte fel a mobilomat Zsolti. Kardos kissé megenyhült, és közelebb lépett a telefonomhoz, aztán, miután csekkolta a fotót, engedte, hogy a többiek is megnézzék.

– Ez ráncos – nézett fel Robi értetlenül.

– Idióta! Nem ráncos, újszülött! – szólt rá Kinga mérgesen.

– Akkor is ráncos. Hé, ez tiszta Benjamin Button – röhögött fel Robi.

– Na jó, elég lesz! Adjátok vissza – kaptam ki a kezéből a mobilt, és odaadtam Zsáknak, mivel ő értelmes, és nem vihog, ha csecsemőt lát.

Hazaérve anyunak is megmutattam a képet, aki afféle tipikus, „de édes” reakcióval mosolygott a mobilomra. Apu viszont sokkal inkább értékelte a srácok beszólásait, amit természetesen elmeséltem neki.

Virág: 5/5* – juj, de jó! És hétfőn bemehetek megnézni! ☺

Tesi: 5/5* – meg sem kellett erőltetnem magam, Korponay lezárt ötösre, mondván, tudja, hogy kondizni járok. Woow.

Facebook: 5/5 – Virág késő este feltette az öccse képét, amit azonnal lájkoltam, kommentben pedig gratuláltam. ☺

Peti: 5/4 – szombaton moziba megyünk. ☺

Cortez: 5/1* – megbukott. Ijj. Próbálom nem okolni magam, de nem nagyon megy. Ha időben segítek, ha korrepetálom, ha… Túl sok a ha. És már nincs mit tenni.

Június 1., kedd

Tegnap hivatalosan is megkezdődött az utolsó tanítási hét a Szent Johannában, ezután már csak az osztályok versenye jön a jövő héten, és vége. Már szinte mindenből le vagyunk zárva (lett pár bukás), úgyhogy ezek laza, pihenős napok, sok-sok filmnézéssel, akasztófázással a táblánál, udvaron töltött órákkal és lazítással. Virág tegnap nem jött suliba, mert a kórházban volt, ahol egész nap az. öccsét bámulta. ☺ Délután én is bementem hozzá, megnéztem a babát, aztán elmondtam a rossz hírt is, miszerint Gazdag megvágta Virágot matekból. Hát, ezt sejtettük, úgyhogy annyira nem érte váratlanul a hír. Pedig annyit könyörögtem a második félévben, hogy a sulira koncentráljon, ahelyett, hogy… Hm. A hajhagymáit elemzi a kitépett hajszálán, növeli a virtuális farmja területét, lájkol ezer dolgot a Facebookon, paródia videó-klipeket néz a Youtube-on, mangát rajzol a matekkönyvébe, gyöngyöt varr a farmerjára… Ezt átgondolva, hogyhogy csak matekból bukott? ☺

A sulihoz érve odaintettem a többieknek, aztán felszaladtam a lépcsőn. A portánál kivettem az állványból egy *Szent Johanna Magazin*t, és mosolyogva néztem a címlapra. Arnold volt rajta. Az év utolsó magazinja, benne Arnold utolsó, négyoldalas cikkével. Szomorú dolgok ezek.

Vettem a büfében egy túrós batyut (otthon minden édesség eltűnt, anyu komolyan veszi apu diétáját, ezért én is éhezem), aztán felmentem a terembe. Andris és Robi a laptopjukon lövöldöztek, Jacques a táblánál amőbázott Gáborral, Kinga pedig a padján ülve egy könyvet búj t.

– Mit olvasol? – kérdeztem. Felmutatta a borítót. *A világ leggonoszabb diktátorai.* Hű, remélem, nem tanulni akar belőle.

Leültem a helyemre, és előszedtem a ronggyá lapozott Párizs-könyvemet, miközben a sulirádióból a *Kings of Leon* üvöltött. Kissé összeszorult a szívem a számot hallva. Ez is azon dalok egyike volt, amikről automatikusan Cortez jutott eszembe. Van pár ilyen. Úgy kétszáz. Na, mindegy. Csengetéskor Ricsiék beestek a terembe, mögöttük Monsieur Durand csukta be az ajtót, aki megkérdezte, mit szeretnénk csinálni az órán. Természetesen mindenki a filmnézés mellett döntött, úgyhogy belekezdtünk a *Robin Hood*ba, ami jó hosszú film, simán átlógott Farkas tanárnő föciórájára. Nem gond, a tanárok az utolsó napokban mindig megmutatják a „jófej" énjüket, feledtetve velünk mintegy tíz hónapnyi kínzást.

Ebédszünetben Arnolddal és Karcsival lementünk az udvarra, és a padon ülve beszélgettünk arról, hogy ki mit olvas éppen.

Néha-néha felpillantottam, és az árkádok alatt ácsorgó társaságra néztem. Ott bandáztak az a-s lányokkal, pár tizenegyedikessel és Virággal. Aki, amikor látta, hogy őket nézem, integetve mutatta, hogy menjek oda. A mellette álló Cortez félig hátrafordult, és kérdőn nézett felém. Csak intettem egyet, aztán lehajtottam a fejem, és beleolvastam Karcsi könyvébe, mert nagyon érdekelte, hogy mi a véleményem. Őszintén? Nem volt.

A többi órán a fiúk focizni akartak, úgyhogy maradhattunk az udvaron, aztán utolsó óráról el is engedtek minket. A lépcső előtt álló Cortezék éppen deszkázni indultak.

– Reni, nem jössz velünk? – kérdezte Virág.

– Nem, menjetek csak – ráztam meg a fejem.

– Tuti? Jó lesz, sokat nevetünk, meg minden – erősködött. Halványan elmosolyodtam, aztán leültem a lépcsőre, és néztem a távolodó társaságot. Teljesen elbambultam, aztán csak arra lettem figyelmes, hogy Arnold leül mellém, és velem együtt a távolba mered. Zsolti éppen Dave-re ugrott rá, aki hangosan ordított, a többiek meg mind rajtuk röhögtek.

– Miért nem mész velük? – kérdezte halkan Arnold.

– Mert nem akarok – feleltem.

– Mindig őszinte voltál velem, ez most már maradjon is így, ha kérhetem – suttogta.

– Rendben – néztem rá mosolyogva.

– Azóta kerülöd őket… – jegyezte meg. – Miattam nem kell.

– Nem miattad – vágtam rá, aztán rájöttem, az előbb ígértem meg, hogy nem hazudok. Kínosan elnevettem magam, aztán ráhajoltam a térdemre, és a cipőfűzőm kezdtem piszkálni.

– Tudom, hogy kedveled őket. Nemcsak őt, a többieket is. Ott van Virág is. Reni, én elmegyek, ők maradnak. Ne legyél rosszban velük.

– Utálom, hogy ennyire nem szeretnek téged – szakadt ki belőlem.

– Ez kölcsönös. Én sem szeretem őket. Ezért nem haragudhatsz rájuk, hiszen rám sem haragszol – mosolyodott el.

– Igaz – motyogtam. – Fogalmam sincs, mi lesz velem nélküled – csóváltam a fejem szomorúan.

– Én tudom – jelentette ki gondolkodás nélkül, és szörnyen elgyötörtnek tűnt. – Minden, amitől annyira meg akartalak óvni, rád zúdul majd. De talán ennek így kell lennie – tárta szét a karját tehetetlenül. Őszintén, nem tudom, hogy miről beszélt, de megnyugtatott, hogy még ott van velem. Kihúztam a táskámból a zenelejátszóm, és a fél fülhallgatót felé nyújtottam. Aztán a suli lépcsőjén ülve zenét hallgattunk.

Utolsó hét: 5/2 – klassz annak, aki jól érzi magát. Pff.

Cortez: 5/5* – láttam Dave feltöltött videói között a mai deszkázását. Ügyes. Brühühü.

Msn: 5/1 – sehol senki.

Gábor: 5/1* – szegény, a többiek videómontázst készítenek meglepiből neki. A legtöbben még mindig azt hiszik, hogy ő megy el.

Justine: 5/5* – este beszéltünk telefonon, tök jó fej, még nevettünk is! ☺

Arnold: 5/5 – ha most lehetne egy kívánságom, talán az lenne, hogy ne menjen el, és minden legyen úgy, mint mielőtt megcsókolt. Valami megváltozott az óta a nap óta. Nem. Igazából minden megváltozott az óta a nap óta…

Június 3., csütörtök.

Nincs is felemelőbb érzés, mint stabil kettessel lezárva várni az év utolsó duplarajzát. Haha! És soha többet Vladár!

A biztonság kedvéért azért csendben ültem a helyemen, miközben körülöttem egyre nagyobb lett a káosz. Ricsi a telefonjával zenélt (pontosabban üvöltette a Rage Against the Machine valamelyik számát), Virág egy *IM*-tesztet töltött ki, de felháborodottan közölte, hogy a válaszai alapján Justin Bieber a kedvenc énekese, ami lehetetlen, mert „úúúúgy nem szereti". A többiek ezen jót röhögtek, aztán Andris és Robi elkunyizták tőle az újságot, és kiszedegették a posztereket. A férfi előadókét megrongálták (kilyukasztották tollal a fejüket), de például Rihannát kitették a táblára, mondván „fú, de jó nő". Remélem, a nyáron felnőnek. Gábor és Jacques barkochbáztak, Zsolti két vonalzóval dobolt a padon, Kinga pedig idegbetegen ordított vele, hogy megfájdul a feje a zajongásától. Cortez a telefonját nyomkodta (biztos sms), Arnold pedig a padomon ülve olvasott egy Jorge Luis Borges-könyvet. Én meg csak nézelődtem, amikor is megérkezett Vladár.

– Foglaljátok el magatokat csendben – intett, aztán elindult felém. Megállt bennem az ütő, annyira megijedtem, de amikor kikerült és Cortezhez lépett, újra mertem levegőt venni.

Fél füllel hallottam, hogy megkérdezi Cortezt, továbbra is számíthat-e rá a jövő évben a rajzszakkörön.

– Nem hiszem – rázta meg a fejét Cortez.

– Ezt sajnálattal hallom. Igazán sok diákot vonzott a szakkör a jelenlétednek köszönhetően… – magyarázta. Cortez csak megvonta a vállát, mire Vladár idegesen elmosolyodott. – Esetleg gondold át.

– Rendben – biccentett Cortez unottan.

– Köszönöm – mondta a tanár, aztán visszaindult az asztalához. Útközben gyilkos tekintettel nézett le rám, mire elkaptam a fejem és a padomat kezdtem tanulmányozni.

Csengetéskor Vladár megköszönte az osztálynak az évet.

– Egy élmény volt titeket tanítani – mosolygott elérzékenyülten, aztán megakadt rajtam a tekintete. – Szinte mindenkit – javította ki magát, én pedig biccentettem. Nincs mese. Egy mély és igaz barátság ért itt véget. Hüpp-hüpp. ☺

Szünetben Arnolddal lementünk az udvarra, és a napsütésben felültünk a padra.

– Most mit szólsz? Vége a rajznak! Nincs többé! Vladár nem tanít többet! Kitűnő is lehetek jövőre! – vigyorogtam megállás nélkül.

– Évfolyamelső is lehetsz jövőre – javított ki Arnold, eszembe juttatva, hogy ha ő nem lesz, tutira esélyes vagyok.

– Igen, akár – bólintottam, aztán az a-s lányokkal ácsorgó Kinga felé néztem. Na, ha már idén ilyen jól kijöttünk egymással, akkor jövőre jöhet a gyilok. Ha Kinga rájön, hogy Arnold elmegy, szabad utat kap, hogy évfolyamelsővé váljon. Akkor már nincs akadály előtte. Illetve egy. Én. Alig várom a tizenegyediket…

– Sziasztok – ült le mellénk Karcsi.

– Szia. Fordulj meg – szóltam, aztán levettem a hátáról a „fizetek, ha fejbe rúgsz focilabdával” cetlit, és összegyűrtem. Karcsi zavartan makogott valamit arról, hogy akkor ezek szerint ezért céloztak direkt felé a tesiteremben.

Kémián Gondos az utolsó óra alkalmából úgy döntött, kísérletekkel szórakoztatja az osztályt. A labor első padjai automatikusan kiürültek, és mindenki hátranyomult, „biztos távolságra” az eszelős kinézetű tanárnőtől. Örömmel jelentem, hogy a kísérletezés nem követelt áldozatot.

A matek laza volt, Gazdag jó nyarat kívánt az osztálynak és jó tanulást a pótvizsgázóknak (Virág és Zsolti), aztán duplafranciáról elengedtek minket. A többiek leléptek, én azonban segítettem Arnoldnak kipakolni és kitakarítani a szekrényét. Levettem a kinyújtott nyelvű Einstein-képet, lekapartuk a Beatles-matricát és a napi idézet kalendáriumot.

– Mi lesz ezekkel? – kérdeztem.

– Kidobom – vonta meg a vállát.

– Megtarthatom? – néztem rá, mire mosolyogva bólintott.

– Persze.

– Köszi. Hátha nekem is segít – mutattam fel Einstein képét, aztán elnevettük magunkat.

Lehet, hogy gyerekes dolog megtartani a képeket Arnold szekrényéből, de így, hogy egyre jobban közeledik a nap, amikor elmegy, egyre jobban kezdtem görcsölni és ragaszkodni mindenhez, ami az övé vagy rá emlékeztet.

Hazaérve utoljára bepakoltam a táskámba (inkább csak szimbolikusan, mert tutira nem lesz tanítás), aztán lerogytam a babzsák fotelembe, és csendben gondolkoztam. Csak még egy hónap. Még egy hónap lenne a suliból! ☹

Vladár: 5/5* – Viszlát! De tényleg. ☺

Ricsi: 5/5 – kitűnő lett kémiából, Gondos külön dicséretben részesítette, és az egész osztály előtt felállította, hogy megtapsoljuk. A többiek szakadtak a nevetéstől. Én csak mosolyogva lehajtottam a fejem, és reméltem, egyszer még leszünk olyan kapcsolatban, hogy jót derüljünk rajta.

Msn: 5/2 – csak rejtve kapcsolódtam, mert mindenki online volt, és nem akartam, hogy lássanak. Emiatt Virággal sem tudtam webkamerázni… ☹

Délután: 5/3 – jó kamaszhoz méltó módon a kerti pagoda alatt ücsörögtem, és „fáj az élet” arcot vágtam a szüleim legnagyobb örömére, akiknek lövésük sincs róla, most éppen mi a bajom.

Arnold szekrénye: 5/1* – kiürült. Ennyi.

Június 4., péntek

Hú, elég durva nap. Inkább még négy tézé és, na jó, még egy bónusz rajzóra, csak a mai napot ne!

Duplaangollal kezdtünk, Mr. O’Realy megengedte, hogy az udvarra menjünk, úgyhogy a többiek elhúztak, én meg felballagtam a könyvtárba. A polcsorok közt nézelődtem, amikor meghallottam egy ismerős hangot, amint közli, hogy visszahozott egy könyvet.

– Ezt múlt év októberében vetted ki, fiam – szólt rá gorombán a könyvtárosnéni.

– Ja, nehéz olvasmány volt – feleselt Ricsi, én meg kiléptem a polc mellől.

– Szia – köszöntem mosolyogva, és alig bírtam visszatartani a nevetést. Komolyan a kilencedikes kötelezőt hozta vissza. Ráadásul el sem olvasta.

– Szia, Ren – biccentett.

Visszamentem a klasszikus polc mögé, és a gerinceket leolvasva nézelődtem, amikor megláttam, hogy Ricsi nem ment ki a könyvtárból, hanem utánam jött és unottan nézelődik.

– Keresel valamit? – érdeklődtem. Na, nem mintha olyan életidegen lett volna Ricsi a könyvtárban, csak… de, mégis. Az volt.

– Nem – felelte egyszerűen.

– Oké – vontam meg a vállam.

– Kérdezhetek valamit? – nézett rám, mire kivettem a könyvet a többi közül, és felé fordultam.

– Persze.

– Miért őt választottad?

– Brontët? – kérdeztem vissza, felmutatva a kezemben tartott *Üvöltő szelek*et.

– Neem – rázta meg a raszta tincseit. – Neményit.

– Mi? Mi az, hogy választottam? És ki helyett? – csodálkoztam.

– Cortez – szólt halkan.

– Nem értem.

– Tudod, miről beszélek! – nézett mélyen a szemembe.

– Nem, Ricsi, nem tudom. Azt tudom – túrtam idegesen a hajamba –, hogy hetek óta tudomást sem vesztek rólam, holott nem csináltam semmit. Dave-vel összevesztem, oké, de veled például nem! Erre te is levegőnek nézel, holott azt hittem, barátok vagyunk. Úgy látszik, komolyan elvesztette a jelentőségét ez a szó…

– Ren, nekem nincs veled semmi bajom. De Neményit nem bírom elviselni.

– Miért kéne elviselned? – tártam szét a karom.

– Mert ha együtt jártok, akkor el kell.

– De nem járunk! – vágtam rá.

– Mi van?

– Jól hallottad! – erősítettem meg, és álltam a tekintetét.

– Szakítottatok? – csodálkozott.

– Sose jártunk!

– De megcsókolt, nem? – kérdezte furán, mire kínosan elnevettem magam.

– Miért, Cortez nem? – kérdeztem vissza, mire Ricsi elkapta a fejét, és a földet kezdte bámulni. Naná, hogy tudott róla. – Erről ennyit! Egyébként – ráztam meg a fejem dühösen – rá van írva a homlokomra, hogy csak úgy meg lehet csókolni? Mert amúgy nem – közöltem sértetten, és rájöttem, nincs mese, feslett nő lettem. Pff.

– Azt mondod, nem is vagytok együtt? – értelmezte a hallottakat.

– Nem mintha bárkinek köze lenne hozzá, de nem! – kiáltottam dühösen. A csendes könyvtárban visszhangzottak a szavaim, a könyvtárosnéni meg ciccegett egy sort, hogy fejezzük be az üvöltözést.

– Miért nem mondtad el neki? – temette a tenyerébe az arcát Ricsi, és megdörzsölte a fejét.

– Kinek? – értetlenkedtem.

– Corteznek!

– Miért mondtam volna? – tártam szét a karom, és eldöntöttem, indulok a „hülyék, akik sosem értik, mi történik körülöttük” című vetélkedőn, és ha még nincs olyan, akkor elindítom.

– Mert… – ingatta a fejét – mert azt hiszi, Neményivel jársz!

– Nem érdekel, mit hisz! Legalább azóta nem szórakozik velem. Vagy bocs, elrontottam a hobbiját? – kérdeztem gúnyosan.

– Ren, Cortez…

– Hagyjál Cortezzel! – fojtottam belé a szót. – Amióta ismerem, csak kiszúr velem. Folyamatosan hülyének néz,

meguntam. Ne vigyen el motorozni, ne fogja meg a kezem, ne rajzoljon nekem, ne küldjön nekem dalt, és legfőképp ne csókoljon meg, miközben a suli előtt várja a barátnője!!! – üvöltöttem.

– Gyerekek! Ez egy könyvtár – jött oda hozzánk a könyvtárosnő.

– Tényleg? Na, nee – nézett rá Ricsi, aztán mit sem törődve a döbbent, szemüveges nénivel, visszafordult hozzám.

– Érted? Nekem ez nem vicces. Sose volt az – suttogtam. Ricsi némán bólintott, aztán mosolyogva összeborzolta a hajam.

Megfordult, és kilépett a polcsorból. Aztán megtorpant. – Jó, de miért is csókolt meg Neményi? – kérdezte.

– Az egy… korai búcsú volt – ismertem be. Ricsi döbbenten meredt rám, aztán láttam az arcán, hogy leesik neki.

– Bakker, Ren! Te mész el a suliból! – közölte döbbenten. Én meg erre csak bólintottam, aztán gyorsan faképnél hagytam, hogy ne kérdezhessen többet.

Az udvarra kiérve a padhoz mentem, és leültem Arnold mellé.

– Mi volt a könyvtárban? – érdeklődött.

– *Üvöltő szelek.* Szó szerint – közöltem. Arnold nem hiszem, hogy értette, de azért bólintott, és lapozott egyet a könyvében.

Az árkádok alatt álló társaságból Ricsi és Cortez félreállt, hogy beszéljenek. A napszemüvegem mögül néztem, ahogy vadul magyaráznak egymásnak, aztán mindketten felém fordulnak. Zavartan lehajtottam a fejem, és reméltem, olyan messziről nem látszik, hogy elvörösödöm.

Ofőórán Haller becsukta maga mögött az ajtót, és köszöntött minket a tanév utolsó óráján. Elérzékenyülve nézett végig a társaságon, akik ügyet sem vetettek rá, sms-eztek, PSP-ztek, iPadot és netbookot bámultak. Ó, azok a kedves, 21. századi robotgyerekek.

– A jövő héten megrendezendő osztályok versenyére kérem a nevezőket, hármas csoportokban – mondta, és tapsolt is hozzá párat, hogy legalább csináljunk úgy, mintha figyelnénk. – Hétfőn irodalomverseny – kiáltotta túl Andrist és Robit, akik azon vitatkoztak, hogy kié a több pont. Hogy miben? Fogalmam sincs.

Feltettem a kezem, mire a tanár bólintott. – Köszönöm, Reni. Igen, Arnold – nyújtogatta a nyakát. Az előttem ülő Jacques elkezdte megemelni a karját, de mire feltehette volna, az ofő megszólalt. – Cortez! Nagyszerű.

– Mi? – fordultam hátra rémülten. Közben Virág is értetlenül kérdezgette, hogy miért nem a rajzra megy vele, a többiek meg füttyögni kezdtek. Cortez megbukott irodalomból, semmi keresnivalója a versenyen.

– Na, nem! Biztos, hogy nem – térdelt fel fél lábbal Kinga a székére. – Nyernünk kell, Cortez, te menj a rajzosokkal!

– Bocs, már felírtak – vigyorodott el, nekem pedig ösztönösen felébredtek a gyomromban szunnyadó lepkék, és visszafordulva azon kaptam magam, hogy Jacques hátát nézve megállás nélkül mosolygok.

– Rendben, kedd, informatika! – kért csendet az ofő. Dave, Andris és Robi jelentkeztek. A csütörtöki rajzra Virág, Ricsi (az ofő szólt, hogy Dorián is arra megy, úgyhogy alapból feliratkozott) és Gábor nevezett be, a pénteki sportra pedig kizárásos alapon Kinga, Zsolti és szegény Jacques. Akinek amúgy semmi kedve nem volt félmaratont futni, de mivel Cortez kitúrta az irodalomról, kénytelen volt beállni.

– Rendben. Sok sikert, remélem, eredményesek lesztek! – mosolygott ránk az ofő, de mivel mindenki elkezdett ordibálni a másikkal, a mosolya hamar vicsorrá alakult, és sóhajtva legyintett. Menthetetlenül kicsináltuk ebben az évben.

Hazaérve kiültem a kertbe, és hatalmasakat sóhajtva jeleztem anyunak, hogy nagyon nincs rendben velem semmi.

– Mi volt a suliban? – kérdezte meg. Na, végre.

Egy szuszra elmeséltem, hogy Ricsi azt hiszi, hogy én megyek el, Virág tudja, hogy nem, de nem mondta el neki. Kinga is tudja, hogy nem én, Cortez viszont tutira veszi, hogy én, a többiek meg mind, hogy Gábor. Csak Virág és én tudjuk, hogy igazából Arnold. Közben meg mindenki azt hiszi, hogy Arnold és én járunk, de Ricsi nem, aki elmondta Corteznek, aki ezután jön velünk hétfőn a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárban az irodalomversenyre, csak tudnám, miért, amikor van barátnője!

Anyu hosszú percekig nézett rám. Nem is pislogott. Tök olyan volt, mintha lefagyott volna. Már újra akartam indítani, vagy valami ilyesmi, amikor végre reagált.

– Hát… – kezdte, és sokáig csak eddig jutott. – Tudod, hogy én Arnold pártját fogom.

– Igen, tudom – bólintottam. Amióta anyunak elmondtam, hogy Arnold jóformán szerelmet vallott nekem, anyu azóta reméli, hogy egyszer mégis ő lesz a barátom. A szülők álma egy Arnold típusú fiú a lányuknak. A lányok álma azonban mindig a Cortez-féle srác. Ez van, az élet nem fair, és rengeteg a mazochista.

– Cortez viselkedése több mint dühítő – folytatta.

– Igen, tudom – ismételtem magam.

– Igazából örülök, hogy jön a nyár – vallotta be anyu. – Lesz időd elfelejteni a dolgokat.

– Mit? – csodálkoztam.

– Leginkább Cortezt! – nézett rám, én meg sóhajtva bólintottam. Jó ötlet, már nekem is eszembe jutott. De el akarom felejteni? Tényleg azt szeretném? Passz.

Anyu a továbbiakban idézett pár kamaszkezelő könyvből olyan okos dolgokat, mint hogy „tininek lenni szörnyen nehéz” vagy éppen „az idő mindent megold”. Miért hiszik azt a szülők, hogy ezek a közhelyes dolgok minden szituációra illenek? Bár, ami azt illeti, tényleg mindenhová illenek. Fura.

Vacsora után (natúr csirkemellfilé bébirépával, bah) bekapcsoltam a gépem, és felnéztem msn-re. Az állapotom elérhetőre váltottam, aztán ráírtam Jacques-ra, hogy elmondjam, mennyire sajnálom, amiért nem tud velünk jönni az irodalomra. Közben pedig beugrott egy videóhívás. Csodálkozva néztem a monitoromra. Dave kért fel.

– Szia – köszöntem hűvösen a kamerába, aztán előrehajoltam, hogy jobban szemügyre vegyem. Dave a fülén lévő fejhallgatóból a szája elé húzta a mikrofonját, és megköszörülte a torkát. – Mit művelsz?

– Pszt! Csak hallgass meg – nyomott le egy gombot, és hallottam, ahogyan a gépéből elindul egy Brian Adams-szám. Te

jó ég, a *Please Forgive Me!* Ennyit még én is tudok angolul… Nevetve megráztam a fejem, és őszintén reméltem, hogy nem karaoke lesz. De. Az volt.

Folyamatosan röhögtem meg a fejemet fogtam, Dave pedig végigénekelte nekem a számot. Ez nagyobb büntetés volt, mint a twitteres húzása. Amikor végre véget ért, megdörzsöltem az arcom.

– Na? – kérdezte.

– Ez rémes volt – mondtam őszintén. Dave a kamerába mosolyogva bólintott, aztán elkomorodott. Jött a dolog komolyabb fele.

– Sajnálom – kezdte, én meg közbeszóltam.

– Tudom. És én is sajnálom. Nem akartam kiabálni, csak… – kerestem a szavakat. – Bántott, hogy anélkül osztottad meg, hogy beszéltünk volna. Mert van rá magyarázat.

– Tudom – suttogta a mikrofonba. – Igazán sajnálom, hogy elmész – mondta szomorúan. Ohó, szóval terjednek a hírek. – Ígérem, többet nem teszlek fel sehová, amíg meg nem kérdezem. A fotókat is leszedem.

– Milyen fotókat? – kérdeztem idegesen.

– Az osztálykirándulásról, tudod…

– Nem.

Egy pillanat múlva Dave átküldte a Twitter-galériájának a linkjét, én pedig érdeklődve megnyitottam. Csak négy képen voltam rajta. A vízparton Kingával kettő fotó készült, amiről nem is tudtam, a gyaloglás közben még egy, aztán… Aztán sóhajtva lehunytam a szemem. A negyedik képen Cortezzel ülök a vonaton, mindketten alszunk, a fejem pedig a vállára hajtva. A szívem összeszorult, és kedvem támadt bőgni egy nagyot.

– Már törlöm is – nézett bele a kamerába.

– Oké – biccentettem, és gyorsan kattintgatni kezdtem.

– Nyugi. Azt még megvárom, hogy lementsd – tette hozzá Dave, én pedig a fejemet rázva kérdezgettem, hogy „miről beszél?”. Nem szólt semmit, csak mosolygott, én pedig lángvörös fejjel rájöttem, hogy Dave tudja. Tudja, hogy bele vagyok esve

Cortezbe. Csakúgy, mint Ricsi. És talán Zsolti is. Cortezen kívül ezt már mindenki tudja.

Irodalomverseny: 5/1 – érdekes. Mi, hárman. Áááá.

Virág: 5/5* – este hívott, hogy hétvégén Ricsi egy új zenekarral találkozik, ha van kedvem, menjek velük. Mondtam, hogy sajna nem mehetek (anyuval vásárolunk a párizsi utamhoz), de sok sikert kívántam.

Dave: 5/5 – megkönnyebbültem, hogy kibékültünk. Csak ne énekelt volna. ☺

Esti filmezés apuval: 5/2 – néha elfelejti, hogy lánya van, és olyankor megnézet velem olyan filmeket, mint pl. a *Kiképzés*. Egy pillanatra sem kötött le, de mindegy.

Fénykép: 5/5*** – Igen, lementettem a gépemre. Igen, nézegettem. Igen, beállítottam háttérképnek. Jó, tudom, menthetetlenül béna vagyok!

Június 7., hétfő

Na, a mai nap tényleg nem volt egyszerű. Az irodalomversenyen utolsóként végeztünk, tekintettel arra, hogy még a feladatot sem tudtuk teljesíteni. Akkor az elejétől. A Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárba érve megkaptuk Kardostól a borítékot, benne a megfejtendő rejtvénnyel. Ez idáig még rendben van. A papíromat nézegettem, miközben bal oldalamon Arnold, jobb oldalamon pedig Cortez ácsorgott, és arra vártak, hogy mondjak valamit.

– Öööö – ráztam meg a fejem zavartan. – Talán egy íróra utal a rejtvény – olvastam el a feladatot, aztán gondoltam, továbbadom a papírt. De nem tudtam, hogy melyiküknek adjam először, mivel mindketten unottan bámultak rám. Végül tök egyenesen kinyújtottam a karom. Ott pont nem állt senki.

– Megnézhetem? – kérdezte Arnold.

– Persze – fordultam felé, és átadtam a lapot. Arnold elolvasta, aztán összehajtotta, és bólintott. Cortez elröhögte magát.

– Öö, szerintem úgy fair, ha mindhárman tudjuk, mi a feladat – motyogtam, visszakértem a papírt, és átadtam Corteznek. Mire mindhárman elolvastuk, hogy egyáltalán mit kell csinálni, addigra a többi Szent Johannás csoport már eltűnt a könyvtárban. Óriási.

– Passz – vonta meg a vállát Cortez, és laza mozdulattal visszaadta a lapot.

– Pedig azt hittem, rögtön rájössz a megoldásra – húzta Arnold gúnyos mosolyra a száját.

– Ugyan. Nem venném el a kedvenc elfoglaltságodat. Menj és járkálj töprengve, olyan jól áll – vágta rá Cortez.

Arnold erre kontrázott, miszerint Corteznek semmi keresnivalója itt, aztán Cortez mondta, hogy Arnoldnak semmi köze hozzá, hogy mikor hol van, aztán… Aztán köztük állva kapkodtam a fejem, és kezdtem nagyon unni. Mindkettőt.

– Nem zavar titeket, hogy éppen egy versenyen vagyunk? – kérdeztem hitetlenül.

Másodpercre pontosan érkezett a válaszuk. Arnold rávágta, hogy „de”, Cortez pedig, hogy „nem”. Aztán Arnold a fejét rázva közölte, hogy képtelen Cortezzel együttműködni, aki rávágta, hogy „a franc akar vele együttműködni”. Egymás szemébe nézve álltak, én meg sóhajtva megfordultam, és úgy döntöttem, ott hagyom őket.

Felmentem az emeletre, ahol összefutottam Karcsival.

– Reni, megfejtettük! Megfejtettük! – kiáltotta büszkén.

– Ó, wow – néztem rá mosolyogva.

– Ti hogy álltok? – érdeklődött.

– Remekül. Igazán remekül – sziszegtem, aztán a papírral a kezemben sétáltam a sorok között.

Több mint egy órája bóklásztam, mire feladtam. Egyszerűen nem tudtam gondolkozni, ráadásul totál kiakasztott, hogy Arnold és Cortez egyszerűen egyedül hagyott a feladattal. Hatalmas, szaggatott sóhajjal mentem ki az épület előtt lévő találkozási ponthoz. Kardos körül már minden diák ott volt, csak a mi csapatunkra vártak.

– Reni, sikerült? – kérdezte a tanár.

– Sajnálom, nem. Nem húznám tovább az időt, feladom – nyújtottam vissza a papírt. Kardos arcán akkora csalódottság jelent meg, hogy alig bírtam állni a tekintetét.

– Múlt évben nyertetek – tett szemrehányást.

– Múlt évben egészen más volt minden – mondtam halkan, és félrekaptam a fejem. Arnold a lépcsőn ült és olvasott. Cortez pedig tőle két méterre állt, és mekis fagyit evett. Ezt nem hiszem el! Én egymagamban bolyongok a könyvtárban, miközben ők remekül szórakoznak, olvasnak, és… és meki fagyi? Ez mekkora pofátlanság már? És nekem miért nem hozott?

Amikor visszaértünk a suliba, mindenki a teremben várt minket. Ahogy beléptünk, kérdőn néztek ránk.

– Bocs, lebőgtünk – ismertem be, és a helyemre kullogtam.

– Ez most az „igazából nyertünk, de megszívatjuk a többieket, hogy azt higgyék, nem?” dolog? – nézett fel rám Andris.

– Nem – csóváltam meg a fejem. – Ez most a „komolyan nem nyertünk” dolog – sziszegtem szomorúan.

– Éljen! Éljen! – pattant fel Zsolti. Én meg furán néztem rá.

– Öööö, éppen azt mondtam, nem nyertünk! – ismételtem, mert gondoltam, félreértett valamit. Tévedtem, Zsolti és a többiek tudták, hogy miről beszélek, de továbbra is ünnepeltek. – Ezt most nem értem – vallottam be őszintén.

– Reni – lépett mellém Zsolti. – Az osztályunk nagy nehezen megszerzett hírnevéhez nem passzolt volna, hogy első helyen végeztek. A ti csoportotok a legerősebb, így, hogy nem nyertetek, tutira utolsó helyen végzünk! – magyarázta mosolyogva.

– És ez jó? – csodálkoztam.

– Naná – üvöltötte Robi. Fura dolgok dobják fel a srácokat. Kérdőn körbenéztem, de szemmel láthatóan senkit nem zavart, hogy nem teljesítettük az irodalomversenyt, csak engem bántott. Aztán megakadt a szemem Kingán, aki magába roskadva ült a padjában, és meredten bámult előre. Hú, próbáltam felkészülni egy iszonyat balhéra, miközben odaléptem hozzá.

– Kinga, tudom, hogy most csalódott vagy, és hidd el, én is, de… egyedül hagytak, én meg nem tudtam koncentrálni, és végül feladtam… de még nincs vége, a többi csoport simán behozhatja

a lemaradást… Ne haragudj, tudom, hogy… – hadonásztam a karommal, hogy jobban ki tudjam fejezni, mennyire szétszórt vagyok, amikor Kinga ridegen rám nézett.

– A lehető legkevésbé sem érdekel a verseny – mondta.

– Oké, ki vagy te, és hol van Kinga? – kérdeztem döbbenten, aztán látva, hogy nem veszi a (szerintem) jó poént, leültem elé. – Mi történt? Zsolti? – kérdeztem halkan.

– Ugyan! – szisszent fel. Oké, csak egy tipp volt, nem kell leharapni a fejem. – Az a barom! – fakadt ki.

– Pontosan melyik? – érdeklődtem. Kinga a fél emberiséget így nevezi. Nem, az egészet.

– Az a nyomorult cserediák!

– A tiéd?

– Nem, Renáta, nem az enyém – fújtatott mérgesen. – Persze hogy az enyém! – üvöltött rám, én meg hátrahőköltem. Juj, Kinga tényleg ideges.

– Mi történt?

– Hogy mi történt? Az történt, hogy kórházba került, én meg nem tudok elutazni!

– Ó! – kaptam a szám elé a kezem.

– Vettem egy rakás útikönyvet, megvettem a neten a jegyet a városnéző buszra, kifizettem a metróbérletet, a szüleim megvették a repülőjegyet is! Erre közli, hogy bocs, tüdőgyulladást kaptam, nem tudsz jönni!

– Kinga, megértem, hogy dühös vagy, de ha beteg lett… – próbálkoztam.

– Kit érdekel? Annyi lett volna a dolga, hogy nem kap tüdőgyulladást! Olyan nagy kérés ez?

– Öööö, nem hiszem, hogy szándékosan tette – gondolkoztam. Ki az, aki szeret kórházba kerülni? Megértem Kinga dühét, de azért valaki megbetegedett, lehetne kicsit… emberibb? Igen.

– Akkor is! Elszúrta a nyaram!

– Majd elmész máskor! Hosszú a nyár! – próbáltam vigasztalni.

– Igen, neked! Akinek nincs egy árva programja sem! Én viszont be vagyok táblázva, edzés, tábor, nyaralás… Nekem csak

a június közepe jó! És amikor azt mondtam az anyjának, hogy én akkor is megyek, ha éppenséggel kórházba került a lánya, egyszerűen lecsapta a telefont! Szerinted normális az ilyen? – kérdezte. Nem mertem válaszolni, de tény, hogy én is hasonlóképp cselekedtem volna. Kinga őrült, oké, ezt én például tudom. De mást azért meg tud lepni, ha először nyilvánul meg.

– Ne szomorkodj! – néztem rá, és igyekeztem erőt adni neki, de ebben sosem voltam valami jó.

– Könnyen beszélsz, te mindjárt utazol – szipogta, és idegesen elővett egy zsepit, majd széttépte. Aztán elővett még egyet, és azt is. Inkább elkértem tőle a csomagot, aztán ott hagytam, mert vigasztalhatatlan volt.

Suli után hazaérve elmeséltem anyunak, hogy mi volt a versenyen, aztán átvállaltam egy adag gyűrött ruhát, és vasalni kezdtem. Igen, kétségkívül fura gyerek vagyok. A többiek mind deszkáznak meg lógnak suli után, kiélvezve az utolsó laza napokat, én meg otthon gubbasztok és kínomban kivasalok. No comment.

Irodalomverseny: 5/1* – nem vagyok büszke rá. És Kardos sem. A kedvenc tanáromnak sajna idén elég sok csalódást okoztam. Abbahagytam a rovatom, beteg voltam a tanulmányi verseny alatt, ellógtam a szakkörét, és lebőgtem az osztályok versenyén. Remélem, jövőre jobban indítok.

Kinga: 5/1 – őszintén sajnálom. Szegény. ☹

Ricsi: 5/4 – talált egy új bandát. Állítólag Korn tribute együttes, tök menő, meg minden. Örülök, hogy örül. ☺

Karcsi: 5/5* – első helyen végzett a csoportja a mai versenynapon. Ügyes!

Msn: 5/4 – minden név mellett valami nyári szünettel kapcsolatos üzenet van kiírva. Tökre örülnek, hogy vége a sulinak. Én meg igyekszem feltalálni az időgépet. Nem haladok vele túl jól.

Június 8., kedd

Osztályok versenye, második nap, infó. A három kocka (Andris, Robi és Dave) reggel elment, mi pedig a teremben várakoztunk, és arról beszélgettünk, ki mit csinál a nyáron.

– Nyári meló – közölte Ricsi büszkén.

– Jó, majd kérek tőled a mekiben – röhögött Zsolti.

– Jó, kiszolgállak. Aztán majd küldök mms-eket a fesztiválokról, amikre összegüriztem a pénzt – vigyorgott, Zsolti pedig elkomorodott.

– Igaz. Az én őseim se finanszírozzák a fesztiválokat. Átküldöd, hogy hol kell jelentkezni? – kérdezte, aztán Ricsi feltartotta a kezét, Zsolti pedig belecsapott egy Hi5-ot, aztán azon röhögtek, hogy „szia, segíthetek?” ☺

– Úúú, én alig leszek itthon a nyáron – rágózott Virág szomorúan.

– Én is. De augusztusban találkozunk – röhögött fel Cortez. Nem, egyáltalán nem vicces, hogy pótvizsgára mennek. Tényleg nem! Na jó, én is elmosolyodtam kicsit.

– Ja, így jár, aki bukik. Bezzeg az okos diákok – nyújtózkodott Ricsi, aztán, mivel felvont szemöldökkel néztem rá, hozzátette, hogy nem magára gondolt. ☺

– Hé, Cortez, mondj már valamit portugálul – kérte Zsolti, és elővette a mobilját, hogy leírja. Cortez mosolyogva megvonta a vállát, aztán folyamatosan mondott valamit, amiből semmit nem értettünk. Hűű. De menő.

– Izé, ezt nem értem – forgolódott Virág, és látszott rajta, hogy szörnyen gondolkozik. – Ha Brazíliába mész, akkor miért portugálul tanulsz? Miért nem brazilul? – kérdezte végül, mire egy pillanatig mindenki csendben nézte, aztán kitört belőlünk a röhögés.

– Virág, nincs olyan, hogy brazilul – mosolygott Cortez.

– Ú, komoly? De fura – töprengett. – Na, mindegy. Ijj, alig várom a tizenegyediket. Olyan klassz lesz! Gondoljatok bele. Tizenegyedik – nézett körbe, mire a fiúk megpróbáltak komolyan „belegondolni”.

– Egyáltalán nem biztos, hogy leszel tizenegyedikes – szólt bele Kinga, aki a padján ült és unottan hallgatott minket.

– Átmegyek a pótvizsgán! Anyu fogadott mellém tanárt!

– Akit majd előbb megnézek magamnak – tette hozzá Ricsi szigorúan.

– Ajj, egyetemista lány – legyintett Virág.

– Akkor én nézem meg magamnak – vágta rá Zsolti, a többiek meg felröhögtek. Kinga lesajnálóan megrázta a fejét, én meg hallgattam, hogy a többiek már most, tizedik végén mennyit agyalnak a jövő tanéven. Egyedül Cortez nem szólt semmit, csak némán bámulta a kezében a dobozos kólát. Valamiért nem akart róla beszélni.

Hirtelen kinyílt az ajtó, és Haller lépett be a terembe.

– Csókolom! – kiáltotta oda Zsolti.

– Inkább ne, ha kérhetem – bólintott az ofő. – Kinga, Reni. Kérlek, gyertek velem.

Értetlenül lemásztam a padomról, aztán Kinga mögött kimentem a teremből, miközben a többiek „húúztak” egy sort.

Lementünk a lépcsőn, és az igazgatóhelyettes szobája előtt már komolyan kezdtem ideges lenni, hogy mit akarhatnak tőlünk.

– Tessék – engedett minket előre Haller. Máday az asztalánál ült, és amint meglátott minket, összerendezte az előtte heverő papírokat.

– Üljetek le – utasított. Egy kutya sem engedelmeskedett volna jobban, mindketten lehuppantunk a kirakott székekre, és kérdőn meredtünk az ig. helyettesre. – Sajnálattal hallottam, hogy Kinga francia levelezőtársa megbetegedett, emiatt le kellett mondani az utazást.

– Hát még én – dünnyögte Kinga.

– Ez egy ritka eset, de már előfordult. Ilyenkor megpróbáljuk összeegyeztetni más diákkal az esetleges plusz fő fogadását, ami jelen esetben nem ment könnyen, tekintettel arra, hogy Bencze augusztusban utazik, ami Kingának nem megfelelő időpont – magyarázta, én meg még mindig nem tudtam, mire akar kilyukadni. – Tehát felvettük a kapcsolatot Reni levelezőtársával…

– Justine-nel? – csodálkoztam.

– Így van, akinek a szülei biztosítottak minket arról, hogy mindkét lányt szeretettel várják…

– Mi? – kiáltottam el magam, Kinga pedig hasonlóképpen reagált.

– Kinga, a szüleid délelőtt folyamán átíratták a repülőjegyed, így szombaton el tudsz utazni Renátával.

– Nem, nem! – pattantam fel. Nem akarok Kingával menni! Úgy volt, hogy egyedül megyek, úgy volt, hogy Justine csak engem vár, úgy volt, hogy ketten bolyongunk majd Párizsban, és együtt nézünk meg mindent! Neeee!

– Reni, kérlek nyugodj meg. Ez egy kínos szituáció – csítított az ofő. Kínos? Hogy kínos? Amióta az eszemet tudom, és rájöttem, mi az, hogy „Párizs”, azóta ez az álmom. És az álmomban soha, de soha nem szerepelt Kinga. Csak a rémálmaimban, de az egy egészen más dolog.

– Most mit háborodsz fel? Nekem kell az unalmas fejedet és a nyomi cserediákodat bámulnom egy héten át. Én lettem a potyautas! Na, kösz – dünnyögte Kinga.

– Akkor mindent megbeszéltünk – nézett ránk Máday, aztán intett, amolyan „kint öljük meg egymást, neki dolga van” stílusban.

A folyosóra kiérve Kinga összefont karral megállt a falnál, én pedig vele szemben toporzékoltam és hisztiztem egy sort.

– Befejezted? – kérdezte.

– Mindjárt – bólintottam, és még egyszer erősen a földhöz csaptam a Converse-emet. Igen, így már sokkal jobb volt. – Oké – sóhajtottam. – Most mi lesz?

– Mi lenne? Megyünk együtt. Ha már így alakult.

– Jó. De tudnod kell, hogy van egy útitervem, amit hetek óta készítek.

– Tudnod kell, hogy engem ez egy cseppet sem érdekel, mert nekem is van egy, ami biztosan jobb, mint a tiéd.

– Honnan tudod? Még nem is láttad!

– Hidd el, biztos vagyok benne. Ismerlek – vágta rá gúnyosan, én meg lesütöttem a szemem. Ez biztosan a pokol.

Ha ez még mind nem lenne elég, Andris és Robi miatt utolsók lettünk az infóversenyen, ugyanis annyira összevesztek valamin, hogy ki kellett őket zárni. Dave pedig ahelyett, hogy egyedül oldotta volna meg a feladatot, inkább feladta. Úgy tűnik, rokonlelkek vagyunk.

Otthon anyu persze totál odavolt az örömtől, amiért nem egyedül utazom, és folyamatosan azt magyarázta, hogy „sokkal könnyebben enged el így, hogy tudja, egy kis barátnőmmel megyek". Az senkit nem érdekelt, hogy én mit gondolok erről az egészről. Nem akarom életemben először úgy meglátni az Eiffel-tornyot, hogy Kinga mellettem megállás nélkül okoskodik. Nincs igazság. Tényleg nincs.

A kedvem: 5/1*** – egyetlen dolog miatt vártam a nyarat. A párizsi út miatt. Most már azt is feladtam.

Arnold: 5/5* – próbált vigasztalni, de nem nagyon sikerült, ráadásul ő is anyuval értett egyet, miszerint, jobb, hogy nem egyedül leszek. Jó, mindenki a szívén viseli, nehogy bajom essen, de könyörgöm! Mindenki más egyedül megy, miért pont nekem jutott Kinga?

Viki: 5/2 – a suli előtt várt a többiekre. Ha jól láttam, Cortezzel csak pár szót váltott, aztán Cortez lelépett. Érdekes.

Sulirádió: 5/5* – Placebo *The Bitter End* szólt ebédszünetben. Szeretem azt a dalt.

Június 10., csütörtök

Hivatalosan is utolsó helyen végeztünk az osztályok versenyén. Mikor Kingáék visszaértek a futásról, már tudtuk, hogy senki nem teljesített rosszabbul, mint mi. Jó, tegnap Virágék egész jól szerepeltek a rajzon, de a mai nappal lezárult a versenyhét, és hát csúnyán kikaptunk. Az ofő feljött a termünkbe, ahol Andris és Robi éppen az *Iron Man*t üvöltötték, aztán kért egy kis csendet.

– Gyerekek. Elég lesz. Zsolti, engedd el Karcsit! – kérte.

– Csak elbúcsúzunk a nyárra – röhögött Zsolti, és még vadabbul rángatta a kilencedikest, aki szinte összetört. Amikor végre elengedték, a szemüvegét igazgatva elnézést kért, és kiviharzott a teremből – Tehát. Holnap bizonyítványosztás.

– Éljen! – tapsolt Ricsi, a többiek meg füttyögtek. Haller „remélem, a nyáron kicsit megkomolyodtok” pillantást vetett az osztályra, aztán kérte Arnoldot, hogy menjen vele.

Én gombóccal a torkomban néztem utánuk, miközben Virág szomorúan megsimogatta a vállam. A folyosón kikerültem két kilencedikest, aztán a suliboxomhoz léptem, hogy kipakoljak belőle. Leszedtem a plakátjaimat, kivettem a tankönyveimet, aztán fogtam a szekrényajtóba dugott szórólapot, és kimentem a suliból.

A többiek az épület előtt ácsorogtak és beszélgettek, én meg leültem a lépcsőre, és a színes lapra néztem. „Nyárköszöntő Szent Johanna buli. Happy Hippies, éljenek a 70-es évek!” Nagyszerű. Összehajtottam a papírt, és eltettem a táskámba, miközben Kinga kilépett a suliból, és némi tanakodás után leült mellém.

– Tessék, nézd meg – nyújtotta felém a Párizs-könyvet. Minden érdekességet külön színnel jelölt, mindenhonnan kilógott egy címke, időrendi sorrendben voltak a látnivalók… Kinga tényleg komolyan foglalkozott a dologgal.

– Klassz, akkor majd ez alapján nézünk meg mindent – sóhajtottam.

– Na, ugye? Mondtam, hogy az enyém jobb – erősködött.

– Igen, tényleg – biccentettem.

– Mi bajod? – kérdezte.

– Semmi – vágtam rá, mert semmi kedvem nem volt beszélgetni.

– Te tudod. Remélem, bírod a repülést. Kiborít, ha valaki elfehéredve ül mellettem.

– Nem lesz semmi bajom.

– Nagyon helyes – tápászkodott fel. – Már alig várom, hogy induljunk.

– Én is – néztem fel rá, aztán elmosolyodtam. Az elmúlt két napon folyamatosan azzal voltam elfoglalva, miért borzalmas,

hogy Kingával megyek. Igen, millió oka van, de… de azért mégis, van egy-két pozitívum is ebben az egész fura szituációban. Például nem utazom egyedül. És Kingát ismerve, tényleg mindent meg fogunk nézni, történjen bármi, ő tutira elindul várost nézni. Meg aztán. Idén egész jól kijöttünk egymással. Nem lettünk nagy barátnők, ez igaz, de nem is voltunk rosszban.

– Most meg mit mosolyogsz? – förmedt rám.

– Csak – kezdtem töprengve – eszembe jutott, hogy ebben a félévben nem is vesztünk össze. – Kinga összeráncolta a homlokát, és a távolba meredt.

– Valóban. Jövőre bepótoljuk – mosolyodott el halványan, én meg bólintottam. – Na, szia – indult lefelé a lépcsőn.

– Kinga – szóltam utána, mire megfordult. – Tudom, kicsit hevesen reagáltam, de azért… Örülök, hogy velem jössz – vallottam be. Kinga elhúzta a száját, és idegesen megrázta a fejét.

– Renáta, szánalmas vagy! Most mit vársz, boruljak a nyakadba? Együtt megyünk, mert nincs más választásunk. Ennyi – mondta gorombán, én meg mosolyogva bólintottam. Nincs mese, ő ilyen. Nem is számítottam másra.

A Szent Johanna lépcsőjén egyre több diák futott le, a legtöbbjük ki is került, de volt, aki a nagy rohanásban arrébb lökte a táskámat. Utánanyúltam, és visszatettem magam mellé, aztán tovább várakoztam.

– Reni! – futott oda hozzám Virág, kezében a bukósisakot tartva. – Elmegyünk mindannyian ZP-be, nem jössz velünk? Vége a sulinak! – kiáltotta boldogan.

– Menjetek csak, én megvárom Arnoldot – feleltem.

– Igen, de tudod. Tök jó lenne, ha eljönnél velünk, mert a fiúk azt mondják, utoljára lógnánk így együtt. Mind – suttogta.

– Hát, holnap kiderül, hogy jövőre is lóghatunk együtt – gondolkoztam. – Mindenképp meg akarom várni Arnoldot.

– Oki, értem. Mit mondjak nekik? – fordult hátra, és a rá váró társaság felé nézett.

– Hogy… hogy most nem tudtam elmenni.

– Ijjj – húzta el a száját Virág. – Hát, jó. Holnap találkozunk – köszönt el mosolyogva, aztán elsietett. A társasághoz lépve valamit mondott, mire a többiek kérdőn néztek vissza.

– Itt vagyok – ült le mellém Arnold a lépcsőn, aztán elém nyomott egy halom papírt. – Hivatalosan is megszűnt a tanulói jogviszonyom a Szent Johannában – mondta, én meg azon gondolkoztam, ha gyorsan széttépem a papírokat, akkor vajon marad?

– Hát. Eljött ez a nap is – suttogtam.

– El – bólintott.

– Nem bánod? – kérdeztem. Arnold nem válaszolt rögtön, csak hátrafordult és felnézett az épületre.

– Tudva, hogy hová készülök, nem – mosolyodott el. – De azért – ölelte át a vállam, és barátian magához húzott – van, amit nehéz itt hagyni.

– Reméltem is – nevettem el magam.

– A nagyobb szünetekben és ünnepekkor itthon leszek – mondta, én pedig sóhajtva bólintottam. – Ugye most nem sírsz? – kérdezte, rám sem nézve. Megráztam a fejem, miközben nevetve letöröltem az arcom. Eléggé jól ismer.

Tovább ültünk a suli lépcsőjén, és miközben a nap melegen égette az arcom, azt vettem észre, hogy egyre kevesebb diák jön ki az ajtón és tűnik el a kora nyári délutánban. Végül ketten maradtunk, és elcsendesedett a környék.

– Kardos meglepetés búcsúztatót szervezett neked holnapra a könyvtárban – mondtam hosszú hallgatás után.

– És ezek után mi lesz benne a meglepetés? – kérdezte.

– Semmi, de tudom, hogy utálod az ilyesmit, gondoltam, szólok – mosolyodtam el.

– Köszönöm – biccentett.

Ráhajtottam a fejem Arnold vállára, és szomorúan bámultam magam elé. Fél éve rettegek ettől a pillanattól, és végül eljött. Ott ültünk, ketten, a suli lépcsőjén, tudva, hogy ez az utolsó alkalom, amikor ezt a szimpla, hétköznapi dolgot tehetjük. Többé már nem lesz ilyen.

Hazaérve anyuval bepakoltunk a bőröndömbe, mert a holnapi Szent Johannás buli után már biztosan nem lesz rá időm.

– Minden rendben? – fürkészett, miközben becsomagolta a hajszárítóm. Öööö, civilizált családhoz készülök, szerintem van nekik is, de anyu „biztos, ami biztos” alapon azért eltette nekem.

– Annyira féltem ettől a naptól – ismertem be.

– Túl vagy rajta – mosolyodott el, én pedig leültem a székre, és megdörzsöltem az arcom.

– A legjobb barátom volt – suttogtam.

– Tudom – nézett rám anyu megértően. – De, Reni – tette hozzá, én meg reméltem, hogy valami „életre szóló jó tanáccsal” lep meg –, a kivasalt ruhákon ülsz.

– Ó, bocsánat – pattantam fel, aztán elnevettük magunkat. A szülők néha nem tudják, hogyan reagálják le a kamaszok érzelmi válságát. Ezt tudva inkább nem lelkiztem anyuval, hanem felmentem a szobámba, és bekapcsoltam a notebookom.

Az msn kongott az ürességtől, mindenki ZP-ben volt, egyedül Arnold állapota volt online. Rögtön ráírtam. Másolom:

Reni üzenete: Mit csinálsz?

Arnold üzenete: Híreket olvasok.

Reni üzenete: Van kedved sétálni?

Arnold üzenete: Van.

Reni üzenete: Oké. Akkor tíz perc múlva.

Arnold üzenete: Rendben. És kijelentkeztem.

Utolsó tanítási nap: 5/1 – szomorú. Túl szomorú.

Cortez: 5/2 – ☹☹☹

ZP: 5/3 – Dave tweetjei alapján a többiek jól érzik magukat. Búcsúztatják a tanévet. Dave, Ricsi, Virág, Zsolti, Edina, Tami, Levi, Viki és… és Cortez.

Arnold: 5/5*** – rohannom kell.

Június 11., péntek

Reggel kicsit nehezen ébredtem, mert elég későig ébren voltam. Arnold tízkor hazakísért, de beszóltam anyuéknak, hogy

még kicsit beszélgetünk a kapuban. Ez tartott éjfélig. Sok mindenről beszéltünk, vagyis leginkább én, mert valahogy úgy éreztem, hirtelen rengeteg mondanivalóm van. Arnold meghallgatott, pedig néha hosszú percekig magyaráztam a semmiről, remélve, hogy még marad öt percet. Aztán a sok öt perc egyszer csak véget ért, és utoljára köszöntünk el egymástól úgy, hogy „holnap a suliban”. Ezek után álomba zokogtam magam. Összeadva a tizedik osztályos sírásaim mennyiségét, az is elképesztő teljesítménynek tűnik, hogy nem száradt még ki a szemem.

Reggel összepakoltam pár holmit (a hippibulira, merthogy nem maradt volna időm Arnold búcsúztatása után hazarohanni), aztán apu elvitt a sulihoz. Kiszálltam a kocsiból, és sóhajtva néztem az épületre. Mindenfelől Szent Johannás ünneplőbe öltözött diákok érkeztek az évzáróra, én meg, a blézeremet rángatva magamon, odasétáltam a többiekhez.

– Sziasztok – köszöntem. Dave a telefonjával szórakozott, Zsolti Karcsit fogta, aki a kitámasztott biciklijén ült, és rémülten várta, hogy mikor engedik el. Ricsi és Virág egymás kezét szorongatva beszélgettek, Cortez pedig csendben állt. Idegesnek tűnt.

– Utolsó nap – közölte, mélyen a szemembe nézve.

– Az – bólintottam.

– Renáta! – szólított hirtelen Kinga, én pedig odasétáltam hozzá.

– Igen?

– A szüleim holnap reggel nem tudnak kivinni a reptérre, mert a húgomnak versenye van.

– Ó, oké, felvegyünk? – kérdeztem.

– Inkább nálad alszom – jelentette ki, és már be is ment a suliba. Hogy mi??? Kinga és a kijelentései. Néha, mondjuk, szökőévente, talán megkérdezhetné, hogy mások mit szólnak a döntéséhez. Na, mindegy.

Virág odaszaladt hozzám.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Persze.

– Figyi. Majd valamiről beszélnünk kéne – nézett rám, én meg igyekeztem nem tudomást venni a fejpántjáról, ami elég furán állt rajta.

– Később, oké? – pillantottam körbe, aztán megláttam Arnoldot, ahogyan a suli felé közeledik. Bevártam, és együtt mentünk be a suliba, a többiek pedig rögtön utánunk léptek be a portára.

Máday a Jeanne d'Arc-szobor mellett állt, és szigorúan nézte az érkező diákokat. A mi társaságunk megkapta a „Bencze, a hippibuli csak este lesz, vedd le a fejedről azt a borzalmat", mire Virág azt felelte, hogy ezt nem az esti buli miatt vette fel, hanem mert hordja. Máday egy „te jó ég" pillantással elintézte, aztán szólt Zsoltinak, hogy ne terrorizálja a kilencedikeseket, Ricsinek, hogy azonnal tapassza le a piercingjét, Corteznek, hogy tegye el a zenelejátszóját, Dave-nek, hogy ne vegye fel kamerával (!!!), Kingának pedig, hogy ne lökdösse a sorban haladókat. Arnoldra és rám nem szólt semmit. Mi jól viselkedtünk. ☺

A teremben mindenki leült a helyére, és az osztály hangoskodva várta az ofőt. Haller a bizikkel a kezében lépett be, és kért egy kis csendet. Aztán még egyszer kért egy kis csendet. Végül könyörgött egy kis csendért.

– Hallgassatok már el! – ordította el magát Kinga.

– Nyugi már, ne üvölts! – förmedt rá Zsolti.

– Azt csinálok, amit akarok! Nem te fogod megmondani nekem! – kezdett vitatkozni Kinga, mire a tervével ellentétben egyre nagyobb lett a hangzavar.

– Mélyen tisztelt 10/b – lépett be Máday a terembe, mire egy pillanat alatt elhallgattunk. – Miért zeng tőletek a folyosó?

– Az a-sok voltak – kiáltotta Zsolti.

– Nagy Zsolt, maradj csendben! Egy hangot sem akarok hallani! – förmedt ránk, aztán nyitva hagyta az ajtót, és kiment.

– Na, pontosan erről beszélek – dörzsölte meg az arcát Haller.

– A bizonyítványok csapnivalóak, a magatartásotokra pedig mindennap érkezett panasz! Szeretném, ha szeptemberben egy fegyelmezett 11/b érkezne vissza a szünetről.

– Azon vagyunk! – röhögött Robi. Az ofő fejcsóválva legyintett. A bizonyítványok kiosztása után Haller kért még egy pár percet az osztálytól. A többiek persze már nagyban cserélgették a biziket, meg egymáson vihogtak, végül nagy nehezen elhallgattak és a tanárra néztek.

– Még egy dolgot szeretnék megbeszélni, mielőtt hivatalosan is megkezditek a nyári szünetet. Egy szeretett osztálytársatok elbúcsúzik, mivel átvették a Szent Johanna párizsi testvériskolájába, így az őszi tanévet már ott kezdi meg.

– Micsoda? – sziszegték a többiek, mire Andris és Robi odamentek Gáborhoz, és megölelték, ő pedig értetlenül nézett körbe. A többiek szomorúan felém pillantottak.

– Üljetek vissza – szólt a kockákra az ofő, aztán felém fordult.

– Reni, kérlek, állj fel – nézett rám Haller, mire felálltam és körbenéztem. Mindenki lesütött szemmel meredt maga elé, és vagy a padokat piszkálták, vagy éppen a telefonokat nyomkodták. Virág könnyes szemmel rám mosolygott, Kinga pedig leesett állal meredt rám. A hátsó zsebemhez nyúltam, és előszedtem a papírt, miközben Cortezre pillantottam, aki lehajtott fejjel ült, fel sem nézett.

Bólintottam az ofőnek, aki megköszörülte a torkát. – Ha kérhetem, akkor csendben hallgassátok meg Reni írását, majd búcsúzzatok el… – csuklott el a hangja – Arnoldtól.

– Mi? – nézett fel Ricsi, és a többiek is kérdőn kezdtek forgolódni.

– Azt hittem, Zsidák megy el – kiáltotta Robi.

– Már mondtam, hogy fogalmam sincs, miről beszéltek – rázta a fejét Gábor tehetetlenül.

– Nem Reni megy el? – forgolódott Dave.

– Neményi elmegy? – pattant fel Kinga. – Te jó ég! Én leszek a főszerkesztő! – ordította önkívületi állapotban.

– Gratulálok – biccentett felé Dave.

Virág felállt és odament Arnoldhoz. Miután hosszasan megölelte, átadta neki a rajzát, amit Arnold mosolyogva eltett.

– Te tudtad? – kérdezte Ricsi hitetlenül. Virág zavartan bólintott. – Miért nem mondtad?

– Hagyjatok már, tudod, mennyi mindent nem mondhattam? Végre vége ennek a félévnek, már szétrobban a fejem! – sipákolta Virág, miközben a fiúk szemrehányást tettek, hogy miért nem adta tovább az infót… Egy pillanat alatt káosz lett, Andris és Robi Gábort piszkálták, amiért még „búcsúvideót” is szerkesztettek neki, Ricsiék Virágot faggatták, Kinga örömében a székén ugrált, amiért Arnold távozásával ő lesz a suliújság főszerkesztője, Cortez pedig hitetlenül meredt rám.

– Nem mész el? – suttogta.

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Azt mondtad… – kezdte, de közbeszóltam.

– Azt mondtam, lehet, hogy én, lehet, hogy nem. Nos – tártam szét a karom. – Nem én.

Cortez zavartan bámult rám, aztán a fejét fogva elröhögte magát. Felállt a padjából, és kiment a folyosóra. Mosolyogva, repkedő lepkékkel a gyomromban néztem utána, aztán hatalmasat sóhajtva odaléptem Arnoldhoz.

– Felolvastam volna, de… – kezdtem, és felé nyújtottam az összehajtott papírt.

– Nem számít – mondta, miközben átvette és beleolvasott.

– Haller kérte, hogy írjak rólad, mert velem voltál a legtöbbet, és hát… Remélem, jól sikerült – magyarázkodtam, de Arnold nem is figyelt rám, csak csendben olvasott, aztán felnézett rám és szó nélkül megölelt. Viszonoztam az ölelését, erősen lehunytam a szemem, olyan nagyon, hogy szinte kis csillagokat láttam, és igyekeztem megőrizni a pillanatot.

A többiek már kizúdultak a teremből, mi pedig ráérősen leballagtunk a könyvtárba. Kardos és az olvasókörösök mind ott voltak, és ahogy beléptünk, tapssal köszöntöttek. Arnold cseppet sem tűnt meglepettnek, ami miatt a tanár neheztelő pillantást vetett rám. Jó, nem szabadott volna elmondanom neki, de hát ez van.

– Ú, nekem rohannom kell – lépett oda hozzánk Virág. – Jössz este a bulira? – kérdezte Arnoldot, aki megrázta a fejét. – Ijj, akkor már nem is találkozunk? – pislogott nagyokat Virág.

– Nem – suttogta Arnold. Virág egy zsepivel megtörölte a szemét. – Vigyázz magadra – mosolygott rá Arnold, és még egyszer átölelte Virágot.

– Oki. És te is. És írj!

– Mindenképp. Köszönöm a rajzot.

Virág mosolyogva legyintett, és kiment a könyvtárból. Arnold búcsúztatóján kevesen voltunk, de mi legalább mind ismertük és szerettük őt, úgyhogy klasszul telt, ráadásul Kardos mindenről tudott, úgyhogy összességében jót beszélgettünk a párizsi suliról, Arnold kiemelkedő tanulmányi eredményéről, és a jövőjéről.

– Reni! – szólt Virág az ajtóból, mire odakaptam a fejem. – Azt hittem, már elmentél! – álltam fel a padról, és felé indultam.

– Mindjárt, csak… gyere – sziszegte. Kiléptem a folyosóra, és hirtelen Cortezzel találtam szemben magam, aki Virág mellett állt.

– Beszélhetünk? – kérdezte a szemembe nézve.

– Később, mert most éppen Arnold búcsúztatása van, és – visszapislogtam a könyvtárba, ahol az asztalon lévő laptop zenelejátszója dalt váltott, és elindult a Beatlestől a *Let It Be*. – Mennem kell – ráztam meg a fejem összeszorult mellkassal, és visszasiettem.

Majdnem hatkor lett vége a könyvtárban tartott búcsúztatásnak. Miután mindenki elment, segítettem Arnoldnak elpakolni az ajándékba kapott könyveit, aztán felajánlottam, hogy kikísérem a suli elé.

– Biztos, hogy nem jössz vissza? Hippibuli – mosolyodtam el.

– Egészen biztos – nevette el magát kínosan, aztán megrántotta a vállán a katonai hátizsákját. – Jó utat.

– Köszi. Ha hazaértem, hívlak. Egy hét – öleltem meg, aztán sóhajtva néztem, ahogyan átvág az úttesten és eltűnik a meredek utcán.

Letöröltem a könnyeim, és visszasiettem a portára. A suliboxomba gyűrt váltóruhámmal a kezemben bementem a mosdóba, és felvettem a fehér ingem, amire egy farmermellényt húztam. Kiengedtem a hajam, aztán feltettem egy batikolt mintájú fejkendőt (Virágtól kaptam). Egész hippis lettem. Átmentem az

udvaron, aztán a tesiterembe lépve azonnal megláttam az osztályunkat. A lelátó harmadik sorában ültek. Amúgy is mindig ott bandázunk, de ezúttal segítségemre volt Zsolti hatalmas afroparókája, ami szerintem még a holdról is látszik.

– Sziasztok – ültem le Virág mellé, aki foglalta nekem a helyet. Mosolyogva néztem végig a többieken, Andris és Robi bőrmellényben(!) vihogtak, Jacques színes ingben és valami len anyagú gatyában vigyorgott. Gábor tetőtől talpig farmerben, ingén millió kitűző virított, mellette Dave hatalmas békejellel a pólóján fotózott. Zsolti, ugye, afroparókában, Kinga kiengedett hosszú hajjal, buggyos ujjú felsőben és álomszép sminkben, Ricsi pedig a raszta hajába tűzött virágokkal, amiket természetesen a barátnője álmodott oda. ☺ Aztán elszorult a szívem, és ijedten néztem Ricsire.

– Cortez?

– Lelépett. Hétkor megy a gépe. Nem tudtad?

– De, csak reméltem, hogy nem ma este… – túrtam bele a hajamba.

– Én akartam mondani, de visszamentél a könyvtárba… – sziszegte Virág kínosan.

– Hát, mindegy – legyintettem, aztán elkezdődött a buli, és a stúdiósok betették a *Hair* betétdalát. A diákok a tánctérre özönlöttek, mindenki színes ruhában, trapézgatyában, tornacipőben vagy éppen szandálban volt, az egész úgy nézett ki, mint egy Woodstock találkozó.

– A suliból rögtön a reptérre ment? – kérdeztem.

– Ja, a nagyapja jött érte a cuccaival.

– Értem – rágtam a szám szélét. – És Viki?

– Mi van vele? – kérdezte Ricsi.

– Nem láttam ma a sulinál…

– Miért lett volna itt?

– Mert a barátnője? – kérdeztem hitetlenül. Ricsi megrázta a fejét.

– Ren, ezer éve nem járnak – mondta ki, nekem pedig összeszorult a gyomrom.

– Mi?

– Ja – bólintott.

– De, de… – túrtam a hajamba idegesen, és fütyültem rá, hogy a többiek mind engem néznek – …nem tudtam. Nem mondta…

– Mikor mondta volna? Amikor Neményi követelte, hogy végleg szálljon le rólad, vagy amikor azt hitte, hogy elmész a suliból, esetleg amikor éppen valami bajod volt, és hetekig nem szóltál hozzá? Ja, nem. Amikor Dave látta, hogy Neményivel vagy a könyvtárban. Akkor kellett volna, igazad van – nézett rám Ricsi a fejét csóválva, én pedig lesütöttem a szemem.

– Mikor szakítottak? – suttogtam, és alig hallatszott a hangom a nagy zajban.

– Öööö – tekergette az egyik hajtincsét Virág –, miután motoroztatok. Asszem', azon a héten. Amikor nem jött suliba…

– De utána még ezerszer láttam őket együtt – fakadtam ki.

– Na és? Haverok maradtak – vonogatta a vállát Ricsi.

– Te végig tudtad? – kérdeztem Virágtól, és nem is ideges voltam, hanem csalódott. Nagyon csalódott.

– Hát, nem, de régóta tudom. De mondom, hagyjatok már! Én senkinek nem mondtam el semmit! Mindent Peace-nek ismertem be, szegény, csoda, hogy nem nyúlt ki! – hadarta Virág, én pedig nem is reagáltam le, hogy a bohóchalával beszélget.

A tenyerembe temettem az arcom, és végiggondoltam a dolgokat. Akkor a kiránduláson már nem jártak. Cortez úgy fogta meg a kezem, hogy nem is volt barátnője. Úgy… Ó, hogy én mekkora idióta vagyok. Felpattantam, előkaptam a mobilom, és kirohantam a teremből. Az udvarra kiérve benyomkodtam a gombokat, és lehunyt szemmel imádkoztam, hogy legyen bekapcsolva. Már nem volt. Azért a biztonság kedvéért megpróbáltam a másik számát is, de hiába. Ezermillió érzés kavargott bennem, miközben visszamentem a tornaterembe.

– Na? – kérdezte Virág.

– Kikapcsolta – suttogtam.

Totál váratlanul ért a hír, hogy Cortez és Viki már nem járnak, és visszagondolva, valóban elhiszem, hogy Cortez nem tartotta fontosnak, hogy tudjak róla. Ha tudom, máshogy történnek a dolgok? Kötve hiszem. Mert magamat ismerve, inkább csendben

szenvedek, de nem hagytam volna cserben Arnoldot, akinek szüksége volt rám, és akinek már így is több fájdalmat okoztam, mint amit meg tudnék bocsátani magamnak. Cortez tehát elutazott, és még azt a lehetőséget is elvettem tőle, hogy rendesen elköszönjünk egymástól. Arnold miatt. De nem bánom. Nem szabad, hogy bánjam.

A többiek éppen Zsoltin vihogtak, akinek folyton leesett a parókája, amikor Máday megállt mellettünk, és a vonalzójával fejbe csapta.

– 10/b, tomboljátok ki magatokat a nyáron, mert jövőre nem leszek ennyire elnéző – mondta, és szúrós szemmel méregetett minket, mi meg próbáltuk visszatartani a nevetést.

– Jó nyarat, igazgatóhelyettes asszony. Megölelhetem? – állt fel Zsolti, és széttárta a karját. Máday idegesen ráordított valami olyasmit, hogy „ne kerüljünk a szeme elé jövő szeptemberig”, aztán lesietett a lépcsőn, és inkább ott hagyott minket.

Egy idő után Kinga szólt, hogy indulnunk kéne, mire elköszöntem a többiektől. Jó nyarat kívántam, meg megígértem Virágnak, hogy mindenképp hívom Párizsból.

– Sziasztok – köszönt el Kinga. A többiek intettek neki, kivéve Zsoltit, aki éppen Robit ütötte a parókájával. Kinga megalázottan lesütötte a szemét, aztán megragadta a karom, és a kijárat felé rángatott.

A hazaút csendben telt, mindketten a gondolatainkba merültünk.

– Megjöttetek? Ó, de jó! Kinga, felvittük a bőröndödet Reni szobájába – üdvözölt minket anyu.

– Köszönöm – motyogta Kinga, és felmentünk a lépcsőn. Amíg Kinga előkereste a fogkeféjét, én lehuppantam a babzsák fotelembe, és csak bámultam magam elé.

– Ha ez segít, erről kivételesen nem tudtam – szólalt meg Kinga hosszú, hosszú csend után.

– Teljesen mindegy – legyintettem.

– Tudod mit? Szerintem is! Cortez egy barom, csakúgy, mint Zsolti. Láttad? Parókával ütött valakit! Én nem szerethetek egy ilyen embert! Ő egy állat! – rázta a fejét Kinga.

– Elutazott. Sose tudom meg, hogy mit akart mondani – suttogtam, és újra könnyezni kezdtem.

– Renáta! Jobb is, ha nem tudod. Elment. Most megint két és fél hónapig nem látod. Ha mondott volna valamit, akkor megint várnál. Az egész nyarad végigvárnád. Felejtsd el – tanácsolta.

– Rendben. Megyünk Párizsba! – húztam ki magam, és mérhetetlen boldogság tört rám.

– Megyünk Párizsba! – kiáltott rám, amitől kissé megijedtem. Kinga belelkesedett, és ez elég rémisztő volt.

Éppen nagyban nevettünk (ritka pillanat, Kingával egy hullámhosszon, wow), amikor anyu és apu bejöttek a szobámba.

– Mindent bepakoltatok? – érdeklődött apu.

– Igen. Mennyi a súlylimit a repülőn? – érdeklődtem.

– Reni, egy hétre ne vigyél annyi könyvet!

– Ez nem is sok… – mosolyodtam el.

Anyuék szomorúan néztek rám, totál bepánikoltak, amiért elmegyek egy hétre, de hát iskolai program, szóval nem ellenezhették. Még téblábóltak kicsit a szobámban, többször is ellenőrizték, hogy minden rendben van-e a bőröndömmel, aztán szóltak, hogy korán kelünk, úgyhogy ne „dorbézoljunk”.

– Nem fogunk – nyugtattam meg őket.

– Jó éjt, lányok – köszönt el anyu, aztán megtorpant és visszajött hozzám. – Majdnem elfelejtettem. Ezt délután a postaládában találtam – nyújtott felém egy kis alakú borítékot. Elvettem és felnyitottam.

Óvatosan kiemeltem belőle egy ezüstláncot, amin egy gyűrű lógott medál helyett.

– Mi az? – tápászkodott fel Kinga.

– Fogalmam sincs – nézegettem az ékszert.

– Mutasd, mi van még benne – vette el tőlem Kinga a borítékot, aztán kihúzott belőle egy lapot. – *Bon Voyage.* Csak ennyi. Alá sincs írva – rázta a fejét. – Felismered az írást? Mert én nem – dobta vissza hozzám a papírt, ami leesett a földre. Lehajoltam, hogy felvegyem, és a kézírást meglátva boldogan elmosolyodtam.

– Na, kitől van? Neményi? Cortez? Az az emós haverod? Renáta! Szólalj már meg! – ordított rám Kinga, én pedig csak mosolyogva az asztalom feletti tükörbe néztem, és feltettem a láncot, aztán letöröltem az arcom, és sóhajtva próbáltam rájönni, hogy pontosan mit is érzek.

Utolsó nap: 5/5* és 5/1* – szomorú, vidám, sírós, nevetős, fájdalmas és boldog. Most ezen lepődjek meg? Nem fogok. Tényleg.

Nyaklánc: 5/5*** – ☺

Hamarosan megjelenik

5. kötete

Kiadta a Ciceró Könyvstúdió Kft.,
a Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
1054 Budapest, Kálmán Imre u. 21. / Telefon és fax: 329-0879
e-mail: cicero@chello.hu / www.cicerokonyvstudio.hu
Felelős kiadó: Földes Tamás / Felelős szerkesztő: Till Katalin
Műszaki vezető: Vaisz György / Korrektor: Aranyossyné Bondi Judit

A Ciceró Könyvstúdió könyveinek terjesztője a Talentum Kft.
2046 Törökbálint, DEPO II. / Tel.: 06/23-332-104 Fax: 06/23-232-336

Tördelés: (VaGy)
Nyomdai előállítás: Borsodi Nyomda Kft., Miskolc, 2011
Felelős vezető: Ducsai György igazgató

A Szent Johanna gimi

1. KEZDET

Új magyar ifjúsági könyvsorozat 8 kötetben a nagyon tehetséges fiatal írónő tollából!
Ha elkezded, biztosan nem tudod majd letenni! Tuti, hogy függővé válsz!
Egy sorozat a való életről
Egy sorozat, amely itt és most játszódik
Egy gimi, ahová mindenki szívesen járna
Srácok, akik olyanok, mint Te
A történet Rólad is szól!

2. EGYÜTT

Kilencedik második félévében az iskolai élet ezerrel pezseg: farsangi bál, Valentin-hét, Valentin-napi bál, tavaszköszöntő buli, osztálykirándulás és még sok minden más…
Az osztályközösség eközben egyre jobban összekovácsolódik.
Reni érdeklődése Cortez iránt szerelemmé változik; vágyakozás, reménykedés, féltékenység, csalódás, aztán ismét reménykedés között őrlődik, mert a fiú viselkedése egyáltalán nem egyértelmű…

3. EGYEDÜL

Reni alig várja a nyári szünet után, hogy viszontláthassa osztálytársait, és persze főleg Cortezt…
Tizedik első félévében azonban egyre több problémával kell megküzdenie: Arnold külön utakon jár, Virág szerelmes lesz (és ezúttal nem egy tinibálványba), Kinga újabb és újabb mániákkal áll elő, na és Cortez…
Mindeközben továbbra is pörög az élet a Szent Johannában: új kihívások, új események és új balhék követik egymást…

MEGALAKULT

a Szent Johanna Gimi

FAN CLUB!

http://www.cicerokonyvstudio.hu/szentjohanna_gimi

A sorozat minden rajongójának itt a helye!
Egy egyszerű regisztráció után
sok információval leszel gazdagabb,
fórumozhatsz a többi rajongóval,
részt vehetsz a játékokban,
a kreatív feladatokban,
és sok ajándékot nyerhetsz!

KERESD FEL A SOROZATOT A FACEBOOKON ÉS A TWITTEREN IS!

NÉV: RENTAI RENÁTA (RENI)

KOR: 16

BESZÉLT NYELV: MAGYAR, FRANCIA

MAGAMRÓL: (NEM PUBLIKUS ADAT, HOZZÁFÉRÉS KORLÁTOZVA) VISSZAKAPTAM VIRÁGOT ☺, ELVESZÍTEM ARNOLDOT… ☹ ÚGY ÉRZEM, AZ ELŐZŐ FÉLÉVHEZ KÉPEST MINDENKI EGY KICSIT KÖZELEBB KERÜLT HOZZÁM. TALÁN Ő IS…

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: KÖNYVEK, OLVASÁS, SZÍNHÁZ, FOTÓZÁS

KLUBTAGSÁG: AKIK UTÁLJÁK DORIÁNT!!! JALAPENO; KEDVENC KÖNYVEK; MINDHALÁLIG BEATLES!; FOTÓSOK

OLVASÓI VÉLEMÉNYEK:

„ÉRTÉKELÉS: 10/10
EGY KÖNYV A MAI RIATALOK REÁLIS PROBLÉMÁIRÓL, A MI IDŐNKBEN, A MI ÉLETÜNKRŐL. HA ELKEZDED, NEM TUDOD LETENNI, MERT AKÁRMELYIK SZEREPLŐVEL TUDSZ AZONOSULNI, HISZEN VALAMILYEN SZINTEN MINDEGYIK TE VAGY…"

MEDIA-ADDICT.FREEBLOG.HU

„EZ A KÖNYV EGYSZERŰEN SEGÍTETT MEGÉRTENI ÖNMAGAM."

SOMOGYI KATA

„HA LENNE IGAZI SZENT JOHANNA GIMI, ÉN BIZTOS, HOGY ODAJÁRNÉK!"

ENYINGI VIKTÓRIA

„AZÓTA HISZEK A CSODÁKBAN, MIÓTA ENNEK A KÖNYVNEK KÖSZÖNHETŐEN MEGSZERETTEM AZ OLVASÁST."

BANKÓ BIANKA

„NEM IS TUDOM, HOGY ÉLHETTEM A SZENT JOHANNA GIMI NÉLKÜL."

RYBA ZSANETT